

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HOLLY RENEE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RAKIP TAÇ
ÖRTÜLÜ KRALLIK SERİSİ
3. KİTAP

HOLLY RENEE

Telif Hakkı © 2025 Holly Renee

tarafından Rakip Taç

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Web sitemi ziyaret edin:

www.authorhollyrenee.com. Kapak Tasarımı: Adli

Tıp ve Çiçekler

Düzenleme: The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'den Ellie McLove, Rebecca Fairest Reviews ve Rumi Khan. Duyarlılık Okuması: Lo Morales

İÇERİK UYARISI

Bu seri cinsel içerikli sahneler, şiddet ve saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Rea4an, Ellie ve Arizona için-
Benim tatlı, güçlü kızlarım.
Seni sonsuz seviyorum.

İÇİNDEKİLER

1. [Verena](#)
2. [Dacre](#)
3. [Verena](#)
4. [Dacre](#)
5. [Verena](#)
6. [Dacre](#)
7. [Verena](#)
8. [Dacre](#)
9. [Verena](#)
10. [Dacre](#)
11. [Verena](#)
12. [Dacre](#)
13. [Verena](#)
14. [Dacre](#)
15. [Dacre](#)
16. [Verena](#)
17. [Dacre](#)
18. [Verena](#)
19. [Verena](#)
20. [Verena](#)
21. [Verena](#)
22. [Dacre](#)
23. [Verena](#)
24. [Dacre](#)
25. [Verena](#)
26. [Verena](#)
27. [Verena](#)
28. [Verena](#)

[Sonsöz](#)

[Holly Renee'den daha fazlası](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Teşekkür](#)

[BİR GÖZ ATMAK İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

BÖLÜM 1

VERENA

A Keskin, ısırıcı soğuk vücudumu sarmış, son sıcaklığımı alıp götürmüştü. Titredim, tenim nemli taşa baskı yapıyordu, altımdaki acımasız yüzeyden dolayı kaskatı kesilmişti. odanın her santimetresi acı bir soğukla kaplanmış, kemiklerime sızarak ağrımaya başlamıştı. Bileklerimi bağlayan zincirler bile soğuğa tutunmuş gibiydi,

Parmaklarım uyuşana kadar tenimdeki ısıyı emdi.

Yavaşça gözlerimi kırıştırdım, gözlerimin odaklanmasını istedim. Boşluk hem uçsuz hem de boşu geliyordu, gölgeleri belirliyor ve yukarıdaki küçük, bir pencereden sızan zayıf gün ışığı huzmesiyle değişiyordu. Demir ve ıslak taşın küflü kokusu dilime yapıştı, yoğun ve bayattı.

Hafifçe yer değiştirdim ve zincirlerimin şingirtisi sessizlikte yankılanan keskin bir çınlama gönderdi. Kollarımdan bir acı mızrağı fırladı, kaba bağlar çiğ derime batıyordu. Omuzlarım sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bağlı kalmanın verdiği sürekli gerginlikten dolayı çılgın atıyordu, ancak bu sadece saatler hatta günler olabilirdi.

Sırtım kaba taş duvara sürtünerek kendimi dik tutmaya çalışırken omurgamdan bir ürperti geçti. Her parçam isyan etti, acıdan kaskatı kesildi ama dişlerimi sıktım ve devam etmek için kendime irade gösterdim. Acı bile beni tüketmekle tehdit felç edici güçsüzlük duygusundan daha iyiydi.

Demir kapı ileride belirdi, yüzeyi sanki yüzyıllardır sırları koruyormuş gibi pasla kaplanmıştı. Oda ürkütücü bir şekilde durgundu.

Tek hareket, güneş ışığının alaycı şeridinde sürüklenen toz titreşimlerinden geliyordu. Başımı eğdim, bakışlarım dar pencereye kilitlendi. Ayakta durabilsem bile, bacaklarım beni tutabilse bile, bu imkânsız derecede yüksekti. Hapishane içinde bir başka hapishane.

Umutsuzluk, bir mengene gibi etrafımı sararak yerleşmekle tehdit ediyordu.

"Vaktimi boşa harcıyorsun, Verena." Babamın sesi hafızamda yankılandı.
"Bana gücünü göster yoksa ölümü dileyeceksin."

Sesi her zaman bir silahtı, herhangi bir kılıçtan daha keskindi, savunmamı kolaylıkla keserdi. Bağırmaıdı. Bağırmasına gerek yoktu. Beni parçalara ayırırken sesindeki sakinlik, öfkesinden daha korkunçtu.

Kırılmamı istedi.

Kalın bir sessizlik örtüsü havayı boğuyor, kulaklarııma baskı yapıyor, düşüncelerimin daha hızlı ve daha yüksek sesle, baskıcı bir tuzağa dönüşene kadar dönmesine izin veriyordu.

"Sen değersizsin."

"Güçsüz bir varıs."

Şüphe fısıldayan bir yılan gibi içeri süzüldü, zehirli sözleri zihnime sızdı ve kararlılığımı zehirledi.

Gözlerimi kapattım ve beni topraklayacak bir şeye, birine, herhangi bir şeye uzandım.

Dacre.

Yüzü aklıma kolayca geldi, sanki zihnim her ayrıntıyı hafızama kazımişti. Koyu, asi saçları, çenesinin keskin açıları, gözlerindeki sessiz, kaynayan yoğunluk. Bana bakışı, sanki her parçamı, dünyadan sakladığım parçalarımı görmüş gibiydi.

Dokunuşunu hayal ettim, sert ama dikkatli, nasırlı parmaklarının omurgamda iz bırakışını, yatıştırıcı ve sert. Sesini neredeyse duyabiliyordum, derin ve sabit, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde topraklıyordu. Nabzım hızlandı, sıcaklık göğsüme yerleşmiş olan buzı aşmaya çalışıyordu.

Benim için gelirdi.

Yapmak zorundaydı.

Ancak şüphe bir gölge gibiydi, her düşünceme musallat oluyor ve umutsuzca tutunduğum kelimelerde teselli bulmama izin vermiyordu.

Rihtimde, ellerini uzatmış, yüzü öfke ve çaresizlikle çarpılmış halini hatırlamamak için kendimi zor tuttum. Adımın sesi

Muhafızlar beni ikimiz için olan gemiden uzaklaştırırken dudakları çığ ve kırıktı.

Göğsümde acı veren bir ağrı kabardı, kalın ve dayanılmazdı.

Onu nereye götürmüşlerdi? O denizcilerin elinde onu hangi zalim kader bekliyordu? Babam ihanet karşılığında onlara ne ödemişti? Dacre'ı bir daha görmemem için onlara ne ödül verecekti?

Zihnim, her biri bir öncekinden daha korkunç olan çılgınca görüntülerle dolup taşıyordu ama o her neredeyse, burada benimle birlikte olmasından çok daha güvende olduğunu biliyordum.

Babam korku ve ateşle yönetirdi. Ona karşı gelenlere ne olduğunu görmüştüm.

Ve Dacre ona karşı gelmekten çok daha kötüsünü yapmıştı.

Kaçmama yardım etmişti. Ben onun düşmanıydım. En nefret ettiği şeyi temsil ediyordum. Savunduğu her şey için bir tehdittim.

Ve yine de beni seçmişti.

İhanetten sonra bile, gerçek kimliğimi öğrendikten sonra, ona geri dönmesi için verdiğim her sebepten sonra beni korumuştum.

Bana en tehlikeli silahı . Umut.

İçimde titriyordu, kırılgan ve çaresiz. Karanlıkta tek bir kor.

Boğazım daraldı. Panik zihnimin kenarlarını tırmaladı ama o kora boğulan bir kızın dalgaların sürüklediği oduna sarıldığı gibi sarıldım.

Dacre gelecekti, kendime tekrar tekrar söyledim, korku içimde titreşirken bu sözler çaresiz bir mantraya dönüştü.

Düşüncelerim şiddetli bir savaş alanıydı, zihnim ve kalbim parçalanmanın eşiğine gelene kadar zıt yönlerde çekiliyordu. Benim için geleceği umuduna tutunurken, bir yandan da uzak durması için tanrılara yalvarıyordum.

Çünkü benim için gelmeye cüret ederse, babam hayatıyla kaçmasına asla izin vermezdi. Dacre'yi bir araç olarak kullanacak, ben izlemek zorunda kalırken ona amansız işkenceler yapacaktı. Ve beni kıracak, tamamen teslim olana kadar irademi bükecek, beni umutsuzca olmamı istediği şeye dönüştürecekti.

Ani bir ses sessizliği bozdu. Ayak sesleri.

Ağır. Amaca yönelik.

Yaklaşıyoruz.

Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki, sanki kafesinden çıkmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarptığını hissedebiliyordum. Omurgamı dik tutmaya zorlarken vücudumdaki her kas gerildi, bağlarımın keskin çekişine rağmen omuzlarımı dikleştirdim.

Demir kapı unutulmaz bir inilti çıkardı, paslı menteşeleri açılırken çığlık atıyordu.

İki kişi girdi.

Uzun boylu, kapüşonlu, yüzleri loş ışığın yarattığı gölgelerde saklı.

Babam da onları takip etti, varlığı odayı duman gibi boğuyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyordu.

Kapüşonlu figürlerden biri öne çıktı. "Bu o mu?" Ses yumuşaktı. Kadın. Hesaplıyordu.

Çömeldi ve kapüşonunu geri çekti.

Çok güzeldi. Çarpıcıydı. Beyaz saçları keskin elmacık kemiklerini çerçeveliyordu, yüz hatları mermerden yontulmuş gibi kusursuzdu.

Ama dikkatimi çeken çenesi boyunca sivri bir şekilde uzanan yara iziydi.

Yaşlı. Kötü iyileşmiş. Bir zamanlar derin olan bir yara.

Gözleri süt beyazı gibiydi ve sanki beni hiç görmüyormuş gibi sağdan sola gidip .

O manzaraydı.

Bakışlarımı hızla kaydırarak diğer kukuletalı figürü, göğsünde babamın arması pırıl pırıl ipliklerle işlenmiş koyu siyah bir tamamen sarılmış olanı aldım. Kıpırdamadan duruyorlardı ama gözlerinin bana sabitlendiğini hissedebiliyordum.

Babam kadına yaklaştı, eli bir hançerin kabzasında duruyordu. "Evet. O dirençli. Annesinden miras kalan bir kusur."

Kadının bakışları bana dönmeden önce babama doğru kaydı ama ben ona dik dik baktım, öfkem göğsümde alevlendi.

"İlginç," diye mırıldandı ve bakışlarının her yerimi taramasını izlemek için tam zamanında ona döndüm. "İçinde senin ima ettiğinden biraz daha fazla mücadele var gibi görünüyor."

Elini uzattı, ben de içgüdüsel olarak geri çekildim.

Parmakları tenime dokundu ve keskin bir büyü sarsıntısı içime doldu, soğuk ve istilacı, ete saplanan pençeler gibi zihnimi kurcalıyordu.

Sırtım istemsizce eğildi, durduramadan bir nefes kaçtı.

"Kendini koruyor," diye mırıldandı, neredeyse etkilenmiş gibiydi. "Hem de güçlü bir şekilde."

"Daha çok çalış," diye tersledi babam.

Kadın parmak uçlarını şakağıma bastırdı, kaşları konsantrasyonla çatıldı. Dişlerimi sıktım ve kalan tüm gücümü topladım.

Dacre'ın sesi zihnime fısıldadı. Dokunuşu. Sözleri. Onun varlığı. Anılara sarıldım, kendimi onlara bir zırh gibi sardım.

Bir an sonra kadın içinden küfretti ve elini geri çekerek alnını ovuşturdu. "Bu kalkan çok güçlü. Onu kırıp geçemem."

Gözlerinin içine bakarken alnında boncuk boncuk ter vardı.

Babamın çenesi sıkıştı. "Bizi yalnız bırak."

Kadın ayağa kalkarken tereddüt etti. "Yöntemleriniz işe yaramıyor. Vücudunu zayıflatıyorsunuz ama gücünü..."

"Kızın ne kadar gücü olabilir?" Babam kollarını sıvamaya başladı ve dudaklarımdan küçük bir inilti döküldü. "Hayatının çoğunda güçsüzdü ve ben onunla işimi bitirdiğimde de güçsüz kalacak."

Kadın ayağa kalktı ve ona eşlik eden diğer kişiyle birlikte geri çekildi, ancak kapının yanında duraksadı. "Bana onunla biraz zaman tanıyın Majesteleri. Daha önce neydi bilmiyorum ama artık güçsüz değil. Eğer görüşümü kullanamazsam..."

"Senin kibarlığın için vaktimiz yok," diye babam. Elini uzattı, saçlarımdan arkasına dolandı ve başımı öyle sert bir şekilde geriye çekti ki boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Kollarım beni bağlayan zincirlere karşı gerildi, eklemlerimi amansız bir baskıyla çekiştirirdi.

Eğildi, nefesi tenime degecek kadar sıcaktı. "Küçük bir zafer kazandığını sanıyorsun," diye mırıldandı, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak ve ölümcüldü. "Ama kazanmadın. Sen zayıfsın, Verena. Tıpkı annen gibi."

Babamın soğuk gözlerine bakarken kalbim hızla çarpıyor, bir zamanlar onun olduğuna inandığım adamla ilgili herhangi bir ipucu arıyordum. Ama geriye kalan tek şey, açgözlülük ve acımasızlıkla tüketilmiş soğuk, hesapçı bir hükümdardı.

"Annem zayıf değildi," diyebildim dişlerimi sıkarak, sesim öfkeyle titriyordu.

Küçümsemesi derinleşti ve yüz hatlarını çarpıttı. "Kraliçe olmanın gereklerini yerine getiremezdi, ne de bana uygun bir varis sağlayabilirdi."

krallık."

Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuç içlerimi ısıırıyordu. "Peki ya yeni kraliçe?" Boğazımdaki yumruyu aşmak için kelimeleri zorladım. "Onu da öldüren senin karın olmanın getirdiği talepler miydi?"

Ben geldiğini görmeden eli yüzüme çarptı. Bu güç beni sersemletti, görüşüm bulanıklaştı ve ağzıma kanın metalik tadı doldu.

"Seni küstah aptal," diye kükredi. Kelimeler dudaklarından zehir gibi damlıyor, boğucu bir niyetle etrafımda kıvrılıyordu. "Eğer bana istediğimi vermezsen, senin kaderini de benim taleplerim belirleyecek."

Sertçe nefes vererek geri adım attı. Parmakları çenesinin keskin kenarlarında gezindi, sanki kendini daha fazla şiddetten alıkoyuyormuş gibi hesaplı bir hareketti.

"İstediğin şeyi sana nasıl vereceğimi bilmiyorum," diye yalan söyledim, tüm çabalarım rağmen sesim titriyordu. İkimiz de gerçeği biliyorduk. Aramızdaki havada, dile getirilmemiş meydan okumanın tadını alabiliyordu.

Yumruğu şakağıma çarpmadan hemen önce gözleri karardı, içinde bir fırtına toplandı.

Acı gözlerimin arkasında patladı. Darbe beni soğuk taş zemine çarptı, bağlı bileklerim acıyla büküldü. Darbe zaten morarmış vücuduma şok dalgaları gönderdi, acı her sinirimi harekete geçirdi. Kulaklarımdaki çınlamanın arasından, hala hücremde arka tarafta duran kadının sesini zar zor seçebiliyordum. "Majesteleri..." Onun sesi titredi, sözlerinin arasına korku ve endişe karıştı.

Babam ona bir bakış bile atmadı, etrafımda dönerken kara gözleri bana kilitlenmişti, ayak sesleri dar alanda tehditkâr bir şekilde yankılanıyordu. "Ne?"

"Eğer zar zor yaşıyorsa büyüsunü tespit edemem."

Gölgesi üzerimde belirdi, loş mum ışığında uzun ve uğursuz bir şekilde uzanıyordu.

"İki günün var." Elini ağzına silerken eli titredi ve teninde kıpkırmızı bir iz bıraktı. Yarılan parmak eklemlerinden akan kendi kanı mıydı, yoksa benimki mi, anlayamadım.

"Ama şimdilik onu bırak," diye devam etti, sesi öfke ve hayal kırıklığı karışımıyla doluydu.

Bakışları ayaklarının dibinde kırık bir şey gibi yattığım yere kaydı. Yanaklarımdan süzülen sessiz gözyaşlarımı görmemesi için dua ettim.

"Varisim, hayatını onu bu dünyanın zalimliklerinden koruyarak geçiren kralın önünde diz çökmektense, ağzı o asilerin sırlarıyla dolu olarak ölmeyi tercih eder." Yaptığım şeyin ağırlığından kurtulmuş gibi omuzlarını silkerek sertçe nefes verdi. "Seçimleri ve bunların sonuçları üzerine düşünmek için zamana ihtiyacı var."

Botları taşa vurarak arkasını döndü.

Kapı kapanırken odanın içinde ağır bir çarpma sesi yankılandı.

Hareketsizce uzandım, nefesim kesildi, kaburgalarımdeki ağrının hafiflemesini bekledim.

Acı canlı bir şeydi, içimi tırmalıyor, teslimiyet istiyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, dudaklarım uzun zamandır terk ettiğim tanrılara sessiz bir dua ile hareket ediyordu.

Oda zamanı yuttu, sessizliği uzadı, boğucu oldu.

Karanlık içeri süzüldü, buz gibi parmakları kaburgalarımı sardı. Her nefes daha yavaş, daha zor geliyordu.

Sonra, bir hareket fısıltısı.

Havada bir değişim.

Gözlerim birden açıldı.

Kapı hafif aralık duruyordu, titreyen fener ışığı duvara tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Gerildim. Burada biri vardı.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kim var orada?" Sesim boğuk ve kırık çıktı.

Cevap yok.

Odanın köşelerini taradım, nabzım göğsüme çarpıyordu.

"Göster kendini," dedim, ama bana zarar vermek istiyorlarsa bedenim bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

Bir hareket daha.

Bir gölge kendini karanlıktan ayırdı.

Kaskatı kesildim, içgüdülerim geri çekilmem için bağıırıyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Git.

Sonra, tanıdık bir ses.

Hâlâ siyahlara bürünmüş olan figür yavaşça bana doğru ilerledi, Pelerinleri şekillerini ve yüz hatlarını gizliyordu.

"Beklediğimden daha kötü görünüyorsun."

Kapüşon geri düştü ve bir daha asla göremeyeceğimi sandığım bir yüz ortaya çıktı.

Sıcak kahverengi gözler benimkilerle buluştu, nazik ve adını koyamadığım bir şeyle doluydu.

Bir hıçkırık boğazımı tırmaladı, kalın ve dayanılmazdı.

"Burada ne yapıyorsun?" İnançsızlığımla yalvardım.

"Senin için buradayım Nyra," mırıldandı beni tanıdığı tek isimle.

Micah.

BÖLÜM 2

DACRE

TGemi, başarısızlığımı yankılayan bir davul sesi gibi acımasız bir gıcırta ve inilti korosu çıkardı. Dalgalar geminin gövdesini dövüyordu. aynı acımasız gerçekle karşılaştım: Verena'yı koruyamamıştım.

Demir prangalar bileklerime batıyor, her hareketimde yanan kızgın kırmızı yaralar bırakıyordu. Ama acı uzaktı, zihnimde sadece bir arka plan gürültüsü.

Önemli olan tek şey .

Verena'nın sürüklenerek götürülüşünün görüntüsü gözlerimin önünde canlandı, çaresiz çığlıkları dalgalar tarafından yutuldu. Sanki bizi birbirimize bağlayan bağı koparmaya çalışıyormuş gibi beni zorla bir tıkaçla susturduklarında dudaklarımdan dökülen son şey onun adı olmuştu

Ama başarısız oldular.

Hücremin uzak köşesinde kambur dururken, tuzlu suyun ve yıkanmamış bedenlerin yoğun kokusu ikinci bir deri gibi üzerime yapıştı. Nemli hava neredeyse boğucuydu, ben sık nefesler alırken her taraftan bastırıyordu.

Soğuk demir parmaklıklara yaslanırken omuzlarım çöktü, yenik düştüm.

Dışarıda bir fener ileri geri sallanıyor, kaba ahşap duvarların üzerinde dans eden altın rengi bir ışık saçıyordu. Ancak karanlığı aydınlatma çabalarına rağmen, sadece zihnimdeki gölgeleri derinleştirdi.

Olayları kafamda tekrar tekrar canlandırımdım. Daha sıkı mücadele etmeliydim. Daha akıllı olmalıydim. Verena'nın kaçırılmasını engellemek için bir şeyler, herhangi bir şey yapmalıydim.

Ama onun yerine ben burada, bu lanetli gemide, bu sefil hücrede kapana kısılmışken, o... Tanrım, onun yaşadığı dehşeti hayal bile edemezdim.

Soğuk metal kelepçeler acımasızca derimi ısıtırken ellerim sıkı yumruklar halinde kenetlendi, tırnaklarım avuç içlerime battı. Gözlerimi kapattığımda bile yüzü aklımdan çıkmıyordu. Göğsümdeki acı, nefes almamı zorlaştıran suçluluk ve öfkenin bir karışımıydı. Ama bundan da öte, onun yokluğunun bende bıraktığı boşluk, kaybettiklerimin ve benden alınmasına izin verdiklerimin sürekli bir hatırlatıcısı olarak bana ağır geliyordu.

Sanki bizi birbirimize bağlayan hassas ve denenmemiş bağ sayesinde onu fiziksel olarak hissedebiliyordum. Onun ıstırabının zayıf bir yankısı, zihnimin kenarlarına sürtünen uzak bir fısıltı gibi varlığında yankılandı. Bu bir duygudan, çaresizliğin zalim bir numarasından başka bir şey değildi, ama yine de ona sarıldım.

"Verena," diye nefes aldım, adı fısıltılı bir yakarış gibi dudaklarımdan döküldü.

Dişlerimi sıktım ve kendimi dik durmaya zorladım. Burada daha fazla kalamazdım. O dışarıda, yaralı, yalnız ve zalim babasının merhametine kalmışken olmazdı. Bu düşünce içimde bir öfke dalgası yarattı. Uzuvarıma yerleşmiş olan uyuşukluğu yakıp yok etti ve içimde şiddetli bir kararlılığı ateşledi.

Hücremin dışında duran gardiyan iri yarı bir adamdı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir yumruğunda kararmış bir hançer sıkıyordu. Nemli ahşap duvarlara yaslanmış, ağırlaşmış gözleri boş boş ileriye bakıyordu, sanki işinin monotonluğu zihnini köreltmış gibiydi.

Nemli zeminde ayağa kalktım ve yere çömeldim, demir parmaklıkların ötesindeki dar koridoru incelerken gözlerim ileri geri gidip geliyordu. Gemi ayaklarımda altında sallanıp duruyordu, dalgaların gövdeye vuran amansız çarpışması çıkardığım her sesi maskeliyordu.

Aklımda şekillenen plan mükemmel değildi. İyi bile değildi. Ama elimdeki tek şey buydu.

Bileklerimi saran soğuk, ağır zincirler, ağırlıklarını ve gerginliklerini test ederek onları ayarladıkça şingırdadı. Sadece hareket edebilecek kadar uzun, işe yarayacak kadar.

"Hey," diye seslendim, sesim kullanılmamaktan ve susuzluktan kısık ve pürüzlüydü.

İlk başta tepki vermedi, bakışları uzak bir noktaya sabitlenmişti. Ama tekrar seslendiğimde, bu sefer daha yüksek sesle, sonunda bana doğru döndü, kızgınlıkla

gözlerinde titriyordu.

"çeneni," diye homurdandı eli hançerinin etrafında sıkılaşıırken.

Kapatmadım.

Hücremin metal parmaklıklarına rahatça yaslandım ve sıkılmış bir ifadeyle onu izledim.

Ellerimi karnıma bastırırken ona "Hasta olacağım," dedim. "Vücudumdaki yaralar. Sanırım enfeksiyon kapmışlar."

Tamamen yalan değildi. Vücudum kendisiyle savaşıyormuş, iyileşmek için yalvarıyormuş gibi hissediyordum.

"Karaya varana kadar beklemen gerekecek ve oraya varmamıza günler var. Kral seni krallığından, varisinden olabildiğince uzağa götürmemizi emretti ve denizde bir günden az kaldık evlat."

Dişlerini sıkarken çenesindeki kasların gerildiğini, elinin paslı hançerini daha da sıkıttığını görebiliyordum.

Daha yakına gel.

Daha fazla eğildim, o nefesinin altında küfredinceye kadar inledim.

"Kral seni canlı istiyor," diye tısladı. "Kaptan tarafından istiyor. Sevgili isyanınız hakkında bir domuz gibi ciyaklayana kadar işkence görmenizi istiyor." Bana doğru saldırgan bir adım attı, hançerini bana doğrultmuştu. "Kral istediğini elde ettiğinde cömertçe ödüllendirir. Bana yarayı göster."

Ağırlığımı değiştirdim, ulaşabildiği anda saldırmaya hazırdım. Kalbimin çarpıntısı hücremdeki duvarlarda yankılanıyor gibiydi, her atış kulaklarımda yüksek sesle gümbürdüyordu.

"Bana yarayı göster," diye hırladı, sesi alçak ve tehditkârdı, hücremdeki parmaklıklara doğru adım atarken.

O tepki veremedi ben hamle yaptım. Bileklerimdeki ağır zincirleri kalın boynuna doladığımda şingırdadı ve kalan tüm gücümle onu öne doğru çektim.

Boğuk bir nefes verirken hançeri yere çarptı ve elleri zincirlere doğru uçarak onları tırmalamaya başladı.

Gemi şiddetle yana yattı ve ikimiz de tökezledik. Parmaklıkları kaldıraç olarak kullanarak daha sıkı tuttum.

Çırpındı, nefesi çaresiz hırıltılarla geliyordu ve zincirleri gevşetmeye çalışırken tırnakları bileklerime batıyordu.

Vücudu gevşemeden önce bir, iki kez sarsılana kadar tekrar çektim.

Yere yığılmasına izin verdim.

Tereddüt yok. Merhamet yok.

Dizlerimin üzerine çökerek çılgınca kemerinde anahtar aradım. Titreyen parmaklarım sonunda soğuk metalden bir halka buldu ve onu çektim.

İlk anahtar uymadı. İkincisi de uymadı.

Yukarıdaki güverteden ayak sesleri geliyordu. Nefesimin altında küfrederek anahtarları karıştırdım ve neredeyse düşürüyordum.

Şimdi olmaz. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Sonunda, üçüncü denemede, anahtar kilidin içinde dönerken tatmin edici bir tıkırtı hissettim ve kelepçeler ağrıyan bileklerimden sıkıcı bir çınlamayla düştü.

Anahtarı hücre kapısının paslı kilidine sokarken bileklerimdeki acıyı zihnimin gerisine iterek keskin bir şekilde nefes verdim.

Her anahtar denemesinde ağırlık daha da artıyor gibiydi ve koridorda birinin beni duyduğuna dair herhangi bir işaret ararken lanet ettim.

Bir sonraki anahtarı çevirip kilidin açılma sesini duyduğumda menteşeler protesto edencesine inledi.

Ağır kapıyı yavaşça, dikkatlice dışarı doğru ittim, paslı kenarı zemine sürtünüyordu.

Hâlâ yere yığılmış, yüzü baygınlık içinde gevşemiş olan muhafıza bir bakış atarken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Ölmemişti. Ama yeterince yakındı.

Geçit kıvrılıp dönüyor, halat kangalları, atılmış olta takımları ve paslanmış aletlerle kaplanıyordu. Gemi altımda sallanıyor, yukarıdan gelen seslerin alçak mırıltısı başımın üstündeki ahşap kalasların arasından süzülüyordu.

Gölgelerden uzak durdum, ayaklarım nemli döşeme tahtalarında zar zor ses çıkarıyordu. Her adım hesaplanmıştı. Her nefes ölçülüydü.

Önlerinde dik ve dar merdivenler belirdi. En tepede zayıf fener ışıkları yanıp sönüyordu ve onun ötesinde özgürlük vardı.

Bir kararlılık dalgası omurgamı sertleştirdi. Burada ölmeyecektim.

İlk adımı attım. Sonra bir tane daha. Altımdaki ahşabın her gıcırtısı nabzımı hızlandırıyor, her ses bir tehdit oluşturuyordu.

Yukarıdaki sesler daha da netleşti.

"Kaptan sabaha kadar doğuya gitmemizi istiyor." "Bir sonraki limanda olmalıyız..."

Gemi ani ve şiddetli bir yalpalama yapınca sözler kesildi.

Kahretsin.

Merdivenlerin başında bir çift çizme belirince kendimi duvara attım ve gölgelerin içine girdim.

Adam nefesinin altında bir şeyler ve aşağı inerken kemerini ayarladı.
Daha yakın.

Gücüme ulaşmaya çalıştım ama çok güçsüzdüm. Gücüm, büyüüm için hiçbir şey bırakmayacak şekilde benden süzüldü.

Ona ulaşır ulaşmaz saldırdım.

Kolum fırladı ve onu boğazından yakaladı. Onu geriye doğru iterken gözleri büyüdü, engebeli basamaklarda dengesi bozuldu.

Kafasını korkuluklara çarpmadan önce bir küfür savuracak zamanı ancak bulabildi.

Bir

kere.

İki

kere.

Yere yığıldı.

Kemerini yakaladım ve onu baygın muhafızın yanına yatırmadan önce olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden aşağı indirdim. Silah aramak için zaman yoktu. Tedbir için zaman yoktu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Üst güverteye ulaştığım anda soğuk deniz havası bir bıçak gibi yüzüme çarptı, tuz ve rüzgâr tenimi yırttı.

Okyanusun karanlık genişliği her yöne doğru uzanıyordu, sonsuz ve affetmezdi. Ay tepede parlıyordu, gümüş rengi ışığı dalgalardan yansıyor, güvertede ürkütücü, değişken gölgeler oluşturuyordu.

İki mürettebat üyesi küpeştenin yanında durmuş, sırtlarını bana dönmüş, derin bir sohbete dalmışlardı.

Hızlı hareket

ettim. Sessiz.

Ölümcül.

Parmaklarım direğin yanına sarılmış bir halata değdi ve onu tek bir akıcı hareketle çektim.

İlk adam döndü, kaşları çatılmıştı. "Hey..."

O sözünü tamamlayamadan omzumu göğsüne çarparak saldırdım.

Tökezleyerek diğer mürettebata çarptı ve ikisinin de dengesini bozdu. Ben daha hareket etmeden kılıçları yarıya kadar çekilmişti.

Onlara hiç şans vermedim.

İlk adam hamle yaptı ve ben eğildim, bacaklarını altından çekmeden önce dirseğimi kaburgalarına geçirdim.

İkinci adam daha hızlıydı, bıçağı havada ıslık çalarak boğazımı birkaç santimle ıskaladı.

Büküldüm, bileğini yakaladım ve dizimi karnına geçirdim. Kılıcı elinden çekip alırken ve kabzasını şakağına vururken bir küfürle boğuldu.

Buruştı.

İlk adama döndüm, şimdi ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Çok yavaştı.

Çalıntı kılıcımı sapladım. Boğuk bir çığlık attı, güverteye yığılırken bacakları altından büküldü.

Düşüşünü izlemek için kalmadım.

İpler.

En yakındaki bobini kaptım, bir ucunu küpeştenin etrafına düğümleyip diğer ucunu denize fırlatırken kalbim küt küt atıyordu.

Aşağıda, küçük cankurtaran botu şiddetle sallanıyor, dalgaların çekimine karşı savaşıırken halatları geriliyordu.

Küpeştenin üzerinden baktım, keskin tuzlu su serpintisi gözlerimi yakıyordu. Bacağımyı salladım ve kaygan tahtaya dayandım.

Arkamdan bir çığlık yükseldi.

İttim ve aşağıda bekleyen tekneye doğru düştüm.

Dibe vurduğumda tekne sert şekilde savruldu, çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki nefes kesildi.

Tekrar hareket etmeden önce acıyı fark edecek zamanım bile olmamıştı.

Gemi yukarıda belirdi, sesler alarmla bağılıyor, botlar güverteye vuruyordu.

Kılıcıma uzandım ve onu sıkıca kavradım. Son halat hâlâ filikayı bağlı tutuyordu. Onu kesmek zorundaydım.

Kalın lifleri testereyle kestim, bıçak nemli, denizden aşınmış ipte kayıyordu.

Hadi ama.

Tepemden bir gölge geçti ve tam kaptan küpeştenin üzerine eğilmiş, gözleri öfkeden çılgına dönmüşken kafamı kaldırdım.

"Durdurun onu!"

Daha fazla bağırış. Daha fazla hareket.

Elimdeki kılıç daha derine ve yarısına kadar kesti.

Başka bir dalga vurduğunda tekne altımda şiddetle sallandı ve soğuk deniz suyunu kenardan aşağıya gönderdi.

Ayak sesleri yukarıda gürledi.

Neredeyse . Bir kesik daha... İp
koptu.

Tekne yalpalayarak gemiden ayrıldı ve aşağıdaki çalkantılı sulara gömüldü.

Çarpmanın etkisiyle yere yığıldım ve sırtım tahta sıraya çarptı. Acı kaburgalarım doğru yayıldı ama hareket etmeyi bırakmadım.

Yukarıda, mürettebat çırpınıyor, cankurtaran botu uzaklaştıkça sesleri de uzaklaşıyordu.

Deniz artık beni sahiplenmişti.

Tuz tenimi yakıyor, kendimi sabitlemeye çalışırken soğuk rüzgâr uğulduyordu. Dalgalar acımasızdı, küçük tekneye çarpıyor, onu savuruyordu.

Ama özgürdüm.

Kürekleri kavradım, kürek çekerken kaslarım protesto ediyordu, her çekiş yorgun uzuvlarıma ateş saçıyordu.

Verena.

Onun düşüncesi fırtınadaki bir deniz feneri gibi sabit kaldı. Zaman bulanıklaştı.

Gökyüzü karardı, sonra tekrar aydınlandı.

Saatler uzadı, bedenim yorgunluktan uyuştı.

Zihnim okyanus kadar çalkantılıydı. Korku, pişmanlıklar ve umutsuz umutlar çarpışıyor, çalkalanıyor ve beni tüketmekle tehdit ediyordu.

Adı zihnimde yankılandı, denizin uğultusuna karşı bir fısıltı gibi.

Beni ona bağlayan kırılgan bir iplik vardı ve daha sert kürek çekerken ona tutundum.

Kendimi yüzündeki ayrıntılara odaklanmaya zorladım. Yanaklarında dans eden narin çillere. Annesiyle ilgili hikâyeyi paylaşırken gülümsemesindeki sıcaklığa. Onun hikâyesinden yola çıkarak ettiğimiz yeminleri zihnimde sonsuz bir döngüde tekrar ettim.

Her kelimenin bir ağırlığı ve hala devam bir sözü vardı. Ta

ki... deniz kuşları tepemizde uçmaya başlayana kadar.

Sonra ufukta ince bir kara çizgisi belirdi.

Rahatlama göğsüme bir darbe gibi indi, sersemletici ve ezici.

Gücümün son rezervlerini küreklerin her vuruşuna akıtarak ilerledim.

Kıyı şeridi yaklaştı, denizden nöbetçi gibi yükselen sivri uçlu kayalıklar. Sonra sahilde sıralanmış birkaç figür gördüm ve içimi bir korku kapladı. Babam hâlâ beni arıyordu. Onu kurtarmak için ihanet ettiğim babam.

İhanet ettiğim halkım. Ama başka seçeneğim yoktu.

Tekne kuma sürtündü. Tökezleyerek dışarı çıktım, bacaklarım sert zeminle buluştuğunda neredeyse bükülüyordu.

"Dacre!"

Ses uzaktı ama acı verecek kadar tanıdıktı. Başımı kaldırdım, görüşüm dalgalanıyordu.

Kuma vuran ayak sesleri, tam yanıma gelene kadar daha da yükseldi ve eller omuzlarımı kavradı. Önümdeki yüze odaklanmaya çalışırken kum ağırlığının altında kaydı.

Kai.

Konuşuyordu ama kelimeleri çıkaramıyordum. Başka bir ses.

"Onu bulacağız."

Wren.

Ayağa kalkmaya, konuşmaya çalıştım. "Nerede o?" Ama dünya eğildi.

Karanlık beni yuttu ve tek duyduğum Wren'in boşluktan gelen sesiydi.

"Onu bulacağız."

BÖLÜM 3

VERENA

Pain canlı bir şey gibi içimde titreşiyor, zihnimin kenarlarını tırmalıyor, ısrarcı varlığıyla bana eziyet ediyor ve tutarlı düşünmeye yer bırakmıyordu. Altımdaki pürüzlü taş zemin bile bana karşı komplo kurmuş , çürük kenarları morarmış ve hırpalanmış

Vücut.

Derin bir nefes almaya çalıştım ama kaburgalarım protesto çığlıkları atıyordu. Boğazımdan kuru, hırıltılı bir öksürük koptu, ses odanın içinde yankılandı ve zayıflığımla alay etti. Bana su vermeyeli günler olmuştu.

Micah hücremi ziyaret etmeyeli günler olmuştu.

Arkadaşımı hayal ettiğimden korktuğumdan beri günler geçti.

Her nefes alış bir mücadeleydi; her nefes veriş demir tadındaydı.

Beni kırmayacak.

Umutsuzca zihnimde kelimeleri tekrarladım, son umut ipliğim gibi onlara tutundum.

Ama o iplik bile yıpranıyordu.

Tıpkı babamın kontrolünün sınırları gibi.

Gözlerimi kapattım ve alnımı dizlerime bastırarak kendi üzerime kıvrıldım. Açlık midemi kemiriyor, onu düğümlere ayırıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Babamın sesi kalın ve puslu havayı yarıp geçince irkildim.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ meydan okumaya devam ediyorsun."

Ağır çizmeleri döşeme tahtalarına çarpıyor, her adımı kasıtlı ve kesin atılıyordu. Oda birden küçülmüş, onun varlığı altında boğuluyormuş gibi hissetti.

"Kararlılığına hayranım Verena," diye alay etti, sözlerinden küçümseme akıyordu.

Bakışlarına karşılık vermeyi reddettim, bunun sadece öfkesini körükleyeceğini biliyordum. Ama gözlerinin beni delip geçtiğini, zayıflığının her zerresini incelediğini hissedebiliyordum.

Üzerimde belirdikçe hava daha da ağırlaştı. Kendimi destekledim.

Parmakları çenemin etrafında kenetlendi, yüzümü yukarı doğru zorlayan zalim bir kavrama.

Yüz hatlarının üzerine parçalanmış gölgeler düştü.

"Sende en çok neye hayranım biliyor musun, sevgili kızım?" diye sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Bu senin amansız inatçılığın." Kavrayışı sıkılaştı, tırnakları tenimi ısırdı. "Neredeyse... ilham verici."

Sonra beni geri itti ve başım duvara çarptı. Acı kafatasımda alevlenirken dudaklarımdan keskin bir nefes koptu.

"Ama amaçsız inatçılık işe yaramaz," diye devam etti, yırtıcı bir hayvan gibi volta atarak. Sesi soğuk ve acımasız bir hal aldı. "Sadece yıkıma yol açacak bir sadakate tutunuyorsun. Saklı şehir mi?" Durakladı, ona bakmamı bekledi. "Onu bulduk."

Kalbim göğsümde, mide bulandırıcı bir şiddetle çarpıyordu. "Yalan söylüyorsun."

Sırıttı. Yavaş. Hesaplanmış. Bundan zevk alıyordu.

"Seni temin ederim Verena. Ordum çok güçlüdür," dedi korkumla alay ederek. "Korumak için yanıp tutuştuğun o çocuk bile bizi durduramadı."

"Hayır." Damarlarımda bir ürperti dolaştı.

Babam çömeldi, gözleri karanlık bir eğlenceyle parlıyordu.

"Hayır mı?" Başını eğdi, beni izliyordu. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Güvende olduklarını mı düşünüyorsun?"

Nefesim kesik kesik geliyordu. *Seninle oynuyor. Bilmiyor. Bilemez de.*

"Söyle bana kızım," dedi, yaklaşarak, sesi neredeyse şefkatliydi. "Hangi sırlar önemsendiğini iddia ettiğin kişilerin hayatlarına değer?"

Dacre.

Yüzü zihnimde parladı ve babamın örmeye çalıştığı şüpheden mi yoksa kendi çaresizliğimden mi emin değildim, ama o görünmez bağ aracılığıyla onu hissedebildiğime yemin edebilirdim, özleminin içimde fısıldadığı bir telaş.

"Nerede olduklarını bilmiyorsun," diye fısıldadım.

"Belki de," dedi doğrulurken. "Ama bu riski almak istiyor musun?"

Kelimeler zehir gibi tenime işledi.

"Bana istediğimi ver, Verena." Sesi ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Sihirini ortaya çıkar. Bana bildiğin her şeyi anlat."

Tehditleri boğazımı bir tuzak gibi sararken oda eğildi, duvarlar üzerime kapandı. Nefeslerim hızlandı, şüphe kararlılığımın sınırlarını kemirirken her biri sığ bir soluktu.

"Ona ihanet etmeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok," diye hırladı babam, eli boğazıma sarılmıştı.

Nefes nefese kaldım, tekmeledim,
pençeledim, . "Zaten hepsine ihanet
ediyorsun."

Parmakları sıkılaştı ve ciğerlerim yandı, görüşüm bulanıklaştı.

Bileğini pençeledim ama bırakmadı.

"Sırlarınızı saklayın," diye alay etti, "ve onlar da sizinle birlikte ölsün. Ya da her zaman olman gereken kişiyi kucakla..." Kavrayışı sıkılaştı, nefesi kulağıma değdi. "Ve ben onları bağışlayacağım."

Umutsuzca kıvrandım. İçimdeki her şeye, sihri, güç kalıntılarına uzandım ama hiçbir şey yoktu.

"Uğruna savaştıkları isyan her öldü, Verena." Babamın alçak,
tehditkâr kıkırdaması odayı doldurdu.

Sonra, sanki bir oyuncak bebekten başka bir şey değilmişim gibi, beni yere fırlattı.

Acı kaburgalarımda patladı. Hâlâ zincirlerle bağlı olan kollarım altımda büküldü ve omuzlarıma acı dolu sarsıntılar gönderdi.

Hıçkırıklara boğuldum, kendi içime kıvrılırken bedenim titriyordu.

"Burada kontrolün sende olduğunu düşünerek kendini kandırma." Arkasını dönerken botları taşa sürtündü. "Marmoris'in prensesi." Kıkırdadı ama ona bakmak için arkamı dönmedim. "Annen kadar zavallısın."

Dudağımı ısırdım, kanın tadını aldım.

Ben olsam kırmazdım.

"Affedersiniz, Majesteleri." Bir muhafız içeri adım atmadan önce demir kapının yumuşak bir gıcırtısı duyuldu.

"Ne oldu?" diye sordu babam, gözlerini zar zor ona bakacak kadar benden ayırarak.

"Savaş odasında sizi sordular. Bu acil bir durum."

Kelimeleri zar zor fark ettim. Hâlâ nefes nefese kalmıştım, hâlâ titriyordum.

Sonra muhafız ışığa doğru adım attı.

Micah.

Nefesim ciğerlerimde dondu.

Her kıvrımı ve dikişi keskin ve kusursuz olan Kral Muhafızları üniformasını giymiş, dimdik duruyordu. Babamın hükümdarlığının arması ceketinin göğsüne dikilmişti ve ona karşı bir damga gibi parlıyordu.

Bu *yanlıştı*.

"Görüş," diye emretti babam, sesi sabırsızdı. "Onu hemen varisi görmeye getirin. Zaman çok önemli."

Micah bir kez başını salladı. "Onu hemen getireceğiz, Majesteleri."

Babam gitmek için döndü, kapıdan çıkmadan önce gözlerini benden ayırmadı.

Ayak sesleri sessizliğe karışana kadar nefes almadım. Sonunda ciğerlerim ağrıyordu.

Micah'ya dönüp baktım, eskiden tanıdığım, bir zamanlar güvendiğim arkadaşımından bir iz arıyordum. Ama tek görebildiğim göğsündeki armaydı. İhanetinin ağırlığı.

"Neden buradasın?" Sesim kısıktı, çığlık atmaktan, boğulmaktan ve mücadele etmekten çiğ çıkmıştı.

Micah'nın çenesi gerildi. Tereddüt etti. Sonra nihayet konuştu. "Başka seçeneğim yoktu."

Kelimeler sessizdi ama ağırdı, onu altına çeken bir çapa gibiydi.

"Baban..." Durdu. Uzaklara baktı.

Gözlerinin arkasında bir şey titreşti, suçluluk, korku, pişmanlık.

Sonra damarlarımda buz etkisi yaratan bir şey fısıldadı. "Kız kardeşim."

Birçok geceyi ondan bahsederek geçirmiştım. Ailelerinin öldürüldüğü gece kollarından koparılan küçük kız kardeşinden. Dünyada korumak istediği tek şey.

"O ne yaptı?" Kendi sesimi zar zor tanıyabildim. Micah başını salladı ve hücre kapısına doğru baktı. Midem çalkalanıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

Beklediğim son şeyi yapmadan önce Micah'nın bakışları tekrar bana kaydı. Önümde diz çöktü, titreyen elleri üzerimde geziniyor ama dokunmuyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum."

Kelimeler asılı kaldı, kırılğan ve belirsiz. Onlara inanmadım.

O üniformayla önümde diz çöktüğünde değil. Babam dokunduğu herkesi bir silah haline getirdiğinde değil.

"Bana yardım eder misin?" Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Buna karar vermeden önce babamın kaç emrini yerine getirdin?"

Micah dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırmadan önce irkildi. "Bunu hiç istemedim."

Gülüşüm sert ve mizahsızdı. "Ama yine de ." Micah'nın çenesi kilitlendi. "Bunun bir seçim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona cevap vermedim. Cevabımın ikimizin de hoşuna gitmeyeceğini düşündüm.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Sonra iç çekti.

"Tutuklandığını duyduğum andan beri seni arıyordum."

Sustum.

"Ne?"

Elini yüzünde gezdirdi ve başka tarafa baktı. "Bakmıyor olsaydım beni canlı yakalamalarına asla izin vermezdim..." Başını sallayarak sözünü kesti.

Pişmanlık yüz hatlarına kazınmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Sonra bana baktı, bakışları çürüklerimin, zincirlerimin üzerinde gezindi. Hasar.

"Ne için?" Sesi boştu.

"Sana yalan söylediğim için. Sana gerçekte kim olduğumu söylemediğim için." Sesim suçluluk duygusuyla gerilmişti. Kelimeler dudaklarımdan yuvarlanan taşlar gibiydi, her biri bir öncekinden daha ağırdı. "Sen gerçeği hak ediyordun, Micah. Her şey hakkında."

Micah'nın bakışları sanki birinin içeri dalıp onu sürükleyerek götürmesini bekliyormuş gibi açık kapıya kaydı. Sonra tekrar bana baktı ve ben de gözlerindeki güvensizliğin belli belirsiz titreşimini gördüm.

"Aynı şey için savaştığımızı sanıyordum," dedi sessizce. Ses tonunda kötü niyet yoktu, sadece derin bir yorgunluk vardı. "Senin kim olduğunu bildiğimi sanıyordum."

Basit bir ifadeydi, ama doğrudan beni derinden etkiledi.

"Sana söyleyemedim." İtirafım karşısında boğazım düğümlendi. "Kime güvenilebileceğimi bilmiyordum. Kendime bile güvenmiyordum."

Omuzları kaskatı kesilmişti ve ben bunu gördüm.

Ben.

"Artık bir önemi yok," diye tükürdü, vücudu titriyor gibiydi.

Gerilim. "Artık hiçbirinin önemi yok."

Sesindeki acılık karşısında irkildim. "Micah..."

"Kimse senin için gelmiyor, Verena." Sözleri soğuk bir bıçak gibiydi, umudumun bulanıklığını kesiyordu. Bana ilk kez gerçek adımla hitap ediyordu. Gözleri çelik gibiydi, benimkilerle buluştuğunda delici ve inatçıydı. "Geride bıraktığın kişi değil. Hiç kimseyi."

Sözleri göğsümü burktu.

"Onu tanı mıyorsun," diye boğulmayı başardım, sesim saklayamadığım korkuyla titriyordu. "Benim için gelecek."

Micah'nın yüz ifadesi değişmedi ama gözlerindeki bir şey midemi bulandırıldı.

"Belki gelir," diye mırıldandı, "Ama geldiğinde sen hâlâ burada olacak mısın?"

Eli kalktı, parmakları yanağıma doğru uzandı. Bir zamanlar güvendiğim bir dokunuş.

Ama önce vücudum tepki verdi.

İrkilerek geri çekildim ve kendimi soğuk taş duvara yasladım.

Micah dondu kaldı, sonra durdu ve uzun bir süre bana baktı. Sanki başka bir şey söylemek ister gibiydi. Sanki bekliyordu.

Ama ona istediğini veremezdim.

Bağışlanmayı değil.

Anlamıyorum.

Hâlâ ihanetten boğulurken olmaz.

Bunu yüzümde görmüş olmalı çünkü çenesi gerildi. Sonra arkasını döndü.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı omzunun üzerinden, sesi boştu.

"Dönebildiğim zaman."

Kapı gıcırdadı. Micah kolu kavrayıp kapıyı çekmeye başladı ve aynı ürpertici panik başladı.

Bir zamanlar Micah'ya çok değer vermişim, bu dünyada güvenecek kimsem kalmadığında ona güvenmişim ve onun ve benim bu krallıktan birlikte kaçabileceğimiz günün hayalini kurmama izin vermişim.

Ama tam olarak başladığımız yere geri dönmüştük. Kapana kısılmıştık.

"Kaçmalısın."

Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçtı.

Micah tereddüt etti. Elleri demir parmaklıkların etrafında kenetlenmişti. Bir an için beni dinleyeceğini sandım ama bana dönüp baktığında gözlerinin ardına daha sert bir şey yerleşmişti.

"Kaçmak artık bir seçenek değil."

Kapı çarparak kapandı.

BÖLÜM 4

DACRE

T Fark ettiğim ilk şey suyun ritmik ve sürekli damlamasıydı. Kavernöz taşta belli belirsiz yankılanan ses, gerçek mi yoksa zihnim bana karşı mı dönüyor anlayana kadar kafatasımın içinde zıpladı. Gözlerimi kırpiştirarak açtım, loş ışığa alışmaya çalışıyordum.

başım sürekli damlalarla birlikte çarpıyordu.

Bayat, küflü hava bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Saklı şehre geri dönmüştüm.

Bir lider olarak değil. Bir asker olarak bile değil. Bir mahkum olarak.

Bileklerimin etrafındaki demir kelepçeler olmasaydı bu ironi eğlenceli olabilirdi. Sihrime uzandım, ama demir sadece tenimi yaktı. O zaman gerçekten bir mahkûmdum.

Bir şifacı yanımda diz çökmüş, ellerini göğsümün üzerinde gezdiriyordu. Büyüsünün belli belirsiz uğultusu tenimi karıncalandırdı; hem yatıştırıcı hem de sarsıcı bir his, tıpkı kör bir bıçağın çok yakınımaya sürtünmesi gibi. İçgüdüsel olarak geri çekildim, bu hareket acı içinde inlememe neden oldu.

"," diye emretti, sesi kısıktı. Dudaklarıma doğru yükselen karşılığı ısırdım.

Olan biten her şeyi, anılarımdan çıkarabildiğim son anları bir araya getirmeye çalıştım. Wren ve Kai ile birlikteydim, beni denizden çıkardıktan sonra zar zor ayakta duruyordum.

Çok uzağa gidememiştik.

Koşacak durumda değildim, vücudum yorgunluktan güçsüz düşmüştü, ellerim kim bilir ne kadar zamandır kürekleri kavramaktan yırtılmıştı. Kai bile benim neredeyse bilinçsiz halimin ağırlığı altında zorlanıyordu.

Kıyıya varmadan önce bizi bulduklarında hepsiyle başa çıkacak durumda değildi.

Ağaç hattının ötesinde değiştiren bedenlerin hışırtısını duyduğum anda sayıca az olduğumuzu anlamıştım. Önce meşaleler parladı, sık çalılıkların arasından çıkıp etrafımızı saran ve benim için ailem gibi olan isyancıları aydınlattı.

Bizim adamlarımızdı. Babamın adamları. Ve bizim için oradaydılar.

Wren önüme geçmişti, elleri titremesine rağmen yayını yarıya kadar kaldırmıştı. Kai'nin hançeri çoktan çekilmişti, duruşu gergin ve korumacıydı.

Ama hepimiz gerçeği biliyorduk, bu kazanabileceğimiz bir savaş değildi. Benim durumumda değil. Bu kadar çok kişiye karşı değil.

Sonra bir adım öne çıktı.

Ateşin ışığı babamın yüzünü, çatık kaşlarının derin çizgilerini, bakışlarındaki acımasız kararlılığı aydınlatmıştı. Beni bekliyordu.

Ve ben onu durduramayacak kadar güçsüzdüm.

İlk darbe inmeden önce vücudum protesto çığlıkları atarak ileriye doğru tek bir adım atmayı başarmıştım. Yan tarafıma hızlı ve kesin bir darbe. Dizlerimin üzerine çöktüm, acı bir dalga gibi üzerime çökerken dünya başıma yıkıldı.

Pusun içinden Wren'in adımı haykırdığını duymuştum. Kai karşılık verirken çeliğin keskin çarpışmasını duydum. Ama bunun bir önemi yoktu.

Babamın istediği gibi değillerdi.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğu tek şeyi çoktan kaybetmiştim.

Ondan sonraki her şey bulanıktı. Geri dönüş yolculuğu, zincirlerin ağırlığı, yeraltı tünellerinin soğuğu.

Şimdi, buradaydım.

Ve Wren ve Kai değildi.

Dişlerimi sıktım, şifacının büyüğü nabız gibi atarken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı.

O sadece yardım etmeye çalışıyordu ve isyanımızın birkaç üyesini tedavi için masasına getirmiş olmamın bir önemi yoktu. Şu anda ben sadece onun gözetimi altındaki bir mahkûmdum, liderinin oğlu değil.

Bir zamanlar saygı duyduğu biri değildi.

"Hayatta olduğun için şanslısın," diye ekledi, sesi gergindi.

"Şansın bununla hiçbir ilgisi yok," diye homurdandım, boğazım kuru ve çiğdi. Şifacı hafifçe homurdandı. "Hayır, sadece aptallık o zaman."

Sözlerinde kötü niyet yoktu, sadece boyun eğmiş bir aşinalık vardı. Ona sert bir bakış attım. "Kız kardeşim nerede? Kai?"

Bana baktı ve sonunda konuşmadan önce tereddüt etti. "İkisi de şehrin içinde." Büyüsü kaburgalarımın üzerinde gezinirken daha sert tınladı. "Baban onları vatana ihanetle suçlamıyor. Bu onuru sadece senin için saklıyor."

"Güvende mi?" Önemseydiğim tek soruyu sordum.

"Evet." Başını salladı. "İkisi de seni bulduklarında biraz hırpalanmışlardı ama güvendeler. Baban onları yoğun bir şekilde izliyor. Onları bildikleri konusunda sorguladı ama yetersiz buldu."

Ben cevap veremeden botların ağır gümbürtüsü koridorda yankılandı, ses her adımda biraz daha yaklaşıyordu. Duyu organlarım alarma geçti, kıpırdamadan durmamı haykıran ağrıya rağmen bedenim gerildi.

Kapı uğursuz bir gıcırtyla itilerek açıldı.

Şifacı irkilmedi, eli göğsümün üzerinde sabit kaldı. Sanki zamanının dolduğunu zaten biliyormuş gibi büyüünün hafif sıcaklığı kayboldu. Hava değişti, başka bir ziyaretçiden daha ağır bir şey tarafından ağırlaştırıldı.

Babam.

"Bizi yalnız bırakın."

Sözleri bir rica değildi.

Şifacı tereddüt etmeden itaat etti, ayak sesleri koridorda hızla geri çekildi. Büyüsünün yokluğu ardında soğuk bir boşluk bırakmıştı. Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya zorladım kendimi, acı vücudumda alevlenirken dişlerimi sıktım.

Babam karşımda duruyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzünde hayal kırıklığı maskesi vardı.

"Demek öyle," dedi sonunda, ses tonundan küçümseme damlıyordu. "Müsrif evlat geri döndü. Hem de zincire vurulmuş olarak."

Yavaşça doğruldum, yer değiştirirken demir kelepçeler takırdıyordu. "Wren'e zarar vermemiş olsan iyi edersin."

"Tehditler mi?" diye sordu, odanın içine doğru bir adım daha atarak. "Yardıma ihtiyacı olan biri için çok cesurca."

Yumruklarımı sıktım ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. "Buradayım çünkü adamlarınız beni buraya sürükledi. Yardımınıza ihtiyacım yoktu."

Sert ve acı bir kahkaha attı. "Peki ya şimdi?" Sanki hasarı değerlendiriyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Şu anda kimin yardımına ihtiyacın var?"

Dişlerimi sıktım ve boğazıma dolan tepkiyi geri çektim. "Varisi geri getirmeme yardım etmen gerekiyordu, *ailemizi* kurtarmama yardım etmen gerekiyordu.

insanlar." Başını iki yana salladı. "Her fırsatta bana meydan okudun ve şimdi de senin pisliğini temizlememi mi bekliyorsun?"

"Bu benim pisliğim değil," diye karşılık verdim, sözlerim hararetti. "Bu senin pisliğin. Bu isyanın özgürlükle, adaletle ilgili olması gerekiyordu ama senin tek yaptığın insanları piyon olarak kullanmak, onları kendi hırsların uğruna feda etmek."

Çenesi gerildi, yüz ifadesi zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeye dönüştü. Ama hemen cevap vermedi. Bunun yerine, odanın köşesindeki küçük ahşap masaya doğru yürüdü, parmakları sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yontulmuş kenara hafifçe sürtündü.

"Tıpkı annen gibi konuşuyorsun."

Ondan bahsetmek bağırsaklara inen bir yumruk, iyileşmeyi reddeden bir yaraydı. Tırnaklarım avuçlarıma batarken, nefesimi düz tutmaya zorladım. "Bu isyana inanıyordu," dedim, sesim öfkeme rağmen sabitti yüzeyin altında fokurdayan. "Olabileceği gibi. Senin onu dönüştürdüğün şeyde değil."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri kısıldı. "Onun neye inandığını biliyormuş gibi davranma," diye tükürdü. "O öldüğünde sen daha çocuk sayılırdın."

Dişlerimi birbirine kenetlemekten ağrıyordu. "Yine de yeterince hatırlıyorum." Kendime baktım, kıyafetlerim hâlâ kum, kir ve kurumuş kanla kaplıydı. "Verena babasının ellerine geri döndü. Annem bunun olmasına asla izin vermezdi."

Yüz ifadesi karardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Onun peşine düşmezdi ve onu bir takas aracı olarak teslim etmeye hazır olmazdı. Onu korurdu," diye ısrar ettim, sesim her kelimedede daha da sertleşiyordu.

Parmakları iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sence varis için her şeyi riske atar mıydı? Benim yapmam gerektiğini mi?"

"Evet," diye cevapladım tereddüt etmeden.

Yüz ifadesi değişti, gözlerinde hayal kırıklığı ile yorgunluk arasında bir şey titreyordu. "Sen bir aptalsın," dedi sessizce. "Sence savaş

pervasız duygularla kazanılan? Barış bedelsiz mi gelir?" Bir adım daha yaklaştı, bakışları beni olduğum yerde sabitledi. "Onun için daha ne kadarını feda etmeye hazırsın? Kaynaklarımız, sırlarımız. Ona olan sadakatin bize hayal edebileceğinden çok daha fazlasına mal oldu."

"Mesele ona olan sadakatim değil," dedim ama yalan söylediğim, aramızdaki bağın ipuçlarını ararken belli oluyordu. Ne pahasına olursa olsun Verena'ya sadık kalacaktım. "Bu savaşın bitmesinin tek yolu o."

Bir adım daha yaklaştı, ifadesi okunamıyordu. "Uğruna savaştığımız şeyin bir bedeli var."

"Ve bu fiyat o olmamalı."

Bir süre sessizce birbirimize baktık ama sonunda ilk konuşan babam oldu.

"Burada kalacaksın." Topuklarının üzerinde döndü, kapıya doğru yönelirken sesi soğuk ve kesindi. "Ta ki sadakatinin nerede yattığını hatırlayana kadar. Ta ki damarlarındaki kanın, korumaya çalıştığın kişinin kanı tarafından döküldüğünü hatırlayana kadar."

Kapı büyük bir gürültüyle arkasından çarparak kapandı ve beni yalnız bıraktı; kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Hücredeki hava bayattı, rutubet kokuyordu ama beni tedirgin eden tutsaklığın kokusu değildi.

Babamın Verena'yı kurtarmama yardım etmeye niyeti olmadığından emindim.

Kendimi daha da dikleştirdim, kaslarım kullanılmamaktan kaskatı kesilmişti, kaburgalarım o gemideki savaştan dolayı ağrıyordu. Bileklerim beni buraya sürüklemek için kullandıkları bağlardan dolayı hamdı, tuzlu su kalıntıları yırtık derime batıyordu.

Yanılıyordu.

Bu pervasız bir duygu değildi.

Bu bir kıza aptalca bir bağlılık değildi.

Bu onunla ilgiliydi, bu isyan için, bu krallık için ne ifade ettiğiyle. Benim için.

Neler yapabildiğini, kendisi de dahil olmak üzere herkes onun güçsüz olduğunu düşünürken bile nasıl mücadele ettiğini ilk elden görmüştüm.

Ve bunun bir hiç uğruna olmasına izin vermeyeceğim.

Çektiği onca acının bir hiç uğruna olmasına izin veremezdim.

Bu krallığın ona verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Omuzlarımı yuvarladım, içime dolan acıyı görmezden geldim. Burada oturup babamın onun zaten vermiş olduğu şeyi anlamasını, onun korunmaya değer olduğuna karar vermesini bekleyemezdim. Bir plana ihtiyacım vardı.

İsyanın hapisane hücreleri saraydakiler gibi değildi. Düşmanları yıllarca kilit altında tutmak için yapılmamışlardı. Hainleri yargılamaya yetecek kadar uzun süre tutmak için yapılmışlardı.

Ve yargı benim için geliyordu.

Beni tartışacaklarını, hâlâ kendilerinden biri olup olmadığımı karar vermeye çalışacaklarını biliyordum.

Bu isyan için kanımı akıtmıştım. Onun için savaşmış, onun için öldürmüştüm ve şimdi, onun için savaşmaya karar verdiğim için, onların düşmanı olmuştum.

Ama kaderime benim yerime karar vermelerine izin vermezdim. Onun kaderine de karar vermelerine izin vermezdim.

BÖLÜM 5

VERENA

THücre eskisinden daha soğuktu. Ya da belki de bendim; içi boşaltılmış, kırılğan ve tanınmaz bir şeye dönüştürülmüştüm.

Kendi içime kıvrıldım, alnımı dizlerime bastırdım. Burada çok uzun süre kalmıştım. Çok fazla gün birbirine karışarak sonsuz bir acıya dönüşmüştü. Düşüncelerim uzun zamandır anlamını yitirmişti, geçmişin ve şimdinin parçaları birbiriyle çarpışıyor, hepsi tekil, amansız bir azapta birleşiyordu.

Dacre'ın yüzü sisin içinde parlıyordu. Gözleri, sesi, vaatleri. İnanmayı göze alamadığım bir umutla benimle alay ederek peşimi bırakmadılar. Hâlâ sarıldığım bir umut ve hâlâ hissedebileceğime inanmam için zihnimi kandırdığım bağımızın bir ipliği.

Başlangıçta güçlüydüm, babamın bana attığı her şeye dayanabileceğime kendimi ikna etmiştim. Ama şüphe yoğun bir sis gibi içeri sızdı, zihnimin etrafını sardı, zorlukla nefes alana kadar boğazımı sardı.

Ya Dacre benim için gelmiyorsa?

"Hayır," diye fısıldadım, kelime dudaklarımdan yumuşak, gergin bir iniltiyle çıktı. Boğazıma çakıl taşları sürtünüyormuş gibi hissettim, sanki yüksek sesle söylemek bir şekilde onu gerçek kılıyormuş gibi.

Ama bu düşünce aklımın kenarlarında durmaksızın dolaşıyordu.

İçten içe Dacre'ın benden vazgeçmeyeceğini biliyordum ama belirsizlik ve korku içimi kemiriyor, en karanlık köşelere şüpheler fısıldıyordu

Aklımdan. Deneyecekti. Tabii ki deneyecekti.

Ama babamın gücü her geçen gün da artıyor gibiydi.

Kendimi bildim bileli isyan ona karşı savaşıyordu ve hükümdarlığıyla ilgili hiçbir şey değişmemişti.

Dacre'ye aşık olmam bunu değiştirmede. Ona herhangi bir avantaj sağlamadı. Bize sadece umut vermişti ve umut tehlikeliydi.

Ama bu bir kralı devirmek için yeterli değildi.

Sertçe yutkundum ve boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım. Dacre'ın beni kurtarmasını ne kadar istesem de, kararlılığı onu ancak bir yere kadar götürebilirdi.

Babam meydan okumayı daha büyümeye fırsat bulamadan topuğunun altında ezdi ve ben hala buradaydım, bu hücrede kilitliydim, onu durdurmak için çaresizdim.

Hücre kapısının gıcırdayarak açılma sesi düşüncelerimi paramparça etti. Başımı kaldırdım ve ani hareket kafatasıma bir acı dalgası gönderince irkildim.

Ayak seslerini bile duymamıştım.

Dehşet damarlarımda dolaşüyor, beni çok tanıdık bir şekilde kavırıyordu. İçimde dönüp durdu, göğsümde yuva yaptı, ciğerlerimi daralttı.

Babamın ayak seslerini biliyordum, botlarının kasıtlı gümbürtüsünü ve yerde sürüklenişini ezberlemiştim ve kendimi kaçınılmaz olana hazırlamıştım.

Ama şimdi karşımda duran o değildi. *O* duruyordu.

Dacre benim için gelmişti.

Nefesim kesildi, umut yorgunluğun sisini yarıp geçti. Uzun boyluydu, bana bakarken siyah saçları gözlerinin içine düşüyordu.

"Dacre," diye boğuldum, içime öyle hızlı bir rahatlama doldu ki, gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaştı.

Cevap vermedi. Soğuk zeminde önümde diz çökene kadar bana doğru yürüdü ve tereddüt etmeden hala zincirli olan ellerimi kaldırıp yüzüne götürdüm.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı avucuma, sesi kırılmıştı. "Daha erken gelmeliydim."

"Önemli değil," diye mırıldandım, sanki paramparça olmak üzere olan bir dünyada tek sağlam şey oymuş gibi ona yapıştım. "Artık buradasın."

Parmak uçlarımda teni farklıydı. Çenesinin hatları daha yumuşak, daha az belirgindi. Kirpikleri yanaklarına doğru dalgalanıyordu ve hafızamda canlandırabildiğim her şeyden daha genç görünüyordu. Tanıdık gelmiyordu.

Büyüsünün sıcaklığı, ona dokunduğumda tenimin altında çıtırdayan sessiz uğultu yoktu.

Hiçbir şey hissetmedim. Fırtına olması gereken yerde bir boşluk vardı. Bir şeyler yanılttı.

Şüphe içimde yavaş ve soğuk bir şekilde süzülüyor, az önce inanmak için kendime izin verdiğim kırılgan anı çözüyordu.

Yüzüne bakarken parmaklarım titredi, bir şeyin, herhangi bir şeyin doğru hissettirmesini bekledim, ama asla gelmedi. Parmaklarım kıvrıldı, hafifçe geri çekildi.

"Dacre," diye fısıldadım, sesim kulaklarımdaki kan hücumundan zar zor duyuluyordu.

Bakışları titriyordu, çok hızlı, çok kararsızdı ve bana bakmadı. Midem bulandı.

"Buraya nasıl girdin?" Sesim boğuk çıkıyordu.

"Yardım aldım," diye mırıldandı, bileklerimdeki kelepçelere uzanırken. "Fazla zamanımız yok."

Biz.

"Yanında kim var?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak zorladım.

Dacre tereddüt etti, sadece bir nefes için, ama bu yeterliydi.

"Babam."

Kelimeler ağzımdan döküldü ve donakaldım. Babası beni kullanmak, kontrol etmek istiyordu ama Dacre beni seçmişti. Eğer babası buradaysa, Dacre'in başka seçeneği kalmamıştı.

Göğsüme baskı yapan ağırlığa karşı yutkundum. "Peki ya Wren?"

Adını söylediğimde yüzünde küçük bir özlem titreşimi oldu, neredeyse fark edilmiyordu ama ben yakaladım.

Yakaladım çünkü bu Dacre değildi. Bu o değildi.

Uzaklaşırken nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, prangalarım taş zeminde takırdıyordu.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım, korku pençelerini derime geçirmişti.

Dudakları aralandı ama yeterince hızlı cevap vermedi. O zaman gördüm, formunun kenarlarındaki ince parıltıyı, taştan yükselen ısı gibi.

Bir çarpıtma. Bir yanılsama. Bu Dacre değildi. Micah'tı.

Midem şiddetle döndü. "Kes ." Geri çekilirken sesim titredi, öfke ve ihanet göğsümü parçaladı. "Bu ne cüret?"

İllüzyon bozuldu ve Micah önümde diz çöktü, yüzü asık ve pişmanlık duymuyordu.

"Onu bana karşı kullandın." Sesim titredi. "Sen..."

Micah irkilmedi. ", Verena." Başımı salladım, tüm vücudum titriyordu. "Sen..."

"Kendini kaybediyorsun," diye sözümü kesti, sesi sakın, neredeyse nazikti. "Seni öldürtecek bir fanteziye tutunuyorsun."

Nefesim düzensiz, sık patlamalar halinde geldi. "Benim için geliyor." Sesim titriyordu ve sesimin bu kadar kararsız çıkmasından, kendimi bu kadar güvensiz hissetmekten nefret ediyordum.

Micah'nın bakışları karardı. " olsa bile, sonra ne olacak? Baban tarafından yok edilmesini mi izlemek istiyorsun?" Sesi sertleşti. "Sen burada çaresiz yatarken onun çılgınlıklarını mı dinlemek istiyorsun?"

Göğsümde bir düğüm oluşurken "Dur," diye homurdandım.

Micah öne doğru bastırdı, yüz ifadesi inatçıydı. "Bu hücrede ölüyorsun Verena. Ve asla gelemeyecek, zamanında yetişemeyecek birini bekliyorsun."

Gözlerimi kapattım, benim için çizdiği imgeleri uzaklaştırmaya çalıştım ama şüphe çoktan kök salmaya başlamıştı.

"Sana güvenmiyorum." Kelimeler soğuk ve tereddütsüzdü, ona bakarken indirmeyi reddettiğim kırılğan bir kalkandı.

Micah yavaşça nefes verdi, ifadesi okunamıyordu ama gözleri, gözleri yorgundu. "Ama ona güveniyorsun?"

Cevap vermedim. Cevap vermeme gerek yoktu.

Micah'nın dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı ve sonra söyleyeceği şeyi söyleyecek gücü topluyormuş gibi başka tarafa baktı. "Senin için gelse bile," dedi sonunda, sesi sessiz ve tehlikeliydi, "o zaman ne olacak? Gerçekten kazanabileceğini düşünüyor musun?"

Kelimeler içime bir ürperti gönderdi, derimin derinliklerine indi.

"Babanın sana ne yaptığını gördün. Dacre'ye daha azını yapacağını mı düşünüyorsun?"

Başımı sallamaya çalıştım, sözlerinin zihnime zorla soktuğu görüntülerle savaşmaya çalıştım ama onlar zaten oradaydı.

Dacre dizlerinin üzerinde. Dacre babamın taht odasının soğuk mermerinde kanlar içinde yatıyordu. Dacre dünyası kararmadan önce benim adımları haykırıyordu.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Micah yüz ifademdeki değişimi görmüş olmalı, çünkü sesi hafifçe yumuşadı. "Verena, gerçeği görmelisin," dedi öne doğru eğilerek. "Baban kaybetmez. Hiç kaybetmedi."

Çenemi sıktım ve ellerimi titremelerini durdurmaya zorladım.

Micah üniformasının kıvrımlarına uzanarak bir matara çıkardı. "İç bakalım."

Tereddüt ettim, susuzluktan boğazım ağrıyordu ama artık ona güvenmiyordum. "Bu su." Elime dokunana kadar ileri itti.

Tereddüt uzun sürmedi çünkü ihtiyaç şüpheye ağır bastı. Şişe avucumda serindi ve ilk yudum saf bir ıstıraptı, boğazımı kazıyan ve içime bir ürperti gönderen bir yanık. Öksürdüm, vücudum alışmaya çalışırken neredeyse boğuluyordum.

"Yavaşça." Micah'nın eli sanki bana destek olacakmış gibi yanımda durdu ama bana dokunmadı.

Bir yudum daha aldım, sonra bir tane daha, şişeyi indirirken ellerim titriyordu. Nefes alışım dengesizdi, kalbim çok hızlı çarpıyordu ve şişeyi sıkıca kavradım, ağırlığı beni topraklıyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Onun yerine topuklarının üzerinde geriye yaslandı, bakışları yere sabitlenmişti, omuzları gergindi. "Sence başka seçeneğim var mıydı?" Sesi alçak, çenesi gergindi. "İstediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözleri tekrar benimkilere kaydı, yüzeyin altında çiğ ve keskin bir şey titreyordu. "Seni aramak yerine kaçmalıyım."

Kelimeler nefesimi kesti.

"Sana göz kulak olmasaydım baban beni asla alamazdı. Bizi kullanamazdı..." Durakladı ve benden uzağa baktı, çenesi derisinin altındaki kasların kaydığını ve kıvrıldığını görebildiğim kadar gerildi.

Göğsümde bir şey çatırdadı. "Micah, ben..."

"Önemli değil." O zaman bana baktı ve gözlerinin altındaki derin halkaları fark ettim. Daha yaşlı görünüyordu. Sanki dünyanın ağırlığı omuzlarına çökmüş ve gitmesine izin vermiyordu.

"Kız kardeşin nerede?"

İrkildi, vücudu kaskatı kesildi ve bir an için gidebileceğini, sırtını dönüp uzaklaşabileceğini düşündüm. Ama onun yerine öne doğru eğildi, ifadesi sertleşti. "Ondan bahsetme. Sakın ondan bahsetmeye cüret etme."

Sertçe yutkundum, suçluluk duygusunun ağırlığı üzerime çökmüştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım başımı sallarken. Neler olduğunu, karşımda tanıdığım adamdan nasıl bu kadar farklı durabildiğini aklım almıyordu. "Bunu senin için hiç istemedim."

Micah yumuşak, acı bir kahkaha attı. "İşte geldik."

Sessizlik aramıza yerleşti, genişledi ve bizi birbirimizden daha da uzaklaştırdı. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımı açtım ama daha söyleyemeden, hücremden sonraki koridordan ayak sesleri yankılandı.

Micah kaskatı kesildi, başını sese doğru çevirdi, sonra bana baktı, parmakları sanki bana uzanmak istiyormuş gibi yanında seğiriyordu. Onun yerine sesi fısıltıya dönüştü, alçak, acil, belirsiz.

"Baban durmayacak." Elini hafıfe kaldırdı, sanki yüzüme dokunmak istiyormuş gibi aramızdaki boşlukta geziniyordu.

Kendimi durduramadan geri çekildim, keskin, iğüdüsel bir tepkiydi ve Micah dondu kaldı. Kısa bir an için yüzünde bir acı parladı, sonra aynı hızla kayboldu.

"Durmayacak ve ona karşı gelmeye devam edersen, sadece kendin için ve onlar için işleri daha da kötüleştireceksin."

Onlardan bahsetmek tüylerimi diken etti ve başımı salladım. "Beni dinlemen için ne gerekiyor?"

Hiçbir şey söylemedim ve Micah'nın elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde kıvrıldı. "Babanın sana işkence etmeye devam etmesini mi tercih edersin?"

"Tanıdığım tek sen tanınmaz hale mi geldin?" Daha yakına eğildi, sesi daha da alçaldı. "Gece geç saatlerde, uykunda Dacre'ın adını sayıklarken hücrene girmemi ve bana güvenmeni sağlamamı ister misin?"

Bir tokat gibi geldi. Gözlerinin titremesini, yüzünün pişmanlıkla nasıl düştüğünü izlerken bile sözleri bana çarptı. Ama artık çok geçti.

"Defol," diye tükürdüm, karşımdaki yabancıya bakarken sesim öfkeyle titriyordu. "Seni burada istemiyorum."

Bakışları karardı. "Reddedecek durumda değilsin Verena." Yüzündeki pişmanlık kayboldu, yerine daha soğuk bir şey geldi. "İkimiz de değiliz." Bir saniye daha tereddüt etti ve başını salladı. "Baban..."

"Bütün bunları babam için mi yaptın?" Gerçeği zaten biliyor olmama rağmen panik göğsümde alevlendi. "Aileni kaçıran adam için mi?"

Tam irkildiği sırada hücreme başka bir gölgenin girdiğini gördüm. Korku beni tüketirken geri kaçtım ve içimde bir şey koptu.

Saraya döndüğümden beri sihrimi hissedemiyordum, geri dönmesi için ne kadar yalvarsam da onu bulamamıştım ama şimdi içimdeki gücü hissedebiliyordum, şiddetli bir fırtına çalkalanıyor ve gürlüyordu

derimin altında. Görüşüm bulanıklaştı, dünya ışık ve karanlıktan oluşan baş döndürücü bir girdaba dönüştü.

Çılgıncaydı ve kontrolüm dışındaydı ve bunun benim sihrim olmadığını fark ettim. Başka birine aitti ve sonunda temizlendiğinde, tekrar nefes alabileceğimi hissettiğimde, ne yaptığımı dehşetle gördüm.

Muhafız uzaktaki duvara yaslanmıştı, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi ve zayıf bir parıltı etrafını sarmıştı, kalp atışlarımla aynı anda atıyor, karanlık odaya ürkütücü bir ışık saçıyordu.

"Ne yaptın sen?" Micah'nın sesi benim hissettiğim kadar dehşete düşmüştü.

Ama ona cevap veremezdim çünkü ben hiçbir şey yapmamıştım. Güç benim değildi. Sihir.

Kapı aralığından soğuk, acımasız kahkahalar yükseldi ve babam içeri girdiğinde başımı kaldırdım, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "İşte burada."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bedenim hareket etmiyordu. Uzuvarım ağırlaşmıştı, içindeki enerji hâlâ uğulduyor, hâlâ derimin altında yanıyordu.

"Ne... Ben ne yaptım?" Sesim vücudumun geri kalanıyla birlikte titredi.

"Onun gücünü aldın," diye yanıtladı babam, gülümsemesi genişleyerek.

"Ben yapmadım..." Gözlerimi sıkarak kapattım ve kesik kesik nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

"Sen yaptın." Sözlerinden zafer damlıyordu ve sonraki sözleri söylerken gözleri, tanrılar, gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. "Sifon nadir bulunan bir şeydir. Bir silah."

Nefes alamıyordum. Başımı salladım, ellerimi kulaklarıma bastırarak sözlerini duymamaya çalıştım.

Öşür.

Bu kelime zihnimde bir lanet gibi tekrar tekrar yankılandı. Babam bir sifondu ve gücünü her ondalıkta bu krallıktaki insanların verdiği gücü aktarmak için kullanırdı. En azından yapması gereken buydu. Bana hep anlatılan öşürün tarihi buydu.

İnsanlar öşür için fedakârlıkta bulunur, kendi sihirlerinden bir parça verir ve karşılığında öşür geri verirdi. Krallığımızın artık sahip olmadığı dengeyi sağlamak içindi.

İsyanın uğruna savaştığı bir denge.

Sifonlama nadir bulunan bir güçtü, gerekli bir güçtü. Hep böyle söylerdi. Her zaman eksikliğini hissettiğim bir güçtü.

Babamın benden nefret güç. Anlamadığım güç.

Başka bir variste aradığı güç buydu, annemin ona vermeye çalışırken öldüğü güç.

Ve hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Ağzımdan kan gelene kadar dudağımı ısırdım ve göğsüm kabarıırken tırnaklarım avuçlarıma battı. O muhafızın hayatını çalmıştım, sanki hiçbir zaman ona ait olmamış gibi almıştım. Onun gücünü hortumlamıştım ve bunu nasıl yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve bu beni korkuttu.

Gücümü ilk hissettiğimden beri kullandığım zamanları düşünmeye çalıştım, Dacre'a kadar onu nasıl hissedemediğimi, onsuz, aramızdaki bağ olmadan kendimi nasıl daha zayıf hissettiğimi düşündüm.

Bunca zamandır ondan hortumluyor muydum?

Dacre. Adını zihnimde tekrar tekrar fısıldamama izin verdim, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki ritmi göğsümde ağrıyordu ve bir an için onu hissettim. Bir sıcaklık ipliği, kırılgan ve uzak, ama inkar edilemez bir şekilde orada.

Ona bir cankurtaran halatı gibi sarıldım. Hayal edip etmediğim önemli değildi, sahip olduğum tek şey oydu.

Dacre ile aramızdaki bağ nedeniyle, dost olduğumuz için daha güçlü olduğuma inanmıştım ama şimdi gerçekte ne olduğumdan korkuyordum. Babamın her zaman olmamı istediği tek şey haline gelmekten korkuyordum.

Ben bir sifondum. Tıpkı onun gibiydim. Tek başıma güçsüzdüm.

"Onu bu gece taşıyacağız." Babamın sesi düşüncelerimi böldü, keskin ve kararlıydı. "Bu benim varisim." Sesinde ağzımı safra ile dolduran ani bir gurur vardı. "Bu krallığın varisi bir zindana ait değildir. O benim yanıma, onu izleyebileceğim bir yere ait."

Hareketlerin hışırtısını duydum, sert ellerin omuzlarımı kavradığını hissettim ama karşı koymadım. Bir anlamı yoktu. Faydası yoktu.

Zincirler büyük bir gürültüyle bileklerimden düştü ve beni hücremden sürüklerken gözlerimi kapalı tuttum. Tökezledim, ayaklarım bir şeye takıldı. Gözlerimi kırıpıştırarak açtım ve keşke açmasaydım dedim.

Gardiyan.

Gevşek bacaklarına takılıp düşmek üzereyken midem bulandı ve yaptığım şeyin ağırlığı beni ezdi.

Onu ben öldürmüştüm. İçimdeki sifon, babamın başından beri aradığı güç, onun hayatını almıştı ve benim bunu durduracak hiçbir kontrolüm yoktu.

Koridor önümde uzanıyor, her adım beni anlamadığım bir kaderin derinliklerine götürüyordu. İstemediğim bir kadere.

Duvarlar üzerime kapandı, beni boğdu. Bu sarayın içinde bir ömür geçirmiştım, uyurken altımda bu zindan vardı ama şimdi, Tanrı bilir ne kadar zaman sonra, babam beni eve götürüyordu.

Çok daha zengin ama de bir kafes olan kafese. Ve hiç bu kadar korkmamıştım.

BÖLÜM 6

DACRE

Tİsyan bir lanetti, doğduğumdan beri zincirlendiğim bir lanet. Aldığım her nefes, daha çok kafes gibi hissettiren bir amaca hizmet ediyordu. her geçen gün.

Farkına vardığım şey beni sertçe vurdu, nefes almamı zorlaştıran kadar göğsümde dolandı.

Bunu daha önce nasıl görmedim?

Hayatımı bu isyan için, babamın savaşı için mücadele ederek geçirmiştım ve birdenbire ne için mücadele ettiğimizi hatırlamakta zorlanmaya başladım.

Hafifçe kıpırdandım ve hücremdeki duvarlar üzerime bastırdı. İliklerime kadar işleyen soğuğa rağmen, garip bir aşinalık hissinden kendimi alamıyordum.

Parmaklarım kaba taşın üzerinde, çocukluğumdan beri beni çevreleyen duvarların üzerinde gezindi. Bu mağaralar her zaman benim evim olmuştu, hayatımdaki tek değişmez şeydi ama artık burada güvende değildim.

Başımı geriye doğru eğdim ve mağara duvarlarına yansıyan, turuncu ve sarı bir renk veren fenerlerin soluk ışığına baktım. Yeterince konsantre olursam, neredeyse güneşin tenimdeki sıcaklığını hissedebiliyordum, bu mağaralarda dolaştığım çocukluk günlerimi anımsatıyordu, karanlıkta tek bir ışık huzmesi bile sızmiyordu.

O hayali güneşin beni nazık kucağıyla sarmasına izin verdim ve Verena'yı görebiliyordum, teni aynı güneş tarafından öpülmüş, gözleri aynı sıcaklıkla parlıyordu.

Onu düşündükçe, nerede olduğunun belirsizliği göğsümü ağrıyordu. Kendime onun güvende olduğunu, yaldızlı hapisanesinin konforunda saklandığını söyledim ama bu bir yalandı.

Onun tutsağıydı ve yine de tutsaklığında bir parça rahatlık bulduğu umuduna sarıldım.

Ama umut tehlikeli bir şeydi, iki ucu keskin bir kılıçtı, elimde kalan tek silahtı ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremezdim. Onsuz hiçbir şeyim kalmamıştı ve savaşmayı bırakmayı reddettim.

Onu zaten maruz kaldığı tüm zararlardan korumak için çok geç kalmıştım ama bir daha asla acı çekmemesini sağlamak için eklemelerim kanlı ve *hain* kelimesi derime kazınmış bir şekilde savaşacaktım.

Koridorda yankılanan ayak sesleri beni düşüncelerimden uzaklaştıracak kadar ağırdı.

Hareket etmedim. Başımı arkaya eğmiş, gözlerimi kapatmış, gelecek kişiyi bekliyordum. Kai ya da Wren için dua ettim ama daha iyisini biliyordum. İkisinden birinin bana yaklaşmasına izin vermek aptallık olurdu ve babam aptal değildi.

Hücre kapısı inleyerek açıldı ve tanıdık, ölçülü sesi bana ulaşana kadar gözlerimin kırışmasına izin vermedim.

"Hata yapıyorsun." Eiran.

Hücre kapısının hemen içinde duruyordu, kollarını sertçe kavuşturmuş, delici bakışları bana kilitlenmişti. Ona karşılık vermedim. Bunun yerine, ona bakmamak için tavandaki çatlaklara odaklandım.

"Sanki bunu senden daha önce duymuş gibiyim," diye mırıldandım, sesimden alaycılık akıyordu. "Belki de yeni bir şeyler denemenin zamanı gelmiştir."

"Onu bize tercih ediyorsun," diye suçladı, içeriye doğru bir adım daha atarak. Sözleri tam da istediği gibi derinden etkilemeliydi ve bir zamanlar etkileyecekti de.

Ama şimdi, ne kadar değiştiğimizin bir başka hatırlatıcısıydı. "İsyanın üzerine," diye devam etti. "İkimizin de yemin ettiği insanlar koruyun."

Sonunda bakışlarıyla karşılaştım. Gözünü kırpmadan. Özür dilemeyen.

"Peki sen tam olarak kimi korudun Eiran?" Ses tonum sertleşerek sordum.

"Babamın sözcüsü olmak seni bir savaşçı yapmaz. Seni bir kukla yapar."

Çenesi sıkıştı, maskesi tekrar yerine oturmadan önce soğukkanlılığı sarsıldı.

"Bu bir şaka değil," diye tükürdü. "Konsey senin pervasızlığına artık müsamaha göstermiyor. Hepimizi tehlikeye attın ve bunu sen de biliyorsun."

Konseyn adının geçmesi bile içimde bir öfke dalgası yarattı. O kendini beğenmiş korkakları düşününce ellerim yumruk oldu. İsyan adına konuştuklarını iddia ediyorlardı ama babamdan daha iyi değillerdi.

Bir zamanlar onlara güvenmiştim ama artık güvenmiyordum. Halkımızın bir araya gelip onları başımız olarak seçmiş olması, onlara şu anda sahip oldukları gücü vermeyi seçmiş olmamız önemli değildi.

Bu dünya acımasızdı, bu isyan yalnızlaştırıcıydı ve yanında savaştığım insanlar ne için savaştıklarını çoktan unutmuşlardı. Konsey unutmuştu. Kraldan nefret ettiklerini iddia ediyorlardı, kitlelerin gücünü çalan, onları ondalıklarıyla kurutan adamdan.

Yine de, kızının onun zalimliği altında acı çekmesine izin vermeye istekliydiler. Öfkemi dizginlemeye çalışarak boynumu kırdım.

"Bildiğim tek şey," dedim sonunda, sesim kısık bir şekilde, "konseyin masasında bir koltuk için kendi babanı satacağın."

"Saldırdığın babamı mı kastediyorsun?" diye alay etti. "Adam senin yüzünden artık bastonsuz bile yürüyemiyor."

Dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi. "O zaman sana bir iyilik yaptım. Bir adım daha yaklaştın."

Eiran'ın burun delikleri alevlendi. "Seni lanet..."

"Açık konuşayım," dedim, sesim bir kırbaç gibiydi. "Onu hepinize tercih ederim."

Eiran'ın gözleri karardı, duruşu hafifçe değişti.

"Verena, Wren ve Kai benim sadakatime sahip olan tek kişiler." Zincirlerimin ağırlığı taş zeminde sürüklenirken yavaşça öne doğru bir adım attım. "Hayatımı bu isyan için savaşılarak geçirdim ama bu isyan ne için savaştığını unutmuş bir isyan."

Çenesi kırılacağından korktuğum kadar gerildi ama durmadım.

"Bir saniye durup düşünmektense dünyanın yanışını izlemeyi eden senin gibi insanlarla dolu..." Gözlerimi kısıtım ve bir sonraki kelimelerin derinden etkilemesine izin verdim. "O Verena hepimizi kurtaracak kişi olabilir."

Başını sallayarak alay etti. "Onun bizim kurtarıcımız olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "O Marmoris'ten doğma, kraldan doğma."

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Onun kanı zehir, tıpkı babasınınki gibi."

Başımı eğip onu inceledim ve ellerimin bağlı olmamasını diledim. "Peki ya ormanda?" diye sordum, sesim aldatıcı bir şekilde sakindi. "Ona yardım ederken mi?"

Eiran sustu ama ben gördüm, belirsizliğin titreşimini. "O zaman da mı zehirliydi?"

"Ben yerimi biliyorum, Dacre." Sesi gergindi, yumruk haline getirdiği parmak eklemleri bembeyazdı. "Sen ve varisin kendi yerinizi öğrenmelisiniz."

Göğsü kabararak öne doğru bir adım daha attı. "Sen halkın için savaşmak için doğdun, o da aynı amaç uğruna ölmek için doğdu."

Sözleri içimi parçaladı ve ne yaptığımı anlayamadan saldırdım. Zincirler gerildi ve ellerimi boğazına dolamadan hemen önce beni geri çekti.

Eiran tökezleyerek geri çekildi, yüzü solmuştu ve hücreme girdiğinden beri ilk kez benden gerçekten korkmuş görünüyordu.

Güzel.

"Bir daha asla ondan bahsetme." Kelimeleri hırlayarak söyledim. "Onun kaderine sen karar veremezsin."

Eiran'ın gözleri kısıldı ama yüzümden yumruklarıma doğru kayarken gözlerindeki korkuyu hâlâ görebiliyordum. "Sen görevini unutmuş olabilirsin Dacre, ama ben unutmadım."

"Hayallerine istediğin kadar tutunabilirsin," diye devam etti, sesi buza dönmüştü. "Ama gerçek şu ki, onu seçerek bizim düşmanımız oldunuz."

Alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attım.

"Ve buna pişman olacaksın." Ona baktım ve ellerindeki hafif titremeyi fark edince gülümsedim. "Ben senin istediğin gibi bir düşman değilim Eiran, ama onun için ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

Gözleri kısıldı, bana duyduğu nefretin parıltısı ifadesini bulanıklaştıran acıyı kesiyordu. Bir adım geri çekildi, eli içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına uzandı. "Kendini yenilmez sanıyorsun, Dacre." Sesi şimdi daha sessizdi ama daha az zehirli değildi. "Ama babanın isyanın başarıya ulaşması için ne kadar ileri gidebileceğini hafife alıyorsun."

Başımı eğdim, sesim soğuktu. "Hayır." Kelimenin geçmesine izin verdim. "Ne kadar ileri gidebileceğini çok iyi biliyorum ve Verena'nın onun savaşında bir başka kayıp olmasına izin vermeyi reddediyorum."

"Onun kanının toprağımızda olması halkımızı güçlendirmekten başka bir işe yaramaz," diye tükürdü ve neredeyse babama bakar gibiydi.

"Hücremden çık," diye homurdandım ve Eiran'ın kanını bahsettiği toprağa dökmem için yalvaran gücümün damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Ama burada, bileklerime dolanmış bu prangalarla hiçbir kontrolüm yoktu.

Eiran yerinden . "Emir verecek konumda değilsin Dacre. Burada bir zamanlar sahip olduğunuz tüm gücü bir kenara attınız."

Yavaşça dışarıdaki birini işaret etti ve iki kişi daha hücreme girerken kendimi hazırladım. İkisi de bu isyan uğruna eğitilmesine yardım ettiğim adamlardı.

"İyi günler çocuklar." Onları dikkatli gözlerle izlerken başımı salladım, sertleşmiş yüz ifadeleri ve gergin duruşları dikkatimi çekti. Birinin yanağında boylu boyunca uzanan bir yara izi vardı ve Kral'ın Muhafızlarından biri bunu ona verdiğinde kanamayı durdurmak için gömleğimden bir şerit koparan bendim. *Grady*. "Ziyarete mi geliyorsun?"

Grady gözlerini kaçırarak kadar terbiyeliydi, kaşları çatıktı ve dudaklarında hafif bir çatıklık vardı. İkisi de bana cevap vermedi, bunun yerine tanıdığım bir amaç duygusuyla yaklaştılar.

"Hayır mı?" İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. "İkiniz de beni özlemediniz mi?"

Arkamda anahtarların şingirtisini duyduğumda her biri bir kolumdan tutup beni öne doğru çekti. Kendime onların burada kendi istekleriyle değil, emir üzerine bulunduklarını hatırlatmaya çalıştım. önce pek çok kez aynı pozisyonda bulunmuştum.

Onlar da benim gibi isyanın askerleriydi.

Bileklerimi taşa sabitlenmiş zincirden kurtardılar ama prangaları bıraktılar.

Eiran aniden, "Onu konseye götürün," diye emretti.

Beni ileri doğru sürüklediklerinde onlara karşı koymadım. Konsey her ne planladıysa, önemli değildi.

Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Saklı şehir uzanıyordu, taştan oyulmuş patikaları yeraltı mağarasında etin içindeki damarlar gibi kıvrılıyordu. Kayaya oyulmuş evler, süzülen fenerlerin alçak uğultusu, gizlilik içinde, hayatta kalmak için inşa edilmiş bir şehre altın ışık saçıyordu.

Burası için yaşamış ve kan dökmüştüm, şimdi ise zincirler içinde yürüyordum.

Şehrin içinden geçen nehir sakindi, çok sakindi. Onu hiç bu kadar alçak, bu kadar durgun görmemiştim. Sokaklarda insanlar sıralanmıştı, sesleri kısılmıştı, ben geçerken bakışları bana doğru kayıyordu. Bazılarının gözlerinde acıma vardı. Diğerlerinininki daha soğuktu.

Ama hiçbiri beni bağlanmış ve bir hain gibi götürülürken görünce şaşırılmış görünmüyordu.

Ağzıma ekşi bir tat geldi. Bunu bekliyorlardı.

Sessiz yargılarının ağırlığı boğazıma sarılan bir el gibi üzerimde baskı yapıyordu, ama ben buna boyun eğmeyi reddettim. Gerçeği bilmiyorlardı. Verena'yı tanımıyorlardı.

Ayak seslerimiz koridorlarda yankılanıyor, konsey odası ileride belirene kadar giderek daha yüksek ve daha ağır çıkıyordu. Yüksek kapıları isyanın mührü ile kazanmıştı, bir zamanlar inandığım bir davanın sembolü, tenime damgalanmış bir sembol.

Muhafızlar beni durmaya zorlayarak durdular. İçlerinden biri kemerindeki demir anahtar halkasına uzandı, ağır kilidi açarken parmakları hafifçe oynuyordu.

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak yavaşça nefes verdim. Çünkü o kapıdan içeri adımımı attığım anda her şey değişecekti ve ben de bunun lehime değişmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Konsey odası taşın derinliklerine oyulmuştu, duvarları meşalelerle kaplıydı, titreyen alevler odaya hiç sıcaklık getirmiyordu. Odanın ortasında, çok iyi tanıdığım figürlerle çevrili uzun, kavisli bir masa yükseliyordu.

Konsey. Bu isyanın liderleri.

Bir zamanlar bana güvenmiş, beni eğitmiş, büyütmüş olan insanlar, şimdi beni yargılıyorlardı; önlerinde sürüklenirken yüz ifadeleri okunmuyordu.

Babam masanın başında oturuyordu, geniş omuzları kaskatı kesilmişti, yıpranmış yüzü okunmuyordu. Bakışları beni takip ediyordu ve derisinin altında kaynayan öfkesini hissedebiliyordum.

Bekliyorum.

Konsey üyelerinden biri olan Aelira ilk konuşan kişi oldu.

"Dacre." Sesi sakın, neredeyse nazikti ama arkasında nezaket yoktu.

"Bugün karşımızda ihanetle suçlanarak duruyorsun."

İhanet. Bu kelime beni sarsmalıydı ama hiçbir şey hissetmedim. "Kendin için ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım ve bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Kız kardeşim nerede?" Sorusunu duymazdan gelerek basitçe sordum.

"Wren seni ilgilendirmez," diye yanıtladı babam ve bakışlarımın tekrar onunkilere çarpmasına izin verdim.

"Oğlunuza nasıl davranmak istediğinizi hepimiz görüyoruz." Ellerimi hafifçe kaldırdım ve zincirlerin şakırtısının hepimizin etrafında çınlamasına izin verdim. "Onun iyi olduğunu, ona zarar vermediğinizi kendi gözlerimle görmem gerekiyor."

Çenesi titriyordu. "Kızım halkına ihanet etmedi. O sadece kardeşini kurtarmak için kötü bir karar verdi."

"Ve benim tek yaptığım eşimi kurtarmaya çalışmak." Mırıltılar konseyde dalgalanırken bile onunla kafa kafaya çarpıştım.

Bu kelime odaya sert bir şekilde yerleşti ve bana şaşkınlıkla bakarken her birinin ciğerlerindeki nefesi çekmiş gibi görünüyordu.

"Eşler masal kitaplarından çıkar." Babam sanki içimi görebiliyormuş, söylediğime inandığı yalanları görebiliyormuş gibi başını hafifçe eğdi. "Ve biz senin yalanlarından bıktık."

"O benim eşim." Her kelimeyi yavaşça söyledim, niyet ettiğim kadar sert olmalarına izin verdim. "Benim ona bağlı olduğum gibi o da bana bağlı."

"O bir cadı." Babamın sesi yükseldi. "Bak aklını nasıl çelmiş."

Bana işaret etti ve hepsinin bakışlarının ağırlığını hissettim.

"Onun senin eşin olduğunu mu düşünüyorsun?" Acı acı güldü. "O da tıpkı babası gibi bir silah. Hepimizi yok etmek için yaratıldı."

"Ona bağlıyım," dedim tekrar ve bileklerimi kaldırırken bu sözlerin gerçekliği her santimimde uğuldadı. "Bu zincirlerin bile durduramayacağı bir şekilde ona bağlıyım."

Babam dişlerini birbirine geçirdi, karanlık bakışları benimkileri yırttı. "Varis bir yük. O senin eşin değil."

Sözlerine rağmen, odadaki şüphenin süründüğünü duyabiliyordunuz. Ve şüphe benim kullanabileceğim bir silahtı.

Babam elini kaldırarak onları susturdu.

"Buradasın çünkü hepimize ihanet ettin. Düşmanımızın kızına olan bu aptalca saplantının muhakeme yeteneğini gölgelemesine izin vererek hepimizi riske attın. Aklın yerine sakinle düşündün ve

Sadece kaçmasına yardım ettiniz, bunu yapmak için konsey üyelerimizden birine saldırdınız."

Göz ucuyla Eiran'ın başını salladığını gördüm ve içeri girdiğimizden beri ilk kez masadaki koltuklardan birine kaydığını fark ettim. Babası için ayrılmış bir koltuğa.

"Peki ya senin takıntın ne, baba?" Ona dönüp baktım. "Bizi benim yapabileceğimden çok daha fazla riske atıyorsun. Bu isyan eskiden temsil ettiği şeyi kaybetti. Kraldan nefret ettiğini iddia ediyorsun ama korkarım ki onu kıskanıyorsun."

Babam aniden ayağa kalktı, elini masaya vururken sandalyesi gürültüyle yere çarptı.

"O *adam*," diye kelimeleri tükürdü, "karımı öldürdü."

"Ve annemi," diye hatırlattım ona. "Ve şimdi de eşime zarar verecek. Onu bir silaha dönüştürene kadar ona işkence edecek."

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi. Babamın yüz ifadesi değişmedi ama göğsü her sert nefeste gözle görülür bir şekilde inip kalkıyordu.

"İnşa ettiğimiz her şeyi yok edecek bir kız tarafından kör edildin," diye homurdandı babam, sesi öfkeyle kalınlaşmıştı. "Seni kendi kanından olanlara karşı kıskırttı."

Etrafımızdaki konsey üyelerinden onaylamama mırıltıları yükselirken çenemi sıktım ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

"Beni kimseye karşı kıskırtmadı," dedim kararlılıkla ve babamdan uzaklaşıp hayatım boyunca tanıdığım konsey üyelerinin bakışlarıyla karşılaştım. "Bana yaptıklarımızın gerçekliğini gösterdi. Tek istediği özgürlüktü ama buna sahip olmasına izin veremedik. Bunun yerine, en yüksek teklifi verene geri getirmek için onu lanet bir canavar gibi avladınız. Savaşığımız zalimden daha iyi değilsiniz."

Mırıltılar tekrar yükseldi ve babam yumruğunu bir kez daha masaya vurdu, ama bu sefer onları susturamadı.

"Sen seçimini yaptın, Dacre," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve şimdi, sonuçlarına katlanacaksın."

Gardiyanlardan biri sanki beni hücreme geri atmaya hazırlanıyormuş gibi zincirlerimi çekti.

"Bana ihtiyacın var." Kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"Peki," diye sordu Aelira, sesi dikkatimi tekrar ona çekerek, "bundan bu kadar emin olmanı sağlayan şey nedir?"

Tereddüt etmedim, duraksamadım. "Çünkü saraya nasıl gireceğimi biliyorum." Sessizlik, çok sıkı çekilmiş bir iplik gibi uzun ve . Bu

ihtiyaç duydukları silahtı. "Yıllardır aradığımız tünellerin yerini biliyorum."

Odadaki tüm bakışların üzerime çevrildiğini hissedebiliyordum, bazıları patlamadan önce birbirlerine inanamayarak bakmaya başladılar. Mırıltılar keskin fısıltılara dönüştü, sanki tam karşılarında durmuyormuşum gibi iddiamı tartışırken sesler birbirine karıştı.

Babam hiçbir şey söylemedi. Sadece beni izledi ve hayatım boyunca bu bakışa katlanmak zorunda kalmama rağmen, bu beni hala rahatsız ediyordu.

Eiran'ın sesi gürültüyü yarıp geçti. "Peki neden," diye sordu öne doğru eğilerek, "sana inanalım mı?"

Lanet olası korkağa baktım. "Yalan söylemek için bir nedenim yok. Beni zincirlediniz ve o saraya girmem gerekiyor."

Aelira babamla bakıştı, babam konuşmadan önce aralarında konuşulmamış bir şey geçti. "Yeter."

Oda bir kez daha sessizliğe gömüldü. Ellerini masaya dayayarak yavaş ve temkinli bir şekilde ayağa kalktı.

"Giriş yolunu bildiğini iddia ediyorsun," dedi. "Bunu kanıtla."

Tedirginliğimin en ufak bir kırıntısını bile görmesine izin vermeyerek kendimi tuttum. "Yapacağım," dedim. "Ama karşılığında bir şey almadan olmaz."

Babamın çenesi gerildi. "Bu bir pazarlık değil."

Başımı eğdim ve soğuk bakışlarını sarsılmaz bir meydan okumayla karşıladım. "O zaman öldür beni. Çünkü o olmadan ne sana ne de bu isyana bir faydam dokunur."

Babamın yüz ifadesi değişmedi ama konsey üyelerinin yüzlerindeki şüphe titreşimi bana istediğim yere ulaştığını söyledi.

Aelira'nın gözleri kısıldı. "Peki tam olarak ne istiyorsun?"

Dinlediklerinden emin olmak için o anın uzamasına izin verdim ve sonra önemli olan tek talebi dile getirdim. "Size yeri ancak bu zincirler kollarımdan çıktığında göstereceğim." Her birine tek tek baktım. "Verena'yı geri alacağım ve ona zarar gelmeyeceğine dair söz vermelisiniz."

Odadaki gerilim değişti.

Eiran alay etti. "Bunu kabul etmemizi mi bekliyorsun?"

Başımı ona doğru çevirdim, sesim çelik gibi sabitti. "Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilsin."

Babama dönüp baktım. "Hayatımı bu isyanın kaprislerine boyun eğerek geçirdim ve sonunda krala ulaşmak için ihtiyacın olan bilgiye sahibim."

Her zaman istediğın şey. Verena'yı bu uğurda feda etmeye o kadar istekli misin ki, onu kurtarmak istemiyorsun?"

Babamın gözleri karardı, öfkesi kaynarken oda etrafımızda daralıyor gibi görünüyordu. "Fedakârlık isyanın temelidir," diye homurdandı, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Annen, benim karım, bunun için öldü."

Sözünü bitirmek için ağzını açtı ama ondan önce ben konuştum. "Ve eğer Verena bu yüzden ölürse, saraya giden yol da onunla birlikte ölür."

Aelira ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Peki ya onu bağışlarsak?"

Sözlerimi söylemeden önce dikkatlice düşündüm. "Eğer onu kurtarmama izin verirsen, bana yardım edersen, seni içeri alırım. Kralı yenmene yardım edeceğim."

Babam beni izledi ve ilk kez tereddüt etti. Zayıflıktan doğan bir tereddüt değildi bu. Hesaplamaydı. İkimiz de benim değerimi biliyorduk, ikimiz de onun değerini biliyorduk.

Verena'yı benim gördüğüm gibi göremese bile gerçeği biliyordu. O kralın varisiydi.

Eiran kollarını göğsünde kavuşturarak alay etti. "O buraya geldiğinde tünelleri öylece teslim edeceğine inanmamızı mı bekliyorsun?"

Yavaş ve temkinli bir şekilde hepsine baktım. "Kai, Wren ve ben Verena'yı geri almak için tüneli kullanacağız. İçeri girmeden önce size tüneli göstereceğim. Döndüğümüzde bizi neyin beklediği konusunda sözünüze güveneceğim."

Torin sonunda konuştu ve babamın hayatının büyük bir bölümünde olduğu gibi, babamın yanında oturduğu yerden beni dikkatle inceledi. "Peki ya bize ihanet edersen?"

Gözümü kırpmadım. "O zaman beni öldürmek için her türlü fırsata sahip olacaksın. İstedığın bilgiyi alana kadar bizimle istediğin kadar savaşçı gönder." Bakışlarımın tekrar babama kaymasına izin verdim. "Ama o değil."

Talebim üzerine oda titrer gibi oldu.

Aelira nefes verdi, bakışları babamla benim aramda gidip geliyordu. "Baban..."

"Ona güvenemem," diye dürüstçe cevap verdim. "Benim yanımda olmaktansa Verena'nın ölmesini tercih eder. İstedğini elde etmek için bana ihanet edecektir."

Babamın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bir sonraki hamlesini hesapladığını görebiliyordum.

"Konseyin bu isyan için kararlar alması gerekiyor. Tek başına o değil." Her baktım. Geriye sadece iki kişi kalmıştı.

Konuştular ve içlerinden biri annemin en yakın arkadaşlarından biriydi. Babamın önünde eğilmeyen tek kişi.

Liya.

Konuşurken bakışlarımın ona yerleşmesine izin verdim. "Annem bu hale geldiğimiz için utanırdı. Ölümünün hiçbir anlamı olmadığı için öfkelenirdi." Bakışları ürperdiğinde sözlerimin iyice yerleşmesine izin verdim ama başka tarafa bakmadım. "Eşimi kurtarmama yardım edersen, bu bir hiç uğruna olmayacak. Eşimi kurtarmama yardım et, ben de bu savaşı kazanmamıza yardım edeyim."

Bana baktı, gerçekten bana baktı ve gözlerine yansıyan büyük bir hüznün vardı. Liya annemi sevmiştı ve ben de onun hem Wren'i hem de beni sevdiğini biliyordum. Ve ben bu bağa, arkadaşına olan sadakatine güveniyordum. Her şeyimi buna yatırmıştım.

Sonunda benden uzaklaşıp babama bakmadan önce tüm oda onunla birlikte nefesini tutmuş gibiydi. "Bu konsey asla halkımızın yararına olmayan bir karar vermez ve eğer söylediği gibi tünellerin yerini gerçekten biliyorsa, bunu görmezden gelmek bize zarar verir."

"Ama..." Eiran söze başladı ama kız ona bir bakış fırlatınca ağzını kapattı.

"Liya sözlerini şöyle tamamladı: "Bu bir risk ama almak zorundayız.

Eiran alçak sesle bir küfür savurarak masadan uzaklaştı. "Bu bir hata."

"Ve sen konseyde değilsin," diye düzeltti onu. "Eğer baban oy kullanamayacak durumdaysa, o zaman onsuz oy kullanacağız."

Babam hareketsizdi, yüzü okunmuyordu ama parmaklarının hâlâ masanın kenarına nasıl kıvrıldığını görebiliyordum. Çenesindeki gerginliği. Bundan nefret ediyordu.

"Bu konseyde yıllardır uğruna savaştığımız bir şekilde halkımızı kurtarma olasılığına karşı oy kullanacak tek bir üye bile yok." Tekrar babama döndü ve sonraki sözleri söylerken gözlerini ondan ayırmadı. "Ve eğer Camellia burada olsaydı, sana savaşma nedenimizin çocuklarımız olduğunu hatırlatırdı. Onun her şeyini feda etmeye hazır olmasının nedeni çocuklarıydı."

Babam sertleşti ama göğsü kabardı.

Liya bana dikkatle baktı. "Büyükannen Elis'in anneni körü körüne takip ederek bu isyana katıldığını mı düşünüyorsun? Sence neden

o lanet şehirde kalıyor." Eliyle tavanı işaret etti ve ne demek istediğini anladım.

Bunca zaman geçmesine rağmen büyükannem saklı şehre hiç taşınmamış, başkentten ayrılmak istememişti.

"Büyükannen Marmorisli değildi, Dacre. Buraya genç bir kadın olarak, Veyrith prensesinin hizmetçisi olarak geldi. Verena'nın babasına karşı duran son krallığın prensesi."

Hava kalınlaşıyor, ciğerlerime baskı yapıyor gibiydi. Bunu daha önce hiç duymamıştım, bana hiç söylenmemişti.

"Verena'nın annesine hizmet etti," diye devam etti Liya, sesi sabitti. "Ve Marmoris Kralı'nın onun krallığını yerle bir edişini ilk elden izledi."

Midem bulandı.

"Bu sadece bizim savaşımız değildi, annenin savaşıydı," diye fısıldadı Liya. "Büyükannenin de savaşıydı." Durakladı ve kimse tek kelime etmedi. "Ve bu Verena'nın savaşı."

Gözleri benimkileri aradı ve umarım aradığını bulmuştur çünkü istediğim şeyi bana vermeleri, onu kurtarmama yardım etmeleri için her şeyimi verirdim.

"Kabul edenler?" Sesi çınladı ve Eiran ile babam hariç dört elin havaya kalkışını izledim. Ama ikisinin de oyuna ihtiyacım yoktu.

"Bir sonraki aydan önce taşınacağız." Liya başını sallayarak babamdan uzaklaştı. "Bizi tünellere götüreceksin, sonra gerçek savaş başlayacak."

BÖLÜM 7

VERENA

Tlavanta kokusu havada ağır ağır asılı duruyor, fısıltılı bir ninni gibi odanın içinde kıvrılıyordu. Boğucuydu, çok , çok iğrençti. Bir keresinde rahatlatmıştı.

Şimdi, bu bir yalandı. Burası benim evim değildi.

Parmak uçlarımın altındaki serin taşı hissederek titreyen parmağımı pencere kenarında gezdirdim. Güneş ufkun altına dalmış, altın ve turuncu denizin masmavi suyunda erirken gökyüzünü ateşe veriyordu.

Dalgaların kıyıya vuruşunu izlerken karnım ağrıyordu. Deniz de en az benim kadar huzursuzdu.

Çocukken bunun ötesinde, babamın gücünün dokunmadığı yerlerin hayalini kurmuştum. Özgürlüğün. Ama şimdi, ona baktığımda, sadece Dacre'ı düşünüyordum.

Yıllarca tanrılara buradan gitmeme izin vermeleri, duvarlarından ve fısıldanan zalimliklerinden kurtulmam için yalvardım. Ve sonunda kaçtığımda, bu özgürlük için değildi. Savaşa gitmişim. Beni babamın kızıdan başka bir şey olarak görmeyen bir isyana.

Ama Dacre farklıydı. Bana bir taçtan, bir silahtan daha fazlasıymışım gibi baktı ve onunla daha önce hiç dilemediğim şeyleri ummak için kendime izin verdim.

Ama bu umut, denizin kumların arasından kayıp gitmesi gibi parmaklarımın arasından kayıp gitmişti.

Su önümde uzanıyordu, uçsuz bucaksız ve sonsuz. Her dalganın tepesinde beyaz köpükler köpürüyor ve köpürüyor, özgürlüğün hemen önümde olduğu gerçeğiyle benimle alay ediyor, ancak kim olduğumun kökleri beni karaya gömülü tutuyordu.

Bu sarayda gömülü.

Köklerim, asla geri dönmek üzere tanrılara dua ettiğim yerin derinliklerine gömülmüştü.

Göğsümde içi boş bir ağrı yayıldı, hiçbir dinlenme ya da uykunun hafifletemeyeceği ağır bir yük. Kendimi pencereden uzaklaştırdım ve ipek çarşafın üzerine yığıldım. Gözlerimi zorla kapatmaya çalışırken kaslarım gerildi, uykunun bana huzur getirmeyeceğini, aksine zihnimde başka bir savaş alanı yaratacağını biliyordum.

Ama bedenim yorgunluktan savaşamayacak kadar ağırdı ve rüya tıpkı kıyıya vuran dalgalar gibi hızla geldi.

Kaçınılmazdı.

Hâlâ odamdaydım ama farklıydı. Gölgeler duvarlar boyunca uzanıyor, mum ışığı gibi titriyordu. Ve lavantanın yoğun parfümünün altında başka bir koku yakaladım.

Vanilya.

Tanıdık. Rahatlatıcı. Çılgınca odayı ararken kalbim çarparak döndüm ve işte oradaydı.

Annem yatağımın ayak ucunda duruyordu, zümrüt gözleri yumuşak ve bilgili. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu, zaman hiç dokunmamıştı.

Yıllarımı gülümsemesinin tam kıvrımını, gözlerindeki yeşilin tam tonunu hatırlamaya çalışarak geçirmiştim. Ama şimdi, karşımda dururken, onu gördüğüm son günkü kadar canlıydı.

"Gel, Vee." Sesi yumuşak bir mırıltıydı, neredeyse unuttuğum bir melodi gibi sessizliğin içinden süzülüyordu.

Tereddüt ettim, boğazım düğümlendi. O öldüğünden beri kimse bana böyle hitap etmemişti.

Elini uzattı, tutmamı bekliyordu. Teninin sıcaklığını hissetmek için çaresizce ona uzandım ama parmaklarım onunkilerin arasından sis gibi geçti.

Fark etmemiş gibi görünüyordu. "Anne?"

"Gücünü buldun," dedi, sanki derimin altında kıvrılan büyüğü görebiliyormuş gibi beni inceleyerek.

Başımı sallarken yut. "Ne bulduğumu bilmiyorum."

"Seni bekliyordu," diye mırıldandı ve elini kaldırarak yanağıma dokundu. Bu dokunuş içime bir ürperti gönderdi, tam olarak orada değildi ama bir şekilde sonsuza kadar hissettiğim her şeyden daha gerçektir.

"Fazla zamanımız yok."

Oda aniden değişti. Lavanta kokusu gitmiş, deniz esintisi kaybolmuş, yerini yosun, toprak ve çürümeye bırakırken burnum yanmıştı. Nemli taş bizi çevreliyordu, duvarlar altın damarlarla titreşiyor, hapsolmuş yıldız ışığı gibi belli belirsiz parlıyordu.

Burayı tanımıyordum ama bir şekilde bir anı gibi geliyordu. Odanın ortasında bir kuyu belirdi. Karanlık. Zonkluyordu. Canlı.

İleriye doğru küçük bir adım atarken içimi bir tedirginlik kapladı. Kuyunun içindeki her neyse canlı bir yaratık gibi yer değiştiriyor, altın ve hastalıklı yeşil tonları arasında sürekli titreşiyor gibiydi.

Bir adım daha yaklaştım ve onu *hissedebiliyordum*.

Annemin nazik ama sert eli bileğimden yakaladı ve beni trans halinden çıkardı. Başını hafifçe salladı.

"Nedir bu?" Fısıldadım.

"Sonuncusu," dedi. "Son gemi."

Omurgamı bir ürperti sardı ve bir elini kuyunun kenarına bastırarak öne doğru adım atarken nefes verdi.

"Gemi hiçbir zaman tek bir krallık tarafından yönetilmek için tasarlanmadı," diye mırıldandı. "Bu bir antlaşmaydı. Bir denge. Beş ulus tarafından yaratıldı, her biri kendi gemisine sahipti ve her biri büyüü topraklar arasında özgürce paylaşıyordu."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Asla biriktirilmemesi gerekiyordu. Asla tüketilmemesi gerekiyordu."

Babamın sözleri zihnimde yankılanırken, ondalıktan, ihtiyacı olanı alma hakkından bahsederken mideme bir korku yerleşti.

"Ne oldu?" diye sordum. diye sordum ve annemin ifadesi sertleşti.

"Marmoris dengeyle yetinmedi," dedi. "Teker teker diğer krallıklar düştü. Gemileri kayboldu. Ta ki sadece bu kalana kadar." Yumruklarımı sıktım. "Baba."

Başını salladı. "Ve ondan önceki krallar. Ama baban barış sözü verdi. Bir ittifak sözü verdi. Ben de ona inandım."

Sesi titriyordu.

"Babam da öyleydi." Gözleri benimkileri aradı. "Biz son iki krallıktık, hayatta kalmak için çaresiz iki ülkeydik ve ben onun

barışı benim kadar çok istiyordu. Sözleriyle, beni kendisine aşık etme şekliyle beni ikna etmişti."

Sertçe yutkundu ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parladı. "Babanı sevmiştim ve ona inanmıştım. Ta ki çok geç olana kadar."

Gerçek yıldırım gibi çarptı.

"Sen..." Yutkundum.

Yavaş, titreyen bir nefes verdi.

"Veyrith Kralı," diye fısıldadı, "benim babamdı."

İçimdeki her şey hareketsizleşti. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı, geminin parıltısı aniden çok parlak, çok keskin oldu. Sendeleyerek geri çekildim.

"Hayır," diye tıkanım.

Veyrith'in hikâyelerini dinleyerek büyümüştüm, bana anlattığı fısıltılı masallar, gelişen ve serpilen uydurma bir dünyaydı. İnsanlarından, ilimlerinden bahsederdi ve bunca zamandır bilmiyordum.

Annem onların prensesiydi.

"Veyrith gerçek mi?" Gerçeği bilmeme rağmen sordum; içimde uğulduyor, şüpheye yer bırakmıyordu.

"Öyleydi." Başını salladı ama gözleri ürperdi. "Ama o topraklar uzun zaman önce küle döndü, insanları da babamın asla kabul etmediği bir kurban oldu."

Midemi tuttum, boğazımda safra yükseliyordu.

"Gemimiz ve onunla birlikte topraklarımız da iflas ediyordu." Önümüzdeki gemiye doğru baktı. "Marmoris çok güçlenmişti, büyüünün payı krallıklar arasında dengesizdi." Tekrar bana baktı. "Babanla nişanlandım, onun kraliçesi olacaktım ve karşılığında denge yeniden sağlanacaktı."

Ama yalan söyledi. gerek yoktu. Gerçeği hissedebiliyordum.

"Seninle Veyrith'in gemisini almak için evlendi," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Babanı seviyordum ve sanırım onun küçük bir parçası beni seviyordu. Ama onun açgözlülüğü sahip olduğumuz her şeyden daha güçlüydü." Gözlerini benden kaçırarak gemiye baktı. "Evlendikten sonra ona bağlandım, bu krallığa bağlandım. Ve bana gerçekte kim olduğunu göstermekte hiç tereddüt etmedi. Babamı öldürdü." Sesindeki özlem ve hüznün her zerresi kayboldu, yerini öfke aldı. "Veyrith'ten geriye hiçbir şey kalmayana kadar gemimizi kurutmadan önce onu öldürdü. Sevdiğim topraklar büyüden yoksun kaldı ve büyü olmayınca nehirler yavaşladı, sular kurudu, ekinler soldu ve onlarla birlikte halkımız da yok oldu."

Babam imparatorluğunu çalınan krallıkların kemikleri üzerine kurmuştu. Ve bu bile yeterli olmamıştı.

Parmakları kabın kenarında ileri geri gidip geliyordu. "Evim küle döndü ve geriye kalan son kap bu."

Sonunda kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorlamadan önce aramızdaki sessizlik uzadı.

"," diye fısıldadım. "Kaçabilirdin."

Gözleri yumuşadı. "Hayır, aşkım." Elini uzattı, parmak uçları aramızdaki havayı okşadı. "Senin için kaldım."

Gözyaşları görüş alanımın kenarlarını yakıyordu.

"Gücünü gördüğümde, ne olduğunu anladığımda, seni korumam gerektiğini biliyordum." Elleri titriyordu. "İlk sifonladığında çok gençtin, çoğu kişinin gücünü keşfettiğinden daha gençtin. Sen beni ararken ben perdelerinin arkasına saklanıyordum. Küçük kıkırdamanı duyabiliyordum ama sonra korktuğunu hissettim. Beni bulamadın ve ben sana nerede olduğumu söyleyemeden gücün beni senin için buldu."

"Hatırlıyorum..."

"Çok gençtin." Gülümsedi. "Ama ne olduğunu anladığım anda, senin küçük bedeninde akan gücün miktarını fark ettiğimde, babanın asla bilemeyeceğini biliyordum."

Sözleri üzerime bir ağırlık gibi çöktü ve gemiye geri döndüm, içindeki sihir sanki beni ileriye çağırıyormuş gibi değişiyor ve kıvranıyordu.

"Ben de sakladım."

Keskin bir nefes aldım. "Beni lanetledin."

"Seni korudum," dedi şiddetle. "Veyrith kraliçelerinin nesiller boyu yaptığı şeyi yaptım."

Sertçe yutkundum. "Neden? Kraliçeler neden güçlerini gizleme ihtiyacı duysunlar ki?"

Nefes verdi ve yüzüme baktı. "Çünkü Veyrith bir denge krallığıydı. Büyünün. Güç krallığıydı. Ve gücün olduğu yerde, her zaman onu almak isteyen biri vardır."

Zümrüt gözleri benimkileri aradı, sabit ve inatçı.

"Veyrith kraliçeleri sadece hükümdar değillerdi. Büyü topraklarımıza karşı dönmeden ve krallar onu düzeltmeye çalışmadan önce büyüün koruyucusuydular. Kanımızda derin ve evcilleşmemiş bir güç vardı. Ve bu güç, kontrolsüz bırakılırsa, çarpıtılabilir, manipüle edilebilir."

Babamı ve onun yaptıklarını düşünerek ürperdim. "Yani sakladılar mı?" "Bundan daha fazlasını yaptılar." Sesi ciddiydi. "Veyrith kraliçeleri kızlarının soyuna bir koruma ördüler. Gemilerin kendileri kadar eski bir büyü. Bizi koruması gerekiyordu ama bu büyü zamanla sulandı. Tıpkı her şeyin yaptığı gibi. Büyümüz zayıfladı, kızgınlaştı ve bizi ayakta tutan büyü hepimize karşı dönüyor."

Gözlerini aradım, bir bakışıyla bunun bir oyun olduğunu söylemesi için yalvardım. Yalan.

"Sen sadece Marmoris'in kızı değilsin, Verena. Sen bir kızsın Veyrith'in son kızıyım ve seni korumak için gücünü bağladım. Gücüne sahip olmanı isteyen ama onu kullanmak istemeyen birinin yanında güvende olana kadar sihrinin uyanmaması için onu bağladım."

Dacre.

Büyüm ortaya çıktığı anda onunla birlikte olmuştum. Hissetmişim *Güvenli.*

Ona kadar güçsüzdüm.

Annemin yüz ifadesi kederli bir hal aldı.

"Veyrith'i zaten kaybetmiştim. Seni kaybetmek istemiyorum." Boğazım düğümlendi.

"Peki ya şimdi?" Fısıldadım. "Şimdi bu koruma kırıldı mı?"

Bakışlarında acı titreşiyordu.

"Şimdi, aşkım," diye mırıldandı, "babam seni kendine ait kılmak için elinden gelen her şeyi yapacak. Büyümüzün isyan ettiği ve kralları ilk etapta onu gemilere bağlamaya zorlayan şeyi yapacak."

Arkasında titreşen gemi yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu. Bahsettiği öfkeyi hissedebiliyordum, öfkeyle nasıl titrediğini hissedebiliyordum.

"Öşür hiçbir zaman güç için bir araç olmamalıydı," dedi. "Büyümüzün içindeki dengeyi yeniden kurmak, yok ettiklerimizin bedelini ödemek içindi. Biz büyümüze, kaplarımıza geri verdik ama babam... onu çarpıttı."

İçimden bir ürperti geçti ama kendimi "Nasıl?" diye sormaya zorladım.

Nefes verdi ve elini taşa bastırdı. Parmaklarının altındaki altın damarlar parladı ve odayı ürkütücü bir ışıltıyla aydınlattı.

"Kap fedakârlıkla besleniyor, büyü bunu gerektiriyordu," diye açıkladı. "Yıllar boyunca, beş krallığın tüm halkı büyüye gönüllü olarak

ve gemiler de karşılığında krallıklarımıza geri verdiler."

Başını hafifçe salladı. "Ama onu kullanmak tamamen başka bir şey. Büyüyü kızdırdı, öfkesinin topraklarımızı kasıp kavurmasına neden oldu ve önce Veyrith halkı babanın açgözlülüğünün bedelini ödedi. Ama şimdi, Marmoris'i alacak. Onu alacak."

Nefesimi içime çektim ve sanki geminin duyacağından korkuyormuşçasına bir sonraki sözcükleri sessizce söyledi. "Onu babanın yaptığı gibi kullanabilmek için kendinden bir şeyler vermelisin. Ruhundan bir parça. Hayatından bir parça."

Sertçe yutkundum. "O zaman nasıl bu kadar uzun süre kullandı?"

"Vermeye gücü yetmediğini çaldı. Her ondalıkta Marmoris halkı acı çekiyor. Tükeniyorlar, büyüleri vermek istediklerinden çok daha fazla ellerinden alınıyor, hayatları kısıyor. Ama bu bile yeterli değil."

Sözlerinin ağırlığı kaburgalarımın baskı yapıyor, havamı keserken beni boğuyordu. Babam halkından bir şeyler almıştı ve gemi hâlâ daha fazlasını talep ediyordu.

"Duramayacağını çok geç fark etti," diye devam etti.

"Anlamıyorum." Ne dediğini anlamaya çalışarak başımı salladım. "Neyi durduracaksın?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "Ölüyorum."

Damarlarımda soğuk bir korku dolaşıyordu.

"Gemiye kontrol edebileceğini düşündüğü için ondan su çekmiş ama gemi onu içten dışa doğru yiyip bitirmiş. Büyüsü kendisine ait değil, ödünç alınmış, çalınmış, geçici. Ve şimdi, tükeniyor."

Boğazımda yükselen safrayı zorla bastırdım. "Daha fazla güce ihtiyacı var," diye nefes aldım, babamın bende ne kadar umutsuzca güç bulmaya çalıştığını, güçsüz olduğum için beni nasıl hor gördüğünü düşündüm. O muhafızın içindeki yaşamı çekip aldığımda neredeyse coşkuyla nasıl baktığını.

"Bir varise ihtiyacı var." Beni incelerken bakışları yumuşadı. "Kap kendini herhangi birine bağlamayacak. Güçlü birine ihtiyacı var. Bir sifona ihtiyacı var."

Yumruklarımı sıktım, midem bulanıyordu.

"Eğer ona bağlanırsam," diye fısıldadım, "eğer beni onun yerini almaya zorlarsa..."

"Kap bozulmuş." Sesi acı doluydu. "Öfkeli ve korkarım ki bir daha asla dengesini bulamayacak. Ona yaptığı gibi sana da yapacak ve senden alacak."

Başımı sallayarak geri çekildim. "Hayır."

"Fedakârlık isteyecek," diye fısıldadı. "Açlık çekecek."

Ellerimi şakaklarıma bastırdım, nefesim çok hızlı geliyordu. Babam bana sadece zalimlikten işkence etmiyordu. Avlanıyordu, hazırlanıyordu. Sadece daha güçlü olmak istemiyordu; güçlü olmam için bana ihtiyacı vardı.

"Diğer krallıklarda, Veyrith'te, krallar oradaki gemilere bağlı mıydı?"

"Hayır." Bir adım daha yaklaştı, eli benimkinin üzerinde gezindi. "Ama o gemiler çok uzun yıllar önce yok oldu ve baban açgözlülüğü yüzünden gemiyi bir silaha dönüştürdü. Onu bir lanete dönüştürdü."

Omurgamdan aşağı keskin bir ürperti aktı.

"Zaten kendinden çok fazla şey verdi," diye mırıldandı. "Ve şimdi gemi ona bağlı, ondan besleniyor, onu tüketiyor, onu çaresiz kılıyor. Ama baban aptal değil. Ona verdiklerini kaybetmeden kendini onun elinden kurtarmanın bir yolunu arıyor."

"Nasıl?" Sesim titredi. "Bunu nasıl yapacak?"

Annem yavaş ve acı dolu bir nefes verdi. "Gemi onu öylece bırakmayacak. Yapılan onca şeyden sonra onu kendi isteğiyle bırakmayacaktır."

Boğazımda yükselen yumruya karşı yutkundum. "O zaman nasıl..."

Yüz ifadesi kederliydi ama boyun eğmiyordu. "Bağı koparmak için onu başka birine bağlamalı. Gönüllü bir fedakârlık zorlanamaz. Kapların asıl büyüğü buydu; bir krallığın isteyerek vermesi, büyüünün önünde eğilmesi. Ama baban bunu bile çarpıtmanın yollarını buldu."

Başımı salladım. "Onun yerini asla isteyerek almayacağım."

Parmakları yumruk şeklinde sıkıldı. "İşte bu yüzden bunca yıl seni kırmaya çalıştım."

Parçalar çok hızlı bir şekilde yerlerine oturuyor, mide bulandırıcı bir kesinlikte bir araya geliyordu. İşkence, tecrit, acı, korku. Bu sadece bir ceza değildi. Hazırlıktı. Beni zayıflatmak için. İsteddiği şey olmaktan başka seçeneğim kalmasın diye.

Bir elimi göğsüme bastırdım, kalbimin düzensiz atışını sabitlemeye çalıştım. "Peki ya ona bağlıysam?"

Bakışları duraksadı. "O zaman sen de onun gibi

." Bozulmuş. Kontrol altına alınmış.

Değiştirilmiş.

İçimi bir ürperti kapladı.

"Taşıyıcının açlığı senin açlığın olacak," diye fısıldadı. "Onu içinde hissedeceksin, kaburgalarına baskı yapacak, kemiklerine batacak. Sen

büyüyü arzulayacak. Güç arzulayacaksınız. Ve eğer onu almazsanız, başkalarından hortumlamazsanız, kuruyup gideceksiniz."

Yumruklarımı sıktım, midem bulanıyordu.

"Hayal ettiğinden çok daha güçlü olacaksın," diye devam etti. "Derinin altında kıpırdadığını hissedeceksin, parmak uçlarında sınırsız bir sihir kuyusu olacak. Ama asla sana ait olmayacak." Sesi daha da kısıldı. "Ve kap paylaşmaz."

Keskin bir nefes aldım, içimi bir korku kapladı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzünü tamamen bana döndü. "Gitmene izin vermeyecek. İtaatsizlik etmene izin vermeyecek."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır-"

"Baban gemiyi kontrol ediyor çünkü yıllardır onu besliyor. Ama onun yerini alırsan, farklı bir şey olacaksın. Kap seni arzulayacak. Senin gücünü, fedakârlığını arzulayacak ve baban bunu sana karşı kullanacak."

Bana uzanırken elleri titriyordu ama dokunuşunun hayaletini zar zor hissediyordum. "Eğer ona bağlanırsan, senin üzerinde güç sahibi olacak Verena. Bağını asla tamamen koparmayacak ve sen de onunla geminin gücü arasında bir kanal olacaksın. Seni itaat etmeye zorlamasına gerek kalmayacak, kendi bedenini sana ihanet edecek."

Odanın duvarları etrafımda küçülüyormuş gibi görünürken görüşüm bulanıklaştı. Boğuluyordum. Onun içinde, bu yerde, beni bekleyen gelecekte boğuluyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, yapmayacağım."

Annemin yüzünde beliren korku nefesimi kesti. Bileğini tuttum ya da en azından tutmaya çalıştım. Parmaklarım sanki orada hiç yokmuş gibi derisinden geçti.

"Anne." Sesim çok genç, çok zayıf çıkıyordu.

Gemi arkamızda titreşti. Bahsettiği öfkeyle kıvrandı ve duvarlar sanki önünde eğilmiş gibi titredi.

"Verena." Sesi titriyordu. "Bir kehanet var. Yüzyıllar boyunca fısıldanmış, Veyrith'in kemiklerinde saklı kalmış. Baban ondan korkuyor. Onu gömdü, yaktı, silmeye çalıştı. Tıpkı tarihi sildiği, yaptıklarının izlerini sildiği gibi."

Keskin, ısırıcı bir rüzgâr odayı yırtarak etrafımızda fırtına gibi esti. Kap daha sert titreşti ve annemin formu titredi.

Hayır.

Henüz

değil.

"Ne yazıyor?" Ona uzanarak yalvardım. "Kehanet ne diyor?"

Dudakları aralandı ve beni son bir kez daha içine çekerken gözleri yumuşadı. "Sen bir sifonsun Vee, ama aynı zamanda Veyrith'in kızısın. Orada güç var."

"Ne gücü?" Ona ulaşmaya çalışırken çılgınca sordum, umutsuzca başka bir ana tutunmaya çalıştım.

"Gelgitlere güven, sevgili kızım. Onlar her zaman ne zaman yükseleceklerini bilirler."

Rüzgâr daha sert uğuldadı, kulağımda yankılandı ve sonra o gitti ve oda etrafımda paramparça oldu.

Nefes nefese uyandım, göğsüm kabarıyordu. Havada hâlâ lavanta kokusu vardı ama beni saran hâlâ annemin kokusuydu.

Ama diğer her şey gitmişti. O, oda, kap. Hepsi gitmişti ama geride bıraktığı kelimeler hala içimde yankılanıyordu.

Battaniyeleri bedenimden ittim, nefesimi düzene sokmaya çalışırken parmaklarımda bir titreme dolaştı. Bu sadece bir rüyaydı ama ben daha iyisini biliyordum.

Bu bir uyarıydı.

Bir elimi kaburgalarıma bastırdım ve devam eden ağrıdan dolayı irkildim. Oda boğucuydu, çok sessizdi, sarayın ağırlığı her taraftan bastırıyordu. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım, uzuvlarımdaki sertliği görmezden geldim ve kendimi ayağa kaldırdım. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Zemin çıplak ayaklarımda altında çok pürüzsüzdü. Sessizlik çok yoğundu. Her şey değişmiş gibiydi, sanki rüya beni uyanırken takip etmişti.

Ve sonra onu gördüm.

Odanın karşısındaki kitaplık, hayatım boyunca orada duran eski kitapların yaldızlı sırtları titreyen mum ışığını yakalıyordu. Ama bir tanesi eksikti. İki kitabın arasında bir boşluk, bir şeylerin olması gereken yerde bir boşluk vardı.

Sertçe yutkundum, zemini taradım ve nefesim kesildi. Yatağımın ayakucunda tek bir kitap açık duruyordu, sayfaları kenarlarından kıvrılmış, omurgası yaşlılıktan çatlamıştı.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküp titreyen ellerimle kitaba uzanırken tenimde ürpertiler oluştu. Parmaklarım kapağa dokunduğu anda, soğuk ve eski bir şeyin keskin nabzı kıvrıldı

İçimden geçti. İrkildim ama geri çekilmedim. Bunun yerine elimde evirdim çevirdim, kapağındaki soluk yazıyı okurken kalbim güm güm atıyordu.

Veyrith.

Annem bana çocukken okumuştı, çağlar boyunca aktarılan mitlerin ve eski hikayelerin bir derlemesi, bir zamanlar sadece bir peri masalı olduğuna inandığım bir kitap.

Ama bu kendi çocukluğundan, evinden bir kitaptı. Metaforun altına gömülmüş, şiirin içinde saklı bir tarihi ve kapağın iç kısmında, zarif bir mürekkeple karalanmış, annemin el yazısıyla bir not vardı.

Yazısını okurken nefesim kesildi. Aceleye getirilmişti, yer yer lekeler vardı, sanki özenle değil de korkuyla yazılmış gibiydi.

Eğer bunu bulduysanız, o zaman zaten başlıyor demektir. Kelimeleri okuyun.

Onlarda gerçeği bulun.

Parmaklarımı mürekkebin üzerine bastırdım, her harfin kıvrımlarını takip ettim. Annem bunu benim için bırakmıştı. Beni uyarmaya çalışmıştı. Başından beri gözümün önündeydi.

Sayfayı çevirirken içimi bir korku kapladı. Kitap sanki burayı bulmamı istiyormuş gibi kolayca açıldı.

Sayfaları hızla çevirdim, içlerine kazınmış, sanki kendi sihirlerini taşıyorlarmış gibi parşömeden sıçrayan kelimeleri okudum. Güçten, dengeden, uzun zamandır kayıp olan enerjileri kullanmaktan bahsediyordu.

Antlaşmadan, kraliçelerden ve halklarından bahsediyordu. Verilen yeminlerin ve tutulan sözlerin, beş krallığın her birinde bir zamanlar büyü için kutsal olan tapınakların, insanların topraklarının büyüğü önünde eğildiği tapınakların, artık zaman içinde kaybolmuş tapınakların hikâyelerini anlatıyordu.

Ve orada, ait olmayan bir yazıyla yazılmış, bulmam gereken kelimeler vardı.

Kehanet.

*Gölge altın tahtı yuttuğunda, Ve büyüünün
aktığı yerde nehirler kurduğunda, Lanetli,
kadere bağlı ellerle yükselecek, Değişen
kumlara bağlı bir ruh.*

*Yıkım, kan ve savaştan doğan,
Almak için bağlı ama yas tutmak
için lanetli. Gelinin hediyesi,
zincirle bağlı, Bağı koparmak ya da
tekrar bağlamak için.*

Onları tekrar tekrar okurken oda etrafımda sıkışıyor gibiydi. Kelimeler dikkatli ve kesin bir yazıyla karalanmıştı. Ama kenarlarda, diğerlerinden çok daha koyu bir mürekkeple, tanıdığım bir el yazısı vardı.

İlk satırın altında annemin yazdıklarına bakarken nefesim kesildi.

Gölge zaten burada.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Üçüncü satırın yanına bir kelime daha karalanmıştı, tek bir kelime.

Sifon.

Midem bulandı çünkü benim ne olduğumu çok iyi biliyordu.

Notları devam etti, bölüm pörçük düşünceler çözülmeyi bekleyen bir bulmacanın parçaları gibi dağılmıştı.

Almak zorunda. *Açlık dinmeyecek.*

Tideborn. *Sen tideborn'sun.* Kelimenin altını üç kez çizdi.

Veyrith halkı denizden doğmuştur. Sen gelgitten doğdun.

Parmaklarım sayfanın kenarında sıkıştı. Bunu benim için bırakmıştı ama cevaptan çok soru yaratmıştı. Daha fazla korku yarattı.

Son satıra baktım. Tekrar tekrar okudum.

Bağı koparmak veya tekrar bağlamak.

Bağı koparmak için.

Çaresizce sayfaları çevirdim, daha fazlasını aradım. Ama hiçbir cevap yoktu, sadece bilmeceler, şiirsel bir tarih ve neredeyse gözden kaçıracağım kadar silik yazılmış son bir not vardı.

Favorinin hediyesi, yanlış ellerde lanetlenmiş. Niyetle kullanıldığında, dünyayı yeniden düzeltebilir. Ama dikkat et, aşkım. Kaderin ağırlığından sakın.

Kelimeler gözümün önünde bulanıklaştı.

Değişken kumlara bağlanmış bir

ruh. Bağı koparmak ya da tekrar

bağlanmak için.

Anlamı beni bir anda çarptı. Bu sadece gemiyle ilgili bir kehanet değildi. Benim hakkımdaydı.

Ben sadece babamın kızı değildim. Sadece bir sifon

değildim. Ben bir seçimdi.

Bir elimi göğsüme bastırdım, sanki annemin varlığını hâlâ orada hissedebilirmişim, kaybolmadan önce söylediği sözlerin sıcaklığını hâlâ hissedebilirmişim gibi. Ama sıcaklığın bu krallıkta yeri yoktu ve eğer babamı durdurmanın bir yolunu bulamazsam, benim de olmayacaktı.

Kitabı kapattım, parmaklarım yıpranmış deri kapağın üzerinde titriyordu. Seçim yaklaşıyordu.
Ve bunu başaracak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

BÖLÜM 8

DACRE

T Demir kelepçeler her adımda bileklerimi ısıyor, soğuk metal derime sürtünüyordu. Ciddi bir zarara yol açacak kadar sıkı değillerdi ama ağırlıkları sessiz bir uyardı. Burada olmamın tek sebebi izin verdi.

Torrin yanımda yürüyordu, güvensizliği neredeyse elle tutulur bir şeydi. Elleri kılıcının kabzasından hiç ayrılmıyor, daralan bakışları ayağımın her kayışında bana yöneliyordu. Bir meclis üyesi olabilirdi ama o önce bir askerdi. Babama sadık bir askerdi ve yalnız değildi.

Liya birkaç adım ilerledi, adımları ölçülü ve sabitti. Diğerlerinin aksine elini silahına götürmüyor ya da bana dikkatli bakışlar atmıyordu ama yine de buradaydı. İzliyordu. Verdiğim her kararı tartıyordu.

Konsej odasında benim adıma konuşan tek kişi oydu, babama karşı çıkmaya istekli tek kişi oydu ama bu bana güvendiği anlamına gelmiyordu.

Yanımızda üç adam daha vardı, sert duruşları tedirginliklerini ele veriyordu. Bunlar sadece isimsiz savaşçılar değildi; birlikte savaştığım, bir zamanlar beni sorgusuz sualsiz takip eden adamlardı. Şimdi ise sanki düşmanmışım gibi beni izliyorlardı.

Yumruklarımı sıktım, göğsümde sıkışan öfke sarmalını görmezden gelmek için kendimi zorladım ama içimi en çok kemiren Wren'in sessizliği oldu.

Yanıma yaklaştı, omuzları gergindi, elleri sanki hançerine uzanmak üzereymiş gibi yanlarında esniyordu. Baş

yüz ifadesi okunamıyordu, ama onu soğukkanlı dış görünüşünün altındaki savaşı görebilecek kadar iyi tanıyordum.

Bunun için savaşılmıştı.

Konseyl odasından çıktığımız anda Wren oradaydı. Konseyle yüz yüze gelmiş, kimse konuşmadan babama bağırmış ve önümde durarak beni her zaman bizi koruyacağını düşündüğümüz insanlardan korumuştur.

Bizi geri getirdiklerinden beri, pusudan beri saklı şehirden çıkmasına izin verilmüyordu ve hücrelerde beni ziyaret etmesine izin verilmiyordu. Parmağını babamın göğsüne vurduğunda ve ona bir mahkûm gibi davranacaksa onu benim yanıma kilitlemesini talep ettiğinde dudaklarımda kıvrılan küçük gülümsemeyi engelleyememiştim.

Bağırırken vücudu titriyordu ve taşıdığı ağırlığı, başarısız olduğunu düşünme şeklini görebiliyordum.

Bunu Kai'nin gözlerinde de görebiliyordum, duvara yaslanıp Wren'in konseyi, babamı parçalamasına izin verdiğinde.

Sonunda onu durduran Liya olmuştu, Kai ellerini Wren'in omuzlarına sarıp onu öfkeli babamızdan geri çekerken ona planı anlatmıştı. Bana saraya kadar eşlik edecekler, Verena'yı kurtarıırken bana eşlik edeceklerdi ve bu sözler Liya'nın dudaklarından döküldüğünde Wren'in gözleri benimkilere çarptı.

Ama şimdi bile ormanda yürürken, adımlarımıza dikkat ederken ve ağaçları dikkatle izlerken, ondan akan pişmanlığı, onu canlı canlı yemekle tehdit eden suçluluk duygusunu neredeyse hissedebiliyordum.

Verena'ya ulaşana kadar, onu o saraydan çıkarıp iyi olduğunu kendi gözlerimizle görene kadar durmayacağını biliyordum. Biliyordum çünkü aynı duygular içimi kemiriyor, beni kaçamayacağım bir şekilde yiyip bitiriyordu.

Ama onu geri alacaktık.

Kai önümüzde yürüyordu, uzun adımları amaca yönelikti, elleri ceplerinin derinliklerine gömülmüştü. Büyüsü havada belli belirsiz titreşiyor, belli belirsiz bir uğultu çıkarıyordu. Başka biri için fark edilmeyebilirdi.

Ama bana evim gibi geldi.

Torin'in adamları tedirgindi, gözleri gölgelere dalıyor, sonra hızla bana ve Kai'ye dönüyor, biz yürürken ikimizi de dikkatle izliyorlardı. Ama içimi yakan Torin'in bakışlarıydı.

"Tünel konusunda yalan söylemiyor olsan iyi edersin," dedi sonunda, sesinde saklayamadığı bir şüphe vardı.

Çenemi sıktım. "Ben ."

"Kullanışlı, değil mi?" Dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Kralın kızı tesadüfen sana sırrını açtı."

İçimde sessiz, kaynayan bir öfke kıvrılırken yürümeyi bıraktım. Konseyin şüphesini, güvensizliğini bekliyordum ama suçlamayı yüksek sesle duymak mideme demir gibi oturdu.

"O sadece kralın kızı değil. Sadece varis de değil." Sesim alçak ve kararlıydı ama Wren ve Kai'nin dikkatlerinin bana doğru kaydığını hissedebiliyordum. "O benim eşim ve bizimle gelmeyi kabul eden de sensin Torrin."

Torrin bakışlarını daralttı ama yürümeyi bırakmadı. "Onu istediğin gibi süsleyebilirsin evlat ama bu onun ne olduğunu değiştirmez. Geldim çünkü bu tünele ihtiyacımız var. Eğer nerede olduğunu bilmiyorsan, ben-"

"Ne yapacaksın?" Wren araya girdi, sesi keskin, kırılmış, ölümcüldü.

Kadın adamın önüne geçerek onu durmaya zorladı ve aralarındaki hava zorlukla dizginlenen bir düşmanlıkla titreşti.

"Devam et," diye devam etti, başını hafifçe eğdi, yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim kadar ölümcüldü. "Bana kardeşime tam olarak ne yapacağını söyle. Babam ve geri kalanınız kendi açgözlülüğünüzle kör olmuşken bu isyan için savaşıyor adama."

Torrin'in ağzı açıldı ama kızın yüzüne bakarken ağzından hiçbir şey çıkmadı. Öfkesinin onu ele geçirmesini, vücudunun titremesini ve elinin hançerine sıkıca sarılmasını izledim.

Ama Wren umursamıyor gibiydi.

"Hayır mı?" Yanıt alamayınca alay etti. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Wren." O sırada konuşan Liya'ydı, Wren'in adı gergin, nazik bir şekilde uyarı, ama dikkate almaya istekli olduğu bir uyarı değildi. Kız kardeşim sonunda topuklarının üzerinde dönmeden önce uzun bir süre Torrin'e baktı.

Grup bundan sonra sessizliğe gömüldü ama gerginlik azalmadı.

Güneş ışığının son huzmeleri gökyüzünden kaybolurken, üzerimizde karanlık bir tuval açıldı. Yıldızlar teker teker ortaya çıkıyor, kadife geceye serpiştirilmiş minik mücevherler gibi parıldıyorlardı.

Artık şehrin sınırına yaklaşmıştık, öyle yaklaşmıştık ki kendi korkumun omurgamdan yukarı tırmandığını hissedebiliyordum. Yaklaşık iki saat olmuştu.

Saklı şehirden ayrıldık, buraya gelmek için daha önce defalarca kat ettiğimiz aynı iki saatlik yolu.

Sağ tarafta başkente gideceğimiz tanıdık yol vardı ve ben onları sola yönlendirirken durakladılar.

Şehrin ana girişinden uzaklaştıkça hava nemlendi ve ağırlaştı. Suyun sesi yapraklar arasında yankılandıkça ağaçlar daha da kalınlaşıyordu.

Şelale yavaşça aşağıdaki havuza akıyor, buğusu serin bir kucaklamayla etrafımızda kıvrılıyordu. Su acele etmedi; bekleyen nehre çarparken kükremedi. Bunun yerine, sanki nehirle bir kez daha buluşmak için çaresizmiş gibi kayaların üzerinden süzülüyor, yosun ve taşlardan aşağı damlıyordu.

Normalde şelalenin coştığı kayalardaki aşınmayı görebiliyordunuz, ancak bu aşınmış noktalar şimdi kuruydu, suyun şimdi ölüyormuş gibi tehlikeli bir şekilde düşüşüne seyirci kalıyorlardı.

Torrin adımlarını yavaşlattı ve başka bir kelime söylemeden tereddüt ettiğini hissedebiliyordum.

Dikkatle suyun etrafından dolaştık, ayağım kaygan taşlarda bir kez kaydı, yaklaştıkça kalbim her adımda daha da hızlandı.

Sonra onu gördüm.

İki ağaç Verena'nın tarif ettiği yerde duruyordu, budaklı kökleri bükülmüş ve iç içe geçmişti, zaman ve sırlarla doluydu. İleri doğru bir adım attım, hala bağlı olan ellerimi köklere dokunmak için uzattım ve vücudumda ani ve elektriksel bir enerji sarsıntısı oldu, omurgama bir ürperti gönderdi.

"Kanla parçalanmış bir krallık; küle dönmüş bir dünya." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü.

Bana fısıldadığı, ciğerlerimden nefesimi çalana kadar beni saran, yumuşak ve huşu dolu sesini hâlâ duyabiliyorum.

"Ne?" Torrin'in sesi beni düşüncelerimden koparıp yanıma geldi ve aynı köklere dokunmak için ileri uzandı.

Ona bakmadım. Bunun yerine parmaklarımı nemli toprağa soktum ve ayın ışığı örtülerinin arasından süzülene kadar kök yığını ayırdım. Daha sert çektim, kökler ellerimde kopup kırıldı, ta ki topraktan küçük ve mütevazî bir açıklık çıkana kadar.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve döküntüleri temizledim, parmaklarım toprağı kazarak küçük çakıl taşlarını ve ölmekte olan yaprakları ortaya çıkardı.

Öksürdüm, hava küflüydü ve rahatsız edilmemesi gerekiyordu, ama sonra açıldı ve daha büyük bir açıklık ortaya çıktı.

Tünel.

Torrin keskin bir nefes verdi, bir adım geri çekilirken nefesi boğazında düğümlendi.

"Vay anasını," diye mırıldandı.

Ama başka bir şey söyleyemeden Wren arkasındaydı. Hançeri sıkıca boğazına dayanmıştı. Tüm vücudu kaskatı kesildi ve kendi silahını kapmak için çok geç kalmıştı.

"Kelepçelerini çıkarın," diye emretti kız kardeşim, bakışları önümdeki tünele dikilmişti.

"Bu da ne böyle?" Torrin'in nefesi kesilmişti ama kıpırdamaya cesaret edemedi.

Wren'in elindeki hançer sabit kaldı, keskin ucu boğazına bastırarak onu Wren'in tutuşu altında hareketsiz kalmaya zorladı.

İsyan konseyi oylama yapmıştı; bu bilgi karşılığında istediğimi vermeyi kabul etmişlerdi ama Wren onlara güvenmiyordu.

Ben de bilmiyordum.

Kai, Torrin'in adamlarıyla bizim aramızda durmuş, elinde gevşekçe çekilmiş hançeriyle taşa yaslanmış, büyüü havada belli belirsiz kıvrılıyordu.

"Herkes sakın olsun." Liya ileri doğru bir adım atmak için hamle yaptı ama Kai'nin eli fırlayarak yolunu kesti.

Wren'in sesi Torrin'in tenine değen bıçak kadar keskindi. "Kelepçelerini çıkar."

Torrin'in parmakları seğirdi, bir saniye kadar tereddüt etti.

Wren irkilmedi. Hançeri daha sert bastırdı, sadece derisini ısırarak kadar. "Şimdi."

Torrin nefesinin altında bir küfür mırıldandı, sonra cebini karıştırıp bir anahtar çıkardı. Anahtarı uzatırken bakışlarımı karşılamaya bile çalışmadı ve ben de ellerimi uzattım, metal kelepçeler tenimi ısıırıyordu.

Anahtar kilide sürtündü, içimi ürperten bir ses çıktı ve ardından bir klik sesi duyuldu.

Kelepçeler düştüğü anda, keskin bir nefes almayı zorlukla bastırdım. Güç derimin altında kabardı, uzun bir kıştan sonra ateş gibi damarlarımdan aktı. Benim sihrim.

Wren hançerini indirdi ama Torrin'den uzaklaşmadı. Onun yerine döndü ve bıçağı avucuma bastırdı. Bu işi bitirmem için bana güveniyordu.

Torrin'in yüzünü incelerken parmaklarımı kabzanın etrafında kıvırdım ve tutuşumu ayarladım.

"Bu gerçek," diye mırıldandı, ancak fısıltıdan öte bir şey değildi. Bakışları tünelin girişine kaydı, kökler hâlâ topraktaki bir yara gibi soyuluyordu.

O zaman gözlerine baktım. "sonrasını biz hallederiz, meclis üyesi."

Torrin de Liya gibi tereddüt etti. "Dacre." Bir adım daha atmaya çalıştı ama Kai hâlâ geçmesine izin vermiyordu.

"İstedğin " diye cevap verdim ona ve hançerimi tünele doğrulttum. "Ve onu sana verdim. Sözümü tuttum."

Torrin ona baktı ve acaba o da benim gibi gözlerindeki tereddütü görebiliyor muydu?

"Wren, Kai ve ben buradan ilerleyeceğiz." Tünele doğru küçük bir adım attım. "Bizimle gelmeniz için hiçbirinize güvenmiyorum. Eşim konusunda size güvenmiyorum."

"Ben de sözler verdim, biliyor musun?" Bakışları ürperdi ve dalgın bir şekilde konsey odalarında bana verdikleri sözlerden mi yoksa bir zamanlar anneme verdiği sözlerden mi bahsettiğini merak ettim.

"Ve onları saklamayı bekliyorum." Wren'e başımı salladım ve o da yanıma, onlardan daha uzağa ve tünele daha yakın bir yere geçti. "Verena'yı aldıktan sonra bu tünelden geri kaçmayı planlıyoruz. Saklı şehre geri dönmeyi planlıyoruz çünkü gidecek başka bir yerimiz yok, onu koruyabileceğim başka bir yer yok."

Kai o sırada harekete geçerek Torrin'in adamlarından birinin elindeki meşaleyi kaptı ve onların itirazlarına aldırmadan tuttu. "Buna sizden daha çok ihtiyacımız var."

Göğsümdeki gerginliğe rağmen arkadaşşıma sıırttım ama sonra bakışlarımı Liya'ya çevirdim. "Verena'ya zarar verilmeyecek."

Bir kez başını salladı ve göğsümde güven duygusunun yeşermesine izin vermeye çalıştım ama olmadı.

"Burada kalmayacağız," diye tükürdü Torrin, Kai onu geçerken. "Hepinizin canlı çıkmasını umarak beklemeyeceğiz. Saklı şehre dönüp halkımızı bilgilendireceğiz."

Kai homurdandı. "Babasına rapor vermekten mi bahsediyorsun?" Torrin ona ters ters baktı ama itiraz etmedi.

Ne yaptıkları umurumda değildi. Bırak gitsinler. Babama koşup ne bulduğumuzu söylesinler. Ona oğlunun, bulmayı çok istediği şeyi bulduğunu söylesinler.

Önemli değildi. Verena bekliyordu.

O benim tek endişemdi.

Tünelin girişinde diz çöktüğümde altımdaki toprağın kaydığını hissederek ileri doğru adım attım. Bir elimi iki yanıma koydum, taşa garip bir titreşim hissettim ama tereddüt etmedim. Dar açıklıktan geçmeden önce son bir nefes aldım, ellerim ve dizlerim üzerinde karanlık tünele indim.

Tünelin içindeki hava yoğun ve bayattı, geçmişin ağırlığı gibi ciğerlerime baskı yapıyordu. Elimi uzattım, ilerlerken parmaklarımı taşın üzerinde gezdirdim ve büyümün derimin altında dalgalanmasına izin verdim.

Duvarlar nemliydi; daha önce hiç hissetmediğim eski bir büyü, çoktan unutulmuş bir şeyin fısıltıları gibi üzerlerine yapışmıştı. Güçlü değildi ama oradaydı, sanki bir şeyi, birini bekliyormuş gibi duruyordu.

Wren arkamdan tırmandı, karanlık onu yutarken dudaklarından yumuşak bir lanet döküldü, ama sonra Kai onu takip ederken bir ışık titremesi oldu, meşale hala parmaklarının arasında sıkılıydı.

Tünelin açılması ve ayağa kalkmamıza kadar genişlemesi sadece bir dakika sürdü.

Kai meşaleyi yüksekte tutarak önümde ilerledi. Büyüsü etrafındaki havada belli belirsiz titreşiyor, gölgenin en zayıf dalları sanki ileriye giden yolu hissediyor ve tehlike arıyormuş gibi taşa doğru kıvrılıyordu.

Biz hareket ederken Wren arkamdan geliyordu, nefesi sabit ama keskindi, hareketleri temkinliydi.

Herhangi birimiz böyle bir tünele girmeyeli yıllar olmuştu. Çocukluğumuzdan beri. İsyanın dokunulmaz, iyi bir şey olduğuna inandığımızdan beri. Saklı şehirde koştığımız, her oyuğu ve gizli geçidi aradığımız, genellikle çıkmaz sokaklara girdiğimiz ve eve çamur içinde döndüğümüz zamanlardan beri.

Yavaşça nefes verdim ve avucumu tekrar duvara bastırdım. Bu sefer büyümün daha derine işlemesine izin verdim. Isı parmaklarımı yaladı, taş dokunuşumun altında ısındı.

Elimi geri çekerek kaşlarımı çattım.

Kai önümde durakladı. "Ne oldu?"

Başımı sallamadan önce parmaklarımı esneterek duraksadım. "Bir şey yok. Yürümeye devam et."

Kai ikna olmuş ama döndü ve yoluna devam etti.

Tünel kıvrıldı ve dar bir geçide dönüşerek bizi yavaşlamaya zorladı. Nem arttıkça derilerimiz nemden kayganlaşıyordu, ta ki sonunda tünel yol verip açık bir mağaraya dökülene kadar.

Ve boş değildi.

Odanın ortasında yüksek bir taş heykel yükseliyordu, yüz hatları zamanla yıpranmıştı. Ön tarafa ulaşana kadar etraftan dolaştım ve kadının yüzünü inceledim.

Her tarafı yıpranmış bronzla kaplı olan bu ilgili özel bir şey yoktu ama gözlerinin içine baktığımda birden nefesimi tutamadım. Uzun cübbesi vücudunu bronzla kaplamıştı, yüzü kederliydi ama beni takip eden, içimi o kadar derinden gören gözleriydi ki büyüm titredi.

Wren uzanıp parmaklarını heykelin kaidesinde gezdirdi ve başını hafifçe eğdi. "Burada oyulmuş bir şey var."

Kai meşaleyi daha yükseğe kaldırarak yıpranmış yazıtın üzerine titrek bir ışık düşürdü. Yaklaştım, parmaklarımı kadim kelimelerin üzerinde gezdirdim ve içim kuru, susuz bir ormanı kasıp kavuran ateş gibi yandı.

Keskin bir nefes aldım, içime çarpma hissini dizginlemeye çalıştım.

Kai yanıma doğru kayd, el fenerini sıkıca kavradı. Wren'e yaklaşıırken titreyen ışık mağaranın tavanına zar zor ulaşıyordu.

Ve ikisi de heykelden etkilenmiş görünmüyordu, ikisi de içimde neler olduğunun farkında değildi.

"Değişen kumlara bağlanmış bir ruh." Wren kelimelerin üzerinde gezinirken onları okudu, dizlerim altımda bükülme tehlikesi geçirene kadar her biri bana bir öncekinden daha sert çarptı. "Bu ne anlama geliyor?"

Wren bana baktı ve ben başımı sallayınca gözleri büyüdü.

"Bilmiyorum." Elimi karnıma bastırdım ve içimden geçen, bana eziyet eden kelimeyi kontrol edemedim.

Verena.

Midem şiddetle burkuldu, boğazımda safra yükseldi. Bu bir uyarıydı.

"Sen iyi misin?" Wren ayağa kalktı, ben de kız kardeşime baktım, panik her yanıma sarmıştı.

"Verena'ya ulaşmamız gerek."

Kai meşaleyi daha yükseğe kaldırarak yüksek mağarayı taradı. "İşte orada."

Bakışlarını takip ettim, heykelin tacının hemen üzerinde küçük, karanlık bir açıklık vardı. Bir çıkış yolu. Tünel uzayıp gidiyordu ama bu tünellerin hangi yöne gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Wren bir adım geri çekilip tırmanışı değerlendirdikten sonra ellerini heykelin üzerine koyarak kendini sabitledi. Ayağını kaldırarak kadının eline dayadı ve kadın tırmanırken Wren'e yardım ediyor gibi göründü.

Wren tepeye ulaşip atlamadan önce kadının omuzlarına birer ayak koyarken nefesimi tuttum.

Parmakları yukarıdaki geçidin dudağına takıldı ve kendini yukarı çekti.

"Bekle," diye homurdandı Kai. "Yukarıda ne olduğunu bilmiyoruz. Önce ben gitmeliyim."

"Yapabileceklerimden çok daha fazlası var, Kai." Wren vücudunun üst yarısı gözden kaybolana kadar kendini yukarı çekerken inledi.

Kai nefesinin altından küfrederek bana doğru döndü. "Bir şey söyle."

"Wren'e mi?" Kız kardeşimin sallanan bacakları ile heykelin arasına bakarken sordum. "Bıçaklanmamayı tercih ederim."

Kai bana ters ters baktı ama tartışmak için daha fazla zaman kaybetmedi. Onu takip etti, hareketleri daha yavaş, daha kesindi. Başımı arkaya eğdim ve açıklıktan geçip kaybolmalarını izledim.

Heykele yaklaştım ve yukarıdaki geçitten soğuk bir hava akımı süzüldü. Sadece yukarı çıkmıyorduk. Dışarı çıkıyorduk.

Heykele tutundum, büyüüm derimin altında çatırdıyor ve ben tırmandıkça heykelin içinde titreşen büyüyle çarpışıyordu. Heykel buğudan kayganlaşmıştı ama parmaklarımın dokunduğu her yerde kayanın içinden ısı yükseliyordu.

Verena. Onun adı, bana ait olmayan bir sesle içimden fısıldadı. Bir kadın sesi, ben açıklığa ulaşana kadar onu çağırdı, benim taştan uzaklaştı.

Hemen durdu, kendimi yukarı doğru çekerken başım çok sessiz hissediyordu.

Wren ve Kai çoktan geçidin kenarına çömelmişlerdi, görüşümüz kıvrılan sarmaşıklar tarafından engellenmişti.

Wren döndü, gözleri parlıyordu. "Buna inanamayacaksın."

Onun yanından baktım, elleri bitkiyi çekiştiriyordu ve başkent yıldızların altında sessiz ve hareketsiz bir şekilde önümüzde uzanıyordu.

Henüz sarayda değildik. Büyükannemin evinin hemen dışındaki sokaklardaydık.

Gece tenime baskı yapıyordu, serin ve denizden gelen tuzlu suyla doluydu. Şehir sessizdi ama bu güvenli olduğu anlamına gelmiyordu. Saray uzaktan görünüyordu, karanlık kuleleri gökyüzüne doğru uzanıyordu. Attığımız her adım bizi Verena'ya, tehlikeye daha da yaklaştırıyordu.

Ana caddelerden uzak durarak ara sokaklarda hızla ilerledik. Havadaki gerilim yoğundu, hiçbirimizin yüksek sesle söylemediği sessiz bir uyarıydı.

"Bak." Wren'in sessiz fısıltısı dikkatimi çekti.

Bakışlarını evlerden birinin tuğla cephesine kadar takip ettim ve kapılarının yukarısına bakarken kaldırım taşına takıldım. Yıpranmış tuğlanın üzerine simsiyah bir isyan mührü çizilmişti. Görünüşe bakılırsa birisi onu silmeye çalışmış, bazı yerlerde silikleştirmiş ama iz kalmıştı.

Kalp atışlarımı hissedebiliyor, kulaklarımda çınladığını duyabiliyordum ve hızla başka tarafa baktım.

İsyan onlarca yıldır sürüyordu, ben doğmadan önce de bu mücadele devam ediyordu ve devrimin alevleri halkımızın dört bir yanını sarmıştı. Ancak başkentte böyle bir şeye hiç tanık olmamıştım.

"Yürümeye devam et." Titreyen ellerimi Wren'in sırtına bastırdım ve bir köşeyi döndüğümüzde onu ileri doğru ittim.

Yumuşak nefesi kulaklarımı doldurdu ve daha sert ittim. Saçlarının rengi solmuş, yüzü yılların etkisiyle çizgilerle kaplı yaşlı bir adam binanın yan tarafından sarkıyordu. Ayakları başımızın hemen üzerinde havada sallanıyordu, boynu onu tutan ipe karşı doğal olmayan bir şekilde dönmüştü ama içime korku salan şey koluydu.

Sol kolu solmuş pazusuna kadar kıvrılmıştı ve orada, bileğinin hemen üzerinde, tuğlayı lekeleyen aynı iz vardı.

Wren'in elimin altında titrediğini hissedebiliyordum, Kai'nin büyüünü kontrol altında tutmaya çalıştığını hissedebiliyordum ama hiçbirimiz durmadık. Büyükannemin evi önümüze çıkana kadar ilerledik.

Küçüktü, diğer iki tuğla binanın arasına sıkışmıştı, ışığının tanıdık parıltısı ön penceresinden sızıyordu. Bu olmalıydı

Rahatlatıcı.

Bunun yerine, içimde huzursuzluktan başka bir şey yoktu.

Üç ahşap basamağı aceleyle çıktım, botlarım yıpranmış tahtalara çok gürültülü bir şekilde indi. Parmak eklemlerimi kapıya vurdum ve kapı açılana kadar kafamda saniyeleri saydım.

Büyükannem önümde durdu, gözleri irileşmişti. "Dacre." Sesinde rahatlamadan çok endişe vardı.

Buraya hiç habersiz gelmedim.

Bakışları arkamda gezinerek Wren ve Kai'nin sert duruşlarını, Kai'nin elinin silahına yaklaşmasını ve Wren'in hâlâ ikimizin de tanımadığı adama bakmasını izledi.

Sonra başka bir şey söylemeden kenara çekildi, bizi içeri buyur etti ve evin sıcaklığı beni bütünüyle yuttu. Ivrır zıvrır ve kitaplar her yeri doldurmuş, vanilya ve eski parşömen kokusu havada kıvrılıyordu. Acı verecek kadar tanıdıktı.

Göğsümde her zaman olduğu gibi bir sızı oluştu, annem için bir sızı. "Bu gece sizi buraya getiren nedir? "Bu gece seni buraya getiren nedir?" ve sakın bir şekilde perdeleri kapattı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek yürümeye başladım. "Her şeyi açıklayacak vaktimiz yok ama ihtiyacımız olan-"

Hareket. Tam büyükannemin yüzü önümden geçerken durdum ve onu takip ettim.

Ve sonra onu gördüm. Küçük yemek masasında bir adam oturuyordu, duruşu gergindi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. Onu tanımakta güçlük çekiyordum; birbirimizi en son gördüğümüzden bu yana yıllar geçmişti.

İçgüdüsel olarak hançerime uzandım. "Micah?"

Bir kez başını salladı ve eliyle ekmek kırıntılarının kaldığı ağzını sildi. "Merhaba, Dacre."

"Micah." Wren geçip doğruca ona doğru giderken onun adını sayıkladı.

Ayağa kalkarken ona gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve adam da sanki onu içine çekiyormuş gibi başını onunkine gömdü.

Kai yanımda kıpırdandı, büyüğü öncekinden biraz daha sert tınlıyordu. "?"

Wren onu daha sıkı sıkarken sordu
ona karşı. "Yıllar oldu, Micah."

"Biliyorum." Başını salladı ve ben de beni dikkatle, çok dikkatle izleyen büyükanneme baktım.

Buruşuk ellerini yemek sandalyelerinden birinin arkalığına doladı, kemikli parmakları tahtaya sıkıca yapıştı. "Neden buradasın, Dacre?"

Micah kız kardeşime karşı sertleşti ama çekilmedi.

"Verena için geldim," diye tereddütle cevap verdim. "Kral onu geri aldı. Ona sahip."

Beni izlerken gümüş gözlerinde zerre kadar şaşkınlık yoktu. "Biliyorum." Başını salladı ve bir elini karnına bastırarak konuşurken orayı sıvazladı. "Gelgitler yükseldi."

Kai'ye baktım ama o hâlâ Wren'e bakarken omuzlarını silkti. "Saraya girmemiz gerekiyor." Büyükanneme döndüm. "Buraya gelmek için tünelleri kullandık ama hangisinin saraya gittiğinden emin değilim. saray."

Micah sonunda Wren'i serbest bırakırken, "Yardım edebilirim," diye konuştu. Hâlâ ona bakıyor, parmaklarıyla saçlarını kulağının arkasına itiyordu. "Seni saraya götürebilirim."

Sonra tamamen bana döndü ve Wren artık onu görmemi engellemediği için şok olmuş bir nefes aldım. Büyükannemin mutfağında, üzerinde bir muhafızın, bir kral muhafızının üniformasıyla duruyordu ve göğsünde kralın arması vardı. Altın iplikle işlenmiş gücünün sembolü. Sadece ona hizmet etmeye yemin etmiş muhafızlar giyerdi.

Kanım buza dönüştü.

Kai bir adım öne çıktı, büyüsu etrafında çatırdıyordu ve Wren'e uzanarak onu Micah'dan uzaklaştırdı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Bulunduğun yer burası mı?" Sesim gök gürültüsü gibi çarptı. "Sadakatin krala mı?"

"Hayır," diye başladı Micah ama ona inanmadım. Gerçek önümdeydi, üniforma vücudunu kaplamıştı ve bizden biri yerine onlardan biri olmuştu. "Ben krala sadık değilim."

"Kesinlikle öyle görünüyor." Elimi kaldırarak ona doğru işaret ettim.

"Dur," diye emretti büyükannemin sesi ama ben çok meşguldüm Onu izliyordum.

"Ben de onun tutsağıyım, tıpkı onun gibi," diye tükürdü parmaklarını saçlarında gezdirirken. "Başka seçeneğim yok."

İleri doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve gücümün içimde çaresiz olduğunu hissettim. "Her zaman bir seçim hakkın vardır ve görünüşe göre sen seçimini yapmışsın."

Kai kımıldadı, vücudu Wren'i hafifçe engelledi ve odadaki tek ses Wren'in yavaş, ölçülü nefes alışığıydı.

Micah hareket etmedi. İrkilmedi. Sadece bana baktı, çenesi gergindi ve konuştuğunda sesi daha kısıktı. "Anlamıyorsun."

Elimi yumruk yaptım, büyümün derime baskı yaptığını hissettim, benim kadar kontrolden çıkmış ve kafam karışmıştı. "O zaman beni yap."

Micah keskin bir nefes verdi, bakışları benimkileri hiç terk etmiyordu. "Kız kardeşim kralın elinde."

Wren soluk soluğa kalırken sözlerinin iyice yerleşmesine izin verdi ama ben kız kardeş falan bilmiyordum. Micah yıllar önce büyükannemle yaşarken ne bir kız kardeşten ne de başka birinden bahsedilmişti.

Büyükanneme döndüm. "Buraya bir gemiyle getirildiğini, gidecek başka bir yeri olmadığı için krallığından kaçtığını, sokaklarda bulduğunuzda ona yardım edecek kimsenin olmadığını söylediğinizi sanıyordum."

Annemle birlikte büyükannemi ziyarete geldiğimiz ilk günü çok net hatırlıyordum, ikisi ellerinin arasında notlar alıp veriyorlardı, büyükannemin bir şekilde bildiği isyanla ilgili bilgiler vardı ve Micah da buradaydı. O zaman onun için üzülmüştüm, ona acımuştım ve büyükannemin onun geçmişi hakkında ördüğü masala.

"O yaptı." Büyükannem başını salladı, ses tonunda zerre kadar pişmanlık yoktu. "Benim krallığımdan, benden önceki annemin krallığından geldi. Ondan önce Verena'nın annesinin krallığından."

Ben onun gümüş gözlerine bakarken sözleri içime işledi. "Peki ya kız kardeşi?"

"Geldiğimiz gün kaçırılmıştı," dedi Micah, sesi artık öfkeyle karıştı. "Ayaklarım kuma çarptı ve onu çılgık atarak götürdüler." Bakışları ürperdi, geçmişi aklından çıkmıyordu. "Verena tutuklandıktan iki gün sonrasına kadar kız kardeşimi bir daha görmedim."

"Anlamıyorum." İkisinin arasında bir ileri bir geri baktım. "Verena'nın annesine, krallığımıza sözler verdim," dedi büyükannem. Micah'ya dönüp bakmadan önce başladı. "Annen o baskında öldürüldükten ve Verena kaçmayı başardıktan sonra bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum."

Nefes almaya çalıştım, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama faydası olmadı.

"Sokaklara kaçtı ve onu gördüğüm anda, tek başına olsaydı babasının onu birkaç gün içinde geri alacağını biliyordum."

Bakışlarım tekrar Micah'ya, çenesinin çalışma şekline kaydı. "Sokaklarda onunla birlikte olan sendin. Buradan aniden gitmenin nedeni buydu, kaçtığına inanmamıza izin vermesinin nedeni de buydu."

Büyükanneme baktım ve ihanetin acı tadı dilimi kapladı.

"Bunu Micah'tan ben istedim," diye ısrar etti büyükannem. "Koruması artık yeterince güçlü olmayana kadar onu sokaklarda korudu. Ve muhafızlar tarafından tutuklandığında, kim olduğunu anladıklarında ona ne yapacaklarından korktum. Kraliçeye sözler verdim," diye ısrar etti, sesi öncekinden daha yüksekti. "Micah'ı onu aramaya gönderdim, ancak onun çoktan isyan tarafından, senin tarafından alındığını öğrendim."

"Bu durumu açıklamıyor," diye konuştu Wren sonunda ve gözlerini üniformasından ayıramadan Micah'ya bakıyordu.

"Verena'yı bulmaya çalışırken tutuklandım." Yumruk haline getirdiği elleri iki yanında titriyordu. "Ve işte o zaman onu sarayın içinde gördüm, kız kardeşimi." O zaman bana baktı ve görebildiğim tek şey öfkeydi. "Onu o gemiden alıp doğruca krala götürmüşlerdi. Çok gençti." Başını iki yana salladı. "Bir kraliyet fahişesi."

Ağzım doldu taşı ama o durmadı.

"Onun için çılgılık attım, beni onun yerine almaları için yalvardım."

Micah'nın gözleri odaklanmamıştı, vücudu gergindi, sanki artık burada değil de o andaydı.

"Muhafızlar dinlemedi." Boğazı düğümlendi. "Ama kral..."

Oda daralıyor gibiydi ve Kai'nin zar zor dizginlenen büyüsünü sanki etrafımda hareket ediyormuş gibi hissedebiliyordum.

"O ne yaptı?" Wren'in sesi dikkatli ve sessizdi.

Micah yavaş ve ürpertici bir nefes verdi. "Güldü ve kız kardeşimi önümden geçirirken bana izletti. Muhafızlarına beni zindanlara sürüklemelerini emrederken onu dizine oturttu." Micah'nın sesi alçaldı, sonraki kelimeleri boğuklaştı. "Çaresizdim, öfkeden deliye dönmüştüm ve asla yapmamam gereken şeyi söyledim."

Dünya dönmeyi bırakmış gibi hissediyordum çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

"Ona Verena'yı
vermişsin." Micah
irkildi.

"Ona ne söyledin?"

İlk başta cevap vermek istemedi; sertçe yutkundu, çenesini sıkarken titriyordu.

"Ona sokaklarda onunla birlikte olduğumu söyledim. Onu koruduğumu söyledim." Sesi zayıftı. "Ona isyan işaretini verenin ben olduğumu söyledim."

İçimdeki her şey soğudu. İsyan işareti. Verena'nın derisine kazınmış olan.

Kai usulca küfretti, Wren keskin bir nefes çekti ama ben Micah'dan başka bir yere bakamadım.

"Bunu yapmak istememiştim." Sesi kırıldı. "sonra onunla dövüşmeye çalıştım. Ettim de. Ama beni ikna etmek için ne söyleyeceğini, ne yapacağını çok iyi biliyordu."

Sesimi sabit tutmaya zorladım. "Peki sadakatini kazanmak için ne yaptı?" Üniformasını işaret ettim.

Micah zorlukla yutkundu. "Kral benimle bir anlaşma yaptı." İşte oldu.

"Verena konusunda ona yardım edersem kardeşimi bırakacağına söz verdi. Onu geri getirmeye yardım ettim, onu kırmaya yardım ettim."

Ona bakarken yavaşça nefes verdim. Onu öldürecektim. Kız kardeşi için yaptıklarının hiçbir önemi yoktu; onun yerinde olsaydım benim ne yapacağımın hiçbir önemi yoktu. Verena'ya ihanetinin ötesini göremiyordum.

"Verena biliyor mu?" Yumruklarım iki yanımda kıvrıldı, tırnaklarım avuç içlerime battı, ta ki derimin kırıldığını hissedene kadar. "Ona ihanet etmenin senin için ne kadar kolay olduğunu biliyor mu?"

Micah geri çekildi. "Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun? İstedığimin bu olduğunu mu sanıyorsun?" Micah'nın gözleri büyüdü ve oradaki çaresizliği, azabı gördüm. "Onu seven tek kişi sen değilsin, biliyorsun, ama Wren olsaydı ne yapardın?"

Oda etrafımda küçüldü, büyüm arttıkça duvarlar içeri doğru bastırdı.

"Sanki buna hakkın varmış gibi, onu sevmekten bahsetmeye cüret etme. ona ihanet eden sen değilsin." Sözlerim umutsuzca kullanmak istediğim bir bıçak gibi odayı kesip geçti. "Sakin Wren hakkında konuşayım deme."

"Neredeydin?" Micah rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Onu hâlâ zindanda tutarken senden bahsetti, bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin olmadığım bir anda adını haykırdı. Yaptıklarım için beni lanetliyorsun ama o yalvarırken sen neredeydin?"

Görüş alanımın kenarlarında siyahlık görebiliyordum. "Ona işkence ederken sen de mi oradaydın?" Az önce zihnimde çizdiği görüntü karşısında göğsüm çökecekmiş gibi hissetsem de bir adım öne çıktım. "Orada durdun ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmadın mı?"

İleri atıldım, ona doğru atılırken masa yere sürtündü, elimi boğazına doladım ve onu duvara çarptım.

Micah büyükanneme bakarak, "Biliyor," diye haykırdı ve bu benim öfkemi daha da körükledi. "Onun bir sifon olduğunu, büyüsünün içinde bağlı olduğunu biliyor."

Elimi boğazına doladım ve büyükanneme bakmadan önce çırpınısını izledim. "Ne demek istiyor?"

"Kral bir sifon," diye başladı, bakışları hâlâ Micah'nın boynuna dolanmış olan elime takılmıştı.

Bunu zaten biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Onu bu kadar güçlü, bu kadar tehlikeli yapan da buydu. Sadece sihir kullanmıyordu; onu alıyor, tüketiyor, kendi iradesine göre büküyordu.

Krallığımızın dengesi için gerekli olan büyüyü istedi ve onu çaldı.

"Aradığı şey buydu, onu olmaya zorladığı şey buydu, başka bir varis istemesinin nedeni buydu."

Büyükannem başını salladı.

Sesimi dengede tutmak için zorladım. "Neden bilmiyordu? Hayatını güçsüz olduğunu düşünerek geçirdi. Nasıl olur da bilmez?"

"Çünkü saklıydı." Yüz ifadesi hiç . "Kraliçe ve ben onu kullanamamış diye büyüsünü içine bağladık. "

Wren'in nefesi kesildi ve elim Micah'ya karşı esnedi.

"Henüz küçükken, ne olduğunu bile anlayamadan önce." Büyükannem bir kez daha başını salladı ve hareket ettiğinde ne kadar kırılgan görüldüğünü fark ettim.

"Onu gemi için istiyor." Micah elime karşı konuşmaya çalışınca onu bıraktım, bir adım geri çekildim ve ikisine tamamen yabancıymışlar gibi baktım.

"Ne gemisi?"

Büyükannem tereddüt etti.

"Söyle bana," diye bağırdım ve gümüş gözleri karardı.

"Başlangıçta beş gemi vardı. Kızdırdıkları büyüü kontrol etmek için bağlanan beş farklı krallık, ama saraydaki, geriye kalan tek şey. Denge içindi, ondalığı kontrol etmek için."

Kai yanımda doğruldu, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. "Diğerlerine ne oldu?"

"Yok edildi." Sesi sessizdi. "Teker teker." "Onun tarafından." Cevabı zaten biliyordum.

Başını salladı. "Ve Veyrith . Ona karşı duran son krallıktı ama bizim krallığımız da diğerleri gibi düştü."

Kraliçenin ailesinin bir zamanlar yönettiği krallık. Büyükannemin bir zamanlar evim dediği krallık. Micah'ın sahip olduğu.

Başımı salladım. "Neden? Onları yok etmek ona ne kazandıracak?"

Büyükannemin bakışları benimkilerde sabitlendi. "Güç."

Midem şiddetle burkuldu.

"Gemiye bağlı olmaktan kazandığı şeyle, Verena'yı bağlamayı başarırsa kazanacağı şey aynı."

Bu kelime bir lanet gibi yerleşti. Bağlı.

"Anlamıyorum."

"Kral kaptan hortumladı, büyüü ve bu toprakların insanları tarafından verilen ondalığı hortumladı. Ama çok fazla aldı, çok fazla talep etti ve kap da karşılığında talep etti.

"O güçlü, ama bir bedeli var. Ve bu bedel sonunda çok derin bir hal aldı." Nefes verdi ve elini boynunda gezdirdi. "Kap onu öldürüyor."

"Kendini kurtarmak için Verena'yı ona bağlayacak."

Farkına vardığım şey bana çarptı, soğuk ve acımasız.

Değişen kumlara bağlanmış bir ruh. Heykelin üzerindeki sözler aniden kulağımda çınlamaya başladı.

Verdiğimiz savaş sadece bir zorbaya karşı değildi. Çok daha kötüydü.

Kapıya doğru döndüm. "Şimdi gidiyoruz."

Micah sertçe nefes verdi. "Dacre, bekle-"

BÖLÜM 9

VERENA

P Babamın elindeki acı, eski ve hoş karşılanmayan bir arkadaş gibi hayatımda sürekli bir varlık haline gelmişti.

Artık keskin, ani patlamalar halinde gelmiyordu; onun yerine inatçı bir leke gibi üzerime yapışıyor, derimin o kadar derinlerine işliyordu ki asla temizleyemiyordum.

Beni içten içe parçalıyor, gücümü yüzeye çıkarmaya zorluyor, sifon çekmemi, olduğum şeye teslim olmamı talep ediyordu.

Ama son birkaç gündür beni yalnız bırakmıştı.

Bu bir rahatlama olmalıydı, ama değildi.

Onun zalimliğinin yokluğu başlı başına bir işkenceydi, söylenmemiş tehditlerle dolu bir sessizlik. Bekliyordu. Daha kötü bir şey için hazırlanıyordu.

Devasa yatağa kıvrıldım ve yukarıdaki oymalı gölgeliğe baktım. Hareket edecek, nefes alacak gücüm bile yoktu. Şifacılar gelip gittikten sonra bile acımı dindirememişlerdi.

Babam bunu istememişti.

"Onun güçlü olmasına ihtiyacım var," diye talimat vermişti babam. "Onu iyileştir ama unutmasına da izin verme."

Ve vardı.

Bedenim artık eskisi gibi kırık dökük değildi ama yıpranıyordum.

Ve Micah geri dönmedi, günlerdir dönmedi, hortumladığımdan beri .

Gözlerimi sıkarak kapattım ve gardiyanın yüzünü düşünmemek için kendimi zorladım. Günlerdir aklımdan çıkmıyordu, gözlerinde hayat yoktu, bedeni taş zemine yaslanmıştı.

Saray hareketsizdi ama duvarların ötesinde şehrin sesini duyabiliyordum. Hayatın boğuk uğultusu sanki hiçbir şey değişmemiş gibi devam ediyordu. Sanki ben burada değilmişim, kesilmeyi bekleyen bir hayvan gibi bu odaya hapsolmuşum gibi.

Oraya dönmek için her şeyimi verirdim. Bunun yerine açlığın midemi kemirdiğini hissetmek için.

Çözülüyordum. Büyüm artık içimde zonkluyordu, benim kadar kaçmak için çaresizdi ve kaos dalları içimde titreşerek kalan akıl sağlığımı tehdit ediyordu.

Babamın bana ne dediğini, ne olduğumu bildiğimi düşündükçe kendimi boşlukta hissediyordum ama aklımdan çıkmayan annemin sözleriydi.

"Kaderin ağırlığından sakının".

Kelimeler içimde sendeledi ve midem şiddetle bulandı.

Onun sözlerine inanmak istemedim. İçimdeki her şey onun doğruyu söylediğini bilse bile onlara karşı isyan etmek istedim.

Ama onun gerçeği çok geç hissettirdi. Gücümü biliyordu, karşılaşacağım sonuçları biliyordu ama beni başıma geleceklere hazırlamamıştı.

Beni , bir gemiye bindirmeli ve babam artık bizi göremeyene kadar bizi kıyıya göndermeliydi.

Ta ki artık bize dokunamayana kadar.

Ve yapmadığı için içimi bir öfke kapladı.

Öfke ve özlem arasında gidip geliyordum, beni hayal kırıklığına uğrattığı korkusuyla parçalanmışım, ama yine de onun varlığı için yanıp tutuşuyordum, rüyalarımı geri dönmesini ve beni asla bırakmamasını umuyordum.

Odamın ağır ahşap kapısı gıcırdayarak açıldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı; bir sonraki nefesimin dudaklarımdan öncekilerden farklı bir şekilde dökülmesinden nefret ettim.

Hareket etmedim, ürkmedim.

Varlığı havayı boğarken, ciğerlerime dolan duman gibi, gözlerimi yukarıdaki gölgelikten ayırmadım. Yaklaştıkça botları mermer zemine sürtünüyordu.

Adımlarını saydım, hazırlandım. "Otur."

Kelimeler yumuşaktı, aldatıcı bir şekilde öyleydi, ama hareket etmedim.

Keskin bir nefes, kumaşın kayma sesi ve sonra eli bileğime dolandı, beni yataktan aşağı çekti. Dizlerim onunkilere çarptığında nefesim kesildi ama o durmadı. Elini saçlarımda dolaştırdı, dik durmaya çalışırken kafa derimde acı hissettim.

"Sana dinlenmen için günler verdim." Sesi sessizdi, neredeyse düşünceliydi. "Yine de buradasın, hâlâ debeleniyorsun."

Çenemi sıktım, midemde kıvrılan bulantıya karşı yutkundum ve onun tutuşu sıkılaştı.

"Benim zalim bir adam olduğumu mu düşünüyorsun, Verena?"

Soru damarlarımda buz etkisi yarattı. Bu bir tuzaktı, bir testti ve ona cevap vermekten daha iyisini biliyordum. Bunun yerine bedenimi hareketsiz kalmaya, yüz ifademi onunki kadar boş tutmaya zorladım.

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çekti. "Bunu zevk aldığım için yaptığımı düşünüyorsun." Saçlarımı aniden bıraktı ve dişlerim birbirine çarptı. "Acı çekmenden zevk aldığımı sanıyorsun."

Dizlerini büktü, gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar kendini alçalttı ve ondan uzaklaşma dürtüsü çok güçlüydü.

"Bundan hoşlanmıyorum Verena, ama seni olman gereken kişi haline getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Bu sözleri daha önce de duymuştum, dudaklarından yüzlerce kez dökülmüştü ama şimdi yeni bir ağırlık taşıyorlardı.

"Ayağa kalk."

Ellerimi çarşafın içine gömdüm. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Bir daha sormayacağım." Öne doğru uzandı, eli yanağıma değdi ve ben dokunuşundan irkilerek uzaklaştım. "Bana karşı gelmeyeceksin."

Gözlerimden yaşlar süzüldü, sıcak ve yakıcıydı. Sihrimin içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum ama kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Lütfen," diye bağırdım ve bana tekrar dokundu, eli dudaklarıma yapışmış saçları süpürdü.

Kapı sert bir şekilde çalındı ve babamdan uzaklaşıp Micah'nın kapımın yanında tereddüt ettiğini gördüm. Bana bakmadı, gözlerimle buluşmayı reddetti.

Onda farklı bir şeyler vardı.

Omuzları kaskatı, duruşu her zamankinden daha sertti ve boğazının dibinde kırmızı bir iz vardı, parmak izi soluyordu.

Babam geri adım atıp elini ağzına götürürken, "Al onu," dedi.

Micah iki uzun adımda odayı geçmeden önce yarım nefes tereddüt etti.

Bana doğru uzandığında "Yapma," diye fısıldadım. Sesim çığ ve titriyordu. "Lütfen Micah, yapma."

Ama o yaptı.

Elleri kollarımın etrafına dolandı, sert ama dikkatliydi. Dokunuşu zalimce değildi ama bunun bir önemi yoktu. Tek kelime etmeden beni kendine doğru çekti, üniformasının sert kumaşı tenime baskı yapıyordu ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Micah'nın tutuşu sabitti ama bunun bir önemi yoktu. Yine de onunla savaştım. Kıvrıldım, tırnaklarımı kollarına geçirdim, beni bekleyen kâbusa doğru inişimi yavaşlatacak her şeyi yaptım.

Ama Micah bırakmadı. Bir hıçkırık boğazımı tırmalarken zar zor tepki verdi ve yumruklarımı göğsüne indirdim.

"Verena," diye nefesinin altından adımı hırladı, o kadar alçak sesle ki hayal ettiğimi sandım, ama başımı kaldırıp onun kocaman gözlerine baktığımda, beni uyarırcasına üzerime dikilmişlerdi.

Beni odanın diğer ucuna çekerken mücadele etmeyi bıraktım, soğuk zemin çıplak ayaklarımı ısıırıyordu ama hıçkırıklar hâlâ bedenimi sarıyordu.

Koridorlar önümüzde sonsuza kadar uzanıyor, bir zamanlar çok iyi bildiğim tanıdık koridorlara dönüşüyordu. Babam telaşsız adımlarla önden yürüyordu ve bizim onu takip ettiğimizi anlamak için arkasına bakmıyordu.

Biz geçerken hizmetkârlar eğildi ama hiçbiri göz göze gelmedi. Çıgıllıklarım duvarlarda yankılanırken bir tanesi bile bana doğru bakmadı.

Ağır metal bir kapıya ulaştık ve tam olarak nereye çıktığını biliyordum. Babam durmadı ve başka bir muhafız koşarak ilerledi, o daha ulaşamadan zindanların kapısını açtı. Micah dümdüz ileriye baktı ve ben ona sarıldığımda, kolunda inlediğim bile bana bakmadı.

Çok iyi tanıdığım zindanlara ulaşana kadar adım adım karanlığın içine doğru indik ama babam durmadı. Bir köşeyi dönmeden önce hücre üstüne hücre geçtik ve midem şiddetle bulandı.

Önümüzdeki merdiven boşluğu diğerlerinden farklıydı. Daha eski. Düzensizdi.

"Lütfen," diye yalvardım ama kimse beni dinlemiyordu.

Micah'nın parmakları sanki kendini destekliyormuş gibi kolumun etrafında kıpırdandı ve ben de bunu hissettim. Eşikten adımımızı attığımız anda hava değişti. Daha ağır, zehirli ve canlıydı.

Bunu daha önce de hissetmiştim; rüyalarımından biliyordum.

"Hayır!" Vücudum bir hıçkırıkla daha titrerken ayaklarımı acımasız zemine gömdüm ama faydası olmadı.

İlk adım soğuktu, ikincisi daha da soğuktu. Onuncuya ulaştığımızda sıcaklık o kadar düşmüştü ki her nefes ciğerlerimi yakıyordu ama yine de daha derine indik.

Aşağı ve aşağı, daha önce hiç olmadığım kadar uzağa.

Taş duvarlar nabız gibi atıyordu. İlk başta bunun kendi dengesiz nefes alışım, kaburgalarım çok yüksek sesle vuran düzensiz kalp atışım olduğunu düşündüm, ama duvarların kendisi nefes alıyor gibiydi.

Önümüzde devasa, koyu demir bir kapı belirlediğinde Micah'nın beni kavrayışı sıkılaştı. Kendime ait olmayan bir kalp atışı kulaklarımda gümbürdedi. Gemi burada olduğumu biliyordu ve bekliyordu.

Kapıdan geçtik ve Micah sonunda beni bırakmadan önce elini bana doğru sıktı. Üstümüzde tonozlu tavanlar uzanıyordu ve duvarlarda meşaleler sıralanmıştı, titrek parıltıları odanın ortasından yayılan doğal olmayan ışıktaydı.

Gemi.

Devasa kuyu tıpkı rüyamda olduğu gibi, yeryüzünde titreşen ve çalkalanan bir yara gibi görünüyordu. Aynı hastalıklı yeşil parıltı kabın içinde akıyor, siyah ve altın tonları arasında gidip geliyordu, sanki içindeki büyü sürekli değişiyor, sürekli kendisiyle mücadele ediyordu.

Yavaşça verilen bir nefes dikkatimi gemiden uzaklaştırdı. Odanın diğer ucunda, yarı karanlıkta gizlenmiş bir halde Kâhin duruyordu. Cübbesi ayaklarının etrafında toplanmış, kukuletası geri çekilmiş, böylece yüzünün keskin hatları ortaya çıkmış, beyaz saçları ay ışığı gibi parlıyordu.

Hareket etmedi. Konuşmadı. Sadece izledi. Ve sonra, gemi fısıldadı.

Göğsümden keskin bir sızı geçti. Basınç arttı, hava ciğerlerime baskı yapana kadar kalınlaştı. Babam konuşuyordu ama onu duyamıyordum.

Çünkü gemi artık benimle konuşuyordu. Kelimelerle değil. İhtiyaçla.

Açlıkla.

Acıyla.

Anı, yakıcı bir sıcaklık omurgamı yaladı, kaburgalarımın altında kıvrıldı. Dizlerim büküldü ama Micah yere düşmeden önce beni yakaladı.

Nefesim kesildi, parmaklarım kollarını kavradı, görüşüm dalgalandı. Fısıltılar daha da yükseldi, taştaki çatlaklardan sızan sarmaşıklar gibi zihnime dolandı.

Acısı benimkiyle birleşti, aramızdaki çizgileri bulanıklaştırdı, ta ki daha önce kime ait olduğunu hatırlayamayana kadar.

Sonra geminin içindeki fısıltılar başka bir şeye dönüştü. Bir çekime. Çaresiz, pençeleyen bir ihtiyaç. Bedenim istemsizce kamburlaştı, büyüm ona doğru, kuyunun içinde bekleyen açlığa doğru yükseldi.

Beni istedi. Gücüme susamıştı. Almaya çalışıyordu ve büyüm aniden geri tepti.

Alçak, iniltili bir ses odayı doldurdu. Benden geliyordu. Dişlerimi sıktım, direnmeye çalıştım, kendimi bir arada tutmaya çalıştım ama bedenim güçsüzdü.

Zayıftım ve büyüm.

Çözülüyordu, açık parmaklarımdan kum gibi avuçlarımdan kayıp gidiyordu.

Göğsümden keskin bir acı fırladı ve nefesimi . Nefes nefese kaldığımda görüşüm bulanıklaştı ve tünelleşti.

Kendimi gemiye yaklaşırken buldum, kendi hareketlerim kontrolüm dışındaydı ve parmaklarım soğuk taşın kenarına saplandı, vücudum kontrolsüzce titrerken kendimi sabitledim.

Annemin bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım, elimi damarın içine bastırmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü dışında bir şey düşünmeye çalıştım. Onu derimin üzerinde, damarlarımdan içinde hissetmek istedim.

Gözlerimi kapattım ve onu engellemeye çalıştım.

Ama başka bir ses havayı kesti, yumuşak ama açıktı. Gözlerimi açtım ve başımı sertçe çevirdim, hareketlerim doğal değildi.

Görüş.

Dudakları kıpırdadı, duyamayacağım kadar zayıf kelimeler fısıldadı ama süt gibi ve odaklanmamış gözleri içime bakıyor gibiydi, başı hafifçe eğikti.

"Ne dedin sen?" diye sordu babam. Onun odada olduğunu neredeyse unutmuştum. Artık onun varlığını hissedemiyordum. Kendimi hissedemiyordum.

Korku.

Görü başını tamamen kaldırdı ama krala bakmadı. "Tideborn."

Sesi yumuşaktı, ürkütücü bir şekilde bağımsızdı.

Omurgamı bir ürperti sardı.

Annemin sesi zihnimde yankılandı, kehaneti, kenarlara karaladığı notları.

Gelinin armağanı, zincirle bağlı,

Bağı koparmak ya da yeniden

bağlamak için.

Gemi duraklamış gibiydi. Onu izlerken benimle birlikte o da nefesini tuttu.

"Bu ne anlama geliyor?" Babamın sesi , ama Gözetleme onu tanımadı, ben de tanımadım.

"İki krallıktan doğdum," diye mırıldandı. "Almak için bağlı, ama yas tutmak için lanetli."

O zaman gemi fısıldadı. Aceleci ve daha yüksek sesle, görünmeyen eller gibi kıvrıldı. Sertçe yutkundum, göğsümdeki basıncın her geçen an arttığını ve diğer her şeyi bastırdığını hissettim.

"Lütfen." Ona yalvarırken gözyaşlarım yüzümden akıyordu, sesim çığ ve çaresizdi ama ne istediğimi bilmiyordum.

Gözlerini kırptırdı ve onu ele geçiren güç her neyse kaybolmuş gibiydi. Hafifçe sallandı, kendini sabitlemek istercesine arkasındaki taş duvara uzandı.

Babam ona doğru yavaş ve ölçülü bir adım attı. "Neydi o? Ne gördün?"

Gören nihayet onun bakışlarıyla karşılaştı ama yüz ifadesi duygusuzdu. Ama o konuşurken sözlerini duyamıyordum. Azalıyordum, geminin gücünün ezici ağırlığı altında eziliyordum.

Ama sonra havada küçük bir kıvılcım tutuştu ve etrafımdaki atmosferde bir değişimi tetikledi. Göğsümde bir sıcaklık dolaştı, sabit ve güçlü, beni tüketen puslu korkuyu kesti.

Derin bir nefes aldım, gözümü kırptırıp etrafıma bakarken nabzım hızla atıyordu. Ama bütün gözler hâlâ Görüş'ün üzerindeydi, babamın yüzü kızarmış ve öfkeyle doluydu.

Diğer duygu kök salarken, diğer dünya büyüsunü göğsümden çalışarak kaba doğru ittim.

Şimdi içime akan büyü, biriken ılık bal gibiydi, yavaş ve istikrarlı, kaosun içinde sessiz bir güç. Etrafımı sardı

Beni çekmiyor, almıyor, sadece koruyordu. Geminin açlığından farklıydı. Beni tüketmek istemiyordu. Beni bir bütün olarak tutmak istiyordu. Beni *güvende* tutmak istiyordu.

O benim bağımdı. O benim eşimdi.

İçimde neyin gerçek, neyin yanılsama olduğunu bilmiyordum ama bunu umursayacak durumda değildim. Onu hissedebiliyordum ve o anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendi sihrim içimde büküldü, bu sefer acı çekerek değil, tanıyarak.

Dacre savaşıyordu.

Benim için geliyordu.

Parmaklarım taşa doğru kıvrıldı ve dokunuşumun altında taşın parçalandığını hissettim.

"Verena!" diye bağırdı babam ama onu zar zor duydum. Onun yerine, beni kendime bağlayan tek şeye sarıldım.

Ve dudaklarımdan zar zor geçen yumuşak bir fısıltıyla onun adını söyledim. "Dacre."

BÖLÜM 10

DACRE

TBaşkent tamamen başka bir şeye dönüştüğünde güneş yeni batmaya başlamıştı.

Akşam olduğunda şehir farklı bir ritimle hareket ediyordu, yavaş ve hararetli. Başkent, ölmekte olan her şeyin olduğu gibi canlıydı, tutunmuş ve çaresizdi.

Bir zamanlar tüccarların ve dilencilerin bağırıışlarıyla çalkalanan sokaklar sessizleşmişti ama boş değildi. Asla boş değildi.

Kralın muhafızları kalın sıralar halinde devriye geziyor, meşaleleri kralın yakıp yıktığı bir dünyanın son kalıntıları gibi yanıp sönüyordu. Sayıları dünkünden daha fazlaydı ve bu bir sorundu.

Çalıntı üniformamın sert yakasını çekiştiriyor, kumaşın tenimdeki boğucu ağırlığını görmezden gelmeye çalışıyordum. Göğsüme işlenmiş arma midemi bulandırıyor ama Micah haklıydı. Bu üniforma, bu kılık, saraya girebilmemizin tek yoluydu.

Yine de tüylerimi diken diken etti.

"Onları görüyor musun?" Wren'in sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. Yanımda çömeldi, gözleri sokakları tararken parmakları hançerinin kabzasının hemen üzerinde geziniyordu.

Kai hemen arkamızdaydı, ara sokaktaki gölgelerin arasına karışmıştı. Büyüsü havada hafifçe mırıldanıyor, etrafımızda bir illüzyon örüyordu; bedenlerimizin olması gereken yerde boş bir kaldırım taşı uzanıyordu.

İyi yerleştirilmiş bir dikkat dağıtıcı, şimdiye kadar bizi gizli tutmuştu ama Kai daha fazla dayanamadı.

Sihir hiçbir zaman bedelsiz olmadı.

Yavaşça nefes verdim, muhafızların saray kapılarının çevresi boyunca çiftler halinde ilerleyişini izledim. Micah bize ihtiyacımız olan her şeyi vermişti: rotasyon çizelgeleri, kör noktalar, devriyelerindeki zayıflıklar. Zayıf noktaları bilecek kadar muhafız olarak, savunmadaki çatlakların nerede olduğunu bilecek kadar da kralın yanında zaman geçirmişti.

Ama şimdi devriye gezen muhafızların sayısı söylediğinden daha fazlaydı, daha önce hiç görmediğim kadar çok muhafız vardı.

Bir sorun vardı.

"Micah'nın söylediğinden daha fazlası var," diye mırıldandım.

Muhafız varlığı iki katına çıkmıştı. Üç katına. Sadece devriye gezmiyorlardı. Bir şey için hazırlanıyorlardı.

Bu düşünce beni yiyip bitirirken keskin, buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru aktı. Micah'nın yaptığı her şeye rağmen, Verena'ya ulaşma planımızın bir parçası olmasına izin vermiştim.

İçgüdülerimi görmezden gelmiş, onları derinlere gömmüştüm ve şimdi intikam hırsıyla yeniden ortaya çıktılar.

Ya Micah bize yanlış bilgi verdiyse? Ya bizi bir tuzağa düşürdüyse?

"Gerginler." Wren'in mırıldandığı sözler içimden geçen tedirginliği yansıtıyordu. "Bir şey onları korkutmuş."

Kai yanımda kıpırdandı, büyüsu titreşiyordu. "O zaman onu kullanacağız."

Sesi sabitti ama parmaklarının nasıl büküldüğünü görebiliyordum. Büyüsünü olması gerekenden daha ileri götürmeye hazırlanıyordu bile.

"Henüz değil," diye uyardım.

Keskin bir nefes verdi ama başını salladı.

Gitmemiz gerekiyordu. Plan çoktan yapılmıştı. Dün gece planımızı yapmıştık, büyükannem beni saraya girmeye çalışmamın ne kadar büyük bir aptallık olduğuna ikna ettikten sonra şehrin altındaki tünellerde her adımın izini sürmüştük.

Eğer fark edilmeden içeri girebilirsek, savaşma olacaktı. Ve ihtiyacım olan tek şey bir şanstı.

Boğazımdaki kuru yanmayı yuttum. Verena ile aramdaki bağ göğsümde belli belirsiz titreşiyordu, kopmayı reddeden bir bağ.

Yaşıyordu.

Kalbimin her atışında bunu hissedebiliyordum ama o acı çekiyordu.
Ve zamanım tükeniyordu.

Geçit hâlâ şehrin çevresindeki kalın bir sarmaşık perdesinin altında gizliydi.

Açıklığın ağzını kavrayıp karanlığın içine düşmeden önce sadece bir nefes tereddüt ettim.

Botlarım acımasız zemine çarparak dizlerime acı bir sarsıntı gönderdi.

Sessizlik beni yuttu, sadece Wren ve Kai'nin yanıma iniş sesleri sessizliği bozdu.

Heykel karanlığın içinde belirdi, taş gibi gözleri bizi izliyordu. İzliyordu.
Ben.

Geçerken parmaklarımı yıpranmış yüzeyinde gezdirdim ve diledim ki
Daha önce hissettiklerimin aynısı içimden geçerken hissetmemiştim. Burası
bir mezar gibiydi.

Hızla ilerledik, tüneli takip ederken ayak seslerimiz nemli zeminde
boğuklaştı. Duvarlarda yankılanan ve ürkütücü bir senfoni yaratan su
damlalarının bizi takip ettiğini duyabiliyordum.

Derin bir nefes alıp ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu. Sonsuzluk gibi
gelen bir süre boyunca yürüdük, sonunda ileride zayıf bir ışık yanıp söndü.

Çok yaklaşıştık.

ilerledim, açıklıktan bakarken kendimi taşa bastırdım. Önümüzde bir
koridor uzanıyordu, şimdilik sessiz ve boştu. Yavaşça nefes vererek ilerledik.

Micah bize Verena'nın zindandan odasına taşındığını söyledi, bu da yukarı
çıkmanız gerektiği anlamına geliyordu.

Ama koridorun sonuna geldiğimizde donakaldım. Gölgelelerin arasında bir
figür duruyordu, üniforması benimkiyle aynıydı.

Bir saray muhafızı.

Kai ve Wren'e geride kalmalarını işaret ettim. İleri doğru adım atarken
kalbim küt küt atıyordu, vücudumdaki her kas gergindi ve harekete geçmeye
hazırdı.

Muhafız kıpırdamadı ama bakışları tenimi karıncalandıran bir yoğunlukla
bana sabitlenmişti.

Micah burada bir muhafızın devriye gezdiğinden hiç söz
etmemişti. "Oraya kim gidiyor?"

İlerlemeye devam ettim, sesimi sabit tutarken duraksamayı reddettim. "Sadece alt katlarda devriye geziyorum. Her şey güvende."

Muhafızın gözleri kısıldı. "Burada olmamanız gerekiyor."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyecektim." Ona yaklaştım ve zihinsel olarak vücudumdaki silahları saydım. "Bu devriye için seni kim onayladı?"

Bir belirsizlik titreşimi oldu ve ardından öfkesi geldi. "Seni küçük..."

Saldırmadan önce bitirmesine izin vermedim.

Hançerim kaburgalarının arasındaki izini kolaylıkla buldu. Bıçak temiz bir şekilde içeri kayd ve nefesi kesildi, dudaklarından boğuk bir ses çıktı. Diğer elimle ağzını kapattım ve onu yere indirirken çıkan sesi bastırdım. Gözleri hâlâ açıktı ve şoktan donuklaşmıştı.

Nefes alış veriş durduğunda bile kafamı çevirmedi ve onun canını aldığı için en ufak bir vicdan azabı bile hissetmeme izin vermedim.

Wren yanıma çömeldi, parmaklarını hançerimin kabzasına dolayarak onu çıkardı. Tuniğindeki kıpkırmızı kanı sildi ve bakışlarımla buluştu.

"Gitmemiz gerek." Kai uzandı ve onu tekrar ayağa kaldırmadan önce elini yavaşça Wren'in koluna doladı.

Başımı salladım, ayağa kalkarken kalbimin hızlandığını hissettim ve burun deliklerimden yavaşça nefes verdim.

Sertçe yutkundum, demirin ani tadı dilimde yoğunlaştı. Verena yakındaydı. Onu hissedebiliyordum.

Zamanın ve yıpranmanın ağırlığını taşıyan devasa bir demir levha olan son kapıya ulaştık ve parmaklarımı soğuk kolun etrafına sarıp çektim.

Menteşeleri protesto edercesine inledi, ses yüksekti ve önümüzde uzanan zindan duvarlarından yansıyor.

İçeri girdiğimizde salon soğuk ve karanlıktı, boştu ama sonra onu hissettim, onun büyüsunü. Derimin altında ikinci bir kalp atışı gibi atıyor, içimde kıvrılıyor, kaburgalarım baskı yapıyordu.

"Sorun nedir?" Wren kolumu tuttu ve ona bakmam için beni zorlamaya çalıştı. Ama onun dokunuşundan kurtuldum ve Verena'dan herhangi bir iz bulmak için çılgınca hücre sıraları arasında dolaştım.

Avuçlarım terden kayganlaşırken, her hücreyi tararken kalbim göğsümde çarpıyor, onu çökertmekle tehdit ediyordu. Nemli metal ve küf kokusu burun deliklerimi dolduruyordu ama dilimde hâlâ kan tadı vardı.

"Verena çok yakın," diye tısladım. "Onu hissedebiliyorum."

Etrafımda dönüp ondan bir iz ararken nefesim kesik kesik geliyordu.

"Nerede o?" Sesim keskin ve panikliydi.

Geri geri giderken Kai'nin ayak sesleri arkamda yankılandı. "Ben saraya gidiyorum. Micah onu odasına götürdüklerini söyledi. Eğer burada değilse..."

Onu bulmak için çabalarken zar zor dinliyordum ama sonra bir çığlık duydum. Boğuk, uzak ama dehşeti açıktı.

Tüm vücudum , büyüüm sanki kancaya takılmış ve ileri doğru sürüklenmiş gibi sıkıştı.

Verena.

Çığlığının sesi içimi parçaladı ve daha düşünmeden koşmaya başladım. Kai ve Wren peşimdeydi, silahlarını çekmişlerdi.

Başka bir çığlık. Bu sefer daha yakın. Aşağıya. .

Daha hızlı koştum, kapıyı iterek açtım ve merdivenlerden aşağı indim.

Kanın yoğun, metalik kokusu duyularımı doldurdu, destek için sert duvarı kavradığımda neredeyse öğürmemeye neden oluyordu.

Dişlerimi sıktım ve ağırlığımın altında gıcırdayan dar merdivenlerden aşağı inmek için bedenimi zorladım.

Çığlığı tekrar geldi, bu sefer daha yakından. Merdivenin dibine ulaştığımızda içimdeki ateşi körükledi.

"Dacre." Sesi çok zayıf, çok kırıktı. Ama duydum ve durmadım.

BÖLÜM 11

VERENA

I boğuluyordu, amansız bir ıstırap dalgası tarafından yutulmuştu.

Bana doğru bastırdı, ışık, nefes, kaçış kalmayana kadar beni daha derine, daha derine sürükledi.

Tek hissedebildiğim gemiydi.

Bu karanlıkta zaman bulanıklaşıyordu; saniyeler saatlere, saatler sonsuzluğa uzanıyor, sadece acımasız işkence döngüsüyle kırılıyordu.

Kap, zehirli bir yılan gibi etrafıma sarıldı ve her geçen an pençesini daha da sıkılaştırdı. Acılarımla beslendi ve alacak bir şey kalmayana kadar büyümü tüketti.

Ama bir şekilde daha fazlasını buldu.

Sesim kısılana kadar bağırdım, babama bunu durdurması için yalvardım. *Ona yalvardım.*

Ama merhamet babamın sahip olduğu bir özellik değildi.

Dudaklarım yarılıp kanamaya başlarken bana neredeyse hiç bakmadı; boğazım artık zihnimde sessiz yankılar olarak kalan çığlıklar yüzünden çığ ve parçalanmış hale gelirken bile beni duymuyor gibiydi.

Buna karşı savaşmak istedim, ona karşı, bedenle kaynaşmış gibi görünmeme karşı, kemiklerim artık bana aitmiş gibi hissetmeyene kadar ağrıyordu. Ama savaşacak gücüm kalmamıştı.

Dizlerimin altındaki zemin acımasızdı, yaptığım her harekette soğuk taş tenimi ısıırıyordu ama derimin altında sürünen ve kaçamadığım korkuyla her santimetrekaresi saran sessizlikti.

Çünkü sessizlik beklediği anlamına geliyordu, tekrar yalvarmamı, istediğini vermemi bekliyordu.

Ama ona başka ne verebileceğimi bilmiyordum, benden geriye kalan ve onun çoktan almadığı ne varsa.

Kap hâlâ önümde nabız gibi atıyordu. Onu hissedebiliyordum, benimle birlikte nefes alan korkunç bir şeydi, açlığı göğsümün içinde kıvrılıyordu. Canlıydı, kadimdi, acımasızdı ve iradesine boyun eğmemi istiyordu.

Gücü sihrimi çekiştiriyor, acımasız bir yoğunlukla büküyor, ipleri paylaştığımız her düzensiz nefesle beni yavaş yavaş çözüyordu. Büyümü dışa doğru zorlarken, sifonumun odadaki her bir kişiye nazıkçe sürtünmesine izin verirken, istilacı varlığını hissedebiliyordum. Sanki onların sihirlerini dikkatlice tadıyor, her bir bireyin eşsiz tadının tadını çıkarıyor, doymak bilmeyen açlığını yatıştırmak için tam olarak neyi emmemi istediğini hesaplıyorduk.

Sanki varlığım giderek azalan bir aleve dönüşmüştü, her geçen an titriyor ve sönüyordu. Damar bir rüzgâr gibi içimden geçiyor, büyümün iplerini koparıyor, beni parça parça çözüyordu.

"Yaklaştı," diye düşündü babam, sesi sessiz, hesaplı bir şeydi, sanki önünde gerçekleşen bir deneyi izliyormuş gibi. "Verena, bırak. Bırak gemi seninle ilgilsin."

Ona bakmak için döndüm, hareketlerim o kadar hızlıydı ki görüşüm geride kalmış gibiydi. Bakışlarımı babama, kanı damarlarımda dolaşan adama, bizi kaderlerimizde birleştiren bir tarih nehrine sabitledim.

Kap durakladı, uzanmaya isteksizdi, ama ben onu ileri doğru ittim, içinde yaşayan gücü, bana aktardığı büyüü hissedinceye kadar teninde gezinmeye zorladım.

Kendim görmem, ona ne kadar benzediğimi anlamam gerekiyordu.

Ama ona dokunduğumuz an geri çekildim.

Duyularıma içgüdüsel bir saldırıydı, dişlerimi çürüten meyveye batırmak gibiydi, kanı ve çürümesi ağzıma doluyordu. Büyüsü tanıdığım hiçbir şeye benzemiyordu, benimle birlikte titreşen gücün hiçbir yansıması yoktu.

Boş bir kabuktu, kemikleri kararmış bir adamın kabuğuydu. *Ölü* gibi hissediyordu.

Micah onun yanında sert bir şekilde duruyordu, duruşu rahatsız edici bir sertlik sergiliyordu, bana bakarken yüzünde ezici bir acıma dalgası vardı. Bir zamanlar çok değer verdiğim birinin tanıdık yüz hatlarına bakarken içimdeki güç huzursuzca çalkalandı.

Nefretim karanlık ve tehditkâr bir şekilde yüzeye çıkarken içimde yılan gibi bir ürperti hissettim ve damarımda mırıldandı, sanki başından beri arzuladığı şeymiş gibi öfkemi yalayıp yuttu.

Ve bu his, Micah'ın dönüştüğü şeye karşı duyduğum nefret dalgasını körüklemekten başka bir işe yaramadı. Orada, babamın yanında sessiz bir nöbetçi gibi dururken, babamın onun üzerinde kurduğu baskı önemsizdi, sanki sadakati inkar edilemez bir şekilde ona bağlıydı ve bu görüntü içimde kalıcı bir ihanet izi bıraktı.

Tıpkı sonsuzluk gibi gelen bir zaman önce tenimi isyan mührü ile işaretleyen kişi olduğu gibi.

O zaman bana bunun beni koruyacağını söylemişti ama yalan söylemişti.

Kaderleri inkar edilemez bir şekilde birbirine bağlı olan iki hainden başka bir şey değildik, ama bugün birbirimizi bulduğumuz gün kadar kayıptık.

Kendimi ondan uzağa bakmaya zorladım ve titreyen ellerimi taşa bastırdım. Vücudumda acı dalgaları dolaşıyordu ama kendimi geriye yaslanmaya zorladım ve babamın gözlerinin içine bakana kadar ağırlığımı avuçlarıma verdim.

İstediği şeye boyun eğmeyi reddettim ama o her halükarda bunu kabul edecekti. Bedenim altımda paramparça olsa ya da güç beni parçalasa bile. İstedikini alacaktı ama bunu isteyerek yapmayacaktı.

Başımı kaldırdığım anda babamın gözleri karanlık bir eğlenceyle parladı.

"Hâlâ savaşıyor musun?" Botları yerde sürüklenerek ileri doğru adım atarken sesi tehlikeli bir ton taşıyordu.

Vücudum, onun içinde gördüklerimden dolayı hâlâ titreyerek yerde kalmam için bağıırıyordu ama onun önünde eğilmeyecektim.

O benim kralım değildi.

"İstediğin bu değil miydi?" Ellerim gözle görülür bir şekilde taşa çarparak titriyordu.

Yüz ifadesi titredi, dudakları ince bir çizgiye dönüştü, ellerini ceplerine soktu ve korkunun izine bile rastlamadan gemiye yaslandı. "Senden utanıyordum, Verena." Başını öne eğdi ve

Bir tepki vermem için. "Dünyanın en büyük krallığının varisi ve o da annesi gibi işe yaramaz çıktı."

Kendimi onun sözlerinden koruyabilecekmişim gibi irkilerek geri çekildim ama acı bedenimi parçaladı.

"Bu krallığa yıkım getirecek zayıf, acınası bir şey."

Titreyen ellerimin altındaki kap canlı, neredeyse elle tutulur bir yoğunlukla zonkluyor gibiydi. İçimde çalkalanan duygu fırtınasına karşılık olarak yüzeyi titriyor ve parıldıyordu. Durmak bilmeyen enerjisini körükleyen benim öfkem mi olduğunu yoksa kontrolü sağlayamamamın bir şekilde onun arzuladığı besin haline mi geldiğini ayırt edemiyordum.

"Olmak zorunda değilsin." Babam gözlerimin içine bakana kadar önümde çömeldi, o kadar yakındı ki uzanıp ona dokunabilirdim. "Onu kontrol etmeye çalışıyorsun, ama teslim olmalısın. Teslim olursan Verena, sana hayal bile edemeyeceğin bir güç gösterebilirim."

Elini uzattı, parmaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirdi ve gözleri kapanırken ağzı bir iç çekişle açıldı.

"Seni çağırıyor," diye mırıldandı, sözleri neredeyse coşkuluydu. "Beni tanıdığın gibi seni de tanıyor."

"Ben senin gibi değilim." Sesimde inandırıcılık yoktu çünkü değiştiğimi hissedebiliyordum. "Tıpkı Veyrith'e yaptığınız gibi bizi de yok edeceksiniz ve halkımız bunun için sizden nefret ediyor. İsyan..."

Gözbebekleri, büyüğü bana doğru fırlayıp göğsüme çarpmadan önce daralan gözlerindeki mürekkep rengi her zerresini sökene kadar parladı.

Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştüm ve nefesim ciğerlerimden çekildi. Dizlerimin üzerine çökmeye çalıştım ama başka bir güç dalgası üzerime çöktü ve derimi ateş gibi yaktı.

Külde boğuldum.

Babam önümde çömeldi, çenemi parmaklarının arasında kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. Dokunuşu alev gibiydi ve büyüğü sanki beni korozyonuyla boyuyormuş gibi tenimde yayılıyordu.

"Sen her zaman aptal bir kız oldun," diye alay etti, sesi zalimlikle doluydu. "Sahte umutlara, seni isteyerek terk eden insanlara tutunuyorsun."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım, ama tutuşu daha da sıkılaştı ve çenemi kırmakla tehdit .

"Seni kurtaramazlar," diye alay etti. "Kurtaramayacaklar da. İnsanlar seni sadece gücün olduğunda severler Verena ve bu gemi sana hayal edebileceğinden çok daha fazla güç verecek."

Dişlerimi sıkarak onu engellemeye çalıştım.

"Veyrith'ten bahsediyorsun ama Marmoris'e yıkımı getiren sen olacaksın. Benimle savaşıyorsun, gemiyle savaşıyorsun ve bunu yaparken hepsini lanetleyeceksin."

Kavrayışı sıkılaştı ve dişlerim kırılmak üzereymiş gibi acıdı. "Araca teslim ol, Verena. Ya teslim olursun ya da krallığın senin ellerinde yanışını izlersin."

Isı göğsümü yaktı. Bir titreme olarak başladı, küçük, titreşen bir kor, acının altında zar zor fark ediliyordu.

Ama sonra büyüdü.

"İstediğin şeyi yapabilecek kapasitede değilim." Bu bir yalan değildi. Taşıyıcının beni içten içe yok ettiğini, ruhumu kemirdiğini hissedebiliyordum. Annem onun bir sifona, güçlü birine ihtiyacı olduğunu söylemişti ve ben şu anda kendimi hiç olmadığım kadar güçsüz hissediyordum.

İçimi kemiren ıstıraba karşı güçsüzdüm ama içimde başka bir şey kabarmıştı, bir sıcaklık, şiddetli ve vahşi, geminin boğucu çekimini gergin ipe karşı bir bıçak gibi kesiyordu. Talep etmedi, almadı. Bana doğru uzandı. Sabit. Boyun eğmez. **Bir can simidi.**

Kaburgalarımı sararken, damarlarımda çaresiz bir öfkeyle yanarken, diğer her şey çözülürken beni sabitlerken nefes aldım.

Dacre.

Onu hissettim. Zihnimin kenarlarındaki geçici bir iplik değil, kopmuş olmasından korktuğum bir bağın hayaleti değil. Gerçektir. Katı. Buradaydı.

İçimden bir sıcaklık dalgası geçti; öyle şiddetli bir güçtü ki neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesecekti. Onun varlığı damarlarımda kükrüyor, geminin pençesine karşı savaşıyor, benim için savaşıyordu.

Boğazımdan boğuk bir nefes yırtıldı, bedenim onun ağırlığı altında titriyordu. Sadece yakınımda değildi. *Buradaydı.*

Ve babam bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Bunu bakışlarının keskinleşmesinden, sanki onu bulmaya çalışıyormuş gibi yüz hatlarımı çılgınca incelemesinden anlayabiliyordum.

Eğildi, nefesi yüzümde zehir gibi geziniyordu. "Seni kıracağım, Verena. Tıpkı anneni kırduğım gibi."

Ben kendimi hazırlayamadan büyü çöktü. Yakıcı bir dalga, şiddetli ve amansız, beni sürüklüyor, parçalara ayırıyordu. Acı vücuduma doğru fırladı, kırılmış cam gibi keskin ve boğazımdan bir çılgılık koptu.

Büyüsünün bana çarpma şekli doğal değildi. Dışarıdan vuran bir güç gibi değil, içimden kopup gelen bir şey gibiydi. Sanki gücü ona ait değildi, çalınmış bir şeydi, beni yutmaya çalışan aynı kaynaktan çekilmiş bir şeydi.

Gemi.

Bu onun bağıydı, yaşam çizgisiydi ve şimdi bunu hissedebiliyordum.

Ben.

Ben bir kanal gibiydim, gemiden almasına izin veren bir bağlantı kendi etinden oyulmuş bir sifon.

Acımı, büyümü, kabımı kullanıyor ve bana karşı kullanıyordu. Damarlarıma sızan her ons acı, her damla ıstıraptan besleniyor, onu içiyor ve onu doğrudan bana yöneltilmiş bir bıçağa dönüştürüyordu.

Büyüsü içime işlerken, verecek her şeyimi çekip alırken bedenim kasıldı, tüm sinirlerim çığlaştı ve açıldı. Boğuldum, parmaklarım altımdaki taşı tırmalıyordu ama tutunacak hiçbir şey yoktu.

Çünkü sadece kırılıyordum, tüketiliyordum.

Göğsümdeki sıcaklık sendeledi, durakladı ve dehşet verici bir saniyeliğine söndü.

Panik acıyla birlikte kabardı, vahşi ve yıkıcı. *Hayır*. Ona, babamın gücü pençelerin ete batması gibi içime işlerken hâlâ gerçek hissettiren tek şeye uzandım. Onu kaybetmeyecektim.

Tırnaklarımı bağı batırdım, derine indim, çaresizdim. Dacre'den başka hiçbir şeye odaklanmadan. Sadece ona. Onun büyüsü benimkinin yırtık kenarlarına doğru kıvrıldı, soğuğa karşı bir orman yangını gibi.

O ve bendim ve odaklanmama izin verdiğim tek şey buydu. üzerinde.

Sonunda kırıldığımda hissetmek istediğim tek şey oydu.

Yer inledi, derin, gırtlaktan gelen bir sesle sarsıldı.

Sanki kalenin kendisi parçalanıyormuş gibi. Sanki bizden çok daha büyük bir şey harekete geçmiş gibi, duvarlar görünmeyen bir ağırlığın altında titreyerek sarsıldı.

Durdurulamaz bir şey.

"Dacre." Adı dudaklarımdan döküldü, nefes nefese, çaresiz bir şeydi. Bir dua. Bir yalvarış. Bir söz.

Ve sonra dünya patladı. Kapı dışı doğru patlarken kulakları sağır eden bir patlama odayı yırttı, taş parçaları ve parçalanmış demir

şarapnel gibi uçtu. Bir şok dalgası odayı yırttı, öyle şiddetli bir gücü ki altındaki zeminde çatlaklar oluşturdu, pürüzlü damarlar gibi uzandı.

Toz ve enkaz havaya karışarak odayı boğucu bir yıkıntı sisi içinde yuttu.

Muhafızın tepki verecek zamanı bile olmamıştı ki bir bıçak sisin içinden parlayarak eti parşömen gibi kesti. Keskin, ıslak bir nefes aldı, kanı kırık taşın üzerinde birikti.

Ve sonra, enkazın, dumanın arasından onu gördüm.

Micah çoktan harekete geçmişti, kaosun içinden geçerken kılıcı parlıyordu. Ama babam tam Dacre gardını yere düşürürken döndü.

Dacre'ın hâlâ kırmızı damlıyor ve parlıyordu, göğsü kabarıyor, vücudu öfkeyle geriliyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi, yakıcı, vahşi, canlıydı ve içimde bir şeyler paramparça oldu.

Hiç tereddüt yoktu. Düşünce yoktu. Korku yoktu. Sadece güç.

Büyü göğsümden patladı, ham, evcilleşmemiş bir fırtına. Duvarlar titredi, meşaleler püskürdü, havanın kendisi bu gücün altında parçalanıyor gibiydi. Bir enerji patlaması dışarıya doğru kükreyerek odayı yırttı.

Babam, patlama ona çarpmadan önce kolunu kaldırmayı zar zor başardı ve onu odanın diğer tarafına savurdu. Vücudu gemiyle çarpıştı, çarpışma o kadar şiddetliydi ki sağır edici bir çatırtı havayı böldü. Gemi tepki olarak titredi, ürkütücü parıltısı çılgınca titreşti.

Dacre bana doğru hamle yapmaya başlamıştı bile. Dudaklarında bir hırıltı. Dişlerinde kan vardı.

Micah Dacre'a döndü, kılıcı loş fener ışığında parlıyordu, duruşu ölümcül bir niyetle kaskatı kesilmişti. "Onu al ve git!" diye bağırdı.

Ama babam çoktan ayağa kalkmaya başlamıştı.

Babamın ağzından kan damlıyordu ama yine de gülümsüyordu. Ondan akan öfke canlı bir şeydi, avının etrafında kıvrılan bir yılan gibi havada sürünüyordu.

Hareket etmeye, ayakta durmaya çalıştım ama bedenim bana ihanet etti.

Keskin bir acı şimşegi uzuvlarımdan geçerek onları yerlerine kilitledi, kaslarım titriyor ve işe yaramıyordu. Nefes aldım, ama bu bile çok fazla çaba gibi geldi. Görüşüm kenarlarından kırıldı, karanlık noktalar görüşümü bulanıklaştırdı.

Çok fazla büyü kullanmıştım, çok hızlı. Babam benden, çok fazla güç çekmişti. Tanrılar, kap, hala oradaydı,

beni iliklerime kadar içiyordu. Çekiyor, çekiyor, çekiyor, elimde kalan her şeyi yutuyor, beni hiçliğin kıyısına sürüklüyordu.

"Verena!" Dacre'ın sesi sisin içinden keskin ve çaresiz bir şekilde yükseldi.

Başımı zorla kaldırdım, onu arıyordum, kalbim çılgınca, kekeleyen bir şeydi. Gözleri vahşiydi, daha önce hiç görmediğim bir korkuyla parlıyordu. Bana doğru uzandı ama bana dokunamadan babam hareket etti. Daha önce hareket ettiğini hiç görmediğim kadar hızlıydı.

Avucundan kara bir büyü akımı fırladı, saf karanlıktan bir kırbaç gibi havayı kesti, daha önce kendi ellerimden düştüğünü gördüğüm bir büyü.

Dacre'ın göğsüne sert, acımasız ve merhametsiz bir darbe indirdi ve darbe onu uçurdu. Mide bulandırıcı bir çatırtıyla taş duvara çarptı, vücudu kendi üzerine katlandı, nefesi boğuk bir homurtuyla ciğerlerinden koptu.

Dünyam parçalandı.

"Dacre!" Adı boğazımdan yırtıldı, çiğ, kırık, hala hissedebildiğim tek şey.

Ama hareket etmedi.

Babam Dacre'a doğru yavaş ve ölçülü bir şekilde, avının tadını çıkaran bir avcı gibi ilerlerken bana bir bakış bile atmadı. Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı ama duruşu çok rahat, çok sakindi.

Ama hissedebiliyordum, öfkesini hissedebiliyordum.

Kara bir zehir gibi damarlarında dolaşıyordu, ölümcül, sürünen bir şeydi ve tekrar saldırmak için bekliyordu. Onu benden çekiyordu, eşimi öldürecek büyüü.

"Sırf ölmek için uzun bir yoldan geldin," diye düşündü babam, sanki bu hiçbir şey değilmiş gibi omuzlarını silkerek. Sanki Dacre bu çabaya değmezmiş gibi.

Ama Dacre sonunda hareket etti. Kendini duvardan itti, bir hayvan gibi hırlamadan önce sadece bir saniyeliğine sendeledi. Bakışlarının ardında cinayet yanıyordu, sıcak ve vahşi. Ucu hâlâ kanla ıslak olan hançeri elinde parlıyordu. Burnundan, ağzının kenarından kendi kanı damlıyordu ama umurunda değildi.

Çünkü babama bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Ve gözlerinde ilkel bir şey vardı. Pervasız ve boyun eğmeyen bir şey.

Babamı öldürecekti; onu bitirmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama başarısız olacaktı.

Biliyordum, hissediyordum.

İçimdeki güç kabardı, çok büyük, çok ezici bir baskı. Babam şimdi daha sert çekiyordu, gemiyi öyle vahşi bir açlıkla parçalıyordu ki sarayın duvarları açgözlülüğünün ağırlığı altında çökebilirmiş gibi hissediyordum.

Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Çok fazla çizim yapıyordu ve bu, burayı paramparça etmeye, taşı ve kemiği aynı şekilde parçalamaya yetiyordu.

Dacre'yi öldürmeye yetecek kadar. Bunun olmasına izin veremezdim.

Dacre saldırdı. Bir çelik parıltısı, bir hareket bulanıklığı, havaya kazınmış bir ölüm cezası.

Oda kaosa dönüştü. Hareket etmeye çalıştım, çığlık atmaya çalıştım, ona ulaşmaya çalıştım ama kontrolüm yoktu, geminin gücü içimden babama doğru akarken demir bağlar gibi kaburgalarımı sardı.

Dacre'ın hançeri babamın bıçağıyla çarpıştı, çarpışmanın etkisiyle taş üzerinde kıvılcımlar sıçradı. Ama onu görebiliyordum, hissedebiliyordum.

Babam onunla oynuyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Büyü havada çatırdıyordu, boğucu bir güç fırtınası, kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken derimi karıncalandırıyor ve yakıyordu. Hareketlerini zar zor takip edebiliyordum; figürleri ışık ve gölge arasında gidip geliyor, metallerin çarpışması acımasız bir senfoniye dönüşüyordu.

Dacre hızlıydı. Ama her nasılsa, babam daha hızlıydı.

Dacre'ın hançerinin her darbesine, her ölümcül kavisine babam kolaylıkla karşılık verdi. Sanki bu dövüşü bekliyormuş gibiydi.

Onlardan yayılan güç odayı sarstı. Duvarları kaplayan meşaleler çılgınca titriyor, gölgeler taşların üzerinde hayaletler gibi kıvrılıp bükülüyordu.

Bir hançer havada ısılık çalarak ilerledi, gümüş bir çizgi babamın boğazını hedefliyordu. Babam yer değiştirdi, avucundan kara büyü fişkırdı ve hançer keskin bir takırtıyla yere düştü.

Bir hançer daha havada uçtu, bir öncekinden daha hızlıydı ve boğazımdan boğuk bir hıçkırık koptu.

Kai'nin bakışları tekrar önündeki muhafıza, şimdi Wren'e karşı hücum eden muhafıza kaydı. Gelmişlerdi. Savaşıyorlardı.

Kai'nin eli rüzgâra kapılan bir duman gibi hareket etti ve bir hançer daha havada süzüldü, ancak büyü çelikle çarpıştı.

hedefine ulaştı.

Dacre'ın hareketleri umutsuz, keskin ve acımasız bir hal aldı, düşmeyi reddeden bir savaşçıydı.

Ama hissedebiliyordum, içimdeki değişimi, babamın gücünün mide bulandırıcı çekimini, içimde kanarken, benden hortumlanırken.

Açlığı boğazımdan aşağı kayıyordu, bana ait olmayan bir tat. Dilimi kapladı, tıpkı bir canavar saldırmadan önceki an gibi, açlık kesinleştğinde, öldürmek kaçınılmaz olduğunda.

Şimdiden onun memnuniyetini, yıkımını ve gücünü tadabiliyordum.

Ve eğer hareket etmezsem, bunu durdurmazsam, Dacre'nin ölmek.

Dacre sendeledi, dizleri taşa çarparken vücudu katlandı.

Ses içimi parçaladı, herhangi bir gök gürültüsünden daha yüksek, herhangi bir bıçaktan daha keskin.

İzlemeye dayanamadım. Onu kaybetmek istemedim.

Kalan tüm gücümle yukarı tırmanmaya çalıştım, ellerim soğuk ve acımasız zeminde kayıyordu. Nefesim kesik kesik, sık ve titreyerek geliyordu, bedenim acı dolu bir savaş alanına dönmüştü.

Ama duramadım.

Dacre hala benim için savaşırken değil. Aramızdaki bağ gerildiğinde, çığlık attığında, ham bir yara tamamen açıldığında değil.

Puslu havayı uzaktan gelen bir bağırış ve ardından taşa vuran botların gürültüsü böldü. Daha fazla muhafız vardı. Bir dalga halinde. Çeliklerinin kılıflarından tısladığını duyabiliyor, taşıdıkları ölümün bize doğru koştuğunu hissedebiliyordum.

Micah şiddetle küfrederek onları durdurmak için ileri atıldı, kapıya ulaşan ilk muhafızı keserken kılıcı gümüş rengine parlıyordu.

Donup

kaldım

.

Micah.

Ele geçirilmiş bir adam gibi hareket ediyordu, bıçağı hiç tereddüt etmeden, acımadan eti oyuyordu. Babam için değil. Muhafızlarının bir parçası olarak korumaya yemin ettiği kral için değil.

Dilimi keskin, acı bir tat kapladı. Babama hiç sadakat göstermedi ve zihnim bunun ağırlığı altında sendeledi.

Babamın yanında duruyor, izliyor, koruyordu ama şimdi benim için öldürüyordu.

Tutunduğum nefret kendi içine kıvrıldı, başka bir şeye dönüştü, keskin kenarlı ve belirsiz bir şeye.

"Wren!" Onun için çığlık attım, sesim titriyordu, çiğdi.

Çoktan hareket etmiş, bana doğru koşmaya başlamıştı. Dizlerinin üzerine çöktü, elleri yüzümde, omuzlarımda geziniyor, titrerken bile yaralarımı arıyordu.

"Gitmek zorundayız." Sesi titriyordu ama beni tutuşu güçlü ve acildi. "Gel, Verena. Buradan çıkmalıyız."

Soğuk ve eğlenceyle lekelenmiş bir kahkaha odaya süzüldü. Ses yavaş işleyen bir zehir gibi etrafımı sardı, gözeneklerime sızdı, ciğerlerime dolandı.

"Aptal." Babamın sesi ipek ve çelik gibiydi, yıkım vaat eden sessiz bir şeydi.

Bir elini kaldırdı, avuç içi açık, vurmaya hazırlanırken, diğer eli gemiye sıkıca bastırdı. Hâlâ ona bağlıydı, hâlâ alıyordu. Ona yeterince vermiyordum.

Şiddetli bir burkulma göğsümü yırttı, o kadar acımasız bir güç ki sanki ruhum içten dışa doğru çözülüyormuş gibi hissettim. Taşıyıcı, babam, damarlarımdan buz akmasına neden olan amansız bir çekimle içimi parçaladı. Her şeyimi alıyordu.

Vücudum öne doğru savrulurken boğazıma keskin bir çığlık takıldı.

Büyü, siyah ve şiddetli, dışarı doğru patladı. Gücü Wren'e çarpmadan önce geldiğini görmeye ancak zamanım oldu.

Geriye doğru savrulurken boğuk nefesi havaya çarptı, vücudu Kai'ninkine sertçe çarptı. Birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir yığın halinde yere çakıldılar ve çarpışmanın keskin, ıslak sesi boğazıma mide bulantısı gönderdi.

Oda kaosa dönüştü. Muhafızlardan oluşan bir duvar odaya daldı, ayak sesleri taş zeminde gümbürdüyordu. Micah hâlâ kapının yanında dövüşüyordu, kılıcı gümüş bir bulanıklıktı, çaresizlik her vuruşa kazınmıştı. Savaşıyor, onları kesiyordu ama sayıları çok fazlaydı.

"Kahretsin, Wren." Kai Wren'in başını ellerinin arasına almış, parmaklarıyla şakağındaki derin yaraya bastırıyor, avuçlarına kan bulaşıyordu.

Büyüsü parmak uçlarında kıvrılıyordu ama titrediğini, vücudunun yorgunluktan nasıl sarktığını görebiliyordum. Çok bitkin düşmüştü. Ve Wren hareket etmiyordu.

Dünya etrafımda parçalandı, çok hızlı dönüyor, beni bir açıyla eğiliyordu. Ayakta duramıyordum, nefes alamıyordum. Ben

Kaosun, kanın ve çığlıkların içinde boğulmak.

Ve benim için savaşıyorlardı.

Kai'nin ellerinin Wren'in kanıyla kayganlaştığını gördüm. Micah'nın sayıca az olduğunu, muhafızların her taraftan ona saldırdığını gördüm. Dacre'ı gördüm, hâlâ dizlerinin üzerindeydi, nefesi kesilmişti, acı yüz hatlarını buruşturuyordu.

Savaşıyorlardı ve kaybediyorlardı.

Ölüyorum.

Boğazımdan bir ses koptu, çiğ ve vahşi, sadece acı değil, sadece öfke de olmayan bir ığlık. Dehşetti. İçimdeki fırtına kopuyor, sarsılıyor, büyü bükülüyor, özgür olmak için çaresizce çırpınıyordu.

Karşı koydum, içimde tutmak için savaştım ama çok vahşiydi. Çok fazlaydı. Yanıyor, kaburgalarımı atırdatıyor, paramparça olacağımı düşünene kadar vücudumun kırılğan bariyerlerini zorluyordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve onu kontrol etmeye, evcilleştirmeye çalıştım.

Tırnaklarım derim yarılına kadar avuçlarımı ısırđı, dişlerim dudağıma battı, bakır dilime doldu, ama yine de büyü itaat etmedi.

Kükredi.

İçimde ham, heyecan verici bir enerji dalgası patladı, bir barajın yıkılması ve azgın bir selin serbest kalması gibi varlığımın her zerresinden fişkırdı. Damarlarıma doldu ve beni tamamen tüketti, ta ki büyüünün nerede bitip benim nerede başladığımı artık anlayamayana kadar.

Bedenim titriyordu, içimdeki güç zonklıyor, kaynıyordu. Omurgamı yaladı, kaburgalarımın etrafında kıvrıldı ve kemiklerime yerleşti, bir ateş ve öfke senfonisi.

Yine de beni tüketmesine izin verdim.

Gözlerimi açtım ve dünya sıcaklık ve öfke içinde bulanıklaştı. Babam Dacre'ın hemen ötesinde durmuş gülümsüyordu. Zülmü zehir gibi akıyordu, keyfi havadaydı ve yarattığı eziyetten besleniyordu.

Dacre dizlerinin üzerindeydi, kanlar içindeydi, nefesi kesilmişti, bana uzanıyordu.

Panik ve öfke içimde alevlendi, kontrol edilemez bir şeye dönüştü.

Güç kabardı, öfkelendi, yıkım için, intikam için uludu.

Babamın eli kalktı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı ve Dacre'ı hedef aldı. Boğazımdan bir çığlık daha koptu, vahşi, kırık, durdurulamaz.

"Hayır!"

Dacre şimdi bana daha yakındı, çok yakındı ama ona ulaşamıyordum. Bunu durduramadım.

Ona doğru uzandım, dudaklarımdan bir hıçkırık koptu ve göğsümden çiğ, kontrol edilemez bir güç fişkırdı, bağlanmamış, öfkeli bir fırtına

Büyü. Tüm oda sarsıldı, altımdaki zemin çatırdadı.

Büyü her şeyi yutarken hava sarsıldı ve odadaki herkes uçu.

Kaosun içinden bakışlarım Gören'e kayd. Kıpırdamadan duruyordu, yıkımdan etkilenmemişti, beyaz saçları karanlıkta bir hayalet gibi parlıyordu. Gözleri cam gibiydi, uzaktaydı, sanki hiçbirimizin bir şeyi görüyor gibiydi.

Zihnimde bir fısıltı dolaşıyordu. *Bir gelgit, bir seçim, bir hesaplaşma.*

Ama anlamını çözecek, yarattığım yıkım üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü Dacre hâlâ yerdeydi.

Acısı aramızdaki bağa işledi, çiğ, içgüdüsel bir şeydi ve kendimi yukarı ittim, sendeleyerek ilerlerken bacaklarım altımda titriyordu. Kap her adımda sarsılıyordu, içimde öfkeli, kıvranan bir canavar vardı ama umurumda değildi.

Ona seslendim, bir tutsak olarak değil, bir piyon olarak değil. Önümde eğilmesini, irademe boyun eğmesini talep ettim.

Hava dumanla kaplıydı, yanan büyü'nün acısı boğazımda kıvrılıyordu ama bunu fark etmedim bile. Çünkü ayağa kalktığım anda babam saldırdı.

Karanlık güç bana çarptı, ezdi, boğdu, boğazımı demir zincirler gibi sardı. Hâlâ beni kontrol etmeye, bana sahip olmaya çalışıyordu ama ben onun emrine amade değildim.

Artık değil.

" bu, Verena." Sesi düzensiz, nefes nefese bir şeydi ama yine de gülümsedi.

Gemiye yaslanmış, bir kolunu kaburgalarına sarmış, düzensiz nefes alıyordu ama gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

Beni inceliyor. Beni tartıyor.

"Şimdi , değil mi?" diye mırıldandı, neredeyse saygıyla. "Ne olduğunu? Ne olabilirsin?"

İçimde bir şeyler büküldü. Onu incitmek istedim. *Tanrım*, onun da beni kırdığı gibi kırılmasını izlemek istiyordum. Dacre'ın hançerini almak ve hayatını almakla geçirmiş bir adamın enkazından başka bir şey kalmayana kadar onu parça parça etmek istedim.

"Neler yapabildiğine bir bak," dedi, sesinden onay damlıyordu. "Ne kadar güçlü olduğunu hisset."

İçimdeki sihir onun sözleriyle coştı, onların tadını çıkardı ve boğazımda safra yükseldi.

İsteddiği buydu. Her zaman istediği şey buydu. Beni kullanabileceği bir şeye dönüştürmek. Onun yaptığı gibi gücü sevmemi sağlamak.

Bir zamanlar, bu kız olmak için, onun her zaman istediği varis olmak için her şeyimi verebilirdim, ama o kız öldü.

Sihir içimde kükrüyor, kime ait olduğuna, benim kime ait olduğuma karar veremiyormuş gibi kıvranıyordu.

Ama onu hissettiğimizde yavaşladı. Bağlarımda keskin, yakıcı bir nabız. Dacre'in çaresizliği bir ustura gibi içimi kesiyor, içimdeki fırtınayı yararak beni uçurumdan geri sürüklüyordu.

Ayağa sendeleyerek kalktığında bakışlarımı ona doğru çevirdim, kan derisini boyamıştı, yüzü öfke dolu bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Her birini öldüreceğim." Kelimeler havada süzüldü ve içimdeki her şey dondu.

Babama döndüm, bakışlarını takip ederken nabzım kulaklarımda sağır edici bir uğultuya dönüştü, ne bana ne de Dacre'a bakıyordu.

Onlara, Wren ve Kai.

Kai Wren'i ayağa kaldırıyordu, elleri sabitti ama gözleri saf, filtresiz bir öfkeyle babama kilitlenmişti. Dudakları geriye kıvrılmış, dişleri gırtlakını parçalamaya hazır bir kurt gibi açılmıştı.

"Sakin onlara dokunma." Kelimeler içimden kopup geldi, alçak sesle ve gırtlaktan, bana ait olduğunu zar zor hissettiğim bir hırıltı. Düşünmeden hareket ettim, sessiz bir tehditle onları görmesini engelleyecek kadar yer değiştirdim.

Gözleri sanki ben bir hiçmişim gibi yanımdan geçip Dacre'ın üzerine kaydı. "O, o zaman?" Başını eğdi, düşünceliydi.

Ellerini kaldırdı, biri Dacre'a, diğeri arkadaşlarıma doğru. Parmak uçlarından duman kıvrılıyordu, kalın ve siyah, yağ gibi damlıyordu. "Hükümdarlar zor kararlar vermelidir, Verena." Sesi neredeyse nazikti, aldatıcı. Çocuğuna ders veren bir baba gibiydi. "Fedakârlık gerekli bir kötülük haline gelir."

Kelimeler burktu. Onlar değil. O değil. Onlar yapmak istediğim bir fedakârlık değildi.

Büyüm çatırdadı, şiddetli ve evcilleşmemiş, çılgınca, acımasız bir dalgalanmayla içimi kavurdu ve onu geri tutmadım. Onu dizginlemedim. Tek kelime daha etmesine izin vermedim.

Onu serbest bıraktım. Vahşi, vahşi bir güç dalgası.

Onu geriye savuracak bir güçle çarptı, vücudu tekneye çarptı, o kadar sertti ki ağızma kül tadı doldu.

Kemiğinin kırıldığını hissettim.

Muhafızlar sendeledi, tereddüt etti ve ben bunu hissettim. Korkularını. Tadını alabiliyordum, duman gibi havaya sızdığını hissedebiliyordum. Ondan beslendim.

"Onlara dokunmayacaksın," dedim ve kendi sesim bana yanlış geldi. Daha derin. Daha sert. Daha fazla bir şey.

Boynumu yuvarladım, ham gücün derimi yaladığını, kemiklerimi bir alev gibi sardığını hissettim. Ve babam güldü.

Alçak sesle, nefes nefese, ama eskisi kadar sakın değildi. Artık altında başka bir şey vardı. Temelde bir çatlak.

Ama yine de gülümsedi.

"Hissedebiliyorum," diye mırıldandı, kendini gemiye dayadı, kendi gücünün son iplerine tutunan bir adam gibi kendini sabitledi. "Senin ona, onun da sana verdiği tepkiyi."

Dişlerimi gösterdim. Hırlamak, inkârımı tükürmek, onu kendi sözlerinde boğulmaya zorlamak istedim ama o haklıydı.

Kaburgalarımın arasından kaydığını, damarlarıma fısıldadığını, kemiklerimin iliklerine işlediğini hissedebiliyordum.

Babamın gücü değil, kendi gücüm değil. Geminin.

Beni istiyordu. Hala alıyordu, hala çekiyordu, fısıldıyordu, yalvarıyordu-
Kal, kal, .

"Hayır." Sesim sabit değildi, emin değildim ama midem dönerken yine de söyledim.

Başımı salladım, içimdeki şeyi gevşetmeye çalıştım ve babamın gülümsemesi genişledi.

"Acının azaldığını hissediyor musun?" Doğruldu, kendini tamamen yukarı çekti. "Neler yapabileceğini, birlikte neler yapabileceğimizi düşün."

Gözlerimi kırptım. Bir zamanlar içimi jilet gibi parçalayan acıyı, nefesimi kesen ıstırabı artık neredeyse hiç hissedemiyordum, içimde hareket etmesinden başka hiçbir şey hissedemiyordum.

Güçlü kollar beni sararak geri çekti ve Dacre'ın nefesi kulağımdaydı, sıcak ve aceleci.

"Verena," diye mırıldandı ve ben onu zar zor duyabildim. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi."

Aramızdaki bağ yeniden canlandı, geminin ambarına karşı şiddetli bir çekişme başladı. İki yöne doğru çekiliyordum, zihnim bölünüyor, çözülüyor, bir güç ve ihtiyaç sisine yakalanıyordum.

Bir hançer havada uçu, bıçak babamın omzuna saplandı ve bakışlarım Kai'ye döndüğünde acı dolu bir hırıltı çıkardı.

Dacre olayın etkisinin geçmesini beklemedi. "Gidiyoruz!" diye bağırdı ama Kai çoktan harekete geçmiş, Wren'i kaldırıp kapıya yönelmişti bile.

İçimdeki güç durakladı. Yavaşça beni kendine çekti ama Dacre bana başka bir seçenek bırakmadı, ona başka bir seçenek bırakmadı.

Kolları sıkılaştı, beni ayağımdan kaldırırken acımasızca kavradı.

Nefesimi içime çektim. Kap çığlık atıyor, uğulduyor, yalvarıyordu. Hâlâ bana uzandığını, pençelerini derimde, sesini kafamın içinde hissedebiliyordum.

Kontrol , kıramadım.

Bizi bu sarayda kilitli tutan çok fazla muhafız, çok fazla engel vardı ve onların ağırlığını hissedebiliyordum, kaçamayacağımız bir güç.

Micah hâlâ savaşıyordu, kolundaki yaradan kan akıyordu. Kai'nin büyüü alevlendi, başka bir muhafızı indirirken son bir hamle yaptı, yorgunluğu duruşunun yavaş sürüklenişinden anlaşılıyordu.

Hepsi yorgundu. Dışarı çıkamayacaklardı. Biz de başaramayacaktık.

İçimde bir şey kıvrıldı, sıkıştı, çok sıkıştı ve sonra Dacre'ın eli yüzümdeydi. Başparmağı yanağımı okşadı, nasırlı ve sıcaktı, tutuşu sabitti, topraklıyordu.

"Verena."

Bir fısıltı.

Bir

yalvarış.

Ona, bağa, kendimi tamamen kaybetmemi engelleyen tek şeye kilitlendim.

Ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. . Kendimi

değil. Onu değil.

Ama geminin ambarından.

Ve onun yerine kendi sihrim cevap verdi.

Göğsümden koptu, tüm odayı titreten bir patlama oldu. Taşlar çatladı, meşaleler söndü ve muhafızlar kılıçları taşa çarparak geriye savruldu.

Kai bile dizlerinin üzerine çöktü, kendini yukarı itip Wren'e uzanmadan önce ellerini yere dayadı.

Dacre kollarını sıkıca kavradı, merdivenlere doğru koşarken kolları amansızdı.

Oda arkamızda sarsıldı, gemi şiddetli bir deniz gibi coştı.

Micah arkamızdaydı, Kai ve Wren ise önümüzde, düşen molozların arasından bize yol gösteriyorlardı.

Arkama baktım.

Ve son gördüğüm şey babamdı.

Hâlâ dizlerinin üzerindeydi, burnundan kan damlıyordu ve bakışları benimkine kilitlenmişti.

Onun

öfkesi.

Nefretini.

Ama onun altında-

Başka bir şeyin titreşimi.

Korku.

BÖLÜM 12

DACRE

T Koşarken tek hissedebildiğim, tek nefes alabildiğim, tek düşünebildiğim Verena'nın kollarımdaki bedeninin ağırlığıydı.

Çok hareketsizdi. Çok gevşekti.

Başı omzuma , vücudu korkutucu derecede hafifti, nefesleri sık ve düzensizdi. Avucumu göğsüne bastırdım, yükselip alçalmasını hissetmek, hâlâ nefes aldığını kanıtlamak istiyordum. Ama teninin altındaki sihir düzensizdi, bir an çırpınıyor, bir sonraki an korkutucu derecede zayıflıyordu.

Onu savaşırken görmüştüm. Babasının elinden kurtulduğunu görmüş, sarayın temellerini çatlatacak kadar güçlü bir sihri serbest bırakışını izlemiştim. Ama şimdi, bu güç ona dönmüş gibi hissediyordum. Parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Bir daha olmaz. Bu sefer olmaz.

"Daha hızlı," diye homurdandım, daha fazla ittikçe bacaklarım yanıyor, ciğerlerim her nefeste zorlanıyordu. Wren ve Kai önümdeydi, yıkık dökük koridorlarda gölgeler gibi ilerliyorlardı ama gözlerimi Verena'dan ayırmaya cesaret edemiyordum.

Duvarlar titriyor, yaptığı şeyin ağırlığı altında inliyordu. Tavandan toz yağıyor, koşarken beni boğuyordu ve arkamızda, taş kırılmalarının derin, toprağı sarsan gürültüsü diğer her şeyi yutuyordu.

Ellerim titriyordu, sanki beni bu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi ona tutunuyordum.

Büyüsü tekrar titreşti, vahşi ve huzursuzdu, sanki sönecek mi yoksa patlayacak mı bilemiyordu. Keskin titreşimi parmaklarımda bir titreme yarattı ve göğsüme doğru yumuşak bir şekilde inledi.

Küçük bir sest, kırılıyordu, acı veriyordu ve içimi parçalıyordu.

Büyüsü derisinin altında hareket ediyor, sıcak ve soğuk titreşiyor, sanki artık sadece ona ait değilmiş gibi öngörülemez bir şekilde değişiyordu.

Dişlerimi sıktım, göğsüme soğuk bir ağırlık çöktü. *Ona ne yapmıştı?*

Babası gemiden, Verena'nın ona, onun da ona nasıl tepki verdiğinden söz etmişti. Yüzeyde yuvarlanırken, yoluna çıkan her şeyi yutuyormuş gibi görünen gücünü görmüştüm. Sanki onu yiyip bitiriyor, yaşayan bir kabus gibi içinde kıvrılıyordu.

Ama şu ana kadar hissetmediğim şey, sadece ondan bir şey almadığı, geride bir şey bıraktığıydı.

Bir yara izi. Bir varlık. Ait olmayan bir şey.

Çektiği ıstırabı hayal bile edemezdin. Onu nasıl parça parça ettiğini, geminin onu nasıl başka bir şeye dönüştürmeye çalıştığını.

İçimi bir hastalık kapladı.

Ona karşı savaşmıştı, onun istediklerine karşı savaşmıştı ama şimdi bile, özgürlüğüne kavuştuktan sonra bile tamamen özgür değildi.

Wren'e baktım. Parmakları yan tarafını tutuyordu, aralarından kan sızıyordu ama sarsılmadı. Kai ona yakın duruyordu, kolu sırtında onun ağırlığının çoğunu taşıyan sessiz bir çapaydı, büyü hâlâ havada belli belirsiz, sessizliğe karşı donuk, nabız gibi atan bir kalp atışı.

Bakışları Verena'ya kaydı. Onu gördüm, korkuyu, olan biten her şeyin ağırlığını.

Sarsılan tek kişi ben değildim.

"Daha ne kadar var?" Kelimeleri zorlayarak söyledim ama boğazım düğümlendi. İçimdeki fırtına dinmemişti. Sadece daha karanlık, daha ağır hale gelmişti. Şiddetli, amansız bir şeydi.

"Çok uzak değil," dedi Micah arkamdan, sesi gerginleşmişti. "Bu koridorun hemen aşağısında, sonra da tünellere doğru."

Verena'yı sıkıca kavrayıp ona daha da yaklaşıırken ona zar zor baktım.

Onu dışarı çıkarmalıydık. Şimdi.

Köşeyi döndük, çaresizlik iliklerimize kadar işledi ve sonra kısa bir süre durduk.

Yarım düzine muhafız koridoru kapatmış, kılıçları düzensiz fener ışığı altında parlıyordu. Hava bir anda değişti, şiddet vaadiyle yoğunlaştı.

"Kahretsin," diye küfretti Wren ve hançerini kınından çekmekte tereddüt etmedi.

İlk kılıç savruldu ve Kai ile Wren'e doğru yükselirken ışığı yakaladı. Kai ileri atıldı, tam zamanında bir kalkan fırlatırken büyü şimşek gibi çıtırdadı. Micah çoktan harekete geçmiş, savrulan bir kılıcın altından eğilmiş ve hançerini bir muhafızın karnına saplamıştı.

Hava, Micah'nın boğazını kesen bir bıçağın ıslığıyla çınladı. Çelik kulağını sıyrıp geçtiği için yana doğru sarsılacak zamanı bile olmadı.

"Lanet olası hain," diye tükürdü muhafız, bıçağı öldürmek için tekrar hamle yaparken yüzünü öfke kaplamıştı.

Micah bileğini saldırının ortasında yakaladı, kavraması amansızdı. Hançeri derine saplandı ve muhafızın nefesini boğuk bir solukta kesen acımasız bir hassasiyetle büküldü. Micah bıçağını çekip çıkarırken parmaklarının arasından kan sızdı.

Başka bir muhafız Wren'e doğru hamle yaptı, kılıcını kaldırmıştı ama Kai çoktan harekete geçmişti.

Büyü kükredi, bir güç dalgası muhafızlara çarptı ve çelik taşa sürtünerek sendeleyerek geri çekildiler.

Ama bu yeterli değildi.

Çoktan toparlanmışlardı, tekrar üzerimize saldırıyorlardı.

Verena'nın başka bir kavgaya karışmasına izin vermeyi reddettim. Verdiği onca şeyden sonra olmazdı. Ondan aldıkları onca şeyden sonra olmaz.

Bir hırıltıyla onu dikkatlice yere indirdim ve dönmeden önce son bir kez elimi göğsüne bastırarak onu sabitledim. Döndüğümde hançerim çoktan elimdeydi, tam o sırada bir bıçak bana doğru geldi.

Darbeyi yakalayıp acımasız bir güçle geri iterken çelik çeliğe karşı çılglık attı.

"Varisi saraydan alamazsın," diye homurdandı muhafız, sesinden zehir damlıyordu. Varis kelimesi dilinden bir lanet gibi döküldü, sanki Verena bir unvandan başka bir şey değildi, babasının hepimizin hayatıyla oynadığı bir oyunda bir piyondtu.

İçimde kızgın bir öfke tutuştu.

Sertçe iterek bıçağını açmaya zorladım. Dizim kaburgalarına saplandı ve kemiğe çarparak kırıldı. Nefes nefese kaldı, sendeleyerek geri çekildi ve ben tereddüt etmedim. Arkasına döndüm ve boynunun arkasını inatçı bir kavrayışla yakaladım.

"O senin lanet olası varisin değil," diye hırladım kulağına, sesim saf öfkeyle doluydu. "O benim eşim."

Bıçağım boğazını keserken muhafız sarsıldı. Vücudu cansız bir şekilde yere yığılmadan önce ıslak, hırıltılı bir nefes aldı, bir kan püskürdü ve ben de düşmesine izin verdim.

Bir diğeri bana doğru hamle yaptı ve son saniyede döndüm, hançerim beni parçalara ayıracak bıçağı yakalamak için yukarı fırladı, güç kemiklerimi titretti.

Muhafızın bıçağı omzumu sıyırdı, kumaşı ve deriyi kesti, acı damarlarımı yalayan ateş gibi yaktı. Dişlerimi sıktım ve acıyı görmezden geldim, kolumdan aşağı akan ılık kan damlasını görmezden geldim.

Bundan önce binlerce savaşa katılmış, daha kötü ihtimallerle karşılaşmış, sayamayacağım kadar çok kan dökmüştüm ama bu farklıydı.

Bu hayatta kalmak için bir
savaş değildi. Onun için
savaşıyordum.

Taşa yaslanmış gevşek bir şekilde yatan Verena'nın nefesleri sığ, çok zayıf, çok kırılıyordu.

Kaburgalarındaki yaradan oluk oluk kan akan ama bunu hissetmiyormuş gibi dövüşen Wren'in hançeri parlıyor, çenesi acımasız bir kararlılıkla dikiliyordu.

Kendini yorgunluğun ötesinde zorlayan Kai'nin büyü, sönmekte olan bir ateşin son kolları gibi parmak uçlarında titriyordu. Teni solgun, nefesi kesikti ama yine de savaştı.

Bu benim ailemdi.

Ve onlar için dünyayı yakabilirim. Her
şeyimi verirdim.

Micah tünelin girişine doğru ilerledi, bıçağı acımasız bir verimlilikle eti oyuyordu. Başka bir muhafız ona doğru hamle yaptı ama o keskin bir dönüş yaparak hançerini adamın böğrüne saplamadan önce saldırıdan kurtuldu.

Tünellerle aramızda sadece iki kişi kalmıştı ama zamanın ağırlığı üzerime çökmüştü, her saniye geriliyor, boğuyor, sıkılaştıran bir ilmik gibi üzerime kapanıyordu.

Arkamda Verena kesik kesik, soluksuz bir nefes verdi ve içimde bir şeyler koptu.

O kadar hızlı döndüm ki dünya bulanıklaştı. Ellerim en yakındaki muhafızı buldu, parmaklarım kafatasının etrafında kilitlendi. O tepki veremeden onu duvara çarptım. Kemikler avuçlarımın altında paramparça oldu, mide bulandırıcı çatırtı vücudumda yankılandı. Ben daha öldüğünü fark edemeden cansız bir şekilde yere yığıldı.

Son muhafız Wren'e doğru döndü ve benim geldiğimi görmedi. Kalp atışları arasındaki boşlukta hareket ettim, parmaklarım ensesine, sıcak, canlı etine dokundu, sonra ellerimi boynuna doladım ve büküm. Omurgası ellerimin altında kırıldı. Tüm vücudumda hissettiğim ürpertici, son bir ses.

Onu bıraktım ve Verena'ya döndüm, daha bedeni yere düşmeden harekete geçmişim bile. Dizlerimin üzerine çöktüm, Verena'yı tekrar kollarımın arasına aldım, sanki onu daha önce yapılmış her şeyden koruyabilecekmişim gibi göğsüme doğru kıvırdım.

Tünellere doğru koşarak ilerlerken göğsüm yanıyordu, içimdeki her şey parçalanmak için yalvarsa bile onun kollarımdaki ağırlığı beni topraklıyordu.

"Çekil!" Hırladım, sesim jilet gibi keskindi. Wren bana baktı, loş ışıktaki endişesi titriyordu ama ben durmadım. *Duramazdım.*

Gizli geçide doğru hızla ilerledik, Micah önden gidiyordu, nefesi hızlı ve düzensiz geliyordu. Nemli taş duvarlar etrafımızı sarmıştı, ayak seslerimiz boğuk ama acildi, önümüzde uzanan karanlık tarafından yutulmuştu.

Saray, savaş, çığlıklar, hepsi kayboldu, şimdi tek ses sığ, düzensiz nefeslerin boğazımı tırmalamasıydı.

Başımı eğdim, dudaklarımı başının tepesine bastırdım, kendimi teninin sıcaklığına, hâlâ nefes alıyor olmasına bağlamaya çalıştım. Hâlâ burada.

"Neredeyse vardık," diye fısıldadım, kendi sesimdeki çığlığı zar zor fark ederek. Onu iyileştirmeye, babasının açtığı her yarayı kontrol etmeye, hâlâ bir bütün olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı. Ama duramazdık. Henüz duramazdık.

Tünel önümüzde sonsuza kadar uzanıyordu, hatırladığımdan daha uzundu, her adım sürüklüyor, her dönüş kaburgalarımın demir bir ağırlık gibi baskı yapıyordu.

Sabırım kırılğan bir ipliğe dönüştü. Gitmek istedim. Mesafe istedim. Onun güvende olmasını istedim.

Nefes alabilmek istedim.

Tünel daraldıkça Micah yavaşladı, duvarlar içeri doğru bastırıyor, hava nemli toprakla yoğunlaşıyordu. Dışlerimi sıktım. Çok yavaş ilerliyorduk, tünel çok dardı. Her şey çok tehlikeliydi.

Geçit dar bir taş boğaza dönüşerek Micah'yı dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Sürünerek ilerledi ve ilerideki karanlığın içinde kayboldu.

Nefesimi sertçe verdim ve çenemi Wren'e doğru salladım. *Git.*

Onu takip ederek dar alana girmeden önce sadece bir an tereddüt etti. Micah geri dönüp ellerini bana doğru uzattığı sırada tünelin ağzına ulaştım. Verena'ya doğru.

"Onu yakaladım," dedi ve boğazımı tırmalayan keskin, içgüdüsel bir retle onu sıkıca kavradım.

Hayır.

Micah'nın çenesi gerildi. "Ona zarar vereceksin." Sesi sabitti ama şimdi kelimelerin altında gergin bir şey vardı. "Dışarı çıkana kadar onu bana teslim et."

Ona güvenmiyordum. Ona bir daha asla güvenmezdim ama kör değildim. Tünel için çok büyüktüm. Zaten hırpalanmış bedenini sarsmadan onu taşıyamazdım.

İçimdeki her kas buna karşı çılgılık atıyordu ama kendimi hareket etmeye zorladım.

Dikkatlice, çok dikkatli bir şekilde onu kaldırdım, ellerim onu bekleyen kollarına koyarken isteksizdi. Onu sıkıca kavradı ve ben de arkalarından dışarı fırladım, onu tekrar kollarıma alana kadar göğsüm sıkıydı.

Micah sertçe nefes verdi ama ona bakmadım. Karanlık, okunamayan gözlerinin ardında gizlenen düşünceler umurumda değildi.

Sadece onu önemsiyordum.

Kai tünelden çıkarken bakışlarımı çevirdim ve derin bir nefes aldım.

Dışarıdaydık ama güvende değildik. Artık önceliğimiz saklı şehre ulaşmaktı. Babamın güvensizliği ağır basıyordu ama gizli şehir onu güvende tutma şansımın olduğu tek yerdi.

"Şehre geri mi dönüyorsun?" Micah'ya bir gece önce yaptığımız planı hatırlamaya çalışarak sordum.

Başını salladı. "Diğerlerini uyarmalıyım," dedi. "Şehirdeki isyancıların bu gece neler olduğunu bilmeleri gerekiyor. Savaş..." Bakışları Verena'ya kaydı. "Hepimizin düşündüğünden daha hızlı geliyor."

"Büyükannem..."

"Onu yanıma alacağım," diye güvence verdi, sesi aciliyetle doluydu. "Şehirde artık güvende değil. Hiçbir zaman da olmadı."

"Teşekkür ederim." Ona sertçe başını salladım ve Verena'yı kollarıma aldım. "Saklı Şehir'de görüşürüz."

Micah kız kardeşime bakmadan önce Verena'ya baktı ve karanlığın içinde kaybolurken yüz hatları pişmanlıkla gerilmişti.

Kai bir küfür mırıldanarak tünele doğru baktı. "Yola devam etmeliyiz. Başkentten mümkün olduğunca uzağa gitmeliyiz."

İtiraz etmedim.

Hepimizin kanaması vardı, hepimiz bitkin düşmüştük ve Verena...

Saraydan ayrıldığımızdan beri hiç konuşmadı, neredeyse hiç hareket etmedi ve bu beni dehşete düşürdü.

Bu yüzden onu yakınımda tuttum ve koşarken dünyanın yanımdan geçip gitmesine izin verdim.

Dallar derimi yırtıyor, dikenler zaten yırtık olan üniformamı kesiyordu ama durmadım. Önemli olan tek şey kollarımdaki ağırlıktı, Verena'nın göğsümdeki nefesinin sıkı yükselişi ve düşüşüydü.

Wren inlerken ve Kai onu kollarına alırken bile durmadık. İlerlemeye devam ettik ve saklı şehir görüldüğünde bacaklarım pes etmek üzereydi.

Şehre girerken içimde bir korku olmalıydı, ama onu görünce içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

Bizi bekliyorlardı.

Figürler girişin yakınında duruyordu, silahlarını kaldırmışlardı, yer üstünden çıktığımızı gördüklerinde yüzlerinde temkinli bir ifade belirdi. İçlerinde bir mırıltı dalgalandı ve sonra yer değiştirdiler, bazıları ileri adım attı, diğerleri ise geçmemize izin verip vermemekte kararsızmış gibi geri adım attı.

Sonra Liya oradaydı, diğerlerini iterek geçti, Wren'in yaralarını, üniformama bulaşan kanı ve Verena'nın kollarımdaki gevşek ağırlığını görünce yüzü soldu.

"Konseyi çağırın," diye talep etti, sesine panik karışmıştı. "Hemen!" Gerilim anıydı, keskindi, etrafımızdaki hava kalınlaşıyordu.

Hepsini iterek geçtim ve caddeye doğru ilerledim, Verena'yı kollarımdan yavaşça indirirken altımdaki taş acımasızdı. Onu zar zor fark ettim.

İsyancılar etrafımızda toplanırken, fısıltıları ve botların çıkardığı sesleri zar zor duyuyorduk.

Duyabildiğim tek şey sığ nefes alışıydı.

Onu nazıkçe önüme yatırdım, üzerinde dururken ellerim soğuk taşa bastırıyordu.

"Verena," diye mırıldandım ama .

Aramızdaki bağ titredi, sönük bir iplik gibi, zar zor var oldu. Büyüsü hâlâ huzursuzdu, derisinin altında düzensiz bir şekilde titreşiyordu. Hayattaydı ama babasının onu ne kadar kötü yaraladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nemli saçlarını yüzünden çektim, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Sonra ellerimi kaburgalarına, göğsünün kırılğan, çırpınan iniş çıkışlarına bastırdım ve sihrime uzandım.

Altın ışık parmak uçlarımda titreşti. İzleyenler keskin bir soluk dalgalandı ama tedirginliklerini görmezden geldim. Büyümü ona akıttım, tenine sıcaklığı geri getirdim, vücudunu iyileşmeye ve savaşımaya teşvik ettim.

"Hadi Verena," diye fısıldadım, alnım onunkine değiyordu. "Bana geri dön."

Başından beri bizi birbirimize bağlayan o bağa odaklandım. Ona bastırdım, yalvardım ve sonra bir kıvılcım çıktı.

Keskin, ani bir çekme.

Vücudu gerilirken büyüüm büküldü, nefesi titreyerek gelirken sırtı yerden kalktı. Ondaki şiddetli bir enerji fırladı, az önce odaklandığım bağdan kayarak geçti ve aniden, ona verdiğim büyü artık benim değildi.

Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlü bir kuvvet içimde dalgalanırken bedenim sarsıldı ve büyüümü acımasız dalgalar halinde söküp aldı. Nefesim kesildi ama hareket edemiyordum, nefes alamıyordum.

Benden alıyordu.

Hortumluyordu.

Uzuvlarım zayıflarken, görüşümün kenarları kararırken dudaklarımdan boğuk bir ses kaçtı. Ona verdiğim sıcaklık artık içimden akıp gidiyordu ve etrafımızda çınlayan bağırıışları, nefes alışları, çekilen silahların belirgin çınlamasını güçlükle kaydedebiliyordum.

Liya sendeleyerek geri çekildi, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Bir mırıltı isyancılar arasında orman yangını gibi yayıldı.

Dönemiyordum, başımı bile kaldıramıyordum ve Kai'nin küfrettiğini zar zor fark ettim, Wren'in adımı haykırdığını zar zor duydum.

Tek hissedebildiğim, büyümün ezici, boğucu bir şekilde beni terk edişi, tutunamadığım bir su gibi parmaklarımın arasından kayıp gidişiydi.

Ta ki Verena'nın gözleri açılana kadar.

Kendine geldiğinde boğazından keskin, kırık bir nefes koptu, büyüsü geri çekildi, sanki aniden benden korkmuş gibi geri çekildi ve sonra bakışlarımla karşılaştı.

Yüzündeki dehşet, karnıma bir hançer gibi saplandı.

"Hayır..." Sözcük dudaklarından titreyerek döküldü ve büyüsü, emriyle kopan bir kordon gibi koptu.

Öne doğru yığıldım ve bedenim onun kine çarpmadan önce kendimi yakaladım. Kendimi boş ve tükenmiş hissettim.

Kaosa uyanıyordu, gücünün ağırlığı etrafımızdaki herkese baskı yapıyordu, tüm isyan izliyordu.

Verena titreyen kolları üzerinde geri çekildi, hareketleri çılgınca ve dengesizdi. Gözlerini dehşet içinde kocaman açmış bana bakarken nefes alış veriş düzensiz ve düzensizdi. Benden başka tarafa bakmadı.

"Dacre," boğuk bir sesle konuştu, sesi korkudan titriyordu.

" yok," diye mırıldandım, kendimi dik durmaya zorlayarak. Uzuvarım kurşun gibi hissediyordum, başım dönüyordu ama durmadım. "Bir şeyin yok."

Elleri taşa karşı yumruk şeklinde kıvrıldı ve başını çılgınca salladı. "Hayır," diye ısrar etti, sesi inançsızlık ve kesinliğin bir karışımıydı. Gözleri geniş ve çılgınca etrafımızda dolaştı. "Senden *aldım*. I..."

"Verena, dur." Ona doğru uzandım, parmaklarımı hafifçe ona dokundurdum ve irkildi.

Onu izlerken içimde bir şeyler parçalandı.

Büyüsü aramızdaki havada titriyordu, zincirlerinden kurtulmuş bir canavar gibi vahşi ve düzensizdi. Hâlâ onu kontrol edemeyecek kadar zayıftı ve bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Kendisinden korkuyordu.

Gücü ve korkusu arasında bir savaşın içindeydi ve tek yapabildiğim bu savaşın onu parçalamasını izlemektir.

"Bunu yapmak istememiştin," diye mırıldandım, sesimi sabit ve yatıştırıcı tutmaya dikkat ederek. Ona doğru uzanmaya başladım, elim havada yavaşça hareket ediyordu ama gözlerinde büyüyen korkuyu fark edince tereddüt ettim ve geri çektim. "Bunu . Birlikte," güvence verdim, sözlerim altımızdaki toprak kadar sağlam bir vaatti.

"O tehlikeli!" Bu sözler omurgama bir bıçak gibi saplandı.

Verena irkildi ve daha da içine kapandı. Nefes alış verişi düzensizdi, elleri sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi, sanki onların bakışlarının ağırlığı altında kaybolabilecekmiş gibi taşa doğru titriyordu.

"Tıpkı kral gibi," diye bir ses daha sokağa yayıldı ve baraj yıkılarak hepimizin üzerinden geçti.

Toplanan isyancıların içine korku sızdı, tereddütleri daha kötü bir şeye dönüştü. Fısıltıları mırıltılara, mırıltıları seslere dönüştü.

"Ondan hortumladı." "Onun

gücünü aldı."

"O bir sifon. Gerçek bir sifon."

"Onun gibi."

Onun gibi.

Sözleri duydum, kalabalığın içinden geçerek durdurulamaz bir dalga halinde dışarıya doğru yayıldığını hissettim.

Ondan korkuyorlardı.

Sadece babam değil, sadece konsey değil, sadece kılıçlarını kavrayarak bize en yakın duran savaşçılar değil. Hepsi öyleydi.

Bunu Liya'nın keskin nefes alışında, yarım adım geri çekilişinde gördüm. Kai'nin kıpırdanışında, vücudunun gerilmesinde, bakışlarının kaçınılmaz olana hazırlanır gibi isyan liderleri arasında gidip gelmesinde gördüm. Bunu Wren'de gördüm, kanlı elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, sanki bunu yapacak durumda olmasa da hançerlerine uzanmak istiyordu.

Verena da bunu hissedebiliyordu.

Başını yavaşça çevirdi, geniş, paramparça gözleri önündeki insanların yüzlerinde gezindi. Babasına karşı savaşmak için ne kadar acı çektiğini bilmeyen insanlar. Şimdi ona bir canavarmış gibi bakan insanlar.

Ona uzandım, bu sefer tereddüt etmeden, beni incitmekten duyduğu korkuyu umursamadan. Onu kendime doğru çektim, sanki az önce olanların ağırlığından onu bir şekilde koruyabilecekmişim gibi vücudumu onunkinin etrafında kıvrarak onu korudum.

Babasına karşı, gemiye karşı, kendisine ait olan büyüye karşı savaşmıştı.

Ama bu onun kazanamayacağı bir savaşı.

Çünkü isyancılar ona kendilerinden biriymiş gibi bakmıyordu. Ona kendisiymiş gibi bakıyorlardı, sanki babasının varisiymiş gibi.

Söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümlendi, işe yaramadı. Söylediğim hiçbir şey korkunun yayılmasını engelleyemezdi. Söylediğim hiçbir şey gördüklerini geri alamazdı.

Ve sonra, mırıltıların arasından, her taraftan üzerimize çöken korkunun boğucu ağırlığının arasından onu gördüm.

Babam kalabalığın en arkasında, diğerlerinin biraz ötesinde durdu ve izledi.

Bakışları halkımızın üzerinde değildi. Konseyde değildi, hatta bende de değildi. Onun üzerindeydi.

Sanki bir sonraki hamlesini hesaplıyormuş gibi Verena'ya bakıyordu.

Sanki az önce her şeyi değiştirecek bir şey görmüştü. Sanki az önce kazanmış gibi.

BÖLÜM 13

VERENA

T Gizli şehir aynı değildi, ya da belki ben değildim.

Bu mağaralardan ilk geçtiğimde bir tutsaktım. Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir isyanın yabancısıydım.

Ama şimdi, daha kötü bir şeydim.

Bir tehdittim.

Binlerce gözün ağırlığı üzerime çökmüştü, fısıltıları mağaranın duvarlarında sarmaşık gibi kıvrılıyordu ve bunu hissedebiliyordum, bana bakışlarını, aldığım her nefesi sanki bir sonraki nefesim kendi ciğerlerindeki havayı çalacakmış gibi izlemelerini.

Çünkü Dacre'den almıştım. Ondan çaldım, gücünü hortumladım, hepsinin önünde onu tükettim.

Bunu yapmak istememiştim. *Tanrım, istememiştim.*

Ama kontrol bende değildi. Büyüm kendi kendine ulaşmış, pençelerini ona batırmış, onu parçalamış ve kurutmuştu.

Ve ben bunun olmasına izin verdim.

Parmaklarımı gömleğinin içine soktum, alnımı omzuna bastırdım, sadece nefesinin yükselişini ve düşüşünü hissetmek için. Babamın her şeyi mahvettiği gibi onu da mahvetmediğimi kendime kanıtlamak için.

Kalp atışları sabitti. Katı.

Benimki değildi.

Keskin bir nefes aldım ama bu beni sakinleştirmede. Çünkü sabit değildim. Kırılıyordum ve şehir bunu biliyordu.

Dacre'in beni tutuşu hiç gevşemedi. Şehrin derinliklerine adım attığımızda da. İsyanın gölgeleri , yüzleri şüpheyile büküldüğünde değil.

Onlar bana güvenmiyordu, o da onlara güvenmiyordu.

Bunu kollarının beni sarışından, vücudunun beni onların bakışlarından korumak için yer değiştirmesinden hissedebiliyordum. Bakışlarının keskinliğinde, sokakları tarayışında, parmaklarının ilk tehlike işaretinde çelik çekmeye hazır bir şekilde tenimde esnemesinde görebiliyordum.

Şehir eskisi gibi değildi ve bunun sadece benim yüzümden olmadığını biliyordum. Dacre tüm hayatı boyunca burada yaşamıştı. Bunlar onun insanları, onun savaşçıları, bir zamanlar onu sorgusuz sualsiz takip edenlerdi.

Ama şimdi gözlerinde belli belirsiz bir şüpheyile onu izliyorlardı.

Ona bir hainmiş gibi baktılar.

Beni seçmişti ve bunu yaparken her şeyini kaybetmişti.

Göğsümde keskin ve her şeyi tüketen içi boş bir sızı filizlendi. Ondan çalmıştım. Sadece büyüsunü değil. Sadece gücünü değil. Onun evini çalmıştım. İsyanını. Ailesini.

Peki ne için?

Hepsinin gözü önünde ondan para sızdıran bir kız için, kendisine ait olmayanı alan bir kız için, asla güvenemeyecekleri bir kız için.

Tehlikeli bir kız.

Parmaklarımı içine soktum, gömleğinin kumaşını parmaklarımın arasında sıkıca kavradım ve ona baktım. Ona gerçekten baktım ve uyandığımdan beri ilk kez yokluğumun ona ne yaptığını gördüm.

Dacre her zaman savaşı iliklerinde taşımıştı ama bu farklıydı. İçi boş görünüyordu. Bir zamanlar meydan okumayla, hayatla, pervasız bir güvenle yanan gözleri şimdi donuktu. Uzaktaydı. Sanki kaçırıldığım andan itibaren bir tür işkenceye hapsolmuş, asla tam anlamıyla uyumamış, asla tam anlamıyla yaşamamış, sadece beklemiş gibiydi.

Belki de hiç gelmeyecek bir anı beklemek.

Yüzünün keskin açıları şimdi daha keskindi, derisi bir zamanlar altın sıcaklığıyla oyulmuş elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Çenesinin altında solmakta olan bir morluk ve beni tuttuğu parmaklarında belli belirsiz bir titreme vardı.

Dacre kırılmadı ama çözüldü. İpliği çeken de ben olmuştum.

Göğsümde yavaş, ağırlı bir basınç oluştu ve kaburgalarımı sıkıca sardı. Ben çok şey vermiştim, çok şeye katlanmışım ama o da katlanmıştı.

Ve daha da fazlasını çaldım.

Bunu şimdi etrafımdaki havada hissedebiliyordum, şehrin kendisinin geri tepme şeklini. Her zaman canlıydı, yerin altında sessiz bir varoluş uğultusu vardı.

Savaşçılar eğitim yapıyor, çocuklar gülüyor, insanlar babamın onlardan aldığı her şeye rağmen yaşıyor.

Ama bu gece sokaklar sakindi. Hürmetle susturulmamıştı. Rahatlamak için nefeslerini tutmuyorlardı.

Dönüşümüzü kutlamıyorlardı. Bekliyorlardı.

Yanından geçtiğimiz her gölgenin gözleri varmış gibi hissediyorduk. Kapı aralıklarında ve sokak köşelerinde duran her figür biz sokaklarda ilerlerken geriliyordu. Tek bir kişi bile konuşmadı. Bir kişi bile öne çıkmadı. Kimse Dacre'ın adını anmadı, ne bir lider, ne bir kardeş, ne de bir arkadaş olarak.

Ve bunun sadece temkinlilik olmadığını biliyordum. Korkuydu.

Sadece bana bakmıyorlardı. Ne yaptığıma, neye dönüştüğüme bakıyorlardı.

Dacre'ın kolu etrafımda sıkılaştı, tutuşu emin ve sabitti, ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum, zar zor dizginlenen bir fırtına, zaten açık ve bekleyen büyük kapılara ulaştığımızda kopmaya hazırdı.

İçerideki oda isyan liderleriyle doluydu ve gerginlik bir tuzak gibi yerine oturdu. Beni gördükleri an, Dacre'ın beni koruduğunu gördükleri an, hava öfke, belirsizlik ve korkuyla karıştı.

İlk başta konuşmadılar. Ama ben duydum, yaklaştıkça botların çıkardığı sesleri, keskin nefes verişleri, silahların etrafındaki parmakların kenetlenişini. Gözlerinin ağırlığı tenime baskı yapıyor, vücudumdaki çürüklerden daha sıcak yanıyordu.

Kendi başıma ayakta durmaya çalıştım, güçsüzlüğümü uzuvlarımdan atmaya çalıştım ama ayaklarım yere değdiği anda dizlerim büküldü. Dacre'ın elleri anında üzerimdeydi ve yere yığılmadan önce beni sabitledi. Dokunuşu beni topraklıyordu ama içimde yavaş yavaş yayılan dehşeti durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Ondan hortumlamamı izlemişlerdi. Gücümün havada uçuştüğünü hissetmişler, ondan ne kadar kolay aldığımı, onu nasıl tükettiğimi görmüşlerdi.

Ne olduğumu görmüşlerdi.

Ve ben de görmüştüm. Büyümün ona nasıl bağlandığını hissettim, çaresiz, doyumsuz, bırakmak istemeyen.

Benden korkuyorlardı ve ilk defa ben de kendimden korkuyordum.

Dacre beni sıkıca geniş göğsüne doğru çekti, vücudumun her santimi onun sıcaklığıyla kaynaştı. Kolu beni nazik bir sahiplenmeyle sardı, eli karnımın üzerinde güvenle duruyordu. Omzuma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurmak için eğildi. Bu şefkatli bir jestti, herkesin tanık olduğu bir öpücüktü, herkesin önünde sessiz bir deklarasyondur.

Hak etmediğim bir şey.

"O bir sifon!" Kelimeler bir bıçak gibi keskin ve acımasızca saplandı ve irkildim. Sanki kendimi küçültmeye çalışıyormuşum gibi, sanki bir şekilde kelimelerin gerçekliğinden uzaklaşabilmişim gibi, durduramadan vücudum kendi içine kıvrıldı.

"Onun için gelecek." Torin bir adım öne çıktı, yüzü öfke maskesine dönüşmüştü. Adamın adını bile bilmiyordum, onu sadece birkaç kez görmüştüm. "Varisi için gelecek."

Bağırmanın olması önemli değildi. Bir savaş davulu gibi vurmak için yüksek sesle olması gerekmiyordu.

Nefes nefese. Ayak sesleri geri çekildi. Seslerin mırıltısı bir kükremeye dönüştü, fısıltılar suçlamalara, belirsizlik daha keskin bir şeye dönüştü.

Torin yalnız değildi.

"Hissettin mi?" diye bir ses daha yükseldi. İnançsızlıkla karışık bir kadın sesi. "Aldım. Ondan alıyordu, alıyordu."

"Onu kuruttu," diye tısladı başka biri. "Eğer bunu ona yapabildiyse, hepimize yapabilir."

"Tıpkı babası gibi kanımızı kurutacak."

Kaosun içinde bu sözleri duymak imkânsız olmalıydı ama her nasılsa derinlere saplanıp kaldılar.

Tırnaklarımı kollarıma geçirdim, sanki bu tek başına gücümü kontrol altında tutabilirmiş, sanki tekrar içimden taşmadan önce hepsini bir arada tutabilirmişim gibi. Ama bunu hissedebiliyordum, sözlerine karşı geri çekiliyordum, benim gibi saklanmak için çaresizdim.

Artık seslerinde sadece korku yoktu. Öfke de vardı. Tiksinti.

Dacre'ın babası bir adım öne çıktı ve oda sanki içine kapandı. Gözleri anında benimkileri buldu. Sadece bana bakmıyordu. Beni tartıyordu. Ölçüyordu. Hesaplıyordu.

Duruşma arayışında bir karar.

Tek bir kelime bile etmemiş olmamın bir önemi yoktu. Kaderime çoktan karar vermişti. Bakışları bir kez Dacre'a kaydı. Sonra tekrar bana.

"Savaşı kapımıza kadar getirdiniz." Sözler bir kırbaç darbesi gibi çarptı.

Kalabalığın mırıltısı sessizliğe büründü. Sesindeki kesinlik odayı bir fay hattı gibi ikiye böldü.

Dacre sertleşti. Beni kavrayışı sıkılaştı, vücudu bir zırh gibi bedenimin etrafında kilitlendi.

"Burada kalamaz."

Dacre'den önce bir kadın hareket etti. Açık renk saçları şömine ışığında parlayarak öne çıktı ve Dacre ile babasının arasına girerek keskin bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi.

"Peki onunla tam olarak ne yapmamızı öneriyorsun?" Ses tonu düzgün, okunaksızdı. Ama altında bir uyarı vardı. Karanlıkta bekleyen sessiz bir bıçak.

Dacre'ın babası ona bir bakış bile atmadı. "Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, Liya."

Önce oda tepki verdi. Bir hareket dalgalanması, keskin bir nefes alma, savaşçıların duruşlarını sıkılaştıran ince değişimleri.

"Onu kullanmak mı istiyorsun?" Liya bastırdı. "Oğluna, onun için riske attığı her şeyden sonra, yaptığı her şeyden sonra, onun boğazını bir kuzu gibi keseceğini ve babasının ziyafet çekmesi için onu dışarıda tutacağını mı söyleyeceksin?"

Dacre'ın eli belinden ayrıldı ve ben onu durduramadan hareket etmeye başladı. Babası irkilmedi ama odadakiler irkildi. Birkaç kişi geri adım attı. Liya hiç hareket etmedi.

"Bana söz vermiştin," diye hırladı Dacre aralarındaki mesafe daralırken. "Sana giriş yolunu verdim ve sen de ona zarar gelmeyeceğine yemin ettin."

Dacre ellerini babasının göğsüne vurdu ve babası tökezleyerek geri çekildi, taş duvara çarptı. Ama Dacre durmadı. Elleri babasının derisini yumrukluyor, sesi alçak ve ölümcül çıkıyordu.

"Sana böyle bir söz vermedim." Babasının sesi ama çenesini nasıl sıkıldığını ya da öfkeyle yüzüne hücum eden kanı fark etmemek imkânsızdı. "Arayan onlardı." Başını Liya'ya doğru salladı ama Dacre dönmedi.

"Kısa bir süre önce onu bulmak için krallığı didik didik eden sendin. Onu geri almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olan sendin." Dacre onu duvara doğru daha sert itti.

Yanımda bir hareket oldu ve Wren'in bir adım öne çıkıp benimle aynı hizaya geldiğini görmeden önce irkildim. Berbat görünüyordu, kan kıyafetlerini kaplamış ve yüzüne sıçramıştı ama yanımda durmuş, hiç tereddüt etmeden kardeşine ve babasına bakıyordu.

"Varisi lanet ormandan getirmeye razıydım!" diye bağırdı babaları, yüzü bir öfke maskesine dönüşmüştü. "Ama sen, sen çok daha kötüsünü yaptın. O kızı kurtarmak için tüm bu isyanı riske attın."

Sanki görünmezmişim gibi, sanki delici bakışları varlığımın her ayrıntısını incelemiyormuş, gizleyemediğim her kırılmalılık parçasını emmiyormuş gibi benden bahsetti.

"Bu onun ne olduğunu öğrenmeden önceydi."

"O benim eşim." Bu sözler odada bir gök gürültüsü gibi yankılandı. İnkâr edilemez. Boyun eğmez. "Onu kurtarmak için her birinizi riske atarım." Dacre'ın sesi çelik gibiydi, ateşte dövülmüş, savaşıla bilenmiş. "Her şeyi riske atarım."

Sözler bir ölüm fermanı gibi üzerime çökerken kalbim göğsümde düzensiz bir teklemeye çarptı. O zaten her şeyi riske atmıştı.

Beni ormanda bulduğu an, beni o saraydan kopardığı an, beni kollarına alıp adımı bir yemin gibi fısıldadığı an, seçimini yapmıştı.

Ve bunun için onu mahvediyordum.

Bağ, bizim bağımız, alevlendi. İçimde kükreyerek canlandı, ani ve her şeyi tüketerek, yıpranan her ipliğime sızdı. Sıcak. Sabit. O.

Midem şiddetle kıvrıldı, ellerim kaburgalarımaya bastırırken titredi, sanki bağ geri itebilir, gömebilir, koparabilirmişim gibi.

Burada durmuş, sırf ben nefes almaya devam edebileyim, o beni yanında koruyabilsin diye hepsine onu vurmaları için meydan okuyordu.

Bunu yapamazdım. Bunu ona yapamazdım. Bir daha yapamam.

Sendeleyerek geri çekildim, panik içime işlerken bedenim kilitlendi. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum, sanki bağ beni çekiştiriyor, içime doğru itiyor, bunu hak etmeyen bir bedene yerleşmeye çalışıyordu.

Odanın nasıl patladığını, mırıltıların bağırlara nasıl dönüştüğünü, seslerin birbirini nasıl bastırdığını zar zor fark ettim. Konsey artık korkmuyordu. Öfkelenmişlerdi.

"O zaman sen benim oğlum değilsin," diye tısladı Dacre'ın babası. Sesi sessiz ve ölümcüldü. Ama arkasındaki öfke kınından çıkarılmış bir bıçak gibiydi.

Dacre yavaşça döndü ve ben de onu gördüm.

Vücudunun ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalması. Parmaklarının seğirme şekli, sanki çelik için ağrıyorlardı. O kendi halkıyla savaşa bir nefes uzaktaydı ve ben de kırılmaya bir nefes uzaktaydım.

Dacre çok yakınımıydı. Sıcaklığı içime doğru bastırıyordu, sabit, amansız, fırtınada bir çapa. İçinden kayıp gittiğim bir dünyadaki tek sağlam şeydi ve ben bununla başa çıkamıyordum.

Nabzım gümbür gümbür atıyordu. Ellerim titriyordu. Nefes alamıyordum.

Geriye doğru sarsıldım, panik şiddetli ve boğucu bir dalgayla üzerime çöktü ama Dacre gitmeme izin vermedi. Beni içine çekerken parmakları kollarımı sardı. Vücudu benimkinin etrafına sarıldı, demir ve ısı, beni yerime kilitledi, kaymama izin vermeyi reddetti.

"Verena." Sesi alçaktı, sessizdi, bir nefesten fazlası değildi ama her yerde hissediyordum.

Başımı salladım, göğsüne bastırdım, uzaklaşmak, yer açmak, bağın pençelerini içime sokmasını durdurmak için umutsuzca çabaladım.

"Verena." Bu kez sesi ısrarcı, tutuşu daha sertti. "Nefes al." Nefes alamadım. *Yapamadım.*

"O tehlikeli," diye hırladı biri. "Ona bir bakın."

İrkildim. Zaten biliyordum. Ne olduğumu, bana baktıklarında ne gördüklerini biliyordum.

Dacre çok hızlı hareket etti. Bir saniye önce beni tutuyordu, bir saniye sonra dönüyordu, vücudu ölümcül bir hassasiyetle sese doğru hareket ediyordu.

"O, onun babası değil." Kelimeler odaya çarptı, bana çarptı ve her şey durdu.

Bağrıışmalar ; fısıltılar sessizliğe gömüldü.

Dacre, "Kız o değil," diye tekrarlardı ve bu kez sesi öfkeden titriyordu.

Babası alay etti. "Kız onun varisi-" "Kız

onun esiriydi," diye hırladı Dacre.

İçimde derinlerde bir şey çatladı. Kelimeler içime işledi, paniği yardı, odadaki her şeyden daha derin bir şekilde kesti.

Dacre'ın göğsü kabardı, yumrukları iki yanında sıkıldı. "Onun tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Onun bir canavar olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman ona bir bakın. Ne yaptığına bir bakın."

Çenesi gergin, gözleri karanlık bir halde bana döndü. "Benden bu isyan ile eşim arasında bir seçim yapmamı istiyorsun ama ben zaten seçimimi yaptım. Damarlarında dolaşan zehir bile olsa umurumda değil, yine de onu seçeceğim."

Kaskatı kesildim, bakışlarım yüzünü aramak için yukarı fırladı.

"Hepimizi lanetledin," diye tükürdü babası, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Zaten yanmakta olan bir ormana sönmekte olan bir alev getirdin ve şimdi hepimizi lanetlememesini ummamızı mı bekliyorsun? Hepimizin tanık olduğu şeyi bize yapmaması için tanrılara dua etmemizi mi istiyorsun?"

"Yapmayacağım..." Birden sesim kısık ve çığ çıktı. "Kastettiğim için."

Oda sessizliğe büründü ve ben de odanın etrafındaki liderlere baktım. yüzlerinde güvensizlikten başka bir şey olmadan orada durdular.

Beni geri çekmeye hazır bir şekilde gerilmesine aldırmadan Dacre'ın etrafından dolaştım.

"Babamın sana, halkına ne yaptığını biliyorum," dedim, sesim sakın ama kararlıydı. "Geçmişimi ya da kanımın kime ait olduğunu değiştiremem."

Yavaşça döndüm, sırtımı Dacre'ın babasına ve konseyin geri kalanına verdim. Gömleğimin eteklerine uzandığımda, kumaşı yukarı çektiğimde, tenime kazınmış enkazı ortaya çıkardığımda ellerim titriyordu.

"Babam için ben buyum." Tüm vücudum titriyordu ama yine de gömleğimi , düşmesine izin vermiyordum. Her şeyi görmelerini istiyordum, yıllar boyunca tenime kazınmış yara izlerinin manzarasını. Bazıları soluk ve silikti, sadece geçmiş acıların fısıltılarıydı, diğerleri ise yeni iyileşmişti, kenarları hala pembe ve hassas.

Bir de hala kan ağlayan yaralar vardı, çığ ve kızgın, sanki acısı asla tam olarak kapanamayacak kadar derinmiş gibi.

Nefes nefese. Küfürler. Odanın arka tarafından biri boğuk bir ses çıkardı.

Oda etrafımda hareket etti, yaklaştı, uzaklaştı, kalabalıklaştı ve aynı anda geri çekildi.

Wren boğuk bir ses çıkardı ve ben de ona bakıp üzüntüsünü içime çekmeye izin verdim. Gözleri sırtıma sabitlenmişti, sırtıma kazınmış olan acıdan etkilenmişti ve bunu görmesine izin vermek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Göğsüm ağrırken gözümü ondan kaçırdım ama Kai neredeyse daha kötüydü. Yüz ifadesi bir öfke fırtınasıydı, yüz hatları zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke maskesine dönüşmüştü.

Ama bakmaya dayanamadığım kişi Dacre'dı.

Yüzündeki renk solarken vücudu kaskatı kesildi ve tanık olduğu şeyin ağırlığı altında çökmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Gözleri her bir yara izinin üzerinde geziniyordu ve suçluluk duygusunun her bir parçası yerine otururken zihninde dönen dişlileri neredeyse görebiliyordum.

Kollarım gömleğimi kaldırmanın ağırlığıyla ve sırtımda gezinen gözlerin ağırlığıyla ağrıyordu.

Bakmalarına izin verdim. Gerçeği görmelerine izin verdim.

"Bunu sana baban mı yaptı?" Ses bu kez keskin değildi. Kızgın değildi. Liya'ydı. Beni izliyordu, ifadesi periliydi. Yara izlerine bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Başımı salladım. Gömleğimin tekrar yerine düşmesine izin vermeden önce, kendimi onların bakışlarını karşılamaya zorladım.

"Benden korkmakta haklısın." Sesim çığ ve sessizdi. "Ben de kendime güvenmiyorum."

Sertçe yutkundum, boğazım sıkıştı, kaburgalarım ciğerlerimin etrafında kilitlendi. "Eğer sana zarar vereceğimi, seni mahvedeceğimi düşünüyorsan, o zaman beni hapsed."

"Hayır." Dacre'ın sesi sessiz değildi. Yumuşak da değildi. Saf, amansız bir öfkenin hırıltısıydı.

Kavrayışı bileğime kilitlendi, sert değil, acımasız değil, ama sarsılmaz.

Ona bakmak için dönmedim. Bakamazdım. "Ne yapman gerekiyorsa yap ama beni geri gönderme." Babasına baktım, başka bir şey yapmak istediğimde gözleriyle karşılaştım. "Beni ona geri göndermektense boğazımı kesmeni tercih ederim."

Dacre bana karşı çok sert nefes alıyordu. Elleri titriyordu. "Hayır." Bu sefer sesi daha yumuşaktı, sadece benim içindi ve sonunda ona baktı. Gözleri yanıyordu, fener ışığında altın rengi titriyordu. "Böyle muamele görmek için cehennemden geçmedin."

"Dacre..."

"Hayır." Çenemi kavradı, yüzümü kendisine doğru eğdi ve beni gerçekten ona bakmaya zorladı. Parmakları tenime bastırdı, nazik ama sertti. "Sen benimsin."

"Konsey kaderine karar verene kadar hücrede kalacak."

Dacre'ın eli yüzümden kaymadan ve bir gölge gibi hareket etmeden önce babasının sözlerini ancak algılayabildim. Eli babasının derisini yumruklayarak dışarı fırladı ve onu burunları neredeyse birbirine değene kadar öne doğru çekti.

Silahlar keskin bir çelik korosuyla odanın içinde şarkı söyleyerek açıldı ama bunun bir önemi yoktu. Dacre'ın yüzünü gördükleri an

Gözlerinde mutlak, su katılmamış bir öfke yanarken kimse kıpırdamadı.

"Eğer onu hücreye koyarsanız," diye hırladı Dacre, sesi karanlık ve tehlikeli bir şeyle kalınlaşmıştı. "Eğer içinizden biri ona elini sürerse, bu şehri yerle bir ederim."

Ve bu kez, kimse onun yapacağından şüphe duymuyordu.

BÖLÜM 14

DACRE

I Kapı arkamızdan kapanıp bizi dış dünyadan soyutlayana kadar onu bırakmadı.

O zaman bile, tutuşum daha da sıkılaştı.

Wren ve Kai'nin uzaklaşıp bize yer açtıklarını duyduğumda bile kız kardeşimin yüzünü kaplayan endişeyi görebiliyordum. Bu şehri bir ilmik gibi saran gerginliği hissettiğimde bile, insanlar onu izliyor, ondan korkmakta haklı olduklarına dair bir işaret bekliyordı.

Babamın sesini hâlâ duyabildiğim, onu uzak tutmak için savaştığı, öfkesinin sırtımızda bir bıçak olduğu ve Liya'nın, kaosu kesen tek mantıklı ses olduğu zamanlarda bile. Bunun bir zafer olmadığını, sadece geçici bir erteleme olduğunu, bir savaşın durduğunu ama henüz kazanılmadığını bilsem bile.

Umurumda değildi.

Onu kollarıma almıştım ve yaşadığı onca şeyden sonra, neredeyse onu ve bizi kaybedecekken, gitmesine izin vermeyi reddettim.

Şimdi olmaz. Hiçbir zaman olmaz.

Odanın derinliklerine doğru yürürken onu göğsüme yasladım. Loş bir ışık vardı, fenerin içindeki ateş de canlılığını yitiriyor gibi görünen bir aleve dönüşmüştü. Deri ve eski parşömen kokusu havayı dolduruyordu, tanıdık ama aniden yabancı.

Burası ait olduğum yer değildi. Artık ait değilim.

Öyleydi.

Verena kollarımda zar zor kıpırdandı, nefesi boğazımda tüy gibi hafifti. Parmakları gömleğimin kumaşına dolanmış, sanki yeterince sıkı tutunmazsa yok olacağımdan korkuyormuş gibi umutsuzca yapışmıştı.

Üzerimizdeki baskıyı hafifletmek için konuşmam, bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama kelimeler beyhude geliyordu. Yapılanları silebilecek ne söyleyebilirdim ki? Onu odada kırık ve kanlar içinde bulunduğumdan beri gözlerinde yaşayan dehşeti yok edecek ne söyleyebilirdim?

Hiçbir şey yoktu.

 kimizi de yatağın kenarına indirdim, şilte ağırlığımızın altında hafifçe eğıldi.

   çekmekle inlemek arasında yumuşak bir ses çıkardı ve içgüdüsel olarak onu sıkıca kavradım.

Dudaklarımı şefkatle başının tepesine bastırdım, onun sıcaklığını, varlığını hissetmeye, kendimi onun burada olduğu gerçeğine demirlemeye ihtiyacım vardı.

"Verena," diye mırıldandım sonunda saçlarına karşı, sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkıyordu.

Titredi, sadece hafif bir ama ben hissettim.

Narin parmakları göğsümde hafifçe esnedi ama başını kaldırmadı.

Yavaşça, şefkatle elimi omurgasında gezdirdim, kemiklerinin keskin kenarlarını, vücudunun babasının zulum  altında eriyip gittiği yerleri hissettim.

Çenemi o kadar sıkılmışım ki ağınyordu. Çok geç kalmışım.

O buradaydı, yaşıyordu ama ben hâlâ çok geç kalmışım.

"Seni temizlemem gerek," dedim usulca, şakağına bir öpücük kondurarak. " yileştirilmesi gereken başka bir yara olmadığından emin olmam gerekiyor."

Nefesi kesildi, ama cevap vermedi, sadece ona daha sıkı sarıldı.

Ben.

Ayağa kalktım, bizi banyoya götürürken onu nazikçe kendime yasladım. I Tutuşumu değiştirerek onu dikkatlice ayağa kaldırdım ve kendimi geri çekilmeye zorladım.

Neredeyse beni öldürüyordu.

Verena bana baktı, gözleri belirsizlik ve *korkuyla* irileşmişti. Ben banyoyu hızla başlatıp küveti buharlı su ve yağla doldururken bakışları küçük odanın içinde gezindi.

Sudan buhar yükselirken oda hızla karanfil kokusuyla doldu.

Verena'ya döndüğümde kıpırdamamıştı ve gözleri hala periliydi. Elleri önünde sımsıkı kenetlenmiş, omuzları sanki kendi içine çekilmeye çalışıyormuş gibi sıkıca kapanmıştı.

Derin bir nefes aldım ve önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce kendimi dengeledim. Parmaklarım yavaşça ayağındaki ayakkabıların yıpranmış, yırtık kenarlarına uzandı.

Sertleşti.

"Verena." Bakışlarımı onunkilere diktim, burada benimle olduğundan, anıların içinde kaybolmadığından emin olmak istedim. "Sadece ben varım."

Sertçe yutkundu, bu hareket boğazının gergin çizgisinde görülebiliyordu. "Biliyorum," diye cevap verdi ama sesi kırılgandı. Küçüktü.

Bekledim.

Onu asla acele ettirmem.

Elleri titreyerek uzandı ve hafifçe omuzlarıma koydu. Bir ayağını temkinli bir şekilde kaldırmadan önce kendini dengelerken parmakları serin ve tereddütlüydü. Ayakkabısını çabucak çıkardım, yıpranmış deri kolayca kayıyordu, o diğer ayağını kaldırmadan önce aynısını yapmama izin verdi.

Oda sessizdi, sadece yükselen suyun sesiyle doluydu.

Pantolonunun bağlarına uzandım, ustalıkla gevşettim ve kumaşı bacaklarından aşağı kaydırdım.

İçinden çıktığında bacakları ortaya çıktı ve iyileşmenin çeşitli aşamalarındaki çürüklerin goblenini ortaya çıkararak teninde sessiz bir acı hikayesi çizdi.

Ayağa kalktım, acısının ağırlığı beni ezmekle tehdit ediyordu.

Gömleğine uzanırken elleri gözle görülür şekilde titriyordu, parmakları yavaşça kaldırmadan önce etek ucunu karıştırıyordu. Kumaş karnına doğru ilerliyordu ve teninin durumu karşısında ürperdim. Gömleği kaburgalarının ve göğsünün üzerinde kayarak daha da yukarılara taşdı, sonunda omuzlarını geçip başının üzerinden kayana kadar. Yere düşmesine izin verdi, kumaş ayaklarının etrafında toplanıyordu.

Kızgın kırmızı izler etini boydan boya kaplamıştı, yaralar hâlâ iyileşiyordu, koyu morluklar ise solgun teninde fırtına bulutları gibi çiçek açmıştı.

Dudaklarımdan yavaş ve kontrollü bir nefes çıktı.

Ona uzandım, bir kolumu dikkatlice sırtının arkasına, diğerini dizlerinin altına kaydurdım. Nazikçe kaldırarak onu göğsüme yasladım, kırık bedeninin sıcaklığını üzerimde hissettim ve buharın su yüzeyinden yumuşak dallar halinde yükseldiği banyoya yaklaştım.

Yavaşça onu indirdim ve ayaklarının ılık suya dalmasına izin verdim. "Çok fazla gelirse söyle," diye mırıldandım usulca.

Küçük bir baş sallama hareketiyle karşılık verdi, gözleri benimkilerle buluştu.

Vücudunun tamamen suya gömülmesine izin verdim, su beni omuzlarıma kadar ıslatacak şekilde yükseldi. Başını kucaklayıp küvetin kenarına yasladığımda usulca iç çekti.

Bir bezi kollarının üzerinde gezdirmeye başladım, kir tabakalarını ve kurumuş kan kalıntılarını nazikçe sildim.

Dokunuşumun altında kendini bu kadar kırılgan hissetmesinden, kaburgalarının her çıkıntısını, eskiden yumuşaklık olan her keskin açığı bu kadar kolay hissedebilmemden nefret ediyordum.

Ama ona bakmama izin verdi. Buna sahip olmama izin verdi.

Sessizce çalıştım, onu izledim, yüzünü ve bez özellikle hassas bir noktadan her geçtiğinde yanağının içini ısırışını inceledim.

İçimde kabaran öfke selini zar zor zapt edebiliyordum, keşfettiğim her yeni yara izi ya da yarayla kaynayan bir öfke. Bu öfke damarlarımda dolaşan bir orman yangını gibiydi, her türlü mantıklı düşünceyi tüketiyor ve ardında sadece kavurucu bir sıcaklık bırakıyordu.

Bezi hafifçe yan tarafındaki yaranın üzerine sürdüm ve keskin bir nefes aldı, vücudu içgüdüsel olarak benden uzaklaştı.

Hemen bezi bıraktım. "Özür dilerim."

Başını salladı, gözleri sözlerine rağmen duygu fırtınasını ele veriyordu. "Yapmadın..." diye başardı, ancak nefesi düzensiz ve düzensizdi. "Ben iyiyim."

Ama değildi.

Ellerimi kaldırdım ve parmak uçlarımda hâlâ hissedebildiğim büyüü topladım. "Bırak da seni iyileştirmeyi bitireyim."

"Hayır." Sözcük keskin ve aniydi.

Titreyen elleriyle bileklerimi kavradı, tutuşu zayıf ama çılgıncaydı. Gözleri benimkilerle buluştu, panikle irileşmişti. "Hayır, Dacre. Yapamazsın. Yapabilirim..." Kelimeler dudaklarında bocaladı.

O söyleyemedi bile ama ben biliyordum.

Yüz hatlarına kazınmış korkuyu görebiliyordum. Benden tekrar alabileceğinden korkuyordu.

Parmaklarını nazikçe bileklerimden çekerken göğsüm daraldı. "Sıkmayacaksın," diye teminat verdim.

Tepkisi başını sessizce sallamak oldu, nefesleri hızlı ve sığdı, elleri suyun altında yumruk şeklinde kıvrılırken titriyordu. "Bunu riske atmayacağım."

Gözlerindeki korku içime işledi, kendi suçluluğumun bir yansımasıydı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve çenesini eğerek bana bakmaktan başka çaresi kalmamasını sağladım. "Bana zarar vermeyeceksin," diye ısrar ettim. "Sana güveniyorum."

Gözleri belirsizlikle parlıyordu, içinde bir duygu fırtınası dönüyordu. "Kendime güvenmiyorum."

Eğildim ve onu öptüm, bu hareket düşünceden ziyade içgüdüyle yapılmıştı. Tereddüt yoktu, sadece aramızdaki uçurumu kapatmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç vardı.

Anında bana doğru yumuşadı, elleri gömleğime gitti ve kumaşı bir can simidi gibi sıkı.

Ona ihtiyacım vardı.

Ona ne olduğumuzu, aramızdaki bu bağın onun korkusundan daha güçlü olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

Öpüşmeyi derinleştirdiğimde içimde eridi, parmakları titriyor, aciliyet ve belirsizlik karışımıyla beni kavırıyordu. Dudakları benimkilerin altından ayrıldı, yumuşak ve çaresizdi, ikimizin de kelimelere dökemediği bir şey için sessiz bir yalvarış.

Elimi ensesinden yukarı kaydırdım, parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçirerek onu kendime çektim, ona ihtiyacım vardı, buna ihtiyacım vardı - kaybettiğim şeyden korktuğum onca geceden sonra onun sıcaklığını, onun hayatını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı ağzının kenarından geçirip yanağında bir yol çizerek tenine fısıldayabildiğim kadarıyla "Sen baban değilsin." dediğimde nefesi kesildi, narin bir soluktu.

İçinden bir ürperti, bir duygu dalgalanması geçti ama çekilmedi.

Dudaklarımı kulağının altındaki narin deriye bastırdım ve dudaklarımın bir kalp atışı kadar orada kalmasına izin verdim. "Asla o olamayacaksın, Verena."

Dudaklarından kesik kesik bir nefes çıkarken elleri gömleğimi sıkıca kavradı.

Onu tekrar öptüm, nazikçe, saygıyla.

Onu kendime çekmek, korkmanın ne demek olduğunu unutana kadar etrafıma sarmak istedim. Sadece bunu, sadece beni tanıyana kadar her şeyi unutmasını istedim.

Ama onun değiştiğini, vücudunun sertleştiğini hissettiğimde kendimi geri çekilmeye zorladım.

Gözleri iri ve periliydi, nefes alış veriş hâlâ dengesizdi.

Hâlâ o korkunun içinde boğuluyordu.

Ellerimi yavaşça kollarında gezdirdim, sonra bileklerini elime aldım, aramızda tuttum ve nabzımın sabit atışını hissetmesine izin verdim. "Sana güveniyorum," dedim tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Gözleri bileklerime kayd, sanki bir zamanlar benden hortumladığı, beni istemeden kuruttuğu yeri hâlâ görebiliyormuş gibi.

Bunun için kendini asla affetmeyeceğini biliyordum.

"Buraya gel," diye mırıldandım, kolumu arkasına koyup ağırlığını destekleyebilmek için yer değiştirdim. "Sana sarılmama izin ver."

Tereddüt etti.

Sonra yavaşça bana doğru ilerledi, alnını omzuma dayadı, nefesi boğazımı ısıttı.

Sessiz bir nefes verdim, kollarımı ona doladım, bir elimle sırtını düzleştirdim. Çok zayıftı, çok kırılğandı ama buradaydı.

O buradaydı.

Ve onun bu şekilde kalması için her şeyimi verirdim.

Parmakları saçlarıma dolandı, iç çekerken beni kendine doğru çekti, bu ses göğsümde yavaşça kıvrılan bir ağrıya neden oldu.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda alnımı onunkine yasladım, nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Kendimi daha fazla tutamadım, ona tam olarak nasıl hissettiğimi söyleme şansını kaybetme riskini göze alamadım.

Titreyen bir nefes verdi ve konuştuğunda sesi titriyordu. "Ben de seni seviyorum."

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onun her parçasını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onu küvetten çıkardım, nemli teni bana baskı yapıyordu ve onu odaya geri götürdüm. Benimle mücadele etmedi, tereddüt bile etmedi. Sanki oraya aitmiş gibi bana doğru bastırdı.

Onu yatağın kenarına yatırdım, havluya uzandım ve kumaşı omzuna doğru kıvrarak nazikçe etrafına sardım. Sıkıca kavradı, elleri kıvrımlardan zar zor görünüyordu.

Teni hâlâ nemliydi, koyu renk saçlarının uçları su damladıkça kıvrılıyordu. Küçük görünüyordu. Çok küçük.

Ve bundan nefret ettim.

Tekrar önünde diz çöktüm, ellerim dizlerinin üzerindeydi. "Buraya gel," diye mırıldandım, onu nazikçe kendime doğru çektim.

Dinledi.

Öne doğru kaydı, kalçalarının arasına girmeme izin verdi, kollarımı ona dolayana, aramızda boşluk kalmayana kadar vücudu benimkine bastırdı.

Sadece biz kalana kadar.

Yüzünü omzuma gömdü, elleri gömleğimi yumrukluyordu. "Gözlerimi kapatmak istemiyorum."

Sertçe nefes verdim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "O zaman yapma." Yumuşak bir kahkaha attı ama içi boştu, bomboştu.

Ondan da nefret ederdim.

Çenesini yukarı kaldıracak kadar uzaklaştım ve onu bana bakmaya zorladım. "Geri dönmeyi başardık," dedim, sesim sabitti. "Güvendesin. Ve ben

Sana bir daha bir şey olmasına izin vermeden önce bu lanet dünyayı yakıp kül edeceğim."

Yüzünden bir şey geçti, kırılğan bir şey. "Biliyorum."

Alnımı onunkine yaslayıp gözlerimi kapattım. "O zaman uyurken sana sarılmama izin ver."

Tereddüt etti.

Ama sonra başını salladı.

Ayağa kalktım, onu kendimle birlikte kaldırdım ve o da bana izin verdi. Onu yatağın ortasına yerleştirmeme izin verdi, yanına tırmanmama izin verdi, battaniyeleri üzerimize çekmeme izin verdi.

Arkama yaslandığım anda yanına bastırdı, parmakları hafifçe göğsüme yaslandı ve kalp atışlarımı hissetti.

Elimi yavaşça sırtında gezdirdim ve alnına bir öpücük kondurdum.

Vücudundaki gerginliği, şu anda bile ona yapışmış olan kalıcı dehşeti hissedebiliyordum.

Ben de ona daha sıkı sarıldım.

Dudaklarımı saçlarına, başının tepesine, şakağına bastırdım, beni hissetmesini istedim.

"Seni yakaladım," diye mırıldandım. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Nefesini usulca verdi, nefesi boğazımda dalgalanıyordu.

Yavaşça vücudu gevşedi, nefes alış veriş i sabitlendi.

Elleri göğsüme bastırdı, parmakları gömleğimin kıvrıldı.

Alnından bir kez daha öptüm, uzun süre.

Sonra, nihayet, nihayet, uyku onu altına çekti ve ben uyanık kaldım, onu tuttum, ona göz kulak oldum, çünkü bir daha hiçbir şeyin onu benden almasına izin vermeyecektim.

BÖLÜM 15

DACRE

İ onu terk etmek istemedi.

Hâlâ kollarımda uyurken değil, aldığı her nefes ona katlandığı her şeye karşı sessiz bir savaş gibi gelirken değil.

Ama gitmek zorundaydım.

Çünkü o battaniyenin altında kıvrılmış, şimdilik güvende yatarken, isyan ona nasıl bir kader biçeceklerine karar veriyordu.

Sanki seçim yapmak onlara kalmış gibi.

Dikkatlice yer değiştirdim, kendimi yataktan sıyırdım ama sıcaklığım onu terk ettiği anda kıpırdandı. Parmakları gömleğimin kumaşında kıpırdandı, sanki ulaşamayacağı bir şeye uzanıyormuş gibi körü körüne kavradı.

"Dacre..." Sesi yorgunluktan pürüzlüydü.

"Ben buradayım." Dudaklarımı şakağına götürdüm, onu içime çektim ve göğsümdeki ağrıyı durdurmaya çalıştım. "Uyumaya devam et. Yakında döneceğim."

Yavaşça gözlerini kırptırdı, bununla savaşıyordu. "Nerede...?"

Bir elimi omurgasında gezdirerek onu toprakladım. "Konseyle konuşmam gerek," diye mırıldandım dudaklarımı yanağında gezdirirken. "Uyanmaya hazır olduğunda Wren ve Kai seni pınarlara götürecekler."

Dudakları aralandı, gözlerinde bir parça panik parladı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. *Görmek için Ben.*

"Kimse seni benden alamayacak." Gözlerini aradım, gözlerinin Sözlerim üzerine göz bebekleri parladı. "Hiç kimse."

Yavaşça başını sallamadan önce uzun bir süre bana baktı.

Alnımı onunkine yaslayarak nefes verdim. "Wren her zaman seninle olacak."

Sertçe yutkundu ve büyüğü parmak uçlarımla altında kıpırdandı. "Peki ya sen?"

"Bu iş biter bitmez seni bulacağım."

Cevap vermesini beklemedim. Bekleyemezdim, yoksa hiç gitmezdim.

Ondan uzaklaşmadan önce onu öptüm ve yatak odamın kapısını açtım. Güvende olduğunu kendime hatırlatmak için son bir kez ona baktım ve bir daha asla yanından ayrılmama arzusunı durdurmaya çalıştım.

Wren ve Kai çoktan dışarıda bekliyorlardı, yüzleri asıktı.

"Hâlâ uyuyor," dedim, sesim gergindi. "Onun yanından ayrılmayın."

Wren başını salladı, kapıya doğru uzanmaya başlamıştı bile. "Biz onun yanında olacağız."

Kai'nin gözleri benimkilerle buluştu, keskin ve bilgili. "Biz onu güvende tutacağız. Sen konseyi idare et."

Koridorlarda keskin, amaçlı adımlarla ilerliyordum ama attığım her adımda şehrin beni izlediğini hissedebiliyordum. Hava bugün farklıydı, daha sıkı, daha ince. Dile getirilmemiş binlerce korkunun ağırlığı duvarlara baskı yapıyordu. Kararı bekleyen sadece konsey değildi.

Hepsi öyleydi.

O bizden biri değildi. Onun varisiydi. Tehlikeliydi.

Kelimeleri hissedebiliyordum, korkularını hissedebiliyordum, şehrin içinde fısıldıyorlardı ve yumruklarımı sıkarak adımlarımı sabit tutmaya zorladım. Hiçbir zaman babamın oğlu olmak istememiştim. Ama bu gece, onunla birlikte gelen güce ihtiyacım vardı.

Verena kralın kızıydı ve ben de isyan liderinin oğluydum.

Verena onların tutsağı değildi ve bunu bilmelerini sağlayacaktım.

Oda kapısına yaklaştıkça içimdeki gerilim daha da keskinleşiyordu. Bakışlarımı koridorda gezdirerek büyükannemden bir iz aradım. Micah'tan.

Burada olmaları gerekiyordu. Micah onu getireceğine söz vermişti.

O sarayda Verena'nın başına gelmesine izin verdiği şeyden sonra ona tekrar güvenmek istememiştim ama elimdeki tek seçenek oydu.

Gizli şehirde büyükanneme ihtiyacım vardı. Herkesin ona duyduğu saygıdan yararlanmaya, onu babama karşı sadece onun sağlayabileceği bir şekilde kullanmaya ihtiyacım vardı.

O isyanın lideriydi ama büyükannem bambaşka biriydi. Kraliçeye hizmet etmiş, bu isyana hizmet etmiş ve kızını bu uğurda kaybetmişti.

Ve eğer Micah yalan söylüyorsa, eğer bize ihanet ettiyse-
Burnumdan sertçe nefes verdim ve düşünceyi uzaklaştırdım.

Micah'ın kaybedecek çok şeyi vardı. Kız kardeşi hâlâ kralın elindeydi ve bu isyanın onu geri almak için tek şansı olduğunu biliyordu.

Ona hâlâ güvenmiyordum ve onu asla affetmeyecektim. Ama ona ihtiyacım vardı.

Ve şu anda büyükanneme daha çok ihtiyacım vardı.

Oda kapısına doğru uzandım, çenem tutulmuştu, nabzım göğsümde yavaş ve sabit bir savaş tamtamydı.

İçeri adımımı attığım anda konuşmalar kesildi. Yavaş yavaş değil. Sessizliğe gömülen mırıltılarla değil. Çizmelerim eşiği geçtiği anda oda, sesin kendisini kesen bir bıçak gibi sessizleşti.

Dikkatlerini ve korkularını üzerime çektim ve bunu memnuniyetle karşıladım.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim, ses boşlukta yankılandı. Tanıdık yüzler dönüp baktı. Bazılarının yanında savaşmışım. Bazıları beni eğitmişti. Bazılarıyla birlikte kan dökmüştüm.

Şimdi bana sanki onlara çoktan ihanet etmişim gibi bakıyorlardı. Sanki Verena'nın yanında yer almak onların ölüm fermanını imzalamak demekmiş gibi.

Güzel. Bırak korksunlar.

Benden korksalardı, ona dokunmazlardı. Benden korksalardı, onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını bilirlerdi.

Babam odanın ortasında durmuş bekliyordu. Yüz ifadesi dikkatle nötrdü ama gözlerindeki zaferi gördüm. Onları çoktan kazanmıştı.

Konsey bölünmüştü ama bunu görebiliyordum, ona doğru eğilmişlerdi, yüz ifadeleri temkinliydi ama ikna olmuşlardı. İşine çoktan başlamıştı.

Ama odaya doluşanlar sadece konsey değildi. Babam davasına yardım edecek diğer kişileri de getirmişti, yaşlıları ve askerleri. Hepsi ona sadıktı, hepsi ondan korkuyordu.

Yaşlılardan biri olan Enora ilk olarak, "Varis hakkında ne yapılması gerektiğini tartışmalıyız," diye konuştu.

Varis. Verena değil.

Çenemi öyle bir sıktım ki ağrıyordu.

"O bir yük," dedi babam yumuşak bir sesle, öne doğru bir adım atarak, sesi sakindi. Hesaplanmış. "Dün gece hepimizin şahit olduğu gibi büyüü dengersiz ve babası onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

Odada bir mırıltı dalgalandı ve konuşmadan önce sakinleşmesine izin verdim. Tartışmalarını biliyordum, korkularını biliyordum ve ben Verena'yı kucağıma alıp onun korkularını yok etmeye çalışırken babam muhtemelen bütün geceyi bu korkuların alevlenmesine yardım ederek geçirmişti.

"Kral çaresiz durumda." Sesim demir gibiydi. Sözlerimin yerleşmesine, odayı boğan yoğun gerilimi kesmesine izin verdim. "Ve hepimiz erkekler çaresiz kaldığında ne olduğunu biliyoruz." Babama baktım. "Kötü kararlar verirler. Hatalar yaparlar."

Bakışlarımı konseyin üzerinde gezdirerek yavaşça öne doğru bir adım attım. "Size tünellerin yerini söyledim." Sesim sakindi ama alttan alta keskinleşiyordu. "Verena saray hakkında hepimizin toplamından daha fazla bilgiye sahip. Bize yardım edebilir."

Birkaçı rahatsız bir şekilde yer değiştirdi.

Babam başını eğdi, beni dikkatle izliyordu. "Demek istediğim de tam olarak bu, evlat." Sesi yumuşak ve eşitti. "Gerçekten onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vereceğine inanıyor musun? Sarayı tanıyor, kralı tanıyor ve kral da sırlarının, onun ölmesini isteyen isyanın içinde saklı kalmasına izin vermeyecektir."

Bakışları odanın içinde gezinmeden önce sorunun ağırlığını hissetmesine izin verdi.

"Ve daha da kötüsü," diye devam etti, sesi yumuşak ama tehlikeliydi, "kız ona geri dönmek istediğinde ne olacak?"

Odada bir mırıltı dalgalandı ve göğsümdeki öfkenin orman yangını gibi patladığını hissettim.

"Ne cüretle onun-"

"Bence," diye araya girdi babam yumuşak bir sesle, "sadakati o kadar da net değil." Dikkatini tekrar diğerlerine çevirdi. "Söyle bana Dacre, ona olan duyguların onun ne olduğu gerçeğini görmeni engelleyecek kadar kör mü etti seni?"

Konuştğu her kelimeyle büyüyen öfkemi kontrol etmeye çalışarak yer değiştirirken ellerim yumruk oldu. "Gerçek şu ki, o senin tutsağın değil."

Beni duymalarını, söylediklerimin bu isyanın iliklerine istedim.

"O senin düşmanın değil," diye devam ettim, gözlerimin odayı taramasına izin vererek. "O bir silah değil. Kilit altına alınacak bir sifon ya da babasına doğrultulacak bir bıçak değil. O, canını zor kurtarmış bir kız. Bu odadaki herkesin hayal edebileceğinden çok daha fazla acı çekmiş bir kız. O, o değil."

Kimse konuşmadı, hareket etmediler ama babam gülümsedi. Yavaşça.

"Onun o olmadığını söylüyorsun," diye mırıldandı, sesi sessiz ve alaycıydı. "Ama senden aldı, değil mi?"

Kaslarım kilitlendi ve gülümsemesi daha da arttı.

"Hepimiz gördük, Dacre. Senden hortumladığında bunu hissettik. Neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar vücudundaki yaşamı nasıl çaldığını hissettik." Gözleri titredi ve bir an için gözlerinde korkuyu görebildiğimi sandım. Kendisi için değil, benim için. "Söyle bana, babasının hayatımız boyunca bize yaptıklarından farklı bir his miydi? Senin onu korumak için can attığın gibi o da seni koruyor gibi hissettirdi mi?"

Hayır. Onun içinde boğulmak gibi hissettirmişti. Tükenmiş gibi hissettirmişti.

Konseyl üyelerinden birkaçı başını salladı, gözleri tedirginlikle kararmıştı, babamın sözleri içlerine yayılıyor, korkularını her geçen an daha güçlü hale gelene kadar mayalıyordu.

"bir niyeti yoktu," diye hırladım. "O asla-"

"Asla yapmaz mı?" Babam güldü, soğuk ve duygusuz. "Bize aptalmışız gibi davranma, Dacre. Hepimiz onun ne yaptığına şahit olduk. Onu tekrar yapmaktan ne alıkoyacak?"

Öfkemi zar zor dizginleyerek öne çıktım.

"Hepiniz ondan korkmaya o kadar odaklanmışsınız ki," diye homurdandım, kendi sihrimin parmak uçlarımda çitirdamasına izin vererek, "gerçek düşmanın kim olduğunu unutmuşsunuz."

Bakışlarımın odayı taramasına izin verdim, damarlarımdaki ateşi, her santimimde yazılı olan gerçeği görmelerine izin verdim.

"Toprak zaten ölüyor," diye devam ettim, sesim taş gibi sertti. "Nehirler yavaşlıyor, toprak onun egemenliği altında soluyor. Sonsuza dek bu mağaralarda saklanabileceğini mi sanıyorsun? Onun zalimliğine dayanabileceğini mi sanıyorsun?"

Tavanı, üzerimizde yaşayan krallığı işaret ettim. "Bu şehrin dışına çıkın. Toprağa bakın. Çürüyor. Onun büyüünün altında, geminin altında soluyor."

Odada birkaç mırıltı dalgalandı. Biliyorlardı. Onlar da görmüşlerdi. Yıllardır hepimiz görmüştük.

Yine de kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı.

Sanki sessizlikleri bir şekilde gerçeği inkâr ediyormuş gibi orada korkaklar gibi oturdular ama sonra kapılar açıldı ve daha fazla saklanamadılar.

"Sen onun gücünden korkuyorsun ama ben ."

Büyükannem Micah'ı da arkasına alarak oda kapısından içeri girdiğinde konsey döndü, şok olmuş soluklar etrafımızda çınladı.

Gözleri ikiz aynaydı, ayın serin parıltısı gibi yansıyor ve bakışları kaosu delip geçerek doğrudan babamın üzerine iniyordu.

Ve adam onu izliyordu, kadın içerideki her bir kişiye bakabilecek kadar odanın içine doğru ilerlerken bakışları dikkatle onun üzerinde sabitlenmişti.

"Bu isyan için savaştığınızı söylüyorsunuz," dedi yumuşak bir sesle ama sesinde bilmiş bir tını vardı. "Özgürlük için savaştığını söylüyorsun ama onu gerçekten durdurabilecek tek kişiden korkuyorsun."

Başını çevirdi ve bakışlarını konseyin üzerinde gezdirdi. "Kral durmayacak. Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi Marmoris'i de mahvedecek. Tıpkı Veyrith'e yaptığı gibi sizin evinizi de harap edecek."

"Bunun unutulmuş bir ülkeyle hiçbir ilgisi yok." Babam sinirlendi. "Biz Veyrith için savaşmıyoruz."

"Öyle olmalısın." Büyükannemin bakışları tekrar babamınkilere kaydı ve babam irkildi. "Verena, Veyrith'in son kızı ama ondan önce de pek çok kızı oldu."

Bir adım öne çıktı. "Kraliçe."

Başka bir adım.

"Kızım."

Sesi keskinleşti. "Ben."

Odada yavaş ve gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Hiçbirimiz tek kelime etmeye cesaret edemiyorduk. "Veyrith'in ölümünü izledim," diye devam etti. "Toprakların onun hükmü altında merhamet için yalvarışını izledim. Verecek hiçbir şey kalmayınca kadar almasını, almasını ve almasını izledim."

Gözlerini babama dikti, artık o kadar yakındı ki istese uzanıp ona dokunabilirdi. "Ve sen bu mağaralarda saklanmanın seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

Kadın ona doğru yavaş bir adım daha attı ve adam geri çekildi, botlarının sesi hepimizin duyması için yankılanarak kadından uzaklaştı.

"Bu taşların altında açlıktan öleceksin," diye mırıldandı. "Karanlığın içinde çürüyeceksin, tıpkı üstündeki topraklar gibi."

Sanki odanın içine bir kase erimiş kurşun dökmüş gibiydi, her kelime yere düşerken ağır ve kalındı ve havayı baskıcı bir ağırlıkla kapladı. Kasvetli bir zarafetle konseye geri döndü.

"Ona güvenmek zorunda değilsin," dedi basitçe. "Onun yanında savaşmak zorunda bile değilsin, ama onun için savaşacaksın. Çünkü sahip olduğun tek gelecek o."

Oda yer değiştirdi. Büyükanнем döndüğünde konseyde bir tedirginlik dalgası yayıldı, varlığı kıyıya vuran bir gelgit gibi alanı .

Bana bakmadı. Babama da bakmadı. Bakışları, geldiğinden beri neredeyse hiç nefes almayan isyancılara kilitlenmişti.

"Onun varisi o, Elis," diye kükredi babam ama Elis onu duymamış gibi hareket etti.

"O öyle biri değil." Sesi sessizdi ama odadaki herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Babam burun delikleri alevlenerek alay etti. "O zaman söyle bize, nedir o?"

Büyükanнем çenesini eğdi, gümüş gözleri meşale ışığında çelik gibi . "O bir gelincik."

Bu kelime kaburgalarım bir darbe gibi çarptı.

Tideborn.

Bu kelime başkentin altındaki heykelde, bizi saraya götüren kalıntılarda, biz doğmadan çok önce oyulmuş taşların fisıltısında yazılıydı.

Değişken kumlara bağlanmış bir ruh.

Geçmişin kemiklerine kazınmış bir uyarıydı bu. Kelimeler zihnimde fisıldanırken kanım dondu.

Verena, hiçbirimiz onun adını bilmeden çok önce kadere yazılmıştı. "Kral saltanatını kehaneti yeniden yazmaya, onu gömmeye çalışarak geçirdi. onun egemenliği altında," diye ısrar etti. "Ama unutan sadece biziz. Kara unutmadı. Deniz unutmadı. Gemiler unutmadı."

Döndü ve babamın bakışlarını meydan okumadan daha keskin bir şeyle karşıladı.

"Ona tehlikeli diyorsun." Sözcüklerin yerleşmesine izin verdi. "Ama bunun nedeni gerçeği biliyor olman. Bu savaş seninle bitmeyecek. Bu isyanla da bitmeyecek. Onunla bitiyor."

Derin bir sessizlik odanın derinliklerine yerleşti ve mekânı ürkütücü bir durgunlukla sardı. Bu anlaşmanın sessizliği değildi; korkunun ağır, baskıcı sessizliğiydi. İsyân liderlerini bir mengene gibi sardığını hissedebiliyordum.

Tüm hayatlarını kazanabileceklerine inandıkları bir savaşı, kaderi hesaba katmayan bir savaşı yürütmeye adanmışlardı.

Babam alay etti. "Kehanetler aptallar ve tahtlarını korumak isteyen krallar içindir."

Büyükannem irkilmedi. Tereddüt etmedi.

"Kral bu kehanete inanıyor," diye mırıldandı. "Yoksa neden onu hayatta tuttuğunu düşünüyorsun?"

"Ne kehaneti?"

Büyükannem o zaman bana baktı, kelimeler dudaklarından dökülürken gözlerimin içine baktı. "Gölge altın tahtı yuttuğunda ve büyüünün aktığı yerde nehirler kuruduğunda. Lanetli, kadere bağlı ellerle yükselecek, değişen kumlara bağlı bir ruh."

İçimdeki her şey durdu. Nefesimi bulamadım, sözlerinin ezici ağırlığını durduramadım.

"Harabeden, kandan ve savaştan doğmuş, almak için bağlanmış ama yas tutmak için lanetlenmiş. Gelinin hediyesi, zincirle bağlı, bağı koparmak ya da tekrar bağlamak için."

Kelimeler taşa vurulan bir çekik gibi içime saplandı.

Büyüm sarsıldı. Göğsümde sımsıkı sarıldı, sanki kadim bir şey içimde bükülüyordu, bekleyen bir şey. *Onu bekliyordu.*

Baę alevlendi. Nazikçe değil. Kükredi. Kaburgalarımın hızla gečen bir ısı çatlağı, damarlarımda orman yangını gibi yanıyordu.

Nefesim boğazımda kilitlendi ve bir an için tek nefes alabildiğim o oldu.

Kehanet sadece kelimelerden ibaret değildi. Bu savaşın dokusuna işlenmiş bir iplikti. Verena'nın kanına, derisinin altında kıvrandığını hissettiğim büyüye işlenmişti.

Onu bekliyordu.

"Gelgit çoktan yükselmeye başladı." Büyükannemin sesi sanki bir sisin içinden fısıldanmış gibiydi.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım, kendimi nefes almaya, nabzımı düzene sokmaya zorladım ama aramızdaki bağ hâlâ içimde sağır edici bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Sanki biliyormuş gibi beni çekiyor, içime işliyordu.

Oda değişti, mırıltılar yeniden yükseldi, belirsizlik ufuktaki bir fırtına gibi büyüdü. Babamın bakışlarıyla karşılaştım, önümüzdeki seğimin ağırlığını hissettim. O da bunu gördü.

Bu artık onun isyanı değildi. Bu onun isyanıydı.

"Ya yükseliriz ya da boğuluruz."

BÖLÜM 16

VERENA

T burada hava farklıydı.
Ağırmış.

Aldığım her nefes, üzerime çöken beklentileri hatırlatan istilacı bir ağırlık gibi kaburgalarımın baskı yapıyordu.

İsyan kalmama izin vermişti ama güvende değildim.

Fısıltılardan değil. Her hareketimi izleyen, tam da korktukları gibi biri olduğuma dair kanıt bekleyen gözlerinden değil.

Bir canavar.

Bu kelime yüksek sesle söylenmemiştir ama ben bir odaya girdiğimde kesilen her mırıltılı konuşmada bunu duyuyordum. Ne zaman yanlarından geçsem omurgalarını sertleştiren gerginlikte gördüm.

Ben onlardan biri değildim ve asla da olmayacaktım.

Her zaman babamın bir parçası olacaktım, nefret ettikleri, savaştıkları adamın bir parçası olacaktım.

Bildiklerinden doğan yeni bir canavardım.

Sadece birkaç gün önce gizli krallığa döndüğümünden beri değişmezim haline gelen eğitim odasında dururken, farkına vardığım şey göğsümün derinliklerine yerleşti ve soğuk parmaklarını ciğerlerime doladı.

Mekânın kenarında tek bir fener titreyerek karşımda duran Kai'nin keskin yüz hatlarını aydınlattı. İfadesi okunamıyordu ama duruşu rahattı, ellerini arkasında kavuşturmuş beni izliyordu.

Sağımda, Dacre'ın büyükannesi pürüzsüz, düz bir taşın üzerinde oturuyordu. Beklediğimden daha sakindi, varlığı aldatıcı derecede sessizdi. Ama onda sarsılmaz bir şey vardı. Bir güç.

Küçük, çelimsiz bedeniyle hiçbir ilgisi olmayan bir güç.

"Tekrar," dedi.

Nefes verdim ve dikkatimi tekrar elimdeki işe vermeye zorladım.

Önümdeki taş küçüktü, ancak avuç içim kadardı. Kolay bir hedefti. Cansız. Güvenli. Ona uzandım ya da en azından denedim.

Damarlarımdaki büyü titredi, büküldü, direndi. Daha fazlasını istiyordu. Bir taş değil. Verecek hiçbir şeyi olmayan bir şey değil.

Keskin bir nabız kaburgalarımın çarptı ve onu geri çekmek için mücadele ederken nefes nefese kaldım.

"Hayır," diye mırıldandı Dacre'ın büyükannesi, başını hafifçe sallarken beni dikkatle izliyordu. "Taşa odaklan."

İçimden bir ürperti geçti, öfkem arttı. "Benim büyüm taşı istemiyor," diye ısırdım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni izlemeye devam etti ve bakışlarımı ondan ayırıp içimdeki güce karşı koyarak onu nesneye doğru itip almaya zorladığımda midem bulandı.

Kayadan bir enerji kıvılcımını sıçradı. Bir titreşim. Sonra, hiçbir şey.

Dizlerim titriyor, çökmekle tehdit ediyordu ama çökmeden önce elimi mağara duvarına bastırdım.

"Çok zorluyorsun," dedi Kai, sesi sabit ve eşitti. "Büyünü hissetmeli, içine yerleşmesine izin vermelisin. Onu zorlayamazsın."

Çenemi sıktım ve alnımdaki ince bir ter tabakasını sildim. "Hayatı olmayan şeylerden almak istemiyor."

Dacre'ın büyükannesi onaylarcasına mırıldandı. "Çünkü yapması gereken şey bu değil."

"O zaman neden deniyorsun?" Hayal kırıklığımın her zerresini belli ederek karşı çıktım. "Neden zamanımızı boşa harcayalım?"

"Çünkü kontrolü öğrenmelisin."

Cevap basitti, acımasızdı ve bundan nefret ediyordum.

Dilimin ucuna gelen ısırtıcı sözleri bastırmaya çalışırken yumruklarım iki yanımda sıkılı kaldı. *Deniyordum da*. Ama onlar, bir ömür boyu güçsüz olduğuna inanarak geçirdikten sonra, istediğinden çok daha fazla güce sahip olduğunu keşfetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorlardı.

Hiç sahip olmamış olmayı dilediğiniz bir güce sahip olmak.

Çalan bir güç.

O gücün içimde hareket ettiğini hissedebiliyordum ve çenemde bir kas sıçradı. "Bunu yapamam."

Dacre'ın büyükannesi hemen, "Yapabilirsin," diye cevap verdi. "Sadece istemiyorsun."

Bakışlarımı onunkilere kaldırdım. İrkilmedi, yumuşamadı.

"Onu kontrol etmek istiyorum," diye fısıldadım ve kanımın yüzüme hücum ettiğini hissedebiliyor, kulaklarımda duyabiliyordum. "Tabii ki istiyorum."

"Hayır." Başını salladı ama gümüş gözleri beni terk etmedi. "Gitmesini istiyorsun."

Kelimeler bir bıçak gibi içime saplandı, büyüm içimde kıvrıldı, onu izliyordum ve içimdeki hissi durdurmak için çaresizce döndüm.

Eğitimin bedeli ağır olmuştu. Bugün zaten çok fazla şey vermiştim ve bedelini bedenim ve zihnim ödüyordu.

Yorgunluk beni sarmıştı ve kontrolümü kaybetmeden, pişman olacağım bir şey yapmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Verena." Wren'in sesi başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

Girişte durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, tam olarak çözemediğim bir ifadeyle beni izliyordu. Acıma değil. Korku da değildi. Başka bir şeydi.

Nefesimi sertçe verdim. "Hava almam lazım."

Yanından geçerken beni durdurmaya çalışmadı ama ayak sesleri beni takip etti. Gölgeli koridorlarda sessizce yürüdük, taş duvarlar pürüzlü ve sivriydi. Elimi onlara sürmek istedim. Taşın avucuma batışını, derime vereceği acıyı hissetmek istiyordum. Bu güçten başka bir şey hissetmek istedim.

"Düşündüğünden daha iyisini yapıyorsun."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken boş bir kahkaha attım. "Öyle hissettirmiyor."

"Asla olmaz." Sözleri yumuşak, neredeyse hüznüydü ve ona baktım, gerçekten ona baktım.

Dümdüz önüne bakıyordu, yüzü dikkatle nötrdü ama duruşunda gergin, katı bir şey vardı.

Göğsüm çöküyormuş gibi hissettirdi. "Özür dilerim. Olan her şey için."

Adımları duraksadı ama bana bakmadı. "Özür dilemene gerek yok."

"Seviyorum." Durdum ve yüzümü tamamen ona dönerek onu bakışlarımla buluşmaya zorladım.

"Sana yalan söylediğimi biliyorum," diye itiraf ettim. "Ve bana güvenmenin kolay olmadığını da biliyorum."

Yutkunurken boğazı düğümlendi, sonra nihayet nefesini verdi. "Kendini güvende tutmak için yalan söylemek zorundaydın," diye mırıldandı. "Bunun için seni suçlamıyorum."

O zaman gördükleri, kardeşinden aldıklarını izledikleri aklıma geldi ve gözlerime zorlukla bakabildiği için onu suçlamadım. Kendime bakmaya bile zor dayanıyordum. "Ve kardeşine yaptığım şey için." Gözlerimi ondan kaçırdım ve yanağımın iç kısmını ısırdım. "Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Eğer seni korkuttuysam..."

"Verena, dur." Adım dudaklarından döküldü ve uzanıp elini pazuma doladı. Onun dokunuşuyla irkilmemden nefret ediyordum. Onun da bunu hissettiğini bildiğim için nefret ediyordum. "Senden korkmuyorum."

Sözleri göğsüme çarparak nefes almamı zorlaştırdı.

"Üzgün olan benim," dedi tereddütle ve bakışlarım ona kaydı.

"Wren-"

"Bilmem gerekirdi." Sesi kırıldı. "Ben senin arkadaşınım ve bir şeylerin doğru olmadığını bilmeliydim. Senin yanında olmalıyım, böylece gecenin bir yarısı tek başına gitmek zorunda hissetmezdin."

Başımı salladım ama o durmadı.

"Eğer daha iyi bir arkadaş olsaydım..." Kolumdaki eli sıkılaştı ve suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum. "Sen asla babana geri dönmezdin."

İrkildim ama gözlerinden, beni delip geçen bakışlarından başka bir yere bakamadım. "Sana asla dokunamazdı, o yaraları sana asla veremezdi."

Gözlerindeki anıyı, sırtıma nasıl baktığını, onu nasıl rahatsız ettiğini neredeyse görebiliyordum.

Ona doğru uzandım, titreyen ellerini kendi ellerimin arasına aldım ve Wren gibi gözlerini kırptırdı. Ama çekilmedi. Bunun yerine önüne baktı,

Çenesi gergindi, omuzları onu çok genç gösterecek şekilde dikleşmişti. Çok kırılmış.

Kendi acımda, kendi korkumda boğulmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki, beni önemseyen insanları ne kadar incittiğimi düşünmek için durmamıştım.

Onu ne kadar incittiğimi.

"Wren," dedim usulca, elini sıkarak, "ben seçimlerimi yaptım. Sen değil."

Yutkunurken boğazı düğümlendi ama yine de bakışlarıma karşılık vermedi.

"Bunu görmeliydim," diye fısıldadı. "Ne kadar mücadele ettiğini, ne kadar kapana kısılmış hissettiğini fark etmeliydim."

Cevap vermedim çünkü ikimiz de gerçeği biliyorduk. Kendimi kapana kısılmış hissettim.

Mücadele etmişim ve kaçarken onu arkamda bırakmıştım.

Onu terk etmişim ve uyandığında gittiğimi fark etmenin Wren için nasıl bir şey olduğunu düşünmek için hiç durmamıştım. Tek kelime etmeden, bir açıklama yapmadan geride bırakılmak.

"Sen benim bu dünyadaki ilk arkadaşımın," diye fısıldadım. "Bir dosta ihtiyacım olduğunu fark etmediğim zamanlarda bile."

Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve beni boğulmaktan alıkoyan tek şey onlardı.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," diye itiraf ettim.

Yüzümü incelerken keskin bir nefes aldı. "Ayrılarak mı?"

"Dacre gerçekte kim olduğumu öğrendikten sonra, baban öğrendikten sonra, bunu tek başıma yapmam gerektiğini düşündüm. Yapabileceğimi düşündüm..." Ellerimize bakarak sözümü kestim. "Bu krallıktan çıkabilirsem her şeyi daha iyi hale getirebileceğimi düşündüm."

Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Ama daha da kötüleştirdi?"

Cevap vermedim çünkü ikimiz de gerçeği biliyorduk.

Wren yavaş bir nefes vermeden önce aramızda sessizlik uzadı. "Artık döndün," dedi, sesi daha yumuşaktı.

Başımı salladım. "Öyleyim."

"Pişman ? Krallık dışına çıkamadığın için?" diye sordu. Bu soru kaburgalarımın bir yumruk gibi indi.

Evet. *Her şeyden pişman oldum.*

O gece Wren'i arkamda bıraktığım için pişmanlık duydum, yalanlardan, acıdan ve beni babamın ayaklarına götüren seçimlerden pişmanlık duydum. Kim olduğuma pişman oldum.

o sarayda olmak. Dacre'a yaptıklarımın, ondan aldıklarımın pişmanlık duyduğum.

Ama tüm bunlardan daha çok, başarısız olduğum için pişmanlık duyduğum.

Özgür olmak için o kadar çok savaşıyordum ki, kaçmak için savaşıyordum, kaçmak için savaşıyordum ve sonunda geri sürüklenmiş ve tanımadığım bir şeye dönüşmüştüm.

Bir şey aldı.

Nasıl durduracağımı bilmediğim bir şey.

Keskin bir nefes aldım, parmaklarım onunkilere karşı seğiriyordu.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ettim. Kelimeler hamdı, içimin en derin, en parçalanmış yerinden kazınmıştı. "Kaçarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama tek yaptığım kendimi ona geri getirmek oldu. Ve şimdi..." Başımı mağara duvarına yasladım, gözlerim kapandı. "Bir zamanlar ondan korktuğum gibi şimdi kendimden korkuyorum."

"Verena..."

Ona dönüp baktım, gözlerimdeki derin korkuyu görmesine izin verdim. Tek bir izini bile saklamadım. "Hepsi benden korkuyor." Etrafımızdaki şehri işaret ettim. "Ve bunu yapmakta haklılar. Ben de tıpkı onun gibiyim."

İçimde sakladığım ve konuşmaya cesaret edemediğim kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim.

"Bunu nasıl söylersin?" Bir adım daha yaklaştı, sıcaklığı soğukluğuma sızıyordu. "Sana ne yaptığını gördüm. Seni o odanın zemininde gördüm. Her şeye karşı, ona karşı, seni yapmak istediği şeye karşı nasıl savaştığını gördüm." Gözleri benimkileri aradı. "Sen ona hiç benzemiyorsun."

Sertçe yutkundum, boğazım . Ona inanmıyordum ama istiyordum.

Tanrım, çok istedim.

"Ben bir sifonum." Yavaş, titrek bir nefes verdim.

"Biliyorum." Bana yanıldığımı söylemedi. bir şey olmadığını da söylemedi. Sadece durdu, katı ve hareketsiz. "Ve ne olduğun umurumda değil. Sen benim arkadaşımın ve önemli olan tek şey de bu."

Yavaş, titreyen bir nefes verdim ve başımı salladım, sadece bir kez, o da bana karşılık verdi, aramızda bir anlayış titreşimi geçti.

Sonra, sanki daha fazla dayanamayacağımı hissetmiş gibi, sertçe nefes verdi ve omzunu benimkine çarptı. "Hadi," dedi, sesi hafiflemişti ama konuşmamızın ağırlığı hâlâ aramızdaydı. "Senin şerefine birini öldürmeden önce gidip Dacre'ı bulalım."

Küçük, ürkek bir kahkaha . Fazla değildi ama gerçikti.

Bu gerçektir.

Wren sırtıttı, tekrar yürümeye başladığımızda kolunu benimkine doladı, onun varlığı beni toprakladı ve nefes almamı kolaylaştırdı.

Şehir gölgeli tüneller ve loş koridorlarla etrafımızda uzanıyordu. Şimdi daha sessizdi, geç saat bir sessizlik gibi üzerine çökmüştü, ama o gerginlik hala havada duruyordu, o her zaman var olan izleme, her adımımı takip eden o korku fısıltısı.

Ama Wren beni ileriye doğru götürürken tereddüt etmedi, kolumu sıkıca kavradı, adımları kendinden emindi. Sanki ne düşündükleri umurunda değildi.

Sanki nereye ait olduğumu biliyordu.

Ve şu anda beni doğruca ona götürüyordu.

Bir köşeyi döndük, yeraltı nehrinin yakınındaki daha geniş bir sokağa adım attık ve bunu yaptığımız anda onun sesini duydum.

"Her ne bildiğini sanıyorsan, yemin ederim ki bilmiyorsun." Dacre'ın sesi keskindi, zar zor dizginlenen öfke etrafındaki havada çatırdıyordu.

Wren iç çekti. "Birini öldürmeden önce onu bulma konusunda şaka yapıyordum ama sanırım haklı olabilirim."

Hızımızı artırdık ve tam zamanında köşeyi dönerek Dacre'ın Eiran'la karşı karşıya geldiğini gördük. Midemde soğuk ve keskin bir şey kıpırdadı.

Eiran'ı ormandaki o geceden beri, beni başından beri kullandığını anladığım andan beri görmemiştim.

Aynı görünüyordu. Aynı açık kahverengi saçlar, aynı okunmaz yüz, ama şimdi, Dacre'ın önünde dururken, onun ne olduğunu gördüm. *Bir korkak.* Ve Dacre onu parçalamaya hazır görünüyordu. Çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerinin kırılabileceğini düşündüm. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. parmak eklemleri bembeyazdı ve derisine baskı yapıyordu.

Wren yüksek sesle boğazını temizledi. "Bir şeyi mi bölüyoruz?"

Dacre'ın bakışları benimkilere kaydı ve bir anda vücudundaki gerilim değişti. Tek kelime etmedi. Sadece hareket etti.

Üç uzun adım attı ve önümdeydi, eli bileğimi buldu, parmakları sıkı ama dikkatli bir kavrayışla bileğimi sardı. Her zaman dikkatliydi.

"İyi misin?" Sesi sessiz ve yumuşaktı ama yine de sanki kendini zar zor bir arada tutuyormuş gibi keskin bir öfke taşıyordu.

Sertçe yutkundum, dokunuşunun sıcaklığının tenime sızdığını hissettim. "Ben iyiyim."

Bakışları üzerimde gezindi, herhangi bir zarar belirtisi, iyi olmadığımı dair herhangi bir kanıt aradı. Elleri kollarımın, belimin, kaburgalarımın üzerinde gezindi. Büyüsü benimkine karşı kıvrıldı, aradı, kontrol etti.

Onu uzaklaştırmak istedim.

Bana bakışından bunu bildiğini anladım ama durmadı. Bileğimi dudaklarına götürdü ve çarpan nabzıma bir öpücük kondurdu.

"Eğitimde çok başarılıydı." Wren duvara yaslanmış, tırnaklarını karıştırıyordu. "Kendine verdiğinden daha iyi."

Dacre'ın gözleri benimkilerde oyalandı, bulacağını sanmadığım cevapları ararken başını salladı. Sonra yavaşça Eiran'a doğru döndü ama elleri beni bırakmadı.

"Burada işimiz bitti."

Tereddüt etmeden önce Eiran'ın gözleri kızgınlıkla parladı. "Verena..."

"Sakin onunla konuşayım deme." Dacre'ın sesi bir kırbaç şaklaması gibiydi,

alçak ve tehlikeli. "İşimiz bitti dedim."

"Ben sadece..."

"Neye?" Dacre tekrar Eiran'a dönerek ve beni vücudunun arkasına sıkıştırarak sordu. "Onu o sarayda zalim babasıyla birlikte nasıl terk etmek istediğini mi anlatacaksın? Ona ne olduğunu nasıl umursamadığını, çılgınlıklarını duyabilseydin bile onu yine de orada bırakacağını?"

Vücudum kaskatı kesildi ve kendimi bu kadar güçsüz, bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ettim.

Eiran'ın yüzü ifadesizdi. Ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda suçluluk duygusunun titreşimini gördüm. "Özür dilerim, Verena."

Dacre'ın göğsünden derin bir hırıltı koptu ve Eiran başka bir şey söyleyemeden dönüp gölgelerin arasında kayboldu.

Dacre keskin bir nefes verdi, parmakları bileğimi sıkıca kavradı, sonra döndü ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Düşünmeden dokunuşuna doğru eğildim.

"Eiran lanet bir sürüngen." Wren kollarını kavuşturarak ürperdi. "Ona sahte özrünü nereye sokabileceğini söylemek isterdim."

Dacre'ın parmakları benimkilerin arasından geçerek beni sardı. "Benimle gel."

Onunla dövüşmedim. Etmek istemedim.

"Evet, tabii. Ben böyle iyiyim. Siz ikiniz gidin," dedi Wren alaycı bir tavırla, ama ben ona dönüp baktığımda göz kırptı.

"Sonra görüşürüz, Wren." Dacre durmadı; beni ileriye doğru götürürken adımlarını yavaşlatmadı.

"Evet, evet. Sanırım gidip Kai'yi bulacağım ve ona bir konuda dert yanacağım."

Dacre'ı takip ederken buna gülümsedim ama yalnız kaldığımız anda aklım başımdan gitti. Eiran'ı tekrar görmek içimde bir şeyleri yerinden oynatmıştı. Haftalardır onu düşünmemiştim, o aksini kanıtlamadan önce sahip olduğumuzu düşündüğüm arkadaşlığın yasını tutarak tek bir nefes bile harcamamıştım.

Ama şimdi beni ne kadar az önemsedliğini, beni Dacre'nin babasına teslim etmeye ne kadar istekli olduğunu bir kez daha anladım.

Tam olarak olmamı istedikleri şeyden başka bir şey olmadığını.

Merdivenlerden odasına doğru çıkarken Dacre'ın eli benimkine sıkıca sarıldı. Yavaşlamadı, konuşmadı, bırakmadı ve kapı arkamızdan kapandığı anda vücudundaki gerginlik kayboldu.

Sanki o sokağa girdiğim andan beri nefesini içinde tutuyormuş gibi nefesini uzun ve yavaş bir şekilde verdi. Omuzları kaskatı kesilmişti, kasları gömleğinin altında gergindi. Derisinin altındaki duyguların çılgınlığını neredeyse görebiliyordum, fırtına öncesi toplanan kara bulutlar gibi.

Aramızdaki bağ sayesinde onun huzursuz büyüsunü hissedebiliyordum. "Kızgınsın," diye mırıldandım.

Bakışları benimkilere kaydı ve o kadar karanlık, o *kadar canlıydı* ki. "Tabii ki kızgınsın."

Bir adım daha yaklaşp elimi göğsüne koydum ve avucumun altında nefes alış verişlerinin düzensiz yükseliş ve düşüşlerini hissettim. "Eiran yüzünden mi?"

"Her şey yüzünden," diye itiraf etti, sesi sert ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Onun yüzünden. Senin dinlemediğini düşündüklerinde söyledikleri yüzünden. Çünkü onlara kaç kez söylersem söyleyeyim, senin onlar için bir tehdit olmadığını hâlâ anlamıyorlar."

Parmaklarımın gömleğinin kumaşına kıvrılmasına izin verdim ve gömleğinin altındaki sıcaklığını hissettim. "Ben bir tehdidim."

Çenesi gerildi, derisinin altında bir kas seğirdi. "Onlara değil," diye ısrar etti, gözleri kararlılıkla kararmıştı.

Başımı yavaşça salladım, saç tellerim omuzlarıma döküldü. "Ben herkes için bir tehdidim. Senin için bile. Özellikle de senin için."

Elleri belime yerleşerek beni sabitledi. "Bana değil," diye mırıldandı, parmakları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir şefkatle kalçalarıma bastırıyordu. Elleri çok nazik, çok dikkatliydi.

Çenemi kaldırdım ve yüzüne baktım.

"Dur," diye fısıldadım. *Yalvardım.*

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çatıldı. "Neyi durdurmak?"

"Eğer benden gerçekten korkmuyorsanız, bana kırılacakmışım gibi davranmayı bırakın."

Bakışlarında bir şey titreşti, bir tereddüt gölgesi, bir belirsizlik parıltısı.

"Verena..."

Aramızda neredeyse hiç boşluk kalmayana, vücudunun sıcaklığını bedenimde hissedebilinceye, kalbinin göğsümde attığını hissedinceye kadar yaklaştım.

"Herkes bana farklı davranıyor," diye mırıldandım. "Sanki kırılmışım gibi." Boğazım düğümlendi. "Senden bunu istemiyorum."

Parmakları bana karşı esnedi.

"Cehennemden geçtin." "Ve şimdi burada seninleyim."

Elleri titredi ve aramıza bir nefeslik boşluk koyarak en küçük bir adım geri attım.

"Ne yaptığımı biliyorum." Gözlerimi ondan kaçırdım; bunu söylerken gözlerinin içine bakmaya bile zor dayanıyordum. Zihnim yarışıyordu, savaşıyor, duygularım beni sular altında bırakıyordu. Bana ulaşmasını, karşı bu kadar dikkatli olmayı bırakmasını istiyordum ama aynı zamanda bana bir daha asla dokunmamasını, yapabileceklerimi bir daha asla riske atmamasını da istiyordum. "Kendimden korkuyorum." Bir adım daha geri. "Sana dokunmaktan korkuyorum."

Nefesi kesildi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen keskin bir hava girişi, sonra o kadar hızlı hareket etti ki onu durduracak zamanım olmadı. Düşünecek zamanım yoktu.

Eli dışarı fırladı, parmakları boynumun arkasına dolandı ve aramızda yarattığım boşluk yok olana kadar ileri doğru çekti. Sonra dudakları hiç tereddüt etmeden, dikkat etmeden dudaklarıma çarptı.

Diğer eli sırtımdan yukarı kayarak omuzlarıma dolandı, sanki beni içine çekebilirmiş, sanki aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırabilirmiş gibi.

İçine eridim, daha da yaklaştım, dili dilimin üzerinde gezinirken nefesim kesildi. Sesi yuttu, öpücüğü derinleştirmek için başını eğdi, parmakları saçlarımda kıvrıldı, nefesimi kesecek kadar sertçe çekti.

Onu her yerde hissedebiliyordum, dokunuşu, sıcaklığı, sarsılmaz varlığı beni aynı anda çözerken bile beni topraklıyordu.

Ama sonra elleri hareket etti, sırtımda gezindi, belimi kavradı ve beni yatağa doğru yönlendirdi.

Beni öpmeyi bırakmadı.

Göğsünün sıcaklığını göğsümde ve uyarılmışlığının sertliğini karnımda hissedebiliyordum ve dişleri boynumu sıyırırken inledim. Tüm vücudum yanıyordu, her sinirim ihtiyaçla tutuşmuştu. Elleri her yerdeydi, sanki beni ezberlemeye çalışıyormuş gibi tenimin üzerinde geziniyor, içimde akan zevk kıvılcımlarını ateşliyordu.

Dokunuşu tenimi yaktı; dişleri karnımda derin bir sızı yarattı.

Ona sarıldım, üzerime çöken duyguların ve hislerin içinde kayboldum. Her dokunuş beni tüketmekle tehdit eden bir yoğunluk getiriyordu.

Sadece o ve ben vardık. O anda o kapıların dışındaki hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin önemi yoktu.

Dacre beni zahmetsizce kaldırdı ve sırtımı duvara yaslarırken bacaklarımı beline doladım.

Bakışlarımla buluştu ve gözlerindeki açlık damarlarımdaki ateşle eşleşti. Bana verdiği şeyin daha fazlasını, burada onunla birlikte olduğumu, artık yalnız olmadığımı ve kaçmak için çaresiz olmadığımı hissettiren bu duygunun daha fazlasını arzularak ona doğru eğildim.

Dacre'ın dudakları boynumda geziniyor, aşağı doğru inerken dişleri tenimi sıyırıyordu. Elleri gömleğimin altına kayarken dudaklarımdan bir inilti kaçtı, dokunuşunun sıcaklığı içimde bir orman yangınına ateşledi. Elleri beni yoğurup kavrarken tenime karşı homurdandı.

Bacaklarımı onun etrafında sıkarak kalçalarını inanılmaz bir şekilde kendime yaklaştırdım ve dokunuşu daha çılgınca bir hal aldı.

"Beni çıldırtıyorsun," diye mırıldandı, sesi omurgamdan aşağı ürperti gönderen alçak, çakıllı bir gürültüydü. Ellerinden biri kıkımın altına kaydı ve beni duvarın serin, sert yüzeyine doğru kaldırırken sıkıca kavradı. Başını eğdi ve dudakları karnımın üzerinde durgun, saygılı bir yol izlerken nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. Yukarı doğru devam etti, dudakları yumuşak bir şekilde yaralı kaburgalarımın üzerinde geziniyor, nazik, neredeyse kutsal bir bağlılıkla oyalanıyordu.

Tamamen tükenmişim, beni ona karşı çaresiz bırakan bir pusla sarılmışım.

Dokunuşu çıldırtıcı derecede yumuşak ama sarhoş edici derecede yoğundu ve vücuduma zevk dalgaları gönderiyordu. Gömleğimi yukarı itti. Gözleri gözlerime kilitlendi, arzuyla bana bakıyordu, sonra yavaşça dilini meme ucumun üzerinde neredeyse alaycı bir şekilde gezdirdi.

Keskin bir nefes aldım, nefesim boğazıma takıldı ve ben nefesimi veremeden göğüs ucumu ağzına almıştı bile.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, başımı duvara yaslarken sesim yumuşak bir yalvarış gibiydi. Parmaklarım içgüdüsel olarak saçlarına dolandı, dişlerini hassas etimin üzerinde gezdirirken kendimi sabitlercesine parmak uçlarımı kafa derisine gömdüm.

Bir kez daha aşağı indi, eli pantolonumun bel bandına ulaşırken dudaklarını karnımda gezdirdi.

Becerikli ama titreyen parmakları, beni nazikçe tekrar ayağa kaldırmadan önce onları kolaylıkla çözdü. Yavaşça pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirdi, ardından iç çamaşırımı da çıkardı ve beni çırılçıplak bıraktı. Omuzlarım duvara yaslanmıştı, gömleğim yukarı doğru kıvrılmıştı, aldığım her nefeste göğüslerim kabarıyordu.

Önümde dizlerinin üzerine çökene kadar, bana bakışında kaybolmuş bir halde öylece durdum.

Elleri baldırlarımın arkasına dolandı ve dizlerimin arkasına ulaşana kadar yavaşça, acıyla onları yukarı doğru sürükledi.

"Krallığın geri kalanı senin önünde diz çökecek, Verena." Öne doğru eğildi ve bana bakmadan önce göbük deliğimin hemen altına bir öpücük kondurdu. "Ama lütfen ilk benim olmama izin ver." Bir öpücük daha, bu sefer sağ kalça kemiğime. "Sana nasıl tapılması gerektiğini göstermeme izin ver." Bir sonraki öpücük sol kalça kemiğimdeydi ve kalçalarım daha fazlası için çaresizce öne doğru fırladı. "İzin verirsen sana günlerimin geri kalanını nerede geçireceğimi göstermeme izin ver."

Önümde diz çöktüğünde ondan yayılan sıcaklığı hissederek nefesimi içime çektim, elleri hala dizlerimin arkasında kenetliydi, nefesi tenimi ısıtıyordu.

Amımın hemen üstüne bir öpücük daha kondurdu ve parmaklarım inleyene kadar saçlarında sıkılaştıncaya nefesim kesildi.

"Söyle bana, Verena." Dilini kalçamın iç kısmında gezdirdi, burnu amımın üzerinde kayıyordu. "Bana ne istediğini söyle."

"Seni istiyorum." Sesim nefes nefese ama emindi. "Seni hep istedim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda arzudan kararmıştı ve başını eğip dilini amımın uzunluğu boyunca gezdirirken hiç tereddüt etmedi. Zevk doğrudan merkezime vururken içimden bir ürperti geçti ve tırnaklarımı kafa derisine geçirdim.

"Dacre," diye inledim dilini üzerimde gezdirirken.

Ellerinden birini dizimin arkasında sıktı, omzunun üzerine yerleştirene kadar kaldırdı, beni önünde genişletti ve klitorisimi dudaklarının arasına emmeden önce uyum sağlamak için zar zor zamanım oldu.

Bacağım altımda bükülme tehlikesi geçirirken "Siktir," diye bağırdım.

Ellerini arkama doladı, kıcıımı kavradı ve onunla göbeğim arasında bir santim bile boşluk kalmayana kadar beni öne doğru çekti.

Zevk dalgaları üzerime çöktü, beni inletti ve duvara doğru kıvrandırdı. Destek için ona yapıştım, beni ağzıyla tüketirken parmaklarım saçlarını çekiyordu.

Bana dokunuşunda kaybolmuştum, daha fazlası için ona yalvarıyor, bir an daha dayanamayacağımı düşündüğümde başını itiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım nefes nefese, serbest kalmak için çaresizce. "Lütfen gelmeme izin ver."

Klitorisimi tekrar ağzına aldı, bu sefer daha sertti ve sihrim derimin altında dolaşırken gözlerimi kapattım, onun için benim kadar çaresizdim. Kendimi pervasız, kontrolsüz hissediyordum ve aniden durmasını istedim.

"Dacre, bekle." Saçını çektim ama beni dinlemiyordu. "Dacre, sihrim."

Bana baktı, bakışları karanlıktı ve benim hissettiğim gibi kontrolden çıkmıştı.

"Seni istiyor." Anlamadığım bir şeyi açıklamaya çalışarak başımı salladım. "Senden tekrar alacağımdan korkuyorum."

Yutkundu, adem elması boğazında sallanıyordu, uyarılmışlığım hâlâ dudaklarını kaplıyordu.

"Ne istersen al, aşkım." Elllerinden biri karnımın alt kısmına bastırana kadar kalçamın etrafında dolandı. "Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar benden al. Ben kendimi sana adadım. Sahip olduğum her şey senin olsun."

Kıçım duvara çarpana kadar karnıma sertçe bastırdı ve kaçacak yerim kalmadı.

"Beni duyuyor musun, Verena?" Beni çok dikkatli, çok yoğun bir şekilde izliyordu. "Seni arzuladığım için boğuluyorum ve içimde sana yer yok."

beni korkutmak için. Benden al, bana dokun. Bedenini seni arzulayan şeylerle besle. Sana vermek için her parçamı mahvederim."

Başımı hafifçe çevirdim, ondan, onun sözlerinden uzağa bakıyordum.

"Bana bak," dedi ve ben onu reddedemedim. "Ben seninim ve Sen benimsin. Bunun ötesinde bir şey yok. İkimiz arasında korku yok."

"Ama..."

Öne doğru eğilip amımı ısırarak sözümü kesti.

Dacre dudaklarını tekrar uyluğumun iç kısmına bastırdı, bu sefer daha yavaştı, saygılıydı. Nefesi sıcaktı, dokunuşu sert ama nazikti, içimden dışıma doğru çözülüyormuşum gibi hissettiğimde beni topraklıyordu. Güçlü ve emin elleri kalçalarımı kavradı, dudakları tenimde yavaş, acı verici bir yol izlerken beni sabit tuttu.

Büyüm içimde kıvrıldı, huzursuz, istekli, arzulu. Ama korkuyordum.

Daha önce de ondan almış, benim kontrolüm olmadan, ikimizin de rızası olmadan onu tüketmişti. Ya tekrar olursa? Ya kendimi bunun içinde, onun içinde kaybettiysem ve kendime geldiğimde onu altımda zayıflamış bulduysam?

Ya durduramazsam?

"Dacre," diye fısıldadım, parmaklarım saçlarında sıkılaştı, göğsüm sıkı nefeslerle yükselip alçaldı. "Kendime güvenmiyorum."

Bakışları benimkilere kayd, karanlık ve vahşi, dudakları hâlâ benden . "O zaman bana güven."

Elleri daha yukarı kayd, belime bastırdı, parmakları burada olduğunu, sarsılmadığını hatırlatmak istercesine esnedi. "Senden hiç korkmadım, Verena. Asla da korkmayacağım." Sesi sert ve kararlıydı, taştan oyulmuş bir yemin gibiydi. "Sen benimsin." Beni sıkıca kavradı. "Ve bir saniye daha farklı bir şey olduğunu düşünmene izin vermeyeceğim."

Keskin bir nefes aldım, görüşüm bir anlığına bulanıklaştı.

Elleri kalçalarımı yumuşatırken titriyordum, bir dua gibi tenimin üzerinde geziniyordu. Bana kutsal bir şeymişim gibi bakıyordu ve bu bana acı verecek kadar acı veriyordu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım, sözcükler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. "Sana ihtiyacım var, Dacre."

Çenesi sıkıştı ve gözleri ham bir şeyle titredi. "O zaman al beni," diye mırıldandı. "İhtiyacın olanı al."

İçimden bir ürperti geçti, göğsümün içinde korku ve arzudan oluşan bir titreme. Başka bir şey söylemeden ona uzandım, onu kendime çektim ve o hiç tereddüt etmedi. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi etime tekrar daldı ve beni kolayca eşiğe geri getirirken nefesim kesildi.

Elleri her yerdeydi, zevk de onu takip ediyordu ve bir parmağını içime soktuğunda kendimi zorlukla dik tutabiliyordum. Parmağını yavaşça öne doğru kıvrırdı ve sonra tekrar içeri sokup çıkardı.

"Dacre."

"Hoşuna gitti mi, Verena?" Bir saniye eklemeyen önce parmağını tekrar içime pompaladı. "Beni içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?"

Başımı salladım, içime dolan zevk beni kelimeler üretemez hale getirdi.

"Çok ıslaksın," diye homurdandı ve parmaklarını içime daha sert pompaladı. "Ağzıma boşaldığını hissetmek istiyorum, sonra tekrar sikimin etrafında. Sana kim olduğunu, kime ait olduğunu hatırlatırken her parçanı hissetmek istiyorum."

Dacre'ın sözleri içimdeki yangına benzin dökmek gibiydi, içimden akıp giden çaresizliği alevlendiriyordu. Parmaklarıyla beni gererken ve dilini klitorisime değdirirken kalçalarım ona doğru savruldu.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, kendimi daha fazla tutamadım.

"Lütfen, Dacre." "Benim için gel, Verena," diye mırıldandı amcığıma karşı önce

ağzını bana daha sıkı bastırdı, eli daha hızlı hareket etti.

O anda bunu durduramadım, içimde hızla akan zevki ya da büyümü kontrol edemedim. Çığlık atarken uçurumun kenarına düştüm ve düşerken Dacre'a sarıldım, adını tekrar tekrar haykırdım.

"İşte bu," diye mırıldandı bana karşı. Titreşimler vücuduma acıyla karışık zevk sarsıntıları gönderiyordu.

Ona karşı titrerken beni sıkıca tuttu, zevk dalgaları hala vücudumda titreşiyordu. Kalçama yumuşak bir öpücük kondurdu, bacağıma yavaşça indirirken elleri tenimi yatıştırdı.

"İyi misin?" diye sordu usulca, elleri uyluklarımın dış kısmında geziniyordu.

Yavaşça kendime gelip gözlerimi kırıştıtararak açarken başımı salladım.

Kara büyü odayı doldurdu; bizi çevreledi ve bunun benim olduğunu biliyordum. Bu büyü, bu kaos bana aitti.

"Dacre." Onu incitip incitmediğimi anlamak için yüzüne bakarken sesim titriyordu.

"İnanılmazsın." Karnıma bir öpücük daha kondurup ayağa kalkmadan önce inledi. "Seni benden çaldıkları günden beri hasretini çekiyorum. Tanrılara beni seni geri alabilecek kadar güçlü kılmaları için yalvardım."

Yavaşça duvardan uzaklaştım, vücudum hala orgazmımın yoğunluğundan titriyordu. Dacre hızla bana uzanarak beni sabitledi ve elleri üzerimde sadık ve emin bir şekilde hareket ederken nefesim kesildi.

"Seni aradığım her an için sana açlık duydum ve şimdi buradasın, bir daha asla gitmene izin verecek kadar gücüm olmayacak." Öne doğru eğildi, dudakları köprücük kemiklerime, boğazıma, nefesi kulağıma değene kadar yumuşak, yakıcı öpücükler kondurdu.

"Sendin," diye fısıldadım. "Beni hayatta tutan tek şey sendin, hayal etsem de etmesem de aramızdaki bağ sayesinde umutsuzca sarıldığım şey. Sadece sen vardın ve ihtiyacım olan tek şey de buydu."

Ağzı tenimde durakladı, parmakları içime bastırdı.

"İçine girdiğimde nazik olamayacağım," diye homurdandı. "Senin için zayıfım, tamamen harap olmuş durumdayım ve şu anda sana karşı dikkatli olamam."

"O zaman yapma." Parmaklarım sırtına saplandı, tırnaklarım omurgasını tırmıkladı.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi, şiddetli ve iddialı ve kendimi teslim ettiğimi hissettim, duvarlarımın sonuncusunun parçalandığını hissettim.

Bu dikkatli değildi.

Bu çok çaresizdi.

Bu ihtiyaç, ham ve her şeyi tüketen bir ihtiyaçtı.

Gücümün etrafımızı sarması, karanlık ve kontrolüm dışında olması umurunda değildi ve aniden ben de kendimi buna ikna edemedim.

Dacre'ın elleri her yerdeydi, içime bastırıyor, bana rehberlik ediyor, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde bana tapıyordu. Ve tanrılar, ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Ona doğru eğildim ve sert bir nefes verdi, adım bir lanet gibi, bir yalvarış gibi fısıldarken parmakları tenimde titriyordu.

Onun içimde olmasına, beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Ona daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım vardı.

Dacre derin bir iniltiyle beni kaldırıp yatağa taşıdı ve buruşuk çarşaflarının üzerine yatırdı. Üzerindekileri çabucak çıkardı, ben de ona katıldım ve gömleğimin kalan kısmını da çıkardım.

Dacre üzerimde gezinirken nefesi kesilmişti, bakışları karanlıkta geçirdiği yıllardan sonra güneş ışığını gören bir adam gibi çıplak tenimi tarıyordu. Elleri kaburgalarımın üzerinde, yanlarımda geziniyor, her bir çukuru, her bir yara izini takip ediyor, sanki beni yeniden ezberliyordu.

Parmakları hafifçe titredi, ama tereddütten değil. Kısıtlamadan. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye geveledi, dudakları dudaklarımı sıyırdı.

Çenesi, sesi çiğ bir şeyle kalındı.

Aramızdaki sıcaklık dayanılmaz boyutlara ulaştığında ona doğru eğildim. "Sen de bana aynısını yapıyorsun."

Derin bir hırıltıyla ağzını benimkine yapıştırdı, umutsuz ve amansız bir öpücükte bu. Elleri yeni keşfedilmiş bir aciliyetle hareket etti, tenime bastırdı, damarlarıma ateş gönderecek şekilde beni sahiplendi.

Onun adı dudaklarımda bir nefes, bir yalvarış ve aynı anda bir emirdi. Kelimeler olmadan cevap verdi, vücudu benimkiyle aynı hizaya geldi, sanki altında yok olabileceğimden korkuyormuş gibi sıkıca kavradı.

Ama hiçbir yere gitmiyordum.

Ben zaten bir kez kaybolmuştum. Parçalanmışım, paramparça olmuşum ama Dacre fısıldadığı her yeminle, her umutsuz dokunuşla, benden vazgeçmeyi reddettiği her anla beni yeniden bir araya getirecekti.

Hâlâ burada olduğumu hatırlatması için buna, ona ihtiyacım vardı. Hâlâ kendim olduğumu.

"Dacre," diye fısıldadım, titrerken alnımı onunkine bastırdım. Elleri tenimde titriyor, kontrolünü kaybediyordu.

"Seni seviyorum."

Sözlerim bir can simidiydi, tüm varlığımı beni parçalamaya çalışarak geçirmiş bir dünyada beni sabitliyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve o kadar karanlıktı ki, içimizde kaybolmuşlardı. "Ve ben seni seviyorum."

Ve sonra içime girdiğini hissettim, ilk başta yavaşça, beni tamamen doldurana kadar her santimle beni gerdi.

Oda düzensiz nefeslerimizle, birlikte hareket eden bedenlerimizin sesleriyle doldu. Etrafımızdaki dünya yok oldu. Sadece o vardı. Sadece biz vardık.

İsyân, savaş, kehanet, hepsi o anda yok olup gitti. Burada, onun kollarında, bir silah değildim. Kralların ve hainlerin savaşında bir piyon değildim.

Ben onundum.

Ve o benimdi.

Arkasına yaslandı, dizlerinin üzerine, kalçalarımın arasına yerleşti ve kalçalarımı ellerinin arasına alarak kendi kalçalarını bana doğru defalarca yuvarladı.

"Çok güzel," diye mırıldandı gözleri üzerimde gezinirken ve ellerinden biri klitorisimi buldu. Hassas etimin üzerinde küçük daireler çizdi ve yavaş yavaş kontrolünün kaydığını ve içimde daha hızlı hareket etmeye başladığını izledim. "Çok mükemmel."

Arkaya uzandı, bacaklarımdan birini eliyle kaldırdı ve uyluğum karnıma bastırılana kadar öne doğru çekti, beni onun için daha geniş açtı. İçime girerken dizimi öptü, öncekinden daha da derine.

Ona sarıldım, onu kendime çekmeye çalışırken tırnaklarım derisini kazıyordu. Onun adı dudaklarımda bir mantra gibiydi, bana verdiği zevk zihnimi bulandırırken oluşturabildiğim tek kelimeydi.

Bacağımı nazikçe yana itti, siki dışarı kayarken beni ustaca yüzüstü çevirdi ve elleri kığımın kıvrımlarını keşfederken yumuşak bir inlemeyle nefes nefese kalmama neden oldu.

"Kalçalarını kaldır, aşkım," diye emretti, derin, zorlukla kontrol edilebilen bir sesle ve ben itaatkâr bir şekilde kendimi titreyen dizlerimin üzerine kaldırdım, başımı ve göğsümü yumuşak yatağa bastırdım, yüzüme karşı serin çarşafı hissettim.

Dudaklarını omurgamda gezdirirken kendimi ona doğru bastırarak sırtımı dikleştirdim. Parmakları tenimde desenler çiziyor, ardından gelen her sinir ucunu aydınlatıyordu. Ve sonra dokunuşu değişti, daha acil, daha çaresiz hale geldi.

Kalçalarımı kavradı ve bir kez daha içime girerken beni kendisine doğru çekti. Onun tarafından tamamen doldurulma hissinin tadını çıkararak haykırdım.

Cezalandırıcı bir tempo tutturdu, kalçaları altımızdaki yatağı titreten bir güçle benimkilerle buluştu. Her hareketi içimde zevk dalgaları yaratıyor, patlayacakmışım gibi hissedene kadar yükseliyor ve yükseliyordu.

Ama durmadı.

Elleri göğsümün altından kaydı ve beni üzerine oturana kadar kaldırdı ve kalçalarını bir kez daha döndürdü.

Vücutlarımız terden kayganlaşmıştı. Dokunuşu beni sarmallara sokmaya yetti, içimde zevk biriktikçe bedenim geriliyordu. Acımasızdı, parmakları amıma geri dönüyor ve bana karşı yorulmadan çalışıyordu, ağzı boynumda morartıcı bir öpücük içindeydi.

Zevk neredeyse dayanılmazdı ve Dacre beni gittikçe uç noktaya yaklaştırırken dudaklarımdan dökülen inlemeleri durduramıyordum.

Onun da yaklaştığını hissedebiliyordum, kendi serbest kalışını kovalarken hareketleri daha çılgınca hale geliyordu.

"Sen benimsin," diye homurdandı boynuma karşı, tam da eli amıma hafif bir tokat atarken. "Bu am benim."

Çılgınca başımı salladım, sahip olduğum her şey sadece ve sadece onundu.

"Söyle Verena." Parmaklarını açarken boynumu ısırđı, beni araladı ve eliyle sikiinin içime girip çıktığı yeri hissetti. "Sözlerine ihtiyacım var."

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldım. "Her zaman seninim."

Bu sefer bana daha sert çarptı ve artık kontrol edemiyordum. Kenardan düştüm, amım onun etrafında kenetlenirken adını haykırdım.

"Siktir," diye tısladı tenime karşı, bir kükremeyele içime boşalana kadar daha sert ve daha sert itti.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yatağı yığıldık, Dacre vücudunun benimkini ezmesine izin vermemeye dikkat ediyordu. Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum ve odayı sadece ağır nefes alış verişlerimizin sesi dolduruyordu.

Dacre'ın eli sırtımdaydı, nefesini tutarken nazikçe daireler çiziyordu. Ona daha da sokuldum, uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissediyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Başımı salladım. "İyiyim."

Yüzümü omzuna gömdüm, göğsüm düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Kolları etrafımda sıkılaştı, dudakları başımın tepesine bastırdı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, kelimeler dudaklarından bir söz gibi döküldü. "Kehanet umurumda değıl. Krallık umurumda değıl." Yüzümü kavrayacak kadar geri çekildi ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Önemli olan tek şey sensin."

Titreyen bir nefes verdim, her şeyimle ona sarıldım ve onu tekrar öptüm, sert ve çaresizce, anlamasına ihtiyacım vardı, kelimelere dökemediğim şeyi hissetmesine ihtiyacım vardı.

Çok korkmuştım ama o hâlâ buradaydı. Hâlâ bir bütündü. Hâlâ benim.

Ve eğer ben bir fırtınaysam, o da fırtınanın ardından sarsılmayan tek şeydi.

Tüm hayatımı babamdan, geçmişimden, içimde yaşayan güçten kaçarak
geçirmiştım ama artık değil.

Koşmuyordum.

Ben onundum.

BÖLÜM 17

DACRE

Verena kollarımda uyuyordu, nefesi tenime karşı sabitti ama gözlerimi kapatamıyordum.

Bu odanın dışındaki dünya onu parçalara ayırmak istiyordu ve ben buna izin vermeyecektim.

Sırtında yavaş, dalgın daireler çizdim, zihnim yaklaşmakta olan şeyin ağırlığıyla çalkalanıyordu. İsyan, savaş, başımızın üzerinde bir bıçak gibi beliren kaçınılmaz kan dökülmesi, onun gücü. Hepsi bana baskı yapıyordu.

Ama burada, bu yatakta, o bana sarılmışken, sadece bir an için bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranabilirdim.

Öyle olması dışında.

Ve her zaman da öyle olacaktı.

Verena kıpırdandı, bana yaklaştı ve sanki içimde kopan fırtınayı hissedebiliyormuş gibi yüzünü göğsüme bastırdı.

Ona olan bağlılığımı sıkılaştırdım ve izin verildiği sürece ona tutunmaya çalıştım. O benimdi ve hiç kimse, ne isyan, ne kral, ne de kader, onu benden alacaktı.

Yumuşak bir iç çekti, dudakları tenime değdi. "Çok sesli düşünüyorsun," diye mırıldandı, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Sertçe nefes verdim ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Özür dilerim. Uyumaya devam et." Parmaklarımı yüzünde gezdirdim ve yanaklarındaki saçları ittim.

Başını arkaya yatırdı ve gözlerini benimkilerle buluşana kadar kırıştıtararak açtı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Her şeyi.

Sözcük tam oradaydı, boğazıma düğümlemişti ama söylemeye cesaret edemedim. Onun yerine elini uzattım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

Kaşları çatıldı. "Dacre..."

"Bana söz ver," diye araya girdim, sesim sert ve çaresizdi. "Ne olursa olsun, korksan bile hiçbir parçanı benden saklamayacaksın."

Dudakları aralandı, ifadesi yumuşadı ve uzun bir süre tereddüt etti. "Yapmayacağım."

"Yemin et," dedim elini sıkıca kavrayarak. "Ne derlerse desinler, kim ne düşünürse düşünsün, bunun aramıza girmesine izin vermeyeceğine yemin et."

Sertçe nefes aldı ve bir an için tartışabileceğini düşündüm. Ama avucunu göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırdı. "Yemin ederim."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler çözüldü ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Ama ona inanmak istedim.

İnanmam gerekiyordu.

Yaklaştı, parmakları tenime bastırıyordu. "Sana güveniyorum, Dacre." Sesi bir fısıltıyı ancak geçiyordu ama bu beni paramparça etmeye yetti. "Kendimi kaybetmeme izin vermeyeceğin konusunda sana güveniyorum."

Daha önce kimse bana güvenmemişti. Böyle güvenmemişti. Kutsal hissettiren bir şekilde değil.

Ve bunu aramızdaki bağda, sözlerindeki gerçeklikte, benden başka kimseyle birlikte olmadığında farklı nefes alışında hissedebiliyordum. Çok fazla korkusu vardı, ama endişesinin ezici hissi bile bana olan arzusunu, *aşkını* bastıramadı.

"Seninle evlenmek istiyorum." Kelimeler düşünmeden, onları durduramadan ağızımdan çıktı. Ama pişman değildim. Bir saniye bile.

Verena'nın nefesi kesildi, vücudu benimkine karşı hareketsiz kaldı. "Ne?"

Yutkundum, elini kaldırıp dudaklarımı parmak eklemlerine bastırırken kalbim küt küt atıyordu. "Seni istiyorum, hepinizi istiyorum ve birbirimize ne olduğumuzu siyasetin ya da savaşın belirlemesini istemiyorum. Bunu seçmek istiyorum. Seni seçmek."

Gözleri benimkileri aradı, geniş ve korumasızdı, sanki bunu kast edip etmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Seni karım olarak istiyorum," diye mırıldandım, sesim kısılmıştı. "Beklendiği için değil. İsyan yüzünden değil. Ama seni sevdiğim için. Çünkü ikimiz de bunun ne anlama geldiğini anlamadan önce birbirimize bağlıydık. Kader bizi birbirimize bağladı."

Dudaklarından keskin bir nefes geçti ve çarşafı göğsüne doğruldu. "Ne sorduğunun farkında mısın?"

Elimi kolunda gezdirdim ve parmaklarımın altında teninin sıcaklığını hissettim. "Evet."

"Dacre..." Dudağını ısırды, kaşları birbirine çarptı. "Evlilik sadece bir tören değildir. Bu..."

"Kutsal," diye bitirdim onun yerine. "Ve ben seni seçiyorum. Her şeyin üstünde." Gözyaşları kirpiklerini kapladı ve bir an için reddedebileceğini düşündüm.

Bir yanım belki de yapmalıydı diye düşündü. Bu fikir çılgıncaydı, pervasızcaydı ve ikimizin de kontrol edebileceği tek şeymiş gibi geliyordu.

Kaderimiz hayatımızın neredeyse her alanında elimizden almıştı, ama bu değil. O değil.

"Evet."

İçimden bir ürperti geçti, onu sıkıca kavradım. "Tekrar söyle."

"Evet," diye tekrarladı, sesi bu kez daha kararlıydı. "Seninle evleneceğim."

Uzun bir süre sadece ona bakabildim, nabzım kulaklarımda uğulduyor, büyüm sanki o da bunu bekliyormuş gibi derimin altında kıpırdanıyordu.

Sonra birden, yıllardır aklıma gelmeyen bir anım su yüzüne çıktı.

Annemin sesi, yumuşak ve emin, karanlıkta fısıldıyor.

"Gerçek bir yemin sadece kelimelerden ibaret değildir, aşkım. O bir bağlıdır, toprağın kendisi kadar eski bir bağ. Bunu ruhunla söylemek, yasalar ya da insanlar tarafından değil, bizzat tanrılar tarafından bağlanmaktır. Aşkın gücü budur, krallara boyun eğmez."

Bana, babamın bir baskından döndüğü gece, kanlar içinde ve yorgun bir halde, annemin gözlerindeki yumuşaklığı hatırlayamayacak kadar savaşın sertleştirdiğini söylemişti.

"Karşılıksız olarak verilen tek şey budur ve bu olduğunda, Dacre, dünyadaki en kırılmaz şeydir."

Annem babamı sevmişti, sevilmesi zor olduğu zamanlarda bile, Wren ve ben babamızın onun vermek istediklerine değip değmeyeceğini sorguladığımızda bile.

Babamı seviyordu ve sevgisini isteyerek vermişti.

Sertçe yutkundum, göğsüm ani ve acı bir farkındalıkla gerildi.

Bu yeminler, bu aşk, hayatımda özgürce verebileceğim tek şeydi.

Ve bu ona aitti.

Bir nefes verdim ve onu kendime çektim, dudaklarım başlı başına bir yemin gibi hissettiren bir öpücükle onunkini buldu.

Bir söz.

İçimde eridi, elleri saçlarıma dolandı, vücudu bedenime baskı yaptı ve tanrım, kendimi onda yeniden kaybetmek istedim.

Bakışlarını karşılayabilecek kadar geri çekildim. "Tanıklara ihtiyacımız olacak." "Wren ve Kai," diye cevap verdi hemen.

Güvendiğim, sevdiğim iki insan. Benim ailem. *Bizim* .

Alnımı onunkine bastırdım. Onu içime çektim. Hissedebildiğim tek şey o olana kadar, onun da beni hissedebildiğini bilene kadar sihrimin aramızdaki bağda dolaşmasına izin verdim. "Fikrini değiştirmeden önce bunu yapmalıyız."

Dudakları kıpırdadı ve burnunun benimkine sürtündüğünü hissettim. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Ben de öyle.

Ama yine de yataktan çıktım ve Verena'yı ayağa kaldırdım. Giysilerini ona fırlatıp pantolonumu hızla bacaklarımdan yukarı çekerken usulca güldü.

"Giyin." Derilerimi giymeden önce gömleğimi başımın üzerine çekerken güldüm.

İkimiz odamdan gizlice çıkmadan önce dediğimi yaptı.

Koridorda sürünerek ilerledik, yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı sadece bizim tutabileceğimiz bir sır gibi aramıza yerleşti. Verena'nın parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı, sıkıca kavradı, sıcaklığı ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şekilde beni toprakladı.

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Wren'in kapısının önünde durduk ve kapıyı sertçe çaldım.

"Bir dakika," diye seslendi, sesi aceleci ve biraz panikliydi. Kapıyı açtığında, içeriyi görmemize izin verecek kadar zorlukla araladı.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Başımı salladım, Verena'nın eli sıkılaştı. "Ama sana ihtiyacımız var. Acele edip giyinebilir misin?"

"Evet, elbette." Sanki uyku sisini dağıtmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Gidip Kai'yi alacağız."

"Bekle." Bunu o kadar hızlı söyledi ki bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Ben onu yakalarım." Çabucak toparlandı. "O zaman seninle aşağıda buluşuruz."

Wren kapısını kapatırken Verena ve ben koridorda ilerledik ve Verena kıkırdadı.

"Ne?" diye sordum. Kalbim hızla çarpıyordu; bu sabah gözlerini açtığından beri çarpıyordu.

"Kai'nin şu anda kız kardeşinin odasında olduğunun farkındasın, değil mi?" Arkamıza baktı ve ben de aynı şeyi yapmak için durdum.

"Ne?" diye tekrar sordum. Tekrar sordum ama Verena beni koridorun sonuna doğru çekmeden önce muzipçe sırtıttı.

İlk basamağa ulaştığımızda "Bırak," diye mırıldandı. "Onları ilk kez birlikte gördüğümde birbirlerinin kıyafetlerini yırtma isteklerini hissedebiliyordum."

"Ne?" Arkamdan kız kardeşimin kapalı kapısına baktım ve Verena'nın kız kardeşim ve en iyi arkadaşım hakkında ne söylediğini hayal etmeye çalıştım. "O benim kız kardeşim."

"Yani?" Beni birkaç adım daha aşağı çekti. "Sen onun kardeşisin."

Merdivenlerin dibine vardık ve dışarı açılan kapıya doğru ilerledik. Merdivenlerden yukarı bir kez daha bakarken kapıyı açtım ama Verena serin hava yüzüme çarptığında beni kendine çekti.

"Onları rahat bırak," diye fısıldadı ağzıma karşı. "Düğünümüze tanıklık etmek üzereler ve bundan haberleri bile yok."

"Tamam, tamam." Başımı salladım ve kollarımı ona doladım.

Birbirimize tutunarak öylece kaldık ve Kai ile kız kardeşim nihayet kapıdan çıktılar. İkisine de ihtiyatla baktım ama Verena hemen göğsümü tokatladı.

Wren ve Kai darmadağınık ve sersemlemiş görünüyorlardı ama dışarıda bize katıldıklarında Wren bize gülümsedi. "Neler oluyor?"

"Tanıklara ihtiyacımız var," dedi Verena, sesi beklediğimden daha kararlıydı. "Bizim için tanık olur musun?"

"Tanıklar mı?" Kai'nin gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Tam olarak ne için?" Sertçe yutkundum, gözlerimi en iyi arkadaşımdan ayırmadım. "Yeminlerimiz için."

Yüzünde bir şey titreşti, önce şaşırdı, sonra anladı. Öne doğru bir adım attı, bakışları benimkilerle buluştuğunda biraz daha uzun durdu.

"Bu benim için bir onurdur."

Göğsümde bir şey sıkıştı. Bir kez başımı salladım, daha fazlasını söyleyemedim.

Wren, Verena ve benim aramda konuşulmayan bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını birleştirerek aramızda bakıştı. Sonra nefes verdi ve ellerini birbirine vurdu.

"Pekâlâ," dedi, sesi hafiflemişti ama yüz ifadesinde okunamayan bir şey vardı. "Bunu nerede yapıyoruz?"

"Tam yerini biliyorum," diye mırıldandım, eğitim alanının ötesindeki mağaralı yola doğru bakarak. "Buradan çok uzakta değil."

Verena'nın parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve ben de elimi onun elinin içinde çevirerek başparmağımın parmak eklemlerine sürtünmesine izin verdim.

Kai'ye baktım. "Harabelere giden tünelleri hâlâ hatırlıyor musun?"

Kaşları hafifçe kalktı. "Bunu orada mı yapmak istiyorsun?" "Evet."

Wren kaşlarını çattı. "Ne harabesi?"

Kai ağırlığını değiştirdi ve ona dönmeden önce benimle bir bakış alışverişinde bulundu. "İlk kralların eski tapınakları."

Yüzünde bir tanıma titreşimi belirdi, ardından daha ağır bir şey geldi.

"Sadece biz olacağız," diye devam ettim, sesim daha yumuşaktı. "Kimse oraya gitmiyor. Oraya kimse gitmeyecek.

sadece sen ve ben olacağız."

"Ve biz," diye araya girdi Wren ve Verena gülünce göğsüm kabardı.

"Evet," diye itiraf ettim, kız kardeşime başımı sallayarak. "Ve onlar."

Verena'nın gülümsemesi gözlerine ulaştı ve hayatımın geri kalanında ona bakabileceğime yemin ettim.

"Tamam," diye fısıldadı. "O zaman bizi harabelere götür."

Sokaklarda hızla ilerledik. Şehir hâlâ sessizdi, isyancıların çoğu hâlâ uykudaydı. Savaşçı kışlalarını, eğitim salonunu geçip bizi yeraltının derinliklerine götürecek tünellere doğru ilerlerken kimse bizi fark etmedi.

Verena yanıma sokulmuştu, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum. O benim karım olacaktı.

Keskin bir köşeyi döndük, koridorda duran birine çarpmadan önce zar zor durabildim.

Büyükannem.

Önümüzde durdu, gümüş gözleri loş ışıktaki dördümüze bakarken delip geçti. Sanki bizi bekliyormuş, sanki biliyormuş gibiydi.

Verena rahatsız bir şekilde yanımda kıpırdandı ve ben de onu bırakmamak için daha sıkı sarıldım. Büyükannemin bakışları birleşmiş ellerimizin üzerinde gezindikten sonra arkamızdaki Wren ve Kai'ye kaydı.

Sonra hiç tereddüt etmeden, "Yapmak üzere olduğun şeyin ağırlığını biliyor musun?" diye sordu.

Soru ağır bir sis gibi üzerimize çöktü, tenime, kemiklerime baskı .

Yutkundum. "Nasıl..."

"Evet." Verena'nın cevabı benimkiyle aynı anda geldi ve büyükannem bana cevap vermedi. Sadece ona bakıyordu.

Büyükannemin yüz ifadesinde bir şey titreşti. Tereddüt değil, onaylamama değil. Daha sessiz bir şey. Bilen bir şey.

Burnundan yavaş ve ölçülü bir şekilde nefes verdi. "O zaman bağlamaya rehberlik edecek birine ihtiyacınız olacak."

Verena'nın kaşları çatıldı. "Rehber mi?"

Büyükannem başını salladı, eteği taş zeminde öne doğru bir adım attı. "Bu savaş başlamadan çok önce eşime bağlanmıştım. Ne yapılması gerektiğini biliyorum."

Kolunu kıvırdı ve eski bir işaretin en zayıf izini ortaya çıkardı; bileğinin iç kısmında, mürekkebi çoktan solmuş ama hâlâ görülebilen, soluk altın renginde dairesel bir damga.

Verena keskin bir nefes aldı, boştaki eli bileğine bastırıyordu, sanki bileğinin oluşmaya başladığını hissediyordu.

Daha önce hiç böyle bir marka görmemiştim, büyükanneminkini bile görmemiştim ama eşleri nadirdi.

"Sen hem Marmoris'in hem de Veyrith'in varisisin. Bu bir yeminden çok daha fazlası." Verena'nın gözleriyle karşılaştı ve ifadesi çok az da olsa yumuşadı. "Bu bir ruh bağlama, nesiller boyunca yapılmamış türden."

Nabzım gümbür gümbür atıyordu ama

Verena'nın bakışlarını tuttum. "Bunu hâlâ

istiyoruz," dedim kararlılıkla.

Verena zorlukla yutkundu. "."

Büyükannem yavaşça bir kez başını salladı, sonra topuklarının üzerinde dönerek tünellere doğru işaret etti.

"O zaman gitmeliyiz. Tapınak bizi bekliyor."

Tüneller şehrin altında kıvrılıyor, kayanın derinliklerine iniyor, karanlığa doğru spiraller çiziyordu. Yürüdükçe hava , nemli toprak kokusu her adımda daha da yoğunlaşıyordu. Etrafımızı saran taşın ağırlığı boğucu olmalıydı.

Ama öyle olmadı. Açık hissettirdi. Geniş. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Kai'nin elindeki titrek fener kalın gölgeleri zar zor kesiyordu ama tünelin genişlediğini, uzaktan akan suyun belli belirsiz fısıltısını ortaya çıkarmaya yetiyordu.

Verena bana yaklaştı, eli benimkini kavradı. O da hissetti.

Sihir.

Benim değil. Onun değil. Ama kadim bir şey, etrafımızdaki duvarlara işlenmiş bir şey. Kai ve ben buraya çocukken geldiğimizde daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Tünel yerini bir mağaraya bıraktı, hava tenime karşı serindi, sessizlik mutlak ve son taş parçasının ötesine geçtiğimizde harabeler göründü.

Büyük bir tapınak mağaranın ortasında, yeraltı nehrinin kucakladığı yerde duruyordu; üç yüksek kulesinin kalıntıları yukarıdaki sivri tavana doğru uzanıyor, şehrin bu kadar derinlerine zar zor ulaşan ışığa doğru uzanıyordu.

Taş yıpranmış, zamanla çatlamıştı ama çürümüş haliyle bile güzeldi. Sütunlar boyunca uzanan oymalar hâlâ bir şekilde görülebiliyordu; sarmaşıklar gibi etraflarını saran, geçmiş fısıldayan karmaşık metin ve imge çizgileri.

Verena yanımda nefesini tuttu ve ben de ona döndüm, bakışları tapınağın üzerinde gezinirken yüzünde huşu dolu bir ifade belirdi.

Burayı biliyordu ya da en azından bir parçası biliyordu.

Büyükannem bir adım öne çıktı, elleri eteğinin kumaşına sarılmıştı ve yürürken eteğini yukarı kaldırıyor.

"Burası bir zamanlar ibadet yeri idi," dedi sesi mağaranın içinde yankılanarak. "Marmoris'ten önce, isyandan önce, şu anda bildiğimiz dünyadan önce, bu tapınak tamamen başka bir şey için inşa edilmişti."

Verena keskin bir nefes aldı ve elinde hafif bir titreme hissettim.

Wren onun yanında kıpırdandı, etrafına bakınırken başını geriye doğru eğdi. "Buranın adını bile duymadım."

"Burası çoktan unutuldu," diye mırıldandı büyükannem. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Wren, sen buraya daha önce de gelmiştin."

Bakışları bana kaydı. "Ne?"

"Annemiz bizi buraya getirirdi," dedim, sesim kısık ve duygularım yoğundu. Anılar sel gibi geri geldi ve beni boğmakla tehdit etti. "Ne zaman babam bana çok sert davransa, beni oğlundan ziyade bir savaşçı olarak eğitmekle meşgul olsa, annem Wren ve beni elimizden tutar ve bu tünellerden gizlice aşağı inerdik."

Gözleri kısıldı ve zihninde o anıyı aradığını görür gibi oldum.

"Gençtin." Bir adım daha atarak bizi tapınağa yaklaştırdım. "Annem öldükten sonra, Kai ve ben kendi kafamıza çok takıldığımızda buraya gelirdik."

Kai bir adım öne çıkarak elini taş sütunlardan birinin üzerinde gezdirdi, büyükanneme bakarken kaşları çatılmıştı. "Tapınağı nereden biliyorsun?"

Büyükannemin bakışları hiç değişmedi. "Bu tapınak ilk krallardan kalma. Beş krallığın hepsinde bir tane vardı." En alt basamağa doğru ilerledi. "Bu tapınaklar büyüü onurlandırdığımız, topraklarımızı onurlandırdığımız yerlerdi."

"Sanırım bunun hakkında bir şeyler okumuştum." Verena sanki bir hayalet görmüş gibi tapınağa bakıyordu. "Annem getirdi..." Tereddüt etti, zorlukla yutkundu. "Odamda Veyrith hakkında bir kitap buldum."

Sözlerinin ağırlığı üzerimize çöktü, yukarıdaki mağara tavanından daha ağırdı.

Mağaraya adım attığımızdan beri ilk kez büyükannemin gözlerinde bir şey parıldadı. Eski bir şey. Kaybolmuş bir şey.

"Buraya bir kez gelmişti," diye itiraf etti. "Kraliçe olarak ilk taç giydiğinde, baban onu evimizden kopardıktan sonra."

Verena'nın parmakları benimkileri sıkıca kavradı ama hiçbir şey söylemedi.

Büyükannem çenesini kaldırdı, gümüş gözleri sanki hepimizin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi tapınağı taradı.

"Yalnız değildi."

Verena'nın nefesi kesildi. "Ne?"

Büyükannem ona doğru döndü, söylenmemiş bir şeyin ağırlığı aralarındaki boşluğa baskı yapıyordu. "Annen," diye mırıldandı, "terk edildikten sonra bu tapınağa ayak basan tek Veyrith kızı değildi."

Büyükannem bana bakarken tüylerim diken diken oldu ve o konuşmadan önce cevabı biliyordum.

"Annem," diye mırıldandım.

Kelimeler boğazımda ağırlaştı, sanki kaburgalarımın altında gömülü bir sırrı ortaya çıkarmış gibiydim.

Mağaranın içindeki hava değişti ve Verena'nın boştaki eli göğsüne geldi, parmak uçları sanki hissedebiliyormuş gibi kalbinin üzerine hafifçe bastırdı, anın ağırlığı benimkine bastırdığı gibi onun kemiklerine de bastırıyordu.

"Burada ," diye mırıldandı büyükannem.

Verena tapınağa doğru döndü, yıpranmış taşa baktı, çatlak kuleler sanki duanın ortasında donmuş gibi tavana doğru uzanıyordu.

Sanki dünya dönmeyi bırakmış gibiydi.

Marmoris Kraliçesi.

İsyen liderinin karısı.

Tarihin karşıt taraflarından, karşıt dünyalardan iki kadın, tam da bu noktada duruyor, tam da bu tapınağa bakıyor.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Verena, sesi ancak bir nefesten fazlaydı.

"İkinizin annesi de benim gibi Veyrith'ten gelmiş." Aramızda bir ileri bir geri baktı. "Ve ikisi de ne kaybettiklerini, ne kaybedeceklerini asla unutmadılar."

Verena'ya döndü ve gözlerinin derinliklerinde acıyan bir şey saklanıyordu, hüznü bir şey.

"Burası annelerinizin yan yana diz çöktüğü yerdı," diye fısıldadı, "çoktan sırtlarını dönmüş olan tanrılara fısıldadıkları yerdı. Burası barış için yalvardıkları, durduramadıkları savaşın yasını tuttıkları yerdı."

Verena'nın tırnakları avucuma battı.

Burası sadece unutulmuş bir tapınak değildi. Sadece bir ibadet yeri de değildi.

Ve şimdi, bunca yıl sonra, onların durduğu yerde duruyor, durdurmak için dua ettikleri bir savaşta savaşıyorduk.

Üzerimize bir sessizlik çöktü. Geçmişin ağırlığı ayaklarımızın altındaki taşa baskı yapıyordu ve ben bunu hissedebiliyordum, havada bir şey değişiyordu, bir şey uyanıyordu.

Verena'nın nefesi yanımda kesildi ve tam zamanında başımı çevirdiğimde dudaklarının ayrıldığını, gözlerinin tapınak duvarlarında gezindiğini gördüm. Parmakları benimkilerin içinde kıpırdadı.

Sonra beni öne doğru çekti.

Adımları yavaş ve bilinçliydi, sanki görünmeyen bir şey ona rehberlik ediyordu. Bir elini kaldırdı, biz basamakları çıkarken tapınaktaki yıpranmış oymaları izledi. Taş sadece yüzyılların etkisiyle düzleşmişti. Oymalar aşınmış, neredeyse okunamaz hale gelmişti.

Tapınağın içinde biraz daha ilerledik ve parmaklarımı bir yazıtın kenarlarında gezdirdim. Ona dokunduğum an, sihir damarlarımda ürperti yarattı.

"Dacre." Verena'nın sesi titredi.

Verena yanımda durdu, kelimeleri yüksek sesle söylerken diğer eli kendini sabitlemek için koluma sarıldı.

"Gölge altın tahtı yuttuğunda ve büyüünün aktığı yerde nehirler kuruduğunda."

Mağara güçle titreşiyordu.

Kelimeler zihnime, ruhuma, onunla olan bağma kazınırken midem sıkıştı.

"Lanetli, kadere bağlı ellerle yükselecek, değişen kumlara bağlı bir ruh."

Bana döndü, gözleri genişti ve anlayışla parlıyordu.

Bu tapınak sadece kutsal değildi. Kehanetin bir parçasıydı ve bizi bekliyordu.

Üzerimize ağır, nefessiz ve mutlak bir sessizlik çöktü.

Mağaranın içindeki hava artık farklıydı, adını koyamadığım bir şeyle yoğunlaşmıştı. Önce onun büyüünün değiştiğini hissettim, nefes verir gibi bir nabız, aramızdaki boşlukta dalgalanıyordu. Sonra benimki karşılık verdi.

Yavaş, kasıtlı bir çekim, inkar edilemez bir güç bizi yakınlaştırıyor.

Gözleri kocaman açılmıştı, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"Burası asla sadece bir tapınak değildi," diye fısıldadı.

Boğazımdaki düğümlenmeye karşı yutkundum, taşta kazınmış kelimeler hâlâ gözlerimin arkasında yanıyordu.

Büyükanneme döndü. "Biliyordun."

Büyükannem bizi dikkatle izledi, gümüş gözleri hesaplıyor, ölçüyor, karar veriyordu. "Kehaneti biliyordum," diye itiraf etti. "Bu tapınağın savaş ve açgözlülük yüzünden unutulduğunu biliyordum ama size nasıl tepki vereceğini bilmiyordum."

Çenemi sıktım ama bunu inkâr edemezdim. Yanıt verdiğini hissedebiliyordum. Sanki tapınağın duvarları bizi tanımıştı, onu tanımıştı.

Aramızdaki bağ sıkılaştıkça omurgamda bir ürperti dalgalandı, aramızda sadece bir iplik değil, bizi birbirimize dokuyan, çeken, bağlayan bir şey vardı.

"Dacre," diye fısıldadı Verena adımı, sesinde korku ve dehşet arasında bir şey vardı.

Elini dudaklarıma götürdüm ve dudaklarımı parmak eklemlerinde gezdirdim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kaderin bu anı biz doğmadan çok önce yazmış olması umurumda bile değildi.

Bu sadece kaderin kararı değildi. Bizim kararımızdı.

Büyükanneme döndüm ve sesimi sakinleştirdim. "Bize ne yapacağımızı söyle."

Tapınak etrafımızda nefes alıyordu, sessizlik uzanıyordu, beklenti içindeydi.

Büyükannem çenesini kaldırdı, gümüş gözleri aramızda gidip geliyordu. "Sunanın önünde durun."

Verena ve ben ileri doğru adım attık, ayak seslerimiz aşınmış taşta yankılanıyordu. Yaklaştıkça hava daha da ağırlaşıyordu.

Kai ve Wren arkamızda yerlerini aldılar, sessiz ama tereddütsüz. Tanıklarımız.

Büyükannem yaklaştı, şimdi önümüzde duruyordu, varlığı ayaklarımızın altındaki taş kadar sabitti. "Bu tören Marmoris'e ait değil. Ne de Veyrith'in. İkisinden de öncesine dayanıyor." Yavaşça nefes verdi. "Krallıklardan daha eski, krallardan daha eski bir bağ."

Verena sertçe yutkundu, parmakları benimkilerde titriyordu. "Hazır mısın?" diye sordu büyükannem usulca.

Verena hiç tereddüt etmedi. "Evet," diye fısıldadı.

Sesi tüylerimi diken diken etti ve elini sıktım. "Evet."

Büyükannem bir kez başını salladı, omuzları dikleşti. "O zaman diz çök."

Hiç tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm, taş tenime karşı soğuktu. Verena da beni takip etti, ellerimiz hâlâ aramızda kenetliydi.

"Burada edeceğiniz yeminler sadece kaderinizi bağlamakla kalmayacak," diye devam etti büyükannem. "Büyülerinizi de bağlayacaklar. Ruhlarınızı. Bir kez söylendi mi, geri alınamazlar."

Verena'nın nefesi kesildi ama gözlerini benden kaçırmadı. Bundan korkmuyordu.

Kendinden korkuyordu.

Uzandım, parmaklarımı yanağına sürterek onu kendime sabitledim. "Biz zaten bağlıyız," diye mırıldandım.

Dudakları aralandı ve büyüünün etrafımızda nasıl kıvrıldığını hissedebildim.

Büyükannem bir adım öne çıktı ve pelerininin kıvrımlarından küçük bir hançer çıkardı. Bıçak eskiydi ama iyi bakılmıştı, kenarı ölümcül bir keskinlikte bilenmiş, kabzası yıpranmış deriyle sarılmıştı. Çeliğe kazınmış en zayıf yazı izi, sunağın ışıltısı altında neredeyse fark edilmiyordu.

"Veyrith'ten bir kılıç," diye mırıldandı, sesi sabitti. "Krallardan, savaşlardan önceki bir zamanda dövülmüş."

Avucunun içinde çevirdi, uzun zamandır unuttuğu bir şeyi hatırlıyormuş gibi kenarını inceledi. Sonra Verena'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Özgürce teklif etmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Kehanet yüzünden değil. Kader yüzünden değil. Ama bunu siz seçtiğiniz için."

Verena'nın nefesi boğazında düğümlendi, dudakları titredi ama yavaşça elini uzattı.

"Bunu seçiyorum," diye fısıldadı.

Verena'nın bakışları benimkilere kaydı. Gözlerindeki fırtınayı, yer kapmak için savaşan binlerce duyguyu görebiliyordum ama hiç tereddüt yoktu.

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatmadan önce bıçağı bana uzattı, metal tenime sıcak bir şekilde değdi. *Teklif.*

Boğazım sıkıldı ama bıçağı avucunun ortasına bastırdım, kan akıtacak kadar derine. Hiç irkilmedi.

Bıçağı ona uzattım, o da kabzayı eline aldı ve aynısını bana yaptı.

Ona uzandığımda elim titredi ve ellerimiz aramızda kenetlendiğinde kanlarımız birbirine karıştı, kaynaştı.

Etrafımızdaki hava titredi.

"Yeminler," dedi büyükannem ve ben zorlukla yutkundum. Yeminleri zaten biliyordum. İkimiz de biliyorduk.

Ve tereddüt etmedim. "Kanla parçalanmış bir krallık."

Verena'nın dudakları aralandı ve gözlerinin ardında titreşen anıyı gördüm. Bu sözleri daha önce konuşmuştuk. O handa. Başka bir hayat gibi hissettiren bir yerde.

Benden alınmıştı ama savaşmıştı, ikimiz de savaşmıştık. Ve şimdi, kader bizi buraya geri getirdi.

"Harabeye ve küle," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Sonraki kelimelerin dilimden dökülmesine izin verdim, bizi kaderden daha derin bir şeye bağladım.

"Ama ruhumla sana tapıyorum."

toprakta büyü titreşiyordu. Bir sarsıntı. Bir vaat.

Verena'nın dudakları titredi ve eli benimkinde sıkılaşıarak bizi kanla mühürledi.

"Ama ruhumla tapıyorum," diye yineledi.

Tapınak kükreyerek canlandı. Dizlerimizin altındaki yıpranmış semboller altın ışııyla parladı. Düşük bir nabız çatlaklardan akarak taşa oyulmuş harfleri aydınlattı.

Büyü yükselip görünmeyen bir ip gibi etrafımızı sarınca nefesim kesildi.

Verena ürperdi. Onun büyüünün benimkiyle büküldüğünü, kıvrıldığını hissedebiliyordum,

yerleşiyor, bizi birbirimize öyle sıkı bağlıyordu ki asla çözülmeyecektik.

Büyükannem keskin bir nefes aldı ve Wren'in nefesinin altından küfrettiğini duydum.

Çünkü kanımız birbirine karıştığında, büyü az önce ettiğimiz yeminin farkına vardığında, tenimde bir şey yandı.

Bileğime yakıcı bir sıcaklık yayılırken nefesimi içime çektim. Verena haykırdı, parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. Bir işaret etimize kendini damgalıyordu.

"Gerçek eşler nadir bulunur," diye mırıldandı büyükannem, neredeyse kendi kendine. Parmakları Verena'nın teninin hemen üzerinde gezindi, sanki şimdi etine kazınmış olan ize dokunmaktan korkuyormuş gibi. Altın mürekkebinden dairesel bir iz, benim bileğimde oluşanın aynısı. "Birçok kişi bu bağı iddia eder ama çok azı bu işareti taşır.

Verena titriyordu, nefesi titriyordu, gözleri irileşmiş bir şekilde bileğiyle benimkiler arasında gidip geliyordu

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadı. Ama soru dudaklarından dökülürken bile, onun içine yerleştiğini hissedebiliyordum, sevgisini, bağlılığını, bana olan çaresizliğini.

Büyükannem yavaşça nefes verdi, titreyen eli geri çekildi. "Bunun geri dönüşü yok demek. Ne güç, ne zaman, ne savaş, ne de ölüm bile bu gece burada bağlanmış olanı bozamayacak."

Bakışlarını benimkilere kaldırdı, gözlerinde neredeyse saygılı bir şey vardı. Kelimeler aramıza yerleşti, iliklerime kadar işledi, anlayabileceğimden daha derin bir şeye dönüştü.

Bunun geri dönüşü yok. Bu düşünce beni korkutmalıydı.
Onun yerine, kendimi bütün hissettim.

Verena bileğine bakıyordu, parmakları sanki dokunmaktan korkuyormuş gibi işaretin hemen üzerinde geziniyordu ve büyüğü aramızdaki havada titreşiyordu, huzursuzdu, değişiyordu, sanki o da az önce ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

Ona uzandım, parmaklarımı onunkilere doladım, markanın sıcaklığının hâlâ tenimize yerleştiğini hissettim.

Gözleri benimkilere kaydı, geniş ve arıyordu.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdım, dudaklarımı bileğine, şimdi tenine kazınmış olan ize değdirdim.

Keskin bir nefes aldı ve nabzının hızlı atışını, parmaklarındaki hafif titremeyi hissedebiliyordum.

"İyi misin?" Mırıldandım.

Hemen cevap vermedi. Bunun yerine bileğimi avucunun içinde çevirdi ve parmaklarını sanki kaderin ağırlığının izini gibi mürekkebin kenarlarında gezdirdi.

Sonra, sonunda, "Sen benimsin" diye fısıldadı.

Göğsümde keskin bir sızı belirdi.

Çenesini yukarı kaldırdım, beni görmesi, gözlerimdeki gerçeği görmesi için onu zorladım. "Ve sen benimsin."

Dudakları aralandı, bakışları yüzümde geziniyordu ve ben bunu hissedebiliyordum, değişimi. İkimizin de bir şeyler değişmiş, yerleşmişti, uzun, çok uzun zamandır açılmayı bekleyen bir kilidin anahtarının dönmesi gibi.

BÖLÜM 18

VERENA

T Kapı sessiz bir sonlulukla arkamızdan kapandı ve bizi içeriye hapsetti. Kalbim hâlâ hızlı atıyordu. Nabzım derime çarpıyor, büyü yüzeyin altında huzursuzca yer değiştiriyor, damarlarımda duman gibi kıvrılıyordu. Konuştuğumuz kelimeler hala içimde yankılanıyor, şimdiye kadar dokunulmamış yerlere yerleşiyordu.

Biz evliydik.

Ruhu bağlı.

Geri dönüşü yoktu. Ve ben de istemedim.

Dacre önümde durdu, gözleri derin bir yoğunlukla bana sabitlenmişti. Nefes alıp verışı yavaş ve , her nefes alıp verışı sabrının bir göstergesiydi. Beni bekliyordu.

Elleri iki yanında kenetlenmişti, parmak eklemleri bembeyazdı. Kendini tutuyordu.

Sertçe yutkundum, kızarmış yüzümden saçlarımı uzaklaştırmak için uzandığımda parmaklarım hâlâ titriyordu. Etrafımızdaki hava yoğundu, içimde hareket eden büyü neredeyse boğucuydu.

"Kendimi... farklı hissediyorum," diye itiraf ettim bakışlarıyla buluştuğumda.

Başını hafifçe eğdi, yaklaşırken gözlerinde merak parlıyordu. "Nasıl?"

Düşüncelerimle boğuştum, içimde dönen duyguları yakalamak için doğru kelimeleri aradım. Çok uzun zamandır, bunun

Sonunda evlendiğimde, bir başkasına ait olduğumda, bunun elle tutulur bir ağırlık gibi üzerime çökeceği an, şüphe götürmez bir netlikle gelecekti.

Boğazımda bir tasma, beni bağlıyor.

Ama onda kendimi kafeste hissetmeme neden olan hiçbir şey yoktu. Kendimi *sabit* hissediyordum. Daha önce hiç olmadığı bir şekilde demir atmıştım. "Daha hafif," diye mırıldandım, "ve daha ağır. Aynı anda."

Dacre'ın dudakları kıpırdadı, bir gülümsemenin hayaleti gibiydi.

"Hissediyorsun..." "Bütün." Titrek bir nefes verirken onun yerine ben bitirdim.

Gözleri karardı ve bana doğru uzandı, parmakları bileğimdeki yeni izi sıyırdıktan sonra tamamen sardı. Tutuşu sıkıydı, sanki geri çekilip çekilmeyeceğimi test eder gibiydi.

Ben yapmadım.

Ben olsam yapmazdım.

Ona doğru adım attım, vücudumun onunkine baskı yapmasına izin verdim, ellerim göğsünde düzleşti, avucumun altında kalp atışlarının sabit gümbürtüsünü hissettim.

Daha önce dokunmuştuk. Daha önce birbirimiz için yanmıştık. Ama bu farklıydı.

Belirsizlik yoktu.

Korkudan kaynaklanan çaresizlik yok, elimizden kayıp gitmeden önce bir şeylere tutunmak için çılgınca çırpınmak yok.

Artık koşmuyordum.

Koşmayı bırakmıştım.

Çenemi kaldırdım, dudaklarımı ayırarak fısıldadım: "Öp beni." Dacre tereddüt etmedi.

Ağzı, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen bir yavaşlıkla benimkiyle buluştu. Bu önceki gibi değildi. Vahşi ya da çılgınca değildi. Daha derin bir şeydi. Daha kasıtlı.

Elleri kollarımdan omuzlarıma doğru yüzümü kavrayana kadar düzleşti. Parmakları hafifçe titredi, sadece benim fark edebileceğim kadar.

Gergindi.

Bunu istemediği için değil, bir anlamı olduğu için. Ve tanrılar, bir anlamı *vardı*.

Dudaklarına yumuşak bir nefes bıraktım ve o da sanki içinde tutuyormuş gibi nefesini verdi. Parmaklarımı saçlarına geçirerek onu kendime çektim ve öpücüğü derinleştirdiğinde dizlerim neredeyse bükülüyordu.

Dacre usulca inledi, ellerinden biri aşağı kayarak belime bastırđı ve beni yukarıda tuttu. Diğeri çenemde kaldı, başparmağı yavaş ve saygılı bir şekilde elmacık kemiğimi okşadı.

Bana tapıyordu ve ben de ona izin verdim.

Hayranlığını arzuladığım, önümde diz çökmesini istediğim başka kimse yoktu.

Benim sihrim de onunkiyle aynı anda kıpırdandı ama mücadele etmedi ya da isyan etmedi.

Saldırmadı ya da direnmedi.

Gerek kalmadı.

Anlamadan önce hissettim. Değişimi. Artık ben ya da onun olmadığı, sadece *bizim* olduğumuz an.

Onun gücü sadece benimkine baskı yapmadı; içime yerleşti, ikinci bir kalp atışı, aramızda çekilen bir nefes. Kaburgalarımın etrafında kıvrıldı, sıcak ve emin, tenime fısıldanan bir yemin gibi.

Ve biliyordum.

Her zaman birbirimize bağılydık.

Onu hissettiğimde, *onu gerçekten hissettiğimde*, önceki tüm anları soluk ve cansız hale getirecek şekilde ağzına karşı nefes aldım.

Alnını benimkine yaslayacak kadar öpücüğe ara verdi, nefesi düzensiz, düzensiz nefesler halinde geliyordu. "Lütfen benden korkma, bizden korkma."

"Anlamıyorum." Başımı salladım ve anlamasını sağlamaya çalıştım. "Artık değil."

Parmakları çene çizgim boyunca narin bir yol izledi, başımı geriye yatırdı, gözleri ruhumu delip geçecekmiş gibi bir yoğunlukla gözlerimi aradı. "Beni hissedebiliyor musun?"

Çılgınca başımı salladım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Yakıcı bir güneş gibiydi, hissedebildiğim tek şeydi, zihnimi meşgul eden tek düşünceydi. "Evet."

"Senin için nasıl bir his?" diye sordu, sesinde benim onu hissettiğim gibi onun da beni hissettiğini anlatan yoğun bir istek vardı

"Sanki artık kendi tenimde yalnız değilmişim gibi," diye yanıtladım sonunda, sözlerimin gerçekliğinin içimde yankılandığını hissederek.

Dacre'ın nefesi kesildi, duyulabilir bir aksama oldu ve elleri

Ben.

"Verena," diye nefes aldı, ismim dudaklarında şefkatli bir okşamaydı.

Bitirmesine izin vermedim. Onu tekrar öptüm, vücudumu tamamen onunkine bastırırken kollarım boynuna dolandı. Dudaklarıma karşı keskin bir nefes verdi, elleri kalçalarımaya kayd ve beni acı verici bir tutuşla kavradı.

Ağzı benimkinin üzerinde yavaşça hareket etti, sanki her saniyenin tadını çıkarıyor, midemin derinliklerinde ısı birikmesine neden olacak şekilde beni tadıyordu.

Ama başka bir şey daha vardı, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Sanki *güvendeydim*.

Sadece onunla değil, *kendi içimde* de.

Bana karşı her zamankinden daha fazla tehlike vardı; kendim için her zamankinden daha tehlikeliydim, ama bir şekilde bu anda kendimi en güvende ve en emin hissediyordum.

Dacre'ın elleri gömleğimin altından kayarken hafifçe titredi, parmakları belimin çıplak teninde gezindi. Tenimin üzerinde gezinirken dokunuşu sıcaktı, neredeyse dindardı.

Sadece bana dokunmuyordu.

Sanki ikimiz daha önce hiç temas etmemişiz gibi beni öğreniyordu.

Sanki parmak uçlarının her dokunuşu, dudaklarının her baskısı sadece bir yeniden keşif değil, aynı zamanda bir vahiy gibiydi. Aramızdaki bağ kadim bir şeyle uğulduyordu, sanki yeniden yaratılmış, yeniden yazılmış, ikimizin de tam olarak anlamadığı şekillerde bağlanmıştık.

Dudaklarımdan ayrıldı, çenemden aşağıya, boynumun kıvrımı boyunca tüy kadar hafif öpücükler bıraktı. Ağzının her baskısı telaşsızdı, tenime karşı bir dua gibiydi.

Ağzı, nabzımın ısrarla boğazımda attığı hassas noktayı bulduğunda dudaklarımdan yumuşak bir nefes döküldü. Orada oyalandı, sıcak nefesi tenimde gezinerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Sonra nefes aldı, "Seni seviyorum." Dondum kaldım.

Ona inanmadığım için değil. Ama inandığım için.

Kelimeler içime yerleşti, bir ağaç gibi kök salarak yuvalarını buldular. Sözleri içime gömülmüştü; yerleşmişti.

Yeni keşfettiğim bir aciliyetle ona sarıldım, parmaklarım saçlarını çekiyordu, sesimi bulmaya çalışırken göğsüm yükselip alçalıyordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, sesim ham, evcilleşmemiş bir şeyle titriyordu. Bu sözleri daha önce de söylemiştim. Onlar hakkında düşünmüştüm.

daha önce. Ama bu farklıydı.

Bu sefer onlara ben *veriyordum*.

Kayıtsız bir tanrıya fısıldanan bir dua gibi değil, kendimi onu kaybetme korkusundan koruyacak bir kalkan gibi değil.

Onlara yemin eder gibiydim.

Sanki ruhumun bir parçasını ona teslim ediyordum.

Dacre usulca inledi, elleri belimi sıkıca kavradı, alnı köprücük kemiğime bastırdı.

Onu sadece büyüümüzde değil, *daha derin bir şeyde* hissedebiliyordum. Onu kemiklerimde, gücümün onunkiyle birleşmesinde, havanın tenime baskı yapmasında hissediyordum.

Bu sadece bir evlilik değildi.

Bir iddiaydı.

Bir seçim.

Son derece sarhoş ediciydi, sanki birlikte olduğumuz şeyin içine batmışım gibi beni saran baş döndürücü bir karışımdı. Kendimi isteyerek içinde kaybolmuş bulduğum, akıntıların beni daha derinlere çektiği, ancak bir daha yüzeye çıkma arzusu duymadığım derinliksiz bir okyanustu.

Parmakları belimin kıvrımlarında, sanki tenimde takımyıldızların haritasını çıkarıyormuşçasına yavaşça gezindi. Dudakları da onu takip ediyor, dokundukları her yeri ısıtıyordu.

"Verena," diye mırıldandı tenime karşı, sesi kalındı. "Hepinizi istiyorum."

"Ben seninim."

İçinden bir titreme geçti, gözle görülür bir ürperti, tam merkezinden dalgalanıyor gibiydi. Sonra beni tekrar öpmeye başladı, elleri sırtımda dolaşırken dudakları talepkâr bir şevkle dudaklarımı yakaladı.

Hafifçe geri çekildi, gözleri benimkileri arıyordu, arzudan daha derin bir şeyle karanlıktı. "Göster bana."

Bir meydan okuma. Bir yalvarış.

Bir söz. Bu hayatta kalmak
değildi.

Bu daha fazlasıydı ve ben bunu ona verecektim. Ona
her şeyi verirdim.

Titreyen parmaklarımla gömleğimin eteğini kavradım ve hızla başımın üzerine kaldırdım. Elini bana doğru uzattı ve parmak eklemlerini göğsümün altındaki yumuşak, ağır kıvrıma hafifçe dokundurarak vücuduma bir ürperti gönderdi.

Elleri tenimin üzerinde kaydığı anda bunu hissettim, büyümüz birlikte yükseliyor, aramızda dönüyordu. Meşaleler titredi, alevleri sanki aramızdaki çekim tarafından çekilmiş gibi bize doğru eğildi.

Bedenlerimiz arasında bir enerji kıvılcımı çakarken nefesim kesildi, etrafımızdaki hava görünmeyen, *canlı* bir şeyle yoğunlaştı.

Dacre'ın nefesi kesildi. "Tanrılar, Verena."

Adımı dudaklarında duyunca, sesindeki ham tapınma hissiyle ürperdim. Büyümüz artık savaşmıyordu. Büyülenmişti.

"Dacre," diye nefes aldım, onu bana geri mi çağırıyordum yoksa daha fazlasını alması için yalvarıyor muydum emin değildim.

Tenimde gezinirken eli titriyordu, avucunun sıcaklığı bana karşı bir damgaydı. Acele etmiyordu. Nefes bile almıyordu. Gözleri karardı, derinliklerinde açlık titreşiyordu ama orada başka bir şey daha vardı, *huşu*.

"Karım," diye mırıldandı, sanki bu ismi ağzında tadıyor, dilinin üzerinde nasıl hissettiğini ezberliyordu.

Ve özümün derinliklerine yerleşti.

Köprücük kemiğimi öptü, yavaş ve telaşsızdı, nefesi tenimde sıcaktı. Dudakları boğazımın çukuruna, çenemin altındaki çılgın nabzın üzerine bastırarak oyalandı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, sesi kalındı. "Tanrılar, Verena, sen..." Sesi insanlık dışı, vahşi bir şeye dönüştü ve içimi bir ürperti kapladı.

Orada durdu, gözleri karanlık ve okunmazdı, parmakları sanki bana tekrar dokunmadan önce bu anı ezberlemesi gerekiyormuş gibi tenimden birkaç santim ötede duruyordu.

Sertçe yutkundum, içime sıcaklık damlıyordu.

Dudakları *neredeyse* çıplak omzumu sıyracak kadar yakınımaya eğildiğinde nefesi tenimde gezindi.

"Sana bakmama izin ," homurdandı. Bu bir rica ; bir yalvarıştı.

Elleri önce belimde, sonra daha aşağılarda gezindi ve önüme çöktüğünde nefesim kesildi, ellerim iki yanımda titriyordu, yaptığı şeyin ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağımdan emin değildim.

Başını hafifçe eğdi, siyah saçları gözlerinin üzerine döküldü, elleri belime uzanırken nefesi kesildi, başparmakları kendini sabitlemeye çalışır gibi kalça kemiklerime bastırdı.

Ve sonra, *tanrılar*.

Dudaklarını karnıma bastırdı.

Yumuşak, titreyen bir öpücük, ağzının tenimde gezinme şekline *ibadet* karışmıştı.

Bunu daha önce de yapmıştık, sadece bir gece önce burada bulunmuştuk ama bu, şimdiye kadar olan her şeyle tamamen çelişiyor gibiydi.

Dudaklarımdan kırık bir ses döküldü, kırılgan ve yıkık bir şey.

Beni tekrar, bu sefer daha aşağıdan, göbeğimin hemen altından öperken, dudakları tenimin üzerinde gezinirken parmakları yanlarıma doğru büküldü.

"Dacre..." Sesim ancak bir nefes, ancak bir şeydi, çünkü çözülüyordum.

"Bana bak," diye fısıldadı Dacre.

Bakışlarımı zorla aşağı indirdim, göğsüm çok hızlı yükselip alçalıyor, tenim onun dokunuşu altında yanıyordu. Hâlâ diz çökmüştü, elleri kalçalarımın arkasına doğru kayıyor, başparmakları orada yumuşak, yatıştırıcı daireler çiziyordu.

Gözleriyle karşılaştığımda neredeyse yere yığılacaktım.

Adanmışlık.

Arzu değil, bana bakan bir bağlılıktı. Sanki istediği tek şey benmişim gibi. İhtiyaç duyacağı tek şey.

Karnıma bir öpücük daha kondurmadan önce elleri kaburgalarımın üzerinde yavaş ve acılı bir şekilde geziniyordu. "Sen şimdiye kadar tuttuğum en güçlü şeysin."

İçimde bir şey kırıldı. Korkudan değil. Tereddütten değil. *İhtiyaçtan*. Anlayışla.

Çünkü daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Daha önce hiç kimse beni böyle *istedi*, sadece bedenimi değil, sadece gücümü değil.

Ben.

"Dacre." Sesim *çatallaştı*, parmaklarım saçlarına dolandı ve çünkü ona ihtiyacım vardı, *daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

Kesik kesik bir nefes verdi, dudakları tenime yapıştı, sıcak ve titriyordu. Elleri kalçalarıma doğru esnedi, kendini sabitliyormuş gibi sıkıca kavradı.

Alnı karnıma bastırdı ve nefesi kesik kesik kesildi.

"Verena," diye homurdandı, sesi aramızdaki sessizliğe sürtünüyordu. "I-"

Her ne söyleyecekse, dilinde hangi kelimeler oluştuyorsa, hiçbir gelmedi. Onlara ihtiyacı yoktu.

Onu hissedebiliyorken olmaz.

Onun büyüğü benimkinin içinde kıvrıldı, onun gücünün nerede bittiğini ve benimkinin nerede başladığını bilemeyene kadar daha sıkı örüldü. Tüketmiyordu. Boğucu değildi. Aitti.

Biz aittik.

Ürperdim, parmaklarım saçlarında sıkılaştı ve başını kaldırdığında gözleri benimkilere ham, kırılmaz bir şekilde kilitlendi.

Ona uzandım, parmaklarım çenesinde geziniyor, keskin açıları, gölgeli çizgileri takip ediyordu. Teni dokunuşumun altında sıcaktı, nabızı boğazında gümürdüyordu.

Başını çevirdi ve avuç içime bir öpücük kondurdu. Sonra elleri kasıtlı bir yavaşlıkla pantolonumun bel bandına doğru kayd. Özenle çözdü, kumaşın kayarken çıkardığı sessiz ses odayı dolduruyordu. Pantolonu bacaklarımdan aşağı indirdi, kayarken dokusu aşırı ısınmış tenime karşı serindi.

Sonra nihayet, nihayet, tembelce ayağa kalktı. Burnu tenime süttü, yükseldiği her santimde nazik bir yol izledi, kokumu içine çekti, her nefeste beni çözdü, sonunda tam boyuyla karşımda durana kadar.

Beni öperken artık nazik değildi. Çılgına dönmüştü.

Öpücük, dudaklarının sıcaklığıyla aramıza sıkışan her söylenmemiş sözle, her boyun eğmeyen bağlılıkla ağırdı.

Elleri yavaşça, sanki bunun sadece bir ihtiyaç, sadece bir açlık olmadığını bildiğimden emin olmak istercesine, acıyla yanlarımı düzeltti.

Beni seçen oydu.

Parmakları sırtımın çıplak tenini okşadı, omurgamın gezindi, dokunuşu çok dikkatli, çok kesindi ve sonra iç çekti, tüm vücudu bana sıkıca sarıldı.

Gücümüz tekrar yükseldi, dışa doğru iterek odayı sardı. Duvarlardaki meşaleler buna karşılık olarak çılgınca titreşti, altın rengi ışıkları uzadı.

Ama Dacre onlara dikkat etmiyordu. Elleri tenimin üzerinde gezinirken sadece bana bakıyordu, başparmakları kaburgalarımın, belimin üzerinde saygılı yollar çiziyordu, ta ki başparmağı dudaklarıma ulaşana kadar.

Durakladı.

Aramızdaki havadaki sessiz soruyu, bekleyişini, bana geri çekilmem için fırsat verişini hissedebiliyordum.

Ben yapmadım.

Bunun yerine öne uzandım, parmaklarımı onunkilerin üzerinde kıvırdım ve başparmağını ağzıma götürdüm.

Nefesi kesildi, göğsü dengesiz bir şekilde inip kalktı ve kontrolünü tamamen kaybetmeden önce kendini toparlaması gerekiyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı.

Dacre nefesini yavaşça verdi, nefesi yanaklarımı ısıtıyordu. Hareket etmemişti. İtmemişti.

Ama Tanrım, bunu hissedebiliyordum, gerginliği, vücudunun her çizgisindeki kısıtlamayı, ellerinin tenime değen her titreyişini.

Başparmağını ağzıma aldım, dudaklarım etrafına kapandı ve dilimi yavaşça teninin üzerinde gezdirerek onu tattım.

Düzensiz, düzensiz bir nefes verdi, hem bir tepki hem de bir uyarı olan bir ses.

"Verena." Sesi ihtiyatla doluydu.

Çenemi kaldırdım, gözlerimizin kilitlenmesine izin verdim, başparmağının ağzımdan geri kaymasına izin verdim, sadece kasıtlı, alaycı bir hareketle geri çektim. Beni dikkatle izledi, beni içine çekti, onu doldurmama, onu açmama izin verdi.

Başparmağını ağzımdan çekerken elleri titriyordu. Başparmağının hafif nasırlı ucu alt dudağımın üzerinde kabaca gezindi ve ağzımın kıvrımı boyunca ince bir nem izi bıraktı.

Büyümüz kabardı, bir nabız, bir nefes, bizi birbirimizin daha derinlerine sürüklüyormuş gibi hissettiren bir çekim. Bana dokunduğu yerde tenim yanıyordu ama bu ateş değildi.

Bu güçtü, ham ve filtrelenmemiş. Almaya çalışmıyordu. Veriyordu.

Dacre'ın elleri kalçalarımın ilerledi, parmakları tenimde karmaşık yollar açıyordu. Hâlâ giyinikti, hâlâ kendini tutuyordu ama her şeyi hissedebiliyordum.

Büyüsü içimdeydi, damarlarımdan kemiklerime doğru kıvrılıyordu.

Nefesim kesildi, başım geriye düştü ve düşmeden önce beni yakaladı, Kollarını belime doladı, beni sabit tuttu.

"Seni hissediyorum," diye fısıldadım, ellerim gömleğinin içine girmiş, göğsüm kabarmıştı.

Dacre'in dudakları aralandı, bakışları karanlık ve vahşiydi. "Biliyorum."

Elime uzandı, parmaklarımızı birbirine bağladı ve Tanrım, avuçlarımız kanımızı birbirimize bağladığımız yere değdiği anda oda titredi, gücümün kara dumanı her köşeyi kasıp kavurdu.

Ve aniden, onun içinde hissedebildim.

Onun bağlılığını, tapınmasını, ihtiyacını hissettim, sadece bedenim için değil, bunun için.

Bizim için.

Bu bağ bizi birbirimize bağlayan görünmez bir iplik gibiydi, bizi et ve kemiğin yapabileceğinden daha sıkı bağlıyordu.

Dacre'in vücudunu bir titreme sardı ve daha yakına eğilip nefesinin sıcaklığını açıkta kalan boynumun üzerinde gezdirirken elleri umutsuz bir acelelilikle üzerimde sıkılaştı.

"Verena," diye fısıldadı, adım dudaklarından bir dua gibi dökülüyordu. "Sanırım... Sanırım ben sadece..."

Bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu.

Çünkü ikimiz de hissetmiştik.

Bağ.

Neredeyse duyulabilir bir klik sesiyle yerine oturdu, içimizde daha derine yerleşti, ikinci bir kalp atışının ritmiyle yankılandı.

Ben onundum.

Ve o benimdi.

Dacre yavaşça arkasına yaslandı, parmakları yanağımı okşadı, boynumdan aşağı, çıplak omuzlarımın üzerinden geçti.

Ona doğru uzandım, ellerim aceleyle gömleğini çekiştiriyordu ve o da hızlı bir hareketle gömleğini başından çekmeme izin verdi.

Onun güzelliği karşısında nefesim kesildi.

Teninde çok fazla yara izi vardı. Bazıları zamanla solmuş, bazıları ise hala taze olan bu yaralar, yaşadığı her savaşın canlı bir kanıtı gibiydi.

Parmaklarım çıkıntıların ve kabarık izlerin üzerinde gezindi, geçmişinin tenine kazınmış dokusunu hissettim ve o da sustu.

İkimiz de çok yaralıydık, bedenlerimiz bize karşı yürütülmüş ve yürütülmekte olan savaşların izlerini taşıyordu.

Nefes almıyordu ama durmadım.

Parmaklarımı göğsünden aşağıya, kaburgalarının üzerinden, karnını boydan boya kesen derin yara izine kadar sürükledim ve sonra hiç düşünmeden

öne eğildim ve dudaklarımı ona bastırdım.

Dacre keskin bir nefes çekti. Tüm vücudu altımda gerildi.

Ve sonra, yavaşça, acı verecek kadar yavaşça, elleri saçlarımın arasına girdi ve başımın arkasını kavradı.

Dilimi ağzımdan kaydırđım, tenine sürttüm, tadının tadını çıkardım, yara izlerinin pürüzlü dokusunu kasıtlı, uzun süreli bir okşamayla izledim.

Sonra onu tekrar öptüm. Daha aşağıdan. Yumuşak, yavaş, taparcasına.

Sanki ben de onu ezberliyordum.

Dacre harap olmuş, gırtlaktan bir ses çıkardı ve nihayet ona bakmak için uzaklaştığımda gözleri vahşi, nefesi ahlaksızdı. Parmakları saçlarımda sıkılaştı, ta ki kafa derime acı saplanana ve uyluklarımdın arasında nem birikene kadar.

"Senin içinde olmalıyım," diye hırladı. "Bu krallıkta kime ait olduğunu sorgulayacak kimse kalmayana kadar seni becermem gerekiyor."

İnledim, söylediği her kelimeyle vücudumdaki ağrı daha da arttı.

Kalçalarımıdan tuttu ve beni kaldırarak yatağa doğru götürdü. Bacaklarımdın arasına girmeden önce beni yatağa yatırdı ve neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesecek bir güçle üzerime bastırdı.

Beni sahipleniyordu, üzerimde asla silinemeyecek bir iz bırakıyordu ve tanrılar yardımcım olsun, her şeyimi isteyerek ona teslim edecektim.

Dacre üzerimde durdu, ağırlığını kollarına verdi, bakışları üzerimde gezinirken nefesi hızlandı. Parmakları kaburgalarımdın üzerinde yavaşça, dayanılmaz bir yavaşlıkla vücudumun hatlarını ve kıvrımlarını izlerken gözleri karanlıktı, araştırıyordu.

Belimin kıvrımını, kalçamın eğimini sıyrıp geçerken nefesim kesildi.

Bedenim onunkinin altında titriyordu.

Dacre'ın alnı göğüs kemiğime düştü, göğsü kabardı.

Ellerim saçlarına dolandı, eli kalçama sürtünürken dudaklarım bir iniltiyle ayrıldı ve inledi, kendini tutması bir yay kirişı gibi koptu.

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni altında açtığında, tutunduğu yavaş ve ölçülü kontrol kırıldı.

Bacaklarımın arasına bastıran katı ağırlığını hissettiğimde ağzının içine doğru soludum ve içimde umutsuz ve vahşi bir şey ortaya çıktı.

"Dacre," diye fısıldadım, adı bir talep, bir kırılmaydı.

Eli yukarı kaydı, parmak uçları göğsümün alt tarafını sıyırdı ve ürperdim.

"Hiçbir fikrin yok," diye sözünü kesti, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyordu, sesi harap olmuş bir törpüydü. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Hissettiğim için yaptım.

Onun ihtiyacı. Onun bağlılığı. Onun büyüğü benimkine karıştı, bedenimde kırıldı, omurgamın etrafında dolandı.

Ona doğru uzandım, parmaklarım pantolonunun kemerine değdi ve o sustu. Doğrudum, avuçlarımı göğsüne bastırdım, parmaklarımın altında kalp atışlarının hızlı gümbürtüsünü hissettim.

O bir savaşçıydı.

Tehlikeliydi.

Ama burada, benim yanımdayken titriyordu.

"Dacre," diye fısıldadım, arkasına yaslanana kadar daha sıkı bastırdım. "Ben senin karınım," diye hatırlattım ona. "Ve bu yüzden seni becereceğim."

Homurdandı ve yatağa sırt üstü düşene kadar daha sert ittim.

Kalçalarına yerleşmemi izlerken dudaklarını yaladı, ellerimi pantolonunun bel bandına götürmemi ve siki ortaya çıkana kadar özensizce kalçalarından aşağı çekmemi izledi.

Ona baktım ve bana geri yansıyan bir kırılmanlık okyanusu vardı. Zırh yok, duvar yok, savunma yok. Sadece o vardı. Sadece ben. Sadece biz.

Ve ona tapmak istedim.

Eğilirken saçlarımı bir omzumun üzerinden geçirdim, dudaklarım sikinin başına değdi ve kalçaları öne doğru fırladı.

"Söyle bana," diye fısıldadım dilimi onun boyunda gezdirirken. "Bana ne istediğini söyle."

İnledi, elleri yanlarındaki çarşaflara dolandı. "Sen," dedi kısık sesle. "Seni istiyorum."

Elimi dibine doladım, diğer elim kalçasına girerken yavaşça uzunluğunu aşağı yukarı okşadım.

"Peki başka?" Gözlerini ararken sordum, ağzımı açtım ve sikinin başını ağzımın içine kaydırđım.

Kalçaları istemsizce tekrar öne doğru sarsıldı ve ağzımın içine daha fazla kayarken inledim. Kendimi çok muhtaç, çok ıslak hissediyordum ve bacaklarındaki uyarılmışlığımı hissedebileceğini biliyordum.

"Bana binmeni istiyorum," dedi kararlı bir şekilde, sesi ihtiyacıyla doluydu. İçimden bir zevk dalgası geçerken inledim.

Aşağı uzandı, ağzımı sikinden ayırıp beni kendine çekerken eli nazikçe çeneme dolandı.

Tereddüt etmeden kendimi onun üzerine konumlandırığım ve sikinin ağırlığı klitorisime değdiğinde sarsıldım.

Dacre altımda titriyordu, ben dizlerimin üzerine kalkarken gözleri karanlık ve arzuyla doluydu. Elleri kalçalarımı kavradı, parmakları tenimi kazarak beni üzerine doğru yönlendirdi.

İçimde kaydığını, beni tamamen doldurduğunu hissederek inledim.

"Siktir," diye inledi Dacre, ben hareket etmeye başlayınca elleri daha sıkı kavradı.

İlk başta onu yavaşça sürdüm, içimdeki her santimin tadını çıkardım. Ama çok geçmeden, daha fazlasına olan ihtiyacım beni ele geçirdi ve daha hızlı hareket etmeye başladım, vücudum sabit, çaresiz bir ritimle onunkine karşı yükselip alçalıyordu.

Dacre'ın başı yastıklara yaslandı, aç gözlerle beni izlerken soluk soluğa nefes alıyordu ve sihrimizin içimizde hareket ettiğini, zevkimizi artırdığını ve aramızdaki bağı sıkılaştırdığını hissedebiliyordum.

"Daha sert," diye inledi ve ben de hevesle itaat ettim.

Ellerimin vücuduma tırmanmasına izin verdim ve göğüslerimi ellerimle kavradım, o içimde daha sert çarparken meme uçlarımı parmaklarımın arasında yuvarladım.

"Amına dokun," diye emretti, sesindeki nezaket kaybolmuştu. "Kocana tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göster."

Ellerimden birinin vücudumda gezinmesine izin verdim, kendime dokunmak için bacaklarımın arasına uzandım. Zaten çok ıslak ve şişmişim ve parmaklarım klitorisime dokunduğu an, içimden bir zevk sarsıntısı geçti ve kalçalarımı onunkine çarpmaya zorladı.

Dacre içime girmeye devam ederken gözleri bana kilitlenmişti, hızı gittikçe artıyor ve derinleşiyordu. Yüksek sesle inledim, klitorisimin üzerinde daireler çizerken sırtımı eğdim.

Orgazmımın içimde yükseldiğini hissedebiliyordum ve Dacre'ın da yaklaştığını biliyordum.

"Bırak tadına bakayım." Dacre'ın eli bileğimi sıkıca sardı ve elimi ağzına götürürken büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Islak parmaklarımı dudaklarının arasına kaydırmadan önce nefesinin sıcaklığı tenime değdi ve beni tadarken gözlerini kapattı.

Parmaklarımdaki uyarılmayı temizlerken derin, tatmin edici bir inilti çıktı ve onu izlemeye o kadar dalmıştım ki, kalçalarım giden ellerinin hafifçe kaydığını fark etmedim bile.

Beni tek bir hareketle sikinden kaldırdı, vücudunun uzunluğu boyunca yukarı kaydırıp ve beni konumlandırdı, amım onun bekleyen ağzına çok yakın duruyordu.

Güçlü kolları kalçalarımı sarmalayıp beni zorla aşağı çekerek her santimimi aç ağzına bastırmadan önce bedenim onun üzerinde, bir anlık beklenti içinde asılı kaldı.

Dili hevesle beni keşfediyor, ileri geri hareket ediyor, hassas etimde desenler çiziyor, içime zevk dalgaları gönderiyordu.

Bu duygu çok güçlüydü, kalçalarım tamamen açıldı ve Dacre ellerini amıma götürdü, sert ve istekli, klitorisimi dudaklarının arasında emerken beni daha da açtı.

İçimden bir soluk geldi ve devrilmek üzereyken elimi yatağa vurdum.

Dacre açgözlülükle beni yemeye devam etti.

"Sana bana binmeni söylemişim," diye homurdandı Dacre etime karşı. "Bu benim yüzüm anlamına da geliyor, aşkım."

Arkama yaslandım, gözlerinin içine baktım ve kendimi tutamayarak ona karşı kıvranmaya başladım.

Dili amansızdı, klitorisimin etrafında dönüyor, içime dalıyor ve ağrıyan etimin her santimini keşfediyordu.

Ellerim saçlarını kavradı, daha fazlası için yalvarırken onu kendime çektim.

Dacre bana karşı inledi, titreşimler vücuduma şok dalgaları gönderdi. Bir eli kalçamı kavramak için hareket etti ve beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla beni yutmaya devam ederken beni sabit tuttu.

İki parmağını içime soktu, sırtım kamburlaşp kalçalarım sarsılana kadar parmaklarını kıvırdı.

Dilini klitorisimin üzerinde bir kez daha gezdirmeden önce " bu," diye konuştu amıma karşı. "Kocan için gel," diye homurdandı. "Ağzıma gel."

Daha fazla kendimi tutamadım, içimde oluşan baskı karşı koyamayacağım bir zirveye ulaştı. Yüksek sesli bir çığlıkla Dacre'ın dilinde çözüldüm, zevk dalgaları üzerime yıkılırken vücudum titriyordu.

Dacre beni yutmaya devam etti, orgazmımı benimle birlikte yaşarken elleri kalçalarımı sıkıca kavradı.

Sonunda yükseklerden aşağı inmeye başladığımda, beni hızla ters çevirdi ve titreyen kalçalarımın arasına geri yerleşti.

Bir kez daha içime girmek için hiç vakit kaybetmedi, hareketleri sert ve ilkeldi, kendi salıverilmesini kovalıyordu. Vücudum hâlâ çok hassastı ama her hamleye zevk ve acının karışımıyla karşılık veriyordu.

Son derece sarhoş edici, karşı konulamayacak kadar çekiciydi ve büyüm tenimin her santimetresinde dalgalanıyor, sanki onu daha derinlerime çekmek için can atıyormuş gibi enerjiyle çatırdıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun." Dacre'ın elleri dizlerimin iç kısmına bastırdı ve ondan saklanacak hiçbir yerim kalmayana kadar dizlerimi iterek açtı.

Beni derinden öptü, tadı hâlâ dilindeydi, sonra arkasına yaslandı ve sikişinin vücuduma girip çıkışını izledi.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye . "Bu amcık benim için yaratılmış."

Amım onun etrafında kenetlendi ve kalçaları duraksarken gözleri bir anlığına kapandı.

Gözlerini tekrar açtığında, ilkel bir açlıkla yanıyordlardı ve kalçaları beni ağlatan acımasız bir hız belirledi.

Parmakları klitorisimi tekrar buldu, bu sefer öncekinden çok daha nazikti ve içimde hareket etme şekliyle tam bir tezat oluşturan en yavaş daireleri üzerinde ovuşturdu.

Bu çok fazlaydı, çıldırtıcıydı ve kendimi bu duygunun içinde tamamen kaybedeceğimden korkuyordum.

"İyi bir kız , değil mi?" diye sordu ve ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımı salladım. "Bu doğru. İyi bir eş ol ve benim için tekrar boşal. Bu güzel amcığınla kocanın sikine gel."

Vücutlarımız birlikte hareket ederken haykırdım, oda ve inlemelerimizle doldu, etin ete çarpma sesleriyle karıştı.

Dacre'in komutlarına teslim olmam sadece birkaç itiş daha aldı, boşalırken vücudum onun etrafında kenetlendi, bu sefer öncekinden çok daha yoğun.

Büyüm vahşi, evcilleşmemiş bir canavar gibi kabardı, doyumsuz ve aç ve içime boşalırken Dacre'in göğsünün derinliklerinden yüksek bir hırıltı koptu.

Dacre beni boğuluyormuş gibi öptü, sanki aynı anda hem hava, hem kurtuluş, hem de evmişim gibi.

Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum ama yine de kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. "Verena," diye soluk soluğa bağırdı, sesi çığ ve kırıktı.

Başımı çevirdim, dudaklarım kulağına değdi.

"Buradayım," diye fısıldadım. "Ben seninim."

Vücudu titredi, sonunda gevşedi ve dudakları tekrar benimkileri buldu. Bu sefer daha yavaş.

Uzun bir süre birbirimize dolanmış halde yattık, bedenlerimiz terden kayganlaşmıştı, büyümüz hala bir fırtınanın kalıntıları gibi odada uğulduyordu.

Başı göğsüme yaslanmış, kalbimin kararsız gümbürtüsünü dinliyordu ve elleri hâlâ bırakmaya dayanamıyormuş gibi bana sarılmıştı.

Dacre yavaşça, memnun bir şekilde iç çekerek yuvarlandı ve beni göğsüne bastırana kadar kendisiyle birlikte çekti.

Dışarıdaki dünya hâlâ bekliyordu. Savaşı, isyanı, kehaneti, gemiyi.

Yakında hepsi bizim için gelecekti.

Ama burada, savaş ve kader arasındaki boşlukta sadece bu vardı.

Sadece o. Sadece ben.

Sadece ettiğimiz yemin ve bu yemine karşılık gelen bağ.

Ve artık hiçbir şey, ne kader, ne krallar, ne de tanrılar bunu bizden alamaz.

BÖLÜM 19

VERENA

I farklı hissederek uyandım.

Sadece iyi kullanılan kasların donuk, tatmin edici ağrısı ya da Dacre'ın bana dokunduğu yerde kalan sıcaklık değil, daha derin bir şey, görülemeyen ya da ölçülemeyen bir şey.

İçime bir şey yerleşti. Değişti. Kök saldı.

Artık sadece kazanılması gereken bir silah, savaşmayı hiç istemediğim bir savaşta bir piyon değildim. Artık ne olacağına çoktan karar vermiş bir krallıkta hayatta kalmak için mücadele eden bir kız değildim.

Ben tamamen başka bir şeydim ve bunun farkına varmak beni sinirlendirmedi. Beni sakinleştirdi.

Çünkü Dacre ile daha fazlasıydım.

Bunu büyümün derimin altında hafifçe mırıldanışında hissettim, artık vermek istediğimden fazlasını talep eden vahşi, kıvranan bir şey değildi.

O bana aitti, ben de ona. Ve

biz onunduk.

Bir elimi kaldırdım, bileğimi çevirirken parmaklarım hafifçe titredi ve beni ona bağlayan altın işarete baktım. Mürekkep hâlâ tazeydi, altındaki deri hâlâ yumuşaktı.

Yeminlerimizi etmiştik. Birbirimizi seçmiştik. Ve

hayatımda ilk kez ben de kendimi seçmiştim.

Dacre'ın odasındaki fenerler usulca titriyor, altın rengi ışıkları taş duvarlarda dans ediyordu. Nefes verdim ve parmaklarımı alevlere doğru kaldırdım.

Sessiz bir sunu gibi bana doğru eğildiler, sanki içlerindeki sihir benim içimdeki değişimi fark etmiş gibiydi.

Dacre yanımda kıpırdandı, nefesi omzumu ısıtıyordu, kolu hâlâ sahiplenici bir şekilde belime sarılıydı. Orada oyalandım, ona baktım, onun bu halini hafızama kaydettim. Koyu renk kirpikleri tenine yaslanmış, kaşları uykuda bile hafifçe çatılmıştı.

Dünyanın geri kalanı dışarıda kaldığında, sadece ben ve o varken, bu şekilde çok savunmasızdı.

Benim kocam.

Sonsuza dek bu anda kalmayı, bizi dünyanın geri kalanından koruduğu bu alanda yaşamayı diledim, ama gerçek araya girdi ve dikkatimi .

Dacre'ın elinden dikkatlice kurtuldum ama parmakları uykusunda kıpırdıyor, bilinçsizken bile bana uzanıyordu.

Gömleğime uzandım, kumaşı başımın üzerinden geçirdim, hareketlerim yavaş ve dikkatliydi. Hâlâ ellerinin tenimde gezinişini, ağzını üzerimde hissedebiliyordum ve şimdi bile giyinmeyi bitirip botlarımı giyerken vücudum onun için ağrıyordu.

Masasından bir parşömen parçasını hızla almadan önce tereddüt ederek ona baktım.

Kelimeleri yazarken elim hafifçe titredi: ***Kai ile birlikteyim. 4 tur boyunca eğitimde olacağım.***

Ondan kaçmıyordum, bizden kaçmıyordum ve kendimi daha güçlü hissetsem de, en çok ihtiyacım olduğunda gücümü kontrol edemeyeceğimden korkuyordum.

Ve içimdeki her şey ne olursa olsun, ne gelirse gelsin, ona ihtiyacım olacağını biliyordu.

Şehrin dar sokakları hâlâ sabahın erken saatlerindeki sessizlikle örtülüydü, isyan hayatının olağan uğultusu daha yeni yeni kıpırdanmaya başlamıştı. Dikkatlice hareket ettim, omuzlarım gergindi, parmaklarım bileğimdeki işaretin üzerinde dalgınca geziniyordu. Ruh bağı içime yerleşmişti ama bedenim hâlâ artçı sarsıntılarla uğulduyordu.

Sanki bir şeyler hâlâ değişiyormuş gibi. Sanki bir şey hala uyanıyordu.

Eğitim mağaralarına vardığımda Kai'yi çoktan beklerken buldum. Taş duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, parmaklarının arasında bir hançer döndürüyordu. Meşalelerin zayıf ışığı yüzünün keskin açılarını, karanlık gözlerindeki soğuk hesaplamayı yakaladı.

Bakışları bir kez, sonra iki kez üzerimde gezindi.

Rakibini her zamanki gibi değerlendirmiyordu, bir zayıflık gibi değildi. Bu başka bir şeydi. Dikkatli bir şey.

"Bugün antrenman yapmak isteyip istemediğinden emin değildim," dedi, sesi okunmuyordu.

Omuzlarımı yuvarladım, gücümün ağırlığı ikinci bir nabız gibi içimde yer değiştirdi. "Bugün antrenman yapmaya her zamankinden daha hazır hissediyorum."

Kai hareket etmedi. Sadece beni inceledi. Çok uzun süre. Çok sessiz. Sonra, sonunda, doğruldu.

Hançeri avucunun içinde pratik bir kolaylıkla çevirdi. "Pekâlâ o zaman." Sesi daha hafifti ama rahatlamış değildi. "Hadi işe koyulalım."

Kai bir eğitim kılıcı uzattı ve hiç düşünmeden ona uzandım, parmaklarım içgüdüsel olarak yıpranmış kabzanın etrafında kenetlendi.

Tenim deriyle buluştuğu anda içimde bir şeyler kıpırdandı. Şiddetle değil. Daha önceki gibi değil. Karşı koyduğum bir güç değildi.

Oradaydı. *Bekliyordum.*

uğuldayan, derimin altında vızıldayan bir varlık hissedebiliyordum. Talep etmiyordu. Almaya çalışmıyordu.

Dinliyordu.

Sertçe nefes verdim, kılıcın ağırlığını test ederken duruşumu değiştirdim. Kai hâlâ beni izliyordu ama bir antrenman partneri gibi değil. Dün gece tam olarak ne olduğunu bilen ve nasıl hissedeceğinden emin olamayan biri gibi Bu konuda.

"Ruh bağı," dedi sonunda başını eğerek. "Yerleşti." Bu bir soru değildi.

Kılıcı kavrayışımı sıkılaştırdım ve bakışlarımı onunkilerle aynı seviyeye getirdim. "Evet." Kai hançerini bir kez daha çevirerek mırıldandı. "Ve?"
Ve?

Değişimi, farkı açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ama anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Önceden büyüm bir fırtına gibiydi, şiddetli, öngörülemez, kontrol altına alınması imkansız. Korktuğumda saldırırdı. Çaresiz kaldığımda alırdı.

Ama fırtına dinmişti.

Artık arkamda bir gölgeydi. Talep etmiyordu. Kırbaçlamıyordu. Sadece... oradaydı.

Kılıcı bir elimden diğerine geçirirken, "Artık onunla savaşıyorum," diye itiraf ettim.

Kai'nin kaşları hafifçe çatıldı ve Kai'de açıklayamadığım bir şey vardı. Bana herkesten çok daha fazlasını gördüğünü söyleyen bir şey. "Ama yine de bundan korkuyorsun."

Midem bulandı. Bunu görebilmesinden nefret ediyordum.

"Bundan korkmuyorum." Kılıcı aramıza alarak duruşumu değiştirdim. "Onu bırakırsam olacaklardan korkuyorum."

Yavaş bir nefes. Keskin bir baş sallama. Anlamıştı.

"O zaman ," diye mırıldandı Kai ve ben tepki veremeden saldırdı.

Kai'nin bıçağı hızlı geldi. Çok hızlı. İçgüdülerim alevlendi, kaburgalarımın arkasında bir uyarı yanıp söndü. Tehlike. Tehdit. Hareket.

Ama ben daha düşünmeden büyüm benim için harekete geçti. Aç, şiddetli ve hızlı bir şekilde saldırdı. Göğsümden bir patlama patladı, görünmez bir güç mağarayı bir kırbaç gibi kamçıladi.

Kai sendeleyerek geri çekildi ve keskin, kesik bir homurtu çıkardı; burnundan kan damlamasını dehşet içinde izledim.

Ona dokunmamıştım bile. Kıpırdamamıştım bile ama yine de kanı üzerimdeydi.

"Kai." Ona doğru bir adım atarken sesim çatallaştı, ama beni engellemek için değil, konuşmamı engellemek için elini kaldırdı.

Midem bulandı. Nabzım kulaklarımda uğuldadı. Bunu ben yapmıştım.

Onu durdurabileceğimi, içeride kilitli tutabileceğimi düşünmüştüm ama büyüm, yıkılmakta olan bir barajdan geçen bir sel gibi kontrolümden çıkmıştı.

Kai yavaşça nefes verdi, burnunun altındaki kanı elinin tersiyle silmeden önce omuzlarını yuvarladı. "Bu kontrol değildi."

"Ben... Ben istemedim." Boğazım düğümleniyordu. Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Kai sonunda bana baktı ve bakışlarında keskin ve bilgili bir şey titreşti.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi çünkü hiçbir önemi yoktu.

Onu incitmek istememem önemli değildi. İçimde saklı tutmaya çalışmamın da bir önemi yoktu. Yine de kendi başına hareket etmişti.

Tıpkı Dacre'de olduğu gibi. Tıpkı babamda olduğu gibi. Bir

adım daha geri attım, nabzım düzensizdi. "Yapamam-"

"Evet, ," diye araya girdi Kai, sesi sabitti. Kesinlikle.

Başımı salladım çünkü beni dinlemiyordu. "Anlamıyorsun."

"Anlıyorum," dedi başını eğip beni dikkatle izleyerek. "Hâlâ onu bastırmaya çalıştığını ve tam da bu yüzden kazanmaya devam ettiğini anlıyorum."

Nefesimi sertçe verdim, midem şiddetle sarsılıyordu. Haksız olmadığını biliyordum. Hayatımın büyük bir kısmını güçsüz olduğumu düşünerek geçirmiştım ve bunu fark ettiğim anda, böyle değilmişim gibi davranmaya çalışmış, olduğum şeyin gerçeğini kimsenin, kendimin bile ulaşamayacağı kadar derine gömmeye çalışmışım.

Ama büyümün almak için hiç izne ihtiyacı olmamıştı. Hiç sormamıştı. Sadece bekledi. Kırılmamı bekledi.

Kai hançerini elinde tekrar çevirdi, tutuşu sıkılaştı. Bekliyor ve kaçma isteği uyandıracak şekilde beni izliyordu.

Sertçe yutkundum. "Tekrar."

Bakışları kılıcı tutuşuma düşmeden önce yüzümde gezindi. "Emin misin?"

Değildim, hiç değildim ama kılıcımı kaldırdım, duruşumu ayarladım, ayaklarımı altımda sabit tutmaya zorladım. Ona zarar vermek istemiyordum ama kendimi kontrol etmeyi, sihrimi kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Tekrar," diye tekrarladım.

Kai'nin yüzü değişti, karanlık bakışlarının ardında onaylama, tanıma gibi bir şey parladı.

Ve sonra, öncekinden daha da hızlı hareket etti.

Bıçağı fırladı, kenarı titreyen meşale ışığında parlıyordu ve ben tepki verdim. Büyümle değil. Henüz değil.

Zar zor yanından sıyrıldım, hançeri beni bir nefes genişliğinde ıskaladı. Ağırlığı değişti, vücudu çok hızlı döndü ve bıçağının kabzası çeneme geldi.

Kılıcımı kaldırdım, çok yavaştı. Kai vurdu ve acı yüzüme çarparak başımı yana savurdu. Tökezledim, görüşüm bulanıklaştı. Kalp atışlarım kaburgalarımın çarptı ve büyüüm tepki olarak öne doğru fırladı.

Dişlerimi sıkarak karşı koydum ve tekrar Kai'ye baktığımda bunu görebiliyordum, kendini nasıl tuttuğunu, büyümünü öne çekmeye yetecek güçle saldırısını nasıl dikkatle planladığını.

Ayaklarımı yere bastım, çenemdeki ağrının etkisiyle gözlerimi kırptırdım ve bedenimi tekrar pozisyon almaya zorlayarak beklemeye başladım.

Kai beni dikkatle izledi, başını o kadar hafif eğdi ki neredeyse fark etmeyecektim. "Hâlâ içinde tutuyorsun."

Cevap vermedim. Veremezdim çünkü o haklıydı.

Onu durdurmaya çalışıyordum. Onu kilit altında tutmaya, bastırmaya çalışıyordum çünkü bu konuda kendime güvenmiyordum.

Çünkü neler yapabileceğini biliyordum. Dacre'a ne yaptığını hissetmişim. Ama Kai bana düşünecek zaman vermedi. Tekrar saldırdı.

Kılıcımı savurdum, bu sefer darbeyi engelledim, bıçağım onunkine kilitlendi. Kıvılcımlar metale çarptı ama benim kontrolüm de değişti. Büyüm kükredi.

Kaburgalarım çarptı, serbest bırakılmamı istedi. Neredeyse izin veriyordum. Neredeyse tekrar kaybediyordum.

Kai önümde volta atıyordu. "Sen bir sifonsun Verena ve bu sadece başkalarından alacağın anlamına gelmiyor. Eğer izin verirsen büyün senden de alacaktır."

Taşıyıcıyla birlikte o odada bulunduğum anlara dair anılar zihnimde dalgalanıyor, midem bulanırken bedenimde dolaşıyordu. O zaman hissetmişim, kendi gücümün taşıyıcınıninkiyle iç içe geçtiği, beni tamamen tüketmekle tehdit ettiği, isteyerek vermediğim şeyi almakla tehdit ettiği o ezici duyguyu.

Çenemi sıktım, derimin altındaki kasların gerildiğini hissettim ve duruşumu bir kez daha değiştirdim. "Tekrar."

Kai, hançeri tekrar bana doğru saplanmadan önce fikrimi değiştirmeme fırsat vermedi. Döndüm, zar zor kaçtım, sırtım arkamdaki kaba taş duvara çarptı.

Kaçacak, gidecek hiçbir yerim yoktu.

Ama durmadı. İleriye doğru bastırdı, acımasızca, bana nefes alacak zaman bırakmadan. Düşünecek zaman bırakmadı.

Kılıcının ucu boğazıma doğru eğildi ve ben de kılıcımı kör bir vuruşla kaldırdım.

Darbe kollarımda sarsıcı bir titreşim yarattı ama bu yeterli değildi.

Döndü, vücudu duman gibi hareket ediyordu ve kılıcının kabzası omzuma çarptı. Acı içimi parçaladı.

Tökezledim, duvara düştüm ve büyüm kabardı. Dışarı

çıkmak istedi. İleriye doğru kabardı, beni zorladı.

Gözlerimi sıkarak kapattım, kendimi nefes , kendimi tutmaya zorladım.

"Ayağa kalk, Verena."

Büyüm ığlık attı. Şiddetli bir nabız kaburgalarımaya arpdı, zgr olmak için çaresizce boğazımaya doğru tırmandı.

İçgüdüsel olarak kılıcımı savurarak Kai'ye doğru hamle yaptım ama tutuşum zayıftı, kaslarım yorgunluktan yanıyordu. Bir vuruş yapmaya yaklaőamadım.

Kılıcın ucu yere arpdı, etrafımızda kıvılcımlar uuőtu ve kontrolüm elimden kaydı. Grőum bulanıklaştı.

Taőıyıcıya geri dönmüştüm, o odaya hapsolmőtm, sihrim benden koparılmıőtı, yutan, yutan ve yutan bir şeye dönüşmüştü.

Durduramadım.

Damarlarımdaki g kırıldı. Gevőedięini hissettim.

Parmak ularımdan şiddetli, ürpertici bir siyah sis çıtırtısı kıvrıldı, dışarı doğru srnd, uzandı, alacak bir şey aradı.

Kai küfrederek geri çekildi, ellerini kendini koruyacakmıő gibi kaldırmıştı ama artık onu zar zor görebiliyordum.

Her şey soluyordu. Ben soluyordum.

Büyü artık benim değildi. Başka bir şeydi. A bir şey. Acımasız bir şey.

Nefes nefese kaldım, hava almak için, netlik için, kontrol için savaştım ve sonra onu hissettim. Bileğime keskin, yakıcı bir sıcaklık yayıldı.

Nefesimi içime çektim, bileğim yanarken tüm vücudum sarsıldı. Derime kazınmış olan ve şimdi parlayan altın sembole baktım.

Sabit. Sağlam. Kendiminkine karşı bir kalp

atışı. Sadece bir işaret değildi. Bir bağdı.

Dacre'ye bir bağ. Kim olduğuma. Olmak istediğim kiőıye.

Sahip olduğum her şeyle sihrimi bastırdım. Nefes almakta zorlandım, netlik için, kontrol için, kendim için savaştım. İşaretimin altın ışıltısı kalp atışlarımla senkronize bir şekilde titreşti.

Dacre. Onu hissedebiliyordum.

Sadece düőüncelerimde değil. Onu iliklerimde hissettim. Yeminlerimizi ettiğimiz ve aramızdaki bağın mühürlendiği andaki gibi. Sanki içimde derinlerde bir yerden adımı fısıldıyor gibiydi.

Gücümün siyah dalları duruldu ve ona uzandım. Dinlemesini istedim.

Parmak ularımdan kıvrılan koyu sis dışarıya doğru çıkmadı. Almadı. Bekledi.

Ve Kai tekrar hareket ettiğinde, kılıcı bana doğru geldiğinde, büyüm damarlarımda fısıldadı, uzuvlarımda sis gibi kıvrıldı. Hançeri bana doğru ilerledi ve tam derimi delmek üzereyken, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek yanından sıyrıldım.

Sanki ben de havada bir buğuya, büyümün kara dumanının bir parçasına dönüşmüştüm.

Kai'nin gözleri tepki olarak büyüdü ama ben tereddüt etmedim. Döndüm, kılıcımı artık sabit olan elime aldım ve kenarını göğsüne doğru indirdim, temas etmeden önce sadece bir kıl genişliğinde durdum.

Kai önümde kaskatı kesildi ve mağara sadece nefes alış verişlerimizin sesiyle bozulan yankılı bir sessizliğe büründü. Bakışlarıyla karşılaştım ve görebildiğim tek şey bana bakan inançsızlığıydı. Başarısız olmamı, kontrolümü kaybetmemi bekliyordu ve ben de bunu bekliyordum.

Ciğerlerimden yavaşça bir nefes daha çektim, büyüm yerleşti, daha sakın bir şeye dönüştü. Bana ait olan bir şeye.

Kai'nin dudakları hafifçe aralandı. "Sen..." Tereddüt etti, gördüklerini tam olarak anlamlandıramamış gibi başını salladı. "Onu sen kontrol ettin."

Sertçe yutkundum, o anın ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim.

Yavaş, kasıtlı bir alkış mağarada yankılandı. Bu bir alay ya da onaylama değil, başka bir şeydi. Daha soğuk bir şey.

Dacre'ın büyükannesi gölgelerin arasından öne çıktı, gümüş rengi bakışları bana kilitlenmişti.

"Sonunda ona ulaştın," diye mırıldandı. "Ama onu kullanabilecek misin?" Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Az önce yaptım."

Başını hafifçe eğdi, neredeyse... eğleniyordu. "Hayır, çocuğum." İleri doğru yavaş bir adım daha attı. "Onu bir kez kontrol ettin ama artık ona hükmetmen gerekiyor."

Kai'nin omuzları gerildi. "Bugün zaten kendini yeterince zorladı."

Dacre'ın büyükannesi keskin bakışlarını ona çevirdi, yüzü okunamıyordu. "Bizi yalnız bırakın."

Kai'nin çenesi titredi. Parmakları hançerinin kabzasının etrafında büküldü, içgüdüleri saygısıyla savaşıyordu.

"Git, Kai. Ben iyiyim." Az önce girdiği mağaranın ağzına doğru başımı salladım.

Burun delikleri alevlenmeden önce uzun bir süre tereddüt etti ve sonra hareket etmeye başlamadan önce bakışları tek bir bakış için bana kaydı.

Dacre'ın büyükannesi, Kai'nin geçmesini beklerken mağaranın ağzının yakınında hareketsiz duruyordu, gri saçları sıkı bir topuzla geriye doğru toplanmış, yüz hatlarının keskinliğini vurguluyordu. Gözleri deliciydi, sadece bir ömür boyu birikmiş bilgeliğin getirdiği ağırlığı ve berraklığı taşıyordu.

Neredeyse ruhani görünüyordu, sanki bizimkinden çok farklı bir dünyaya aitmiş gibi.

Keskin, hesapçı bakışları, gözleri üzerimde gezinmeden önce geniş odadaki her ayrıntıyı emdi ve kibarca kabul edilenden çok daha uzun süre kaldı. Ve Kai gözden kaybolduğunda, erimiş gümüşten gözlerini kısmıştı.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, hareket edip bana yaklaşıırken sesi kısılmıştı. "Ne olduğunu. Ne olabileceğini."

Sertçe yutkundum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Sen sadece bir sifon değilsin, Verena." Bir adım daha öne çıktı. "Sen sadece bir tahtın varisi değilsin." Bakışları bileğimdeki altın işarete doğru kaydı. "Ve sen de artık sadece içinde güç taşıyan bir kız değilsin."

Omurgamda bir ürperti belirdi.

"Hiçbir zaman güçsüz olmadın ama kapana kısıldın. Ama artık özgürsün," diye mırıldandı. "Şimdi tek soru bununla ne yapacağın."

Parmakları yanı başında kıpırdadı ve ben tepki veremediğim gümüş bir sihir dalgası bana doğru fırladı.

Nefesim kesildi, gücüm içgüdüsel olarak ona çarptı, kuvvete kuvvetle karşılık verdim.

Keskin bir çatırtı havayı ikiye böldü, altımdaki taş titredi ama Dacre'ın büyükannesi sadece başını salladı. "Baban gibi dövüşüyorsun."

Kelimeler kılıçtan daha sert indi ve kaskatı kesildim, nabzım hızlandı. "Ben babam değilim."

Çenesini kaldırdı. "O zaman büyüünü onun gibi kullanmayı bırak."

Boğazıma sıcak bir şeyler hücum etti. "Peki onu nasıl kullanmamı isterdin?"

Dacre'ın büyükannesi nefes verdi, yüz ifadesi okunamıyordu. "Annenin yaptığı gibi."

Midem bulandı. Durduğum yerde hafifçe sallandım, vücudum anlamadığım bir şeyle titreşiyordu.

"Annem asla kavga etmezdi," dedim sesim kısık bir şekilde. Dacre'ın büyükannesinin gümüş gözleri yandı. "değil miydi?"

Sessizlik içime çöktü çünkü biliyordum. Her zaman biliyordum.

Annem krallığından vazgeçtiğinde savaşıyordu. Babama karşı geldiğinde savaşıyordu. Beni korumak için bağladığında savaşıyordu.

Benim için savaşıyordu.

İçimdeki büyüün değiştiğini hissederek keskin bir nefes aldım.

"Ben babam değilim," dedim tekrar, bu sefer sesim daha güçlüydü. Dacre'ın büyükannesi başını hafifçe eğdi. "O zaman bunu kanıtla."

Çenemi kaldırdım ve yaptım. Korku ya da tereddütle değil, niyetle sihrime uzandım. Bir zamanlar kaburgalarımı tırmalayan güç şimdi avuçlarımda içinde kıvrılıyor, kemiklerimin etrafına sarılıyordu. O güç benimdi. Her zaman benim olmuştu.

Keskin bir nefes verdim ve onu serbest bıraktım. Vahşi bir patlama ya da pervasız bir yıkımla değil, komuta ederek.

Parmak uçlarımdan bir karanlık enerji filizi spiral çizerek tam olarak gitmesini istediğim yere çarptı. Mağara zeminindeki taşlar kaostan değil, hassasiyetten çatladı.

Dacre'ın büyükannesinin gümüş gözleri parlıyordu. Elini kaldırdı ve bir gümüş büyü darbesi daha bana doğru savruldu. Karşı koymadım. Paniklemedim. Gelmesine izin verdim ve bana ulaştığında onu aldım.

Parmaklarım kıpırdadı ve büyüüm bütünüyle yuttu, kontrol etti, şekillendirdi. Bileğimi büküm ve enerji değişti.

Toprağı paramparça etmedi. Yok etmedi. Ellerimde dans etti. İtaatkar. İstikrarlı. Benim.

Dacre'ın büyükannesinin dudakları aralandı ve sonra, hayal edebileceğim kadar hafif bir şekilde, başı saygıyla eğildi.

"Güzel," diye mırıldandı. "Ama hükmettiğin tek güç bu değil." Nefesim kesildi ve görmeden önce hissettim. Tenimin altında kıvrılan sıcaklık, ikinci bir nabız gibi sabitti. Üzerinde yanan altın parıltı

Bileğim.

Dacre'ın büyükannesinin gözleri benimkilere dikilmişti.

"Ara onu." Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

"Çağır onu," diye tekrarladı, bu kez daha keskin bir sesle. "Kendini bağladığın gücü çağır."

Altın sıcaklığının ciğerlerime dolduğunu ve zihnimin sınırlarına baskı yaptığını hissederek midem sıkıştı. Ona uzandım, hafif bir sıcaklık ya da bir güç titreşimi değil, yakıcı bir . İçime aktı, iliklerime kadar işledi.

Tüketmiyordu, talep etmiyordu. İsteyerek geldi.

Dacre'ın gücü içime doldu ve nefesim kesildi, büyüm yanıt olarak kükrediğinde dizlerim neredeyse altına çöküyordu.

Aramızdaki bağ, onun kalbinin benim kalbime çarparak attığını hissedene kadar içimi parçaladı. Bu mağaranın yakınında bile olmamasına rağmen, onun sarsılmaz varlığı karşısında şaşkına dönmüştüm.

Onun ham ağırlığı, karanlık bir odaya dökülen güneş ışığı gibi her köşemi doldurdu ve her şeyi hissettim.

Onun odak

noktası.

Onun

açlığı.

Benim yanımda olmak için çaresizliği.

Ona uzandım ve uzandığım anda onun da bana uzandığını hissettim.

Verena. Sesi konuşulmuyordu. İçimdeydi. Bir fısıltı zihnime baskı yapıyor, boğazımın etrafında kıvrılıyordu.

Parmaklarım seğirdi ve büyü daha da yükseldi, bir elektrik fırtınası gibi tenimde çatırdadı. Bileğimdeki altın ışık parladı, kendi gücümün karanlığıyla karıştı, imkansız olması gereken bir şekilde birleşti. Mağara enerjisiyle titreşiyor, aramızda uzanan bağlantının ağırlığı altında titriyordu.

Dacre'ın büyükannesi de bunu gördü. Kendi büyüünün gümüş ışığı titredi ve sonra konuştu, havadaki inkar edilemez değişime rağmen sesi sabitti.

"Onu aradınız," diye mırıldandı.

Titriyordum. İçimdeki her şey titriyordu. Korkudan değil, güçten.

Aramızdaki bağ daha önce hiç bu kadar içgüdüsel olmamıştı.

Sertçe yutkundum, nabzımı sabit tutmaya zorladım. "Hâlâ buradayım," diye fısıldadım, ondan çok kendime.

Dacre'ın gücü karşılık olarak benimkine doğru kıvrıldı. *Biliyorum.*

Duvarlardaki meşaleler bir anda söndü, sanki mağaranın kendisi nefes veriyormuş gibi. Sarsıntı durdu ama bağ kaybolmadı. Benimkine demir attı.

Dacre'ın büyükannesi uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra en küçük adımını atıp tekrar vurdu.

Bağa, beni nasıl tükettiğine o kadar odaklanmışım ki, gücünün kuvveti bana çarpıp beni yere düşürmeden önce onu görecektim zamanım olmadı. Sırtım taşa çarptığında nefesim kesildi, büyü içimde kıvranıyordu, tamamen çözülmenin eşiğindeydim.

"Ayağa kalk." Sesi jilet gibi keskindi.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, ciğerlerim kabarıyordu, gücüm hâlâ derimin altında yanıyordu.

Dacre'ın kalp atışları benimkilere karşı çarpıyordu, kaburgalarımda sabit bir davul gibi. Beni hissetti. Benim için geliyordu.

Omuzlarımı geriye ittim, titremelerini önlemek için dizlerimi kilitledim ve Dacre'ın büyükannesi başını eğdi.

"Annen," diye mırıldandı, "senin için her şeyden vazgeçti."

Sözler, her zaman içimde olan ve yüksek sesle söylenmeyi bekleyen bir gerçek gibi kesildi.

Dacre'ın büyükannesi yavaş ve ölçülü bir şekilde nefes verdi. "Bunu sana o verdi." Bileğime, hâlâ parlayan işarete doğru başını salladı. "Onu sana o verdi."

Durakladı ve tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kanımdı. "Ne olacağına karar vermen için sana bir seçenek sundu."

Boğazım düğümlendi. Annem gücümü bağlamıştı, sadece saklamak için değil, beni korumak için, bunu korumak için.

Damarlarımda dolaşan güç, kemiklerime işleyen kuvvet, derimin altında gümbürdeyen bağ.

hazır olana kadar, kendim kullanana kadar, seçene kadar beni bağlamıştı.

Dacre'ın büyükannesi yine hareket etti, çok hızlı ve çok güçlüydü. Loş mağara ışığında bir hayalet gibiydi, hareketleri yaşlı görünümlü birinden beklemediğim şekilde keskin ve ölümcüldü. Bir başka güç yayı havada çatırdamadan önce bileğinin hareketini zar zor yakalayabildim.

Çaresizlik beni ele geçirdi ve herhangi bir beceriden çok içgüdülerime güvenerek ellerimi havaya kaldırdım ve büyüüm karşılık verdi.

İçimde azgın bir nehir gibi kabarıyor, emrimle saldırmaya hazır istekli bir yılan gibi etrafımda kıvrılıyordu.

Sonra acı patlak verdi, gücümle olan bağlantımı yakıp parçaladı.

Saldırısının gücü bana çarptı ve beni soğuk, acımasız taş zeminde geriye doğru savurdu. Sırtım mağara duvarına çarparken keskin bir nefes aldım, çarpmanın etkisiyle kemiklerim sarsıldı.

"Senin olacağın kişiye inanıyordu. Eski ve yeni tanrılara dua etti, umutları her yakarışına karıştı, kızı bu krallığı yönetmek için yükseldiğinde, bunu kendisinininkini aşan bir cesaretle yapacak ve tüm bir dize getirebilecek bir güce sahip olacaktı."

Dizlerimin üzerine çöktüğümde derin bir sessizlik bizi sardı, etrafındaki atmosfer büyüsünün ham yoğunluğu ve sözlerinin ağırlığıyla parılıyordu.

Yerden kalktım ve ellerimdeki kirin tozunu aldım.

"O kraliçe sen mi olacaksın?" Bir başka parlak gümüş ışık dalgası öne doğru yükselirken başını eğdi.

Büyüm derimin altında binlerce küçük fırtına gibi çatırdadı. Nefesim yavaşladı, okyanusun gelgitinin yükselip alçalması kadar sakin ve ritmik hale geldi.

Ellerimi sabit tutmaya zorladım.

İçimden derin, zonklayan bir güç dalgası yayıldı ve bize doğru yönelttiği büyü dallarıyla çarpıştı. Bana ulaşmadan onun gücüne çarptı, ama gücünü engellemek yerine, onu itmek yerine, onu aldım.

Büyüsünün yakıcı sıcaklığı benimkiyle birleşti, tıpkı zaten azgın bir nehre karışan erimiş bir akıntı gibi.

Gözleri kısıldı, yüzünde belli belirsiz bir onaylama parıltısı belirdi.

Tekrar hareket etti ama bu sefer ben hazırdım. Ayaklarımı yere sağlamca bastım, onunla kafa kafaya çarpışmak için kendimi hazırlarken altımdaki sert taşı hissettim.

Onun gücü yüzyıllardır bilenmiş bir silah gibi saldırıyordu. Benimki onu karşılamak için yükseldi, ham ve yumuşatılmamış.

Sadece bana ait olmayan, ama bir şekilde tamamen bana ait olan bir sihir.

Büyülerimiz şiddetle çarpışırken ısı tenime acımasızca çarptı, gümüş ışık damarlarımda kıvrılan güce dönüştü. Bu gücün etkisiyle altımdaki mağara zemininde sivri çatlaklar oluşurken, toz girdaplı bulutlar halinde kabardı.

Saldırısını ilerletirken neredeyse hiç duraksamadı. Bileğinin bir hareketiyle parmak uçlarında saf enerjiden hançerler oluştu.

Nefesim kesildi, ama kendimi çelikleştirdim ve sarsılmaz bir kararlılığı benimsemeye zorladım.

Bu Kai'yle yaptığım antrenmanlara hiç benzemiyordu. Bana meydan okumuş, kontrolümü geliştirmek için beni uçurumun kenarına itmişti ama bu tamamen farklı bir canavardı.

Parmakları doğal olmayan bir hızla hareket ediyor, ışığı yakalayan bir bulanıklık içinde dönerek havada dans eden geçici bir parıltı yaratıyordu.

İlerlemesini engellemeye çalışmak imkânsızdı. Kaçmak nafileydi.

Şiddetli bir güç şoku, kıyıya çarpan bir dalga gibi vücudumda dalgalandı. Sanki hava almak istercesine onunkine uzandı ve bana fırlattığı ham enerjiyi açıklıkla yuttu. Benim ve Dacre'in gücünün katıksız kuvveti nabzımın düşmesine, derimin yanmasına neden oldu ama o sakinleşene kadar sabit durdum ve gücünün son kalıntılarının benimle kaynaşmasını izledim.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti ve bir sonraki hamlesine karşı kendimi hazırladım.

Ama hazırlıklı olmadığım, beklemediğim bir şey yaptı. "Artık annenle benim kız değilsin," dedi,

Sesi kararlıydı.

Kelimeler bana onun gücünden bile daha güçlü bir şekilde çarptı, dudaklarımdan keskin bir nefes çıkmasına ve ciğerlerimde derin bir yanma oluşmasına neden oldu.

"Hayır. Değilim."

Bir kez başını salladı, neredeyse kendi kendine. "Ve sen savaştıracak mısın?" Beni dikkatle izledi, sanki eskiden tanıdığı birini arıyordu, annemin hâlâ içimde yaşayan parçalarını arıyordu. "Krallığın için mi, bağın için mi?"

Dacre'in nabızı benimkine çarptı. Nefes . Sabit. Güçlü. Sonra çenemi kaldırdım. "Evet."

Yanındaki duvara uzandı, parmaklarını kaba taşla bastırarak kendini sabitledi ve nefesi yavaş, ölçülü bir şekilde onu terk etti.

Sonra kendini dikkatlice yere bıraktı, dizini büküp hafifçe yere bırakırken kemikleri titriyordu.

Nefes almaya çalıştım, ciğerlerime nefes almaya zorladım ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda içimi yaktılar.

"O zaman senin yanında savaşacağım, Verena. Bir zamanlar annen için savaştığım gibi senin için de savaşacağım."

Avucunu mağaranın zeminine bastırdı. "Sen sadece bir varis değilsin, sadece bir savaşçı değilsin."

Gücünün bir fısıltısı taşın içinde dalgalandı. "Sen Veyrith'in son kızıısın. Marmoris'in bir sonraki Kraliçesi.

Sonra yavaşça başını eğdi. "Sen hepimizi birleştirecek olan hükümdarsın."

BÖLÜM 20

VERENA

T mağaranın duvarları hâlâ enerjiyle titreşiyor, kadim taş büyüünün kalıntılarıyla uğulduyordu. Nefes alış verişim düzene girmişti ama vücudum ağrıyordu.

İliklerime kadar işleyen bir yorgunlukla.

Her kas yanıyordu. Her uzuv titredi.

Kullandığım güç, bulduğum kontrol her şeyi almıştı ama beni yıkmamıştı.

Hâlâ titreyen parmaklarımı kollarımda gezdirdim ve mağaranın ağzına doğru ilerlerken derimdeki ince toz tabakasını silkeledim. Adımlarım yavaştı, bedenim güçsüzdü ama içimde bir şey daha güçlü hissediyordu.

Dacre.

Onu düşünmek göğsümde keskin bir sızıya yol açtı. Nabzı hâlâ benimkine çarpıyordu, sabit, amansız, içimde bir yankı. Beni arıyordu. Beni hissetmişti. Biliyordu.

Sıcaklığının bir titreşimi bana baskı yaptı ve ona ulaşmak için çaresiz hissettim.

Mağaranın dışından gelen fener ışığı beni ileriye çağırıyor, ona doğru yönlendiriyordu. Eve doğru.

Adımlarımı hızlandırdım, uzuvlarımdan itirazlarına aldırmadım, içimi sızlatan acıyı görmezden geldim ama tünellerdeki son dönemeci döndüğümde bedenim gerildi.

Micah mağaranın ağzında durmuş beni bekliyordu.

Duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı; bir omzunu taş duvara dayamış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ama parmaklarının pazusuna doğru hafifçe kıvrılışındaki gerginliği, bakışlarının beni takip edişini, terden nemlenmiş tenimde gezinişini, tenimde çoktan oluşmaya başlayan morlukları gördüm.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve yumruklarımı sıktım.

Micah hayatımda bir gölgeydi; bir zamanlar güvendiğim, kimsenin yardım etmediği zamanlarda bana yardım eden biriydi. Ama o da oradaydı, o hücrenin, o odanın köşesinde durmuş, babamın beni parçalamasını izliyordu.

Ve o hiçbir şey yapmamıştı.

"Farklı görünüyorsun." Sesi sessizdi.

Nefesimi sertçe verdim, omuzlarımı dikleştirdim ve onu görmenin verdiği ani korkunun beni ele geçirmesine izin verdim. "Ben farklıyım."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. Bakışları aşağıya doğru kayarak bileğime indi. Beni Dacre'a bağlayan altın işarete.

Boğazı düğümlendi. "Orada ne yaptığını gördüm."

Sertleştim ve sihir göğsümde huzursuzca kıvrıldı. "Beni antrenman yaparken mi izliyordun?" diye sordum, sesim amaçladığımdan daha keskindi.

Micah bakışlarımı tuttu. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. "Ve?" Parmaklarım iki yanımda bükülerek meydan okudum. "Ne buldun?"

Duvarı itti, yavaş ve dikkatli adımlarla bana doğru ilerledi. "Verena, özür dilerim."

Kıpırdamadım, üşüdüm ve Dacre'ın da bunu hissettiği anı neredeyse hissedebiliyordum, sanki korkumu, öfkemi hissedebiliyordu.

"Sakın buna cüret etme." Sesim bir uyarı, kınından çıkarılmış bir bıçak gibiydi.

Sanki sözlerim görünmez bir bariyer oluşturmuş da bir santim daha yaklaşmasını engellemiş gibi aniden durdu. "Bu doğru. Bunun olmasını hiç istememiştim. Sonumuzun böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Başımı salladım, kelimelerimi bulmaya çalıştım ama onları yükselen öfke dalgamın altında sıkışmış buldum.

"Bana kaçmaya çalıştığın kızı hatırlatıyorsun." Sesi şimdi daha sessizdi, gözleri omurgamdan aşağı buz gönderecek şekilde beni inceliyordu.

Bahsettiği kızı tanıyordum. Solup gitmesini izlediği kaledeki kız değil. Yıldızlı bir kafese kapatılmış, ölümü bekleyen kız değil.

güçlü adamlar tarafından kırılabilir.

Sokaklardan gelen kızı kastediyordu.

Saklanmak için savaşı, hayatta kalmak için savaşı kişi. Asla güç istememiş olan, asla savaş istememiş olan. Sadece özgür olmak isteyen kız.

Ellerim iki yanımda yumruk şeklinde kıvrıldı, parmak eklemlerim beyazlaştı. Artık o kız hakkında konuşmaya hakkı yoktu.

"Babam beni paramparça ederken hiçbir şey yapmadan öylece durdun," diye fısıldadım, sesim zorlukla bastırduğım bir öfkeyle titriyordu.

Micah'nın vücudu gerildi. Sertçe yutkundu.

"Biliyorum." Bu itiraf ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Kendimi bahaneler, gerekçeler ve gerçeği yeniden yazmaya yönelik umutsuz bir girişim için hazırlamıştım. Ama onun yerine, sadece suçluluğunun ağırlığı vardı.

Micah başını sallayarak sert bir şekilde nefes verdi. "Bunun için kendimden nefret etmediğimi mi sanıyorsun? Orada öylece durup izlediğim her an için? Başka seçeneğim yoktu, Verena."

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diye karşılık verdim, sesim aramızda bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Bana yardım edebilirdin."

Gözleri gözümü kırpmadan benimkilerle buluştu.

"Bir kere yaptım." Nefesim ciğerlerimi terk etti ama çığlık atmak istedim.

"Sana yardım ettim," diye devam etti, sesi çığdı. "Sokaklarda sana baktım. Sana nasıl saklanacağını, nasıl hayatta kalacağını öğrettim." Sesi kesildi ve kendini sabit kalmaya zorlamak istercesine yumruklarını sıktı. "Peki ne için? Tekrar onun ellerine düşmen için mi, asla bir parçası olmak istemediğin bu lanet isyanın içine düşmen için mi?"

Sanki sözcüklerin tadı ağzında kül gibi kalmış gibi yüz ifadesi buruştu.

Micah gözlerini kaçırdı ve sanki geçmişte taşta kazınmış gibi duvara baktı. "Beni de parçaladılar, biliyorsun," diye itiraf etti. "Senin tutuklandığın gece, askerlerinin beni içeri aldığı gece..." Sanki kelimeleri dudaklarından zorlukla döküyormuş gibi sertçe yutkundu. "Babanın bana yaptığı şeyler... Yeterince güçlü değildim. Ben..." Yine sözünü kesti. "Onlara söylememem gereken şeyleri söyledim. Senin hakkında, saklanmamız hakkında."

Midem bulandı. "Beni ele verdin."

Micah hafifçe irkildi, ama ben gördüm.

"Evet," diye itiraf etti ve o tek hecedeki ıstırabı duyabiliyordum. "Baban, ben çalışsam da gerçeği dudaklarımdan söküp aldı. Ona kaçtığını, bunca zamandır şehrin içinde yaşadığını söyledim. Ona, isyancılar seni bulursa kurtarmak için son çare olarak sana verdiğim isyan işaretinden bahsettim."

İçgüdüsel olarak parmaklarımı sol bileğime doladım, başparmağım Micah'ın yıllar önce tenime yaktığı mürekkebin üzerinde gezindi.

Bir adım daha yaklaştı.

Kendimi durduramadan geri çekildim, vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, sanki hâlâ babamın sarayında duran adam oymuş gibi. Sanki ben çılgık atarken öylece duran kişi hâlâ oymuş gibi.

Micah dondu kaldı ve bir an için ikimiz de konuşmadık. Mağara çok küçük, hava çok yoğundu.

"I..." Nefeslerim çok hızlı geliyordu, kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyordu.

Micah'ı güvenli sığınağım olarak bildiğim pek çok gece geçirmiştım. Ama şimdi, artık onun kim olduğunu bilmiyordum.

Sokaklarda beni koruyan çocuk. Sarayda bana ihanet eden adam.

Şimdi karşımda pişmanlıklarla dolu bir hayalet duruyordu.

Micah'nın boğazı düğümlendi ve ne olduğunu yeni fark etmiş gibi küçük bir adım geri çekildi. Sanki gözlerimdeki korku titreşimini görmüş ve buna dayanamamış gibiydi.

"Verena." Micah derin bir nefes verdi, bakışları başka yöne kaydı, sanki bir sonraki cümleyi söylerken bana bakamıyordu.

"Seni sokakta bulan bir çocuk değildim." Sesi şimdi daha sessizdi, sanki bunu yüksek sesle söylemek için kendini zorluyordu. "Ben sadece senin arkadaşın değildim."

İçimde bir şey durdu. "Ne?"

Micah duraksadı, parmakları iki yanında seğiriyordu, sonra yavaş bir nefes verdi, sanki kendini bir darbeye hazırlıyordu. "Seni korumam gerekiyordu ama onu hayal kırıklığına uğrattım."

Sözleri bir anlam ifade etmiyordu ve ben de keskin, inanmayan bir kahkaha attım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Micah'nın çenesi sıkıştı. "Annen," dedi yavaşça, dikkatlice. "Kraliçe ve Elis." Gözleri az önce Dacre'ın büyükannesinden ayrıldığı yere doğru kaydı. "Seni bana emanet ettiler."

Mağara eğildi ve karnım şiddetle sıkıştı, nabzım kulaklarımda uğuldadı. "Hayır." Başımı salladım ve geri çekildim. "Hayır, öyle değil-"

"Gerçek bu," diye araya girdi, sesi benimkinden daha kararlıydı. "Ben Veyrith'liyim, Verena."

Onu zar zor duydum.

İçimdeki her şey büküldü, ağzından çıkan kelimelere karşı isyan etti.

Micah ve benim, hayatlarımızın enkazında birbirlerini bulan iki kayıp insan olduğumuza ve birbirimizi koruduğumuza inanmıştım.

Ama bu başından beri bir yalandı. Ben onun arkadaşı değildim. Onun ailesi değildim.

Ben bir görevdim. Bir sorumluluk. Bir yüküm.

"Beni izliyordun," diye fısıldadım, sesim o kadar kısıktı ki. "Bütün bu zaman boyunca, sen sadece-"

Micah'nın boğazı düğümlendi. "Sana söylemek istemedim," diye itiraf etti. "Çünkü bir süre sonra..." Kaşları birbirine yaklaştı, sesi sertleşti. "Sen benim ailem oldun."

Bu yeterli değildi.

Damarlarımda yanan, bildiğimi sandığım her şeyi ateşe veren ihaneti silmek için asla yeterli olmayacaktı.

Ona baktım, hayatım pahasına güvendiğim çocuğa, özgürlüğün ilk gerçek tadını bulmama yardım eden çocuğa.

Ve bana göz kulak olması için gönderilmişti.

Micah beni dikkatle izledi, yüzümde titreşen her duyguyu okudu. "Ben de bir çocuktan fazlası değildim Verena. Benden sana göz kulak olmamı istediler ama nedenini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Ta ki senin kim olduğunu anlayana kadar."

Keskin bir nefes aldım. Her zaman biliyordu. Bunca zamandır biliyordu.

Midemin burkulmasından, göğsümün ağrımından nefret ediyordum.

"Sana güvenmiştim." Kelimeler bir fısıltı gibiydi. İçi boş, acı veren bir fısıltı.

Micah'nın elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Yaptığını biliyorum ve özür dilerim."

Keskin bir nefes verdim, gözlerim yanıyordu. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Yüz ifadesi değişti, çenesi gerildi, vücudu o kadar sertleşti ki nefes almıyor gibi görünüyordu.

"Kız kardeşim," dedi, sesi çiğ ve haraptı. "Verena, onun için geri dönmeliyim."

Gözlerimi kırdım, damarlarımdaki ateş daha da harlandı. "Ne?"

Micah'nın parmakları iki yanında seğırdi, yutkunurken boğazı düğümlendi. "O hâlâ kralın elinde." Sesi hafifçe dalgalandı. "O babanda. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

Göğsümde bir şeyler çatırdadı. Uzun zamandır ona ne olduğunu umursamamaya, Micah söz konusu olduğunda hâlâ bir şeyler hisseden parçamı koparmaya çalışıyordum.

Ama bu farklıydı çünkü o sarayda kapana kısılmanın ne demek olduğunu biliyordum. Babamın zalimliğinin ağırlığını, sanki elleri sürekli boğazıma sarılıyormuş gibi hissetmek.

"Micah, oraya geri dönemezsin."

"Başka seçeneğim yok." Sesi alçaktı, neredeyse çaresizdi. "Seni kurtarmaya yardım etmek için ayrıldım çünkü Dacre gelmişti ve bunu daha fazla izlemeye dayanamadım. Seni öldürüyordu." Nefesini sertçe verdi, elleri titriyordu. "Onun yaşamasına izin vermeyi kabul etti, sadece ben ona itaat ettiğim sürece, sadece seni kırmasına yardım ettiğim sürece. Ve eğer yakında geri dönmezsem, Verena, o hayatta kalamayacak."

Boğazım acıyla gerildi ve büyü içimde ağırlı ve öfkeli bir şekilde titreşti. Az önce o mağarada hissettiğim kontrolün her zerresi yok oldu.

"Ne gerekiyorsa yaparım. Yalan söylerim, çalarım, yaparım-" *Bana ihanet et.* "Onu kaybedemem."

Ondan nefret ederek, ona kızarak çok uzun zaman geçirdim ama başka seçeneği yoktu.

Tıpkı benim başka seçeneğim olmadığı gibi.

Farkına varmak içimde hoş karşılanmayan bir duygu yarattı. Micah ve ben farklı yollardan yürümüştük ama yine de ikimizi de aynı yere götürmüşlerdi.

İkimizin de gerçek anlamda kaçamadığı bir hapishaneye.

Micah hakkında, bizim hakkımızda bildiğimi sandığım her şey gözlerimin önünde çözülmüş, geride ham ve açıkta bir şey bırakmıştı.

Beni korumak için gönderilmişti. Ne olduğumu önce biliyordu.

Yalan söylemişti ama acı da çekmişti.

Kendimi nefes almaya zorladım, kaburgalarıma baskı yapan ağırlığı, boğazımı tırmalayan duyguları uzaklaştırmaya çalıştım. "O zaman neden

Burada mı?"

"Çünkü ne düşünürsen düşün, ben sana inanıyorum." Yüz ifadesi değişti, gözlerinin arkasında keskin bir şey parladı. "Ben zaten Veyrith'in yanışını izledim. Ailemin de onunla birlikte yok oluşunu izledim."

Başka bir yalan. Onun hakkında bildiğimi sandığım ama bilmediğim bir şey daha. "Onu durdurabilecek tek kişi sensin Verena," dedi sesi Kaba. "Ama bilmeni istiyorum, anlamanı istiyorum, eğer onu kurtarmakla senin isyanını kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam-" Yumruklarını iki yanında sıkı. "Bu bir seçim olmayacak."

Aramızda sessizlik uzadı ve bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha. Gözleri uzun bir süre üzerimde kaldı ve ben bir şey söylemeyince dönüp uzaklaştı.

Sertçe yutkundum ve boğazımı tırmalayan duygu karmaşasını bastırmaya . "Neden bana söylemedin?" Arkasından seslendim. "Neden buraya gelir gelmez beni bulup ondan bahsetmedin?"

Micah mağara görüş alanından çıkmadan hemen önce durakladı, omuzları kaskatı kesilmişti. İlk başta bana bakmadı, sessizlik o kadar incelene kadar dönmedi ki kopacağını sandım.

Sonra, nihayet, arkasına baktı.

"Sana işkence etmesine izin verdim." Sesi sessiz ve kabaydı. "Sen çılgılık atarken orada durdum ve hiçbir şey yapmadım."

İçini bir nefes titretti, elleri iki yanında yumruk oldu. "Sana taşıman için bir yük daha eklemek istemedim," diye itiraf etti.

Yutkunurken boğazı sallanıyordu. "Seni kıracak başka bir şey daha." Bakışları sadece bir saniye benimkilerde kaldı.

Sonra, gitmişti.

BÖLÜM 21

VERENA

I adımlarım sürüklenerek ve zihnim yarışarak sokaklarda ilerledi. Eğitimden ve Micah'tan kaynaklanan yorgunluk iliklerime kadar işlemişti ama bunu görmezden geldim.

Çünkü Dacre'nin yaklaştığını hissedebiliyordum.

Bileğimdeki işaret hafif ve sabit bir şekilde titriyordu. Aramızda bir ip gerilmiş, zihnim olan biten her şeyle çalkalanırken bile beni ona doğru çekiyordu. Annemin fedakârlığı, babamın zalimliği, Micah'nın yalanları ve isyanın ağırlığı boğazıma dayanmış bir bıçak gibi omuzlarıma çöküyordu.

Parmaklarım bileğimin etrafında kıvrıldı, altın iz şimdi kolumun altında saklıydı. Hiçbirinin bunu görmesini istemiyordum. İsyanın geri kalanının bizi sorgulamasına, fikirlerini mırıldanmasına ya da bunun ne anlama geldiğinden korkmasına hazır değildim.

Şimdilik hâlâ bizimdi. Bağımız, evliliğimiz ve sırrımız. Ve bu şekilde kalmasını istedim.

Şehirde dolaşan isyancıların arasında dolandım. Fısıltılar her zaman olduğu gibi, buraya adım attığım andan itibaren olduğu gibi beni takip etti.

Onları dehşete düşürdüm ve bunu değiştirmek için yapabileceğim, söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Daha hızlı yürüdüm, nefesim dengesizdi, bedenim hâlâ büyüünün kalıntılarıyla uğulduyordu. Ama aramıza ne kadar mesafe koyarsam koyayım

Micah'nın söylediklerinin ağırlığından kaçamıyordum.

"Seni kıracak bir şey daha."

Gözlerimi sıkarak kelimeleri uzaklaştırmaya çalıştım ama onlar bana yapıştı.

Micah hayatıma annem ve Dacre'ın büyükannesi tarafından yerleştirilmişti. Hakkımdaki gerçeği benden önce o biliyordu. Mücadele edişimi, aç kalışımı, acı çekişimi izlemiş ve tüm olurken bu sırrı içinde saklamıştı.

Ve sonra, babam onu saraya geri sürüklediğinde, onu parçaladığında, bana ihanet etmişti.

Ama ona başka bir seçenek sunulmamıştı.

Bu düşünce beni tedirgin etti, içimde bir şeyleri çarpıttı.

Savaşçı binası görüldüğünde keskin bir nefes aldım, ağır kapılar önümde belirliyordu. Artık yaklaşmıştım.

Dacre yakındı.

Bağ aracılığıyla beni aradığını hissedebiliyordum. Onun sabitliğini, varlığının beni koruyabilecekmiş gibi içime dolanışını hissedebiliyordum.

Kapıya doğru uzandım ama parmaklarım kapı kolunu kavrayamadan bir ses havada süzüldü. Alçak. Keskin. Tanıdık.

Dacre'nin babası.

Dondum kaldım. Kalmama izin verdiklerinden beri adamı görmemiştim, onunla yüzleşmek istememiştim ama şimdi, hayal kırıklığıyla dolu sesinin alçak uğultusuyla içimde bir şeyler kıpırdandı.

Yavaşça sese doğru döndüm, dar bir patikadan taştan oyulmuş küçük bir binanın kapısına kadar takip ettim ve onları orada gördüm. Yıpranmış ahşap bir masanın etrafında toplanmış beş adam, her biri yıpranmış derilerini giymişlerdi.

Dacre'ın babası bir kenarda oturmuş, ellerini masaya dayamış, parmaklarını önüne serilmiş haritanın kenarlarına doğru kıvrıyordu. Omuzlarındaki gerginlik ve çenesinin keskin duruşu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Bu sadece boş bir konuşma değildi. Bu bir stratejiydi. Bu bir savaştı.

Gölgelerde kalarak, vücudumu serin taş duvara dayayarak yavaş bir adım daha attım.

"...çok tehlikeli," dedi adamlardan biri, sesi tedirginlikle ağırlaşmıştı.

"O gerçek varis," diye karşı çıktı bir başkası. "Bu krallığın çoğunun kabul edeceği tek varis."

Dacre'ın babası, parmakları haritanın üzerinde gezinirken, "Sadece ismiyle," diye karşılık verdi. "Bir kraliçeye ihtiyacımız yok, hele hele kendisinden önceki kralın yarısı olan birine hiç ihtiyacımız yok. Bu krallığın bir kısmı onu kabul edebilir ama diğer yarısı bunu yasaklayacaktır."

Kalbim kaburgalarımaya çarptı.

Başka bir adam sessizce alay etti. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, oğlun aksini düşünüyor gibi görünüyor ve halkımız onu izliyor. Onu izliyorlar. Eğer onu takip etmeyi seçerlerse..."

"Dacre'ın babası sözünü kesti, sesi son derece soğuktu.

"Peki ya yaparlarsa?" İkinci adamın sözleri dikkatle tartılmıştı, havada asılı duran ince bir meydan okuma vardı.

Aralarında sessizlik uzanıyordu ve ben kendi nefes alış verişlerimin durgunlukta titrediğini duyabiliyordum.

Sonra Dacre'ın babası yavaşça doğruldu. Hareketleri sert ve kontrollüydü. "O zaman seçimi onlar adına biz yaparız."

Büyüm alevlendi ve bileğimdeki işaret sanki derime yeniden kazınıyormuş gibi yandı.

"Ne öneriyorsunuz?" diye sormaya cesaret etti adamlardan biri.

Dacre'ın babası sadece bir kalp atışı kadar tereddüt etti, konuşmadan önce sonsuzluğa uzanan bir an gibiydi. "Şu anda olduğundan daha büyük bir tehdit haline gelmeden onu ortadan kaldırmalıyız."

Bana güvenmediklerini, gücümnden korktuklarını biliyordum ama bu kadar açık konuşulduğunu, kararın sesine yerleştiğini duymak-

Nefesimi düz tutmaya zorladım. Sihrimi derimin altında kilitli kalmaya zorladım.

Tüm hayatımı bir tutsak gibi hissederek geçirmişt看; önce babamın sarayında, sonra isyancıların güvensizliğinde ve şimdi de onların benim dönüşmekte olduğum şeyden duydukları korkuda.

Ama artık beni kontrol etmelerine izin vermiyordum. Saklanmaktan bıkmıştım.

Hayatım, kaderime benim yerime karar verebileceklerini düşünen erkekler tarafından yönetilmişti ama kaderim onların kontrolünde değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Sonra bir adım öne ıktım.

Botlarım taşa sürtündüğü anda odadaki tüm kafalar bana doğru döndü.

Sessizliğin uzamasına, varlığını hissetmelerine izin verdikten sonra açık olan tek sandalyeye uzandım ve onu yerde sürükledim. Ses sağır ediciydi. Sarsıcıydı.

Yavaşça Dacre'nin babasının yanına oturdum.

İrkilmedi, başka tarafa bakmadı ama vücudundaki hafif kaymayı, kendini öne doğru eğerek haritanın bir kısmını görüş alanımdan çıkardığını gördüm.

Başımı eğdim ve bakışlarımın tembelce masanın üzerinde gezinmesine izin verdim. "Nedir o?" diye sordum, sesim yumuşak ve eşitti.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi . Çok çabuk.

"Sana göre ben ölmekte olan bir varisten başka bir şey değilim." Sandalyemde arkama , bacak bacak üstüne attım ve bir bileğimi dizime dayayarak onun bakışlarına karşılık verdim. "Benden ne saklıyor olabilirsin ki?"

Dacre'ın babası kıpırdamadı. "Dikkatli ol kızım," diye mırıldandı, sesi sessiz ve tehlikeliydi. "Nasıl bir oyun oynamaya çalıştığının farkında değilsin."

Koltuğumda kıpırdandım, bakışlarımız kilitlenene kadar hafifçe öne doğru eğildim. "Peki bu ne oyunu?"

Çenesi gerildi ama ben durmadım.

"Sen krallığın altında saklanırken benim krallığım için kanımı akıttığım oyun bu mu?"

Burun delikleri alevlendi. "Affedersiniz?"

"Bu krallık için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyorsun, ama hiç gün ışığında baktın mı?" Sesim keskinleşti ve büyüm harekete geçti. "Artık ne için savaştığını biliyor musun? Kimin için savaştığını?"

Adamlardan biri keskin bir nefes aldı ama Dacre'ın babasının soğuk gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Hikayelere çok fazla inanıyorsun, kızım. Kafanı doldurmuşlar ve seni olmadığın bir şey olduğuna inandırmışlar." Dirseğini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve beni inceledi. "Kehanetler, kendi geleceklerini çizecek güce sahip olmayanların umutsuz dualarıdır."

Büyüm içimde hareket etmeyi bırakmamıştı ve bir an için büyümü onun üzerine salmak, ona tam olarak ne olduğumu hissettirmek istedim. "Bu dualar, karın halkın ve çocukları için daha iyi bir gelecek istediğinde ettiği dualarla aynı mı?"

Yüz ifadesi değişti ve ilk kez maskesinde bir çatlak gördüm.

Onun pozisyonunu taklit ederek hafifçe öne doğru eğildim. "Karın, Veyrith'in kızı, tıpkı benim gibi. Kendi annemle aynı krallıktan bir kadın. Kendi annemle aynı krala karşı savaşmış bir kadın. Bu bana aptalca bir hikâye gibi gelmiyor. Bu bana kader gibi geliyor."

Çenesi sıkılaştı ve sanki bir silahı biliyormuş gibi sözlerimi nasıl içine çektiğini ve cevabını zihninde nasıl hazırladığını görebiliyordum. "Annen kralla savaşmak için hiçbir şey yapmadı. Savaşı durdurmak için hiçbir şey yapmadı." Beni izlerken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ben de diğer adamların gözlerini hissedebiliyordum. "Kaderden bahsediyorsun ama o annelerin ikisi de öldü. İkisi de babanın ellerinde öldü."

Sesim sessiz ve ölçülüydü ama içimdeki sihir öyle değildi. "Ellerin temiz mi?" Önümde duran ellerine baktım ve onları yumruk yaptı. "Babam yaptıkları için ölecek." Kelimeler içime yerleşti. Gerçeği iliklerime kadar hissettiğimde göğsüme çarptılar. "Peki sen ne bedel ödeyeceksin?"

Çenesi kilitlendi ama konuşmadı.

Etrafımızdaki adamlar yer değiştirdi, tedirginlikleri yaklaşan bir fırtına gibi havada çatırdıyordu.

Sonra arkamdan ayak sesleri yankılandı.

Dönmedim. Dönmek zorunda değildim. Odaya adım attığı anda onu hissettim, etrafımdaki gerilim değiştiği anda, aramızdaki ip gerildiği anda.

Dacre.

Parmakları sandalyemin arkalığına dolandı. Dudakları omzuma değdi, dokunuşu tüy kadar hafifti ama omurgamdan aşağı keskin bir ürperti gönderdi.

Ve daha onun yüzünü görmeden, daha bizi izleyen adamlara bakmadan her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 22

DACRE

I hissettiğimde eğitim alanına doğru ilerliyordum.

Bileğimdeki işaret yanıyordu, alçak, ısrarcı bir uğultu, içimde derinlerde bir şeyi .

Verena.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama sanki bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum, sanki aramızdaki bağ aracılığıyla beni ileri çağırıyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve işaret yandığında, tenimi yaktığında nefesimi zor tutuyordum.

Bunu hissettiğimde Wren ve ben gizli şehrin çevresini gözlüyorduk. Verena'nın babasından ya da muhafızlarından bir iz var mı diye ormanın kenarını dikkatle izliyorduk ama hiçbir iz yoktu. Saklı şehre geri döndüğümüzden beri bir kez bile keşif yapmamıştım, sadece babamın istihbaratına güvenmiştim, ama bu sabah onun notunu bulduğumda, eğitim alanından geçip onu Kai ile gördüğümde, kendim görmem gerekiyordu.

Onun için geldiğine dair zihnimde yarattığım kâbusları yatıştırmam gerekiyordu.

Ama sonra ruh bağımız bana çarptı, neredeyse kığımın üstüne düşüyordum ve bileğimdeki iz o zamandan beri yanmayı bırakmadı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yeraltına geri döndüm ve sokaklardaki insanları itmek zorunda kaldığım için küfrettim. Daha hızlı ilerledim, botlarım keskin, yankılı adımlarla taşa çarpıyordu. Ne kadar , o kadar güçlü bir his

oldu. Sadece bağıın nabzı değil, başka bir şey. Daha soğuk bir şey.

Dar bir ara sokaktan sesler bana doğru sürükleniyordu. Alçak, ağır, tanıdık. İşaretimdeki his yavaşladıkça daha da güçlendi.

Sonra onun sesini
duydum. Babamın
sesini.

Kendimi gölgelerin arasında saklayarak yaklaştım, içimde yükselen fırtınaya rağmen nefesim sabitti.

"Kehanetler, kendi geleceklerini çizecek güce sahip olmayanların umutsuz dualarıdır."

Vücudum hareketsiz kaldı. Sözler alaycıydı, kanımı kaynatacak kadar küçümseyiciydi ama ben daha onları sindiremeden başka bir ses aramızdaki boşluğu kesti.

Onun.

"Bu dualar, karınızın halkınız ve çocukları için daha iyi bir gelecek istediğinde dualarla aynı mı?"

Hareket edemedim. . Onunlaydı ve annem hakkında konuşuyordu.

"Karın, Veyrith'in kızı, tıpkı benim gibi. Kendi annemle aynı krallıktan bir kadın. Kendi annemle aynı krala karşı savaşmış bir kadın. Bu bana aptalca bir hikaye gibi gelmiyor. Bu bana kader gibi geliyor."

O anda aramızdaki bağda onu çok güçlü bir şekilde hissedebiliyordum, öfkesini ve büyüünün nasıl kaçmak istediğini hissedebiliyordum. Benimkinin daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde canlanmasına neden oldu.

"Annen kralla savaşmak için hiçbir şey yapmadı. Savaşı durdurmak için hiçbir şey yapmadı."

Babam durakladı ve ben de yaklaşıp odaya baktım. Odada başka adamlar da vardı, isyanın diğer üyeleri, ama hiçbiri konuşmuyordu. Hepsi ona bakıyordu.

"Kaderden bahsediyorsun ama o annelerin ikisi de öldü. İkisi de babanın ellerinde öldü."

Babamın sözleri ciğerlerimdeki nefesi kesti, ya da belki de bu oydu. Farkı anlayamadım, hangimizin tepki verdiğini, hangimizin aniden nefes alamadığını anlayamadım.

"Ve senin ellerin temiz mi? Babam yaptıkları yüzünden ölecek."

Sözleri dudaklarından zehir gibi damlıyordu ve bu sözleri daha önce söylediğini hiç duymadığımı fark ettim. Kral onun babasıydı ve yaptıkları yüzünden onu yok etmek istiyordum. Ama daha önce ondan bahsederken sesinde hep bir korku vardı, ama şimdi hiç korku duymuyordum. Öfkesinden başka bir şey hissetmedim.

"Peki ne bedel ödeyeceksiniz?"

Babam hemen cevap vermedi. Aralarında şok edici bir sessizlik vardı ve ben onun cevabını beklemek istemiordum.

İleri doğru adım attım ve botlarım taşa çarptığı anda beni hissetti.

Sırtını dikleştirdi, parmakları masanın üzerinde durdukları yerde hafifçe esnedi.

Dönmedi, beni tanımadı ama biliyordu. Bildiğini aramızdaki bağdan hissedebiliyordum.

Ve babam da bunu biliyordu.

Keskin bakışları bana doğru kaydı, varlığım karşısında çenesi gerildi. Yavaş ve temkinli adımlarla ilerledim, odayı geçerken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Ortamdaki gerilim artmış, masanın etrafındaki adamlar köşeye sıkışmış av gibi bizi izliyordu.

Verena'nın sandalyesine uzandım, parmaklarımı sandalyenin arkasına doladım, bu küçük, sahiplenici hareketin ağırlığını hissetmelerini sağladım. Bunu görmelerine izin verdim.

Eğildim ve dudaklarımı omzuna değdirdim ve içinden bir ürperti geçti, o kadar hafifti ki neredeyse hissedemiyordum.

Ama yine de dönüp bana bakmadı. gerek yoktu.

Hâlâ babama bakıyordu, ben de öyle. Arkasında durdum ve konuşmadım.

Sessizliğin uzamasına izin verdim, babamın onun arkasındaki varlığımın ağırlığını hissetmesine izin verdim, bunun kazanacağı bir kavga olmadığını anlamasına izin verdim.

Verena başını hafifçe eğdi, parmaklarını masaya bastırdı, sanki o da bekliyordu, babamın söyleyecek bir şeyi kalıp kalmadığını görmek için bekliyordu.

Ona meydan okuyordu. Bakışlarını üzerinde tutan oydu. Tanrım, muhteşemdi.

Sonunda yavaş ve kontrollü bir şekilde hareket ettim ve elini tutmak için ileri uzandım. Hiç tereddüt etmeden parmaklarını benimkilere geçirdi ve ben de parmaklarımı, ruh bağımızın altın izinin hâlâ teninin altında yandığını bildiğim kolunun kumaşı üzerinde gezdirdim.

"Lütfen," dedim doğrudan babama bakarak. "Benim yüzümden durma."

Babamın yüz ifadesi pek değişmedi ama çenesinin nasıl titrediğini gördüm.

Fokur fokur kaynıyordu.

Diğer adamlar huzursuzca yerlerinde kıpırdandılar, bakışları babamla benim aramda gidip geliyordu, sanki ikimizden birinin konuşmasını bekliyorlardı.

"Hayır mı?" Güldüm ama içinde zerre kadar mizah yoktu. "Demek bu toplantıya davet edilmememin bir nedeni varmış."

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı, yıpranmış gözleri bana sabitlenmişti. "Artık senin varlığını gerektirmeyen konuşmalar var, oğlum."

İsim bana sürtündü, ama uzaklaşmasına izin verdim, hiçbir şey ifade etmemesine izin verdim.

Hâlâ babasından korkan o küçük çocuk değildim.

"Ama onunkini istiyorlar?" Çenemi Verena'ya doğru eğerek sordum.

Bakışlarında keskin bir şey titredi, ama hemen gizledi. "Kendi rızasıyla geldi."

Verena başını kaldırdı ve dudağı bir gülümsemeye dönüşürken midem bulandı. "Bu doğru." Başını salladı ve gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Geleceğim hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduktan sonra kabaca sözlerini kestim."

"İsyanın geleceğini tartışıyorduk." Babam parmaklarını masaya bir kez vurdu, bakışları Verena'ya kaymadan önce kontrolünü güçlkle sağlıyordu.

"Ve? Yine neye karar vermişsiniz?" Sorusu üzerine gergin bir sessizlik çöktü.

Kahrolası korkaklar.

"Ah, doğru," diye devam etti, sanki herkes nefesini tutmamış gibi. "Halkınızın beni kabul edip etmeyeceği konusunda biraz ileri geri konuştuk." Hızlıca babama dönmeden önce tekrar bana baktı. "Ama sonunda babanızın bu seçimi onların elinden almasına karar verildi."

Boştaki elimi sandalyesinin arkasındaki kaba ahşapta gezdirirken yavaşça nefes verdim, uzun, bilinçli bir nefes, avucumun altındaki her oymalı kenar farklıydı.

Bu his beni hafifçe yere serdi ve az önce söyledikleri karşısında soğukkanlılığımı korumaya çalışırken zihnimi kesti.

Ama babama baktığımda bunun bir faydası olmadığını anladım.

"Babamla bir araya gelmelisin," dedi Verena eli elime sıkıca yapışırken. "Halkının söz sahibi olmasına izin vermeme konusunda çok tecrübeli. Sana bazı ipuçları verebilir."

Babamın yüzü öfkeyle buruştu, kaşları çatıldı, çenesi sıkıldı ve gözleri ateşten yarıklara dönüştü. Özenle hazırlanmış sakın ve kontrollü görüntüsü paramparça oldu ve altında kaynayan gerçek duyguyu ortaya çıkardı.

"Bu krallığın geleceğinin sen olduğuna mı inanıyorsun?" diye tükürdü, sanki karşısında oturmaya bile değmezmiş gibi bakıyordu ona.

Hiç tereddüt etmedi. Sanki onun öfkesini fark etmemiş gibiydi. "Biliyorum, öyleyim."

Parmaklarımın sandalyesinin arkasına yaslanmasına izin verdim.

Babam burnundan nefes verdi. "Bir kehanet yüzünden mi?"

Verena başını hafifçe eğdi ve o anda çok güçlü görünüyordu. Çok asil.

"Çünkü bu onun kaderi," diye cevap verdim ondan önce. "İstedığınız kadar karşı çıkın, Verena Marmoris'in bir sonraki Kraliçesi olacak."

Adamlardan biri küfür savurdu ama ben durmadım.

"O krallığımızın varisi. O Veyrith'in varisi ve kader onu seçti."

Babam alay etti. "Kader." Sözcük küçümsemeyle doluydu, ağzından iğrenç bir şeymiş gibi dökülüyordu. "Kaderin önünde diz çökmem, ne de sahip olduğu gücün farkında bile olmayan bir kızın önünde." Gözlerini Verena'ya dikti ve ben kaskatı kesildim. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Neye dönüşebileceğinden korktuğumu mu?" Bakışları bana kaydı. "Ben sadece oğlumun önünde duran şeyi göremeyecek kadar kör olmasından korkuyorum. Bir lanet, bir kraliçe değil."

Büyü içimde patladı. Bağ kükreyerek canlandı, işaretimi yaktı, onun söylemeye cüret ettiği hakarete sessiz bir yanıt verdi.

"Bu isyanda hiç kimse seni takip etmeyecek, hiçbiri boyun eğmeyecek."

Verena sadece gülümsedi. Yavaş ve ölümcül bir hareketle elini elimden çekti ve babamla arasında sadece birkaç santim kalana kadar öne eğildi. "Oğlun zaten benim için eğiliyor."

Keskin bir nefes odayı kesti. Birisi nefesinin altında küfretti.

Hay sikeyim. Onları çıldırtacak.

"Onu asla kraliçemiz olarak kabul etmeyeceğiz." Onu tamamen görmezden gelerek bana baktı. "Ne olursa olsun, ne verirse versin. Tacı giymektense kellesini mızrağa geçirmeyi tercih ederim."

Bu sözler odada bir savaş çılgılığı, geri alınamayacak bir bildiri gibi çınladı ve ben de kendimi kaybettim. Verena'nın sandalyesinin etrafından dolandım ve babama doğru ilerlerken onu korudum. Geri çekilmeye çalışırken sandalyesi gürültüyle yere sürtündü ama çabaları boşunaydı.

Elim ileri fırladı ve gömleğini sıkıca kavradı. Yüzlerimizi sadece bir nefes kadar ayıran bir güçle onu kendime doğru çektim.

Sonra her şeyin gidişatını değiştirme potansiyeline sahip kelimeler dudaklarımdan döküldü. Durgun bir göle atılan bir taş gibi, yaptıklarımızın ağırlığını taşıyarak dışarıya doğru dalgalandılar.

"Sen benim babamsın, ama bir daha karım hakkında böyle konuşmaya cüret edersen, boğazını keserim ve bu şehri senin kanına boyarım."

Ardından gelen sessizlik o kadar yoğundu ki, kulaklarımı yırtılma tehlikesi geçirene kadar bastırıyor gibiydi.

Diğer elimi kaldırdım ve kolumu yukarı çekerek tenimde parlayan işaretin babamın görüş alanına girmesini sağladım.

"Dostuma bakmanı bile istemiyorum," diye homurdandım işaret daha parlak bir şekilde parlarken, aramızdaki büyü ona saldırmak için öfkeleniyordu.

Babamın öfkesi artık saklı değildi. İşaretime bakarken öfkeden kuduruyordu. "Kendini ona bağlamanın bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun?" diye tısladı. "Bunun onu yönetmeye uygun hale getireceğini mi sanıyorsun?"

Alçak ve alaycı bir kahkaha attım. "Bu her şeyi değiştirir."

Verena o anda yerinden kalktı ve bir kraliçenin zarafetiyle görüş alanıma girdi.

Ve tanrılar, rolüne uygun görünüyordu.

Babama döndüm, öfkesinin yüzeyin hemen altında titremesini, zar zor kontrol altına alınmasını, zar zor dizginlenmesini izledim. *Güzel*. Hissetmesine izin ver. Bırak içinde boğulsun.

"Bu isyan kendi geleceğimizi kendimizin çizeceği fikri üzerine inşa edildi," dedim sesim mağarada çınlayarak. "İstediklerini alıp gerisini bir kenara atan tiranların kaprisleriyle yönetilmiyoruz." Bakışlarımdan masadaki adamları taramasına izin verdim, sonra tekrar babamın üzerine indim. Ve sonra bıçağı daha derine sapladım.

"Ama burada oturmuş, Verena'nın kaderine sanki hiç söz hakkı yokmuş gibi karar veriyorsunuz. Sanki tam karşınızda durmuyor, hepinizden daha fazla mücadele etmiyor."

Adamlardan birkaçı gözlerini kaçırdı, yüzlerinde utanç ifadesi belirdi. Ama babam değil.

"O tehlikeli," diye tükürdü. "Ve sen de körsün."

"Şimdi her zamankinden daha net görüyorum." Sesim kısıldı ve bileğimi daha yukarı kaldırarak altın işaretin meşale ışığında parlamasını sağladım.

"Gidişat çoktan değişti," dedim. "Korktuğunuz fırtına çoktan geldi."

Babamın yüzü buruştu ve masanın etrafındaki adamlar bakışlarıyla buluşmayı reddettiler.

"O benim kaderim, benim geleceğim," dedim sessizce, sözlerim bir bıçak kadar keskindi. "Ve ben sadece ona hizmet ederim."

Hafifçe döndüm, çenemi kaldırdım ve sözlerimin ağırlığının odaya yayılmasına izin verdim. Sonra ayağa kalktım ve Verena'ya doğru uzandım. O da kolayca bana sarıldı, eli elime dolandı ve hepsine sırtımızı dönüp odadan çıkmaya başladık.

Ama sonra yavaşladım ve omzumun üzerinden geriye baktım. Bir zamanlar bu odadaki her adama saygı duymuş ve emirlerini tanrıları gibi yerine getirmiştik.

Ama artık hiçbir tanrı bana bakmıyordu.

"Müstakbel kraliçeniz gidiyor," dedim kararlı bir şekilde ve Verena'nın yanımda sertleştiğini hissettim. Büyüsünün sözlerimi algıladığını ve sanki o da ne yapacağını görmek için bekliyormuş gibi geri çekildiğini hissettim. "Diz çok."

Babamın kahkahası duyulmadan önce bir süre sessizlik oldu. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, parmak eklemleri tenine karşı bembeyazdı.

Ama diğerleri teker teker ayağa kalktı.

Hepsi tereddüt etti, bakışları Verena ile babam arasında gidip geldi ve sonunda ilki dizlerinin üzerine çöktü.

Verena elimi çekiştirdi ama ben onlara bakmadım. Bir diğeri yere diz çöktü.

Ve bir tane daha.

Verena yanımda keskin bir nefes aldı ama son adam da sonunda dizlerinin üzerine çökerken konuşmadı.

Biri hariç herkes.

Babama baktım. Hâlâ oturuyordu. Hâlâ öfkeliydi. Vücudu kaskatı kesilmiş, omuzları sert bir meydan okumayla kilitlenmişti. Ona asla boyun eğmeyecekti. Bunu onun ağzından duymadan da biliyordum.

"Dikkatli ol." Kelimeler dudaklarından döküldü. "Benim gizli şehrimdesin, benim isyanımdasın." Bakışlarını dolduran öfke taşı bile yakabilirdi ama umurumda değildi.

Ondan uzaklaştığ ve Verena'nın elini ağzıma götürdüm. Parmak eklemlerine yavaşça, saygıyla bir öpücük kondurdum.

Sonra onu odadan çıkarmadan önce son bir kez babama baktım.

BÖLÜM 23

VERENA

T Şehir günlerdir huzursuzdu.

Somut bir şey değildi, görebildiğim bir şey değildi, ama hissedebiliyordum, sokaklardaki bir uğultu, insanların hareket tarzındaki bir değişim. Konuşmalar daha sessiz, bakışlar daha keskin, gerginlik havadaki toz gibi çöküyordu.

Son birkaç günümü antrenman yaparak, bedenimi yorgunluğa zorlayarak, büyülerime boyun eğmeye zorlayarak geçirmiştim. Ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım, bir şeylerin yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Ve bunu hisseden tek kişi ben değildim.

Dacre gözcülerle daha sık konuşuyordu, sabrı her zamankinden daha zayıftı, geri çekilmeden önce parmakları kılıcına doğru seğiriyordu. Bunu aramızdaki bağdan, sihrimizin birbirimize dolanışından, huzursuz ve bekleyişten hissedebiliyordum.

Savaş ikimizin de kabul etmek istediğinden daha hızlı yaklaşıyordu ve Dacre bu sabah keşif yapmak için odamızdan ayrıldığında, bulduğu şeyden hoşlanmayacağımızı içten içe biliyordum.

Şimdi, eğitim alanına doğru yürürken, içimi bir panik kapladı. Döndüğünden beri onu görmemiştim. Bana toplantıya çağırdığını söyleyen Wren'di, yüz hatları benim hissettiğim endişenin aynısını taşıyan Wren.

İkinci evim gibi hissetmeye başladığım mağaraya girdim ve mağara çoktan dolmuştu.

Dacre uzak duvarın yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, asileri incelerken yüzünde sert bir ifade vardı. Büyükannesi onun yanında duruyordu, sessiz ve hareketsizdi, gümüş gözleri meşale ışığının altında keskinleşmişti.

Odanın sağında Liya duvara yaslanmıştı, ben içeri girdiğimde bakışları bana doğru kayıyordu.

Mağara daha önce hiç bir yerde görmediğim kadar çok isyancıyla doluydu. İsyanın yaşlı üyelerinden birkaçı bir arada duruyordu, duruşları sertti, elleri yanlarında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Ama diğerleri, daha genç isyancılar, Dacre'la birlikte büyümüş olanlar, Dacre' daha yakın duruyor, dikkatli gözlerle diğerlerini izliyorlardı.

Net bir ayrım.

Şimdiye kadar fark etmediğim bir bölünme.

Ben Dacre'a doğru ilerlerken odada bir mırıltı geçti. Gözlerinin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim, bazıları nefretle, bazıları açık bir güvensizlikle ve diğerleri de endişeyle.

Ama ilk kez başka bir şey hissettim. Beklenti.

Birlikteliğimizin haberi isyan boyunca kuru bir ormanı yalayan orman yangını gibi yayılmıştı ve yaptığımız seçimler hakkında hiçbir şüphem olmamasına rağmen, tepkileri hakkında endişelerim boğazımı sıkıyordu.

Beni kendilerinden biri olarak kabul etmemişlerdi ve edeceklerinden de şüpheliydim. Ama Dacre isyanın ta kendisiydi ve her zaman da öyle olmuştu.

Güvenlerini kırmış olması, bazılarının gözünde onlara ihanet etmiş olması önemli değildi, o hala onlardan biriydi.

Ve şimdi, o benim bir parçamdı.

Dacre nefes verdi, beni görünce omuzları hafifçe gevşedi. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bizi birbirimize bağlayan işaret yandı ve ben onun yanında hareket ederken büyümüz sayesinde huzursuzluğunu hissedebiliyordum.

Eli benimkini buldu, parmakları avucuma bastırdı, sonra parmaklarını yukarı kaldırdı ve dalgınca izimde gezdirdi.

"Her şey yolunda mı?" Ona sessizce sordum ve bana baktığında cevabı zaten biliyordum.

"Geç kaldınız." Sesi alçaktı, ses tonunun ciddiyetinin altında ince bir eğlence dokusu vardı.

Kaşlarımı kaldırdım, kollarımı yavaşça beline doladığımda dudaklarımın kenarında şakacı bir gülümseme belirdi. "Bunun planlanmış bir etkinlik olduğunu fark etmemiştim."

Kollarının düşmesine izin verdi, onları bana dolamadan ve beni göğsüne çekmeden önce anında rahatladı. "Onunla konuşuyordum," dedi yumuşak bir sesle, az önce yanına yerleşmiş olan kız kardeşine başıyla selam vermeden önce.

"Ben mi?" Wren kendi göğsünü işaret ederken sesi neredeyse bir çığlığa dönüşerek sordu. "Birincisi, ben senin ayakçın değilim. İkincisi, Kai'ye bir toplantı için ona ihtiyacın olduğunu söylemeyi dene, o ruh hallerinden birindeyken aslında toplantının ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

O haklıydı. Kai bugün özellikle huysuzdu, biz antrenman yaparken öfkesi yüzeyin hemen altında kaynıyordu ve beni beklediğimden daha fazla zorlamıştı.

Dacre'ın büyükannesi de öyle.

"Bu arada nerede o?" Dacre başımın üzerinden arkadaşını ararken gözleriyle odayı taradı.

"Az önce içeri girdi," diye yanıtladı Wren, bakışları kardeşinin üzerinde sabitlenmişti.

Omzumun üzerinden bakınca Kai'nin odaya doğru adım attığını gördüm. Siyah saçları ıslak ve dağınıktı, giysileri tazeydi. Yüzünde kararlı bir ifade vardı, sık sık takındığını fark ettiğim tanıdık bir ifade ve bakışları sonunda Wren'e gelene kadar odayı taradı.

Bize ulaşması ya da Wren'in yanına gitmesi uzun sürmedi. "Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi alçak, çakıllı bir gümbürtüye dönüşmüştü. "Bir şey oldu.

ilgilenmem gereken bir şeydi."

Dacre ona bilerek başını salladı. "Hazırlıklı ol."

"Her zaman öyleyim," diye cevap verdi Kai hızla, kendini öyle koruyucu bir niyetle konumlandırmıştı ki Wren'i neredeyse odanın geri kalanının görüşünden gizliyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken sordum.

Ancak Dacre, ağzımın kenarına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı.

"Dacre." Adını nazik bir uyarı olarak söyledim ama gülümsemesi dudaklarımda sıcak ve alaycı bir şekilde kaldı.

"Evet, karıcığım?" diye cevap verdi, sesi şakacı bir ton taşıyordu.

Mideme derin bir ağrı yerleşti, özlem ve tedirginlikle kıvrılıyordu. İstedğim her şey buydu, o ve ben, birbirimizin kollarında sarmaş dolaş, dünyanın yüklerinden arınmış bir şekilde birbirimizle oynuyor ve eğleniyorduk.

Ama dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirirken bile, içindeki gerilimi ve büyüünün tetikte ve saldırmaya hazır bir şekilde uğulduğunu hissedebiliyordum.

Etrafımızdaki oda, umutsuzca sarıldığım rüyanın kenarlarını tırmalayan hayaletlerin huzursuz edici bir senfonisi gibi bir mırıltı uğulduyordu.

Dudakları dudaklarıma değmeye devam etti ve parmaklarım titreyerek ellerimi sırtına gömdüm.

Dudakları daha sonra kulağıma gitti ve kulağımın hemen altına nazik bir öpücük daha kondurarak tenimi ürperti.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı usulca, kolları etrafımda sıkılaştı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve onu hissetmeye, sözlerinin beni yatıştırmasına izin verdim. "Sen ve ben. Bunun ötesinde hiçbir şeyin önemi yok."

Haklıydı, bunu biliyordum ama onu kendime doğru çekerken bile tenimi saran huzursuzluktan kurtulamıyordum.

Dacre hafifçe geri çekildi, gözlerimin içine bakacak kadar, soyut bir şey arıyordu. Sonra tekrar eğildi ve tamamen çekilmeden önce dudaklarımı şefkatli bir öpücükle yakaladı. Wren'in yanına yerleştim, omzumu onunkine dayadım ve Dacre öne çıktı.

Dacre'ın sesi sakindi ama nihayet konuştuğunda sesinde bir gerginlik vardı. "Bir haber aldık."

Oda sessizliğe gömüldü. Sanki hepimiz bir şeylerin düşmesini bekliyormuşuz gibi ağır bir duraklama.

"Bazılarınız zaten fısıltıları duydu, ama bu doğru." Sesi hiç titremedi. "Bunlar doğru."

Bana bir kez baktı, sadece bir anlığına.

"Kral bir şeyler için hazırlanıyor," diye devam etti. "Ve eğer şimdi harekete geçmezsek, çok geç olabilir."

Odada alçak bir mırıltı yayıldı ama kulaklarımda büyüümün uğultusundan hiçbirini duymadım.

"Bu da ne demek oluyor?" diye seslendi tanımadığım bir adam. "Ne için hazırlanıyor?"

Dacre'ın çenesi gerildi ama tekrar konuşmadan Eiran öne çıktı. "Bu sabah şehirden haber geldi. Şehir yanıyormuş."

Dacre'a baktı ve Dacre ona küçük bir baş selamı verdiğinde şaşırdım. Aralarında göz gezdirdim, tedirginlik tüylerimi diken diken ediyordu. Dacre bana bir zamanlar Eiran'a kardeşi gibi güvendiğini söylemişti ama artık güvenmiyordu.

Ve Eiran'ın sadakatının nerede yattığı belliydi.

Neden şimdi konuşuyordu? Dacre neden dinliyordu?

"Kral evleri basmaya, insanları gecenin köründe yataklarından sürüklemeye başladı. Zindanlara ya da daha kötüsüne götürülüyorlar." Nefesini sertçe verdi. "Cesetler saray duvarlarından sarkıyor."

Soğuk, keskin bir ürperti içimde dalgalandı, buzlu iğneler gibi tenime battı. Duvarlar üzerime kapanıyor, bana doğru bastırıyor, nefeslerim kısa, sık soluklarla gelene kadar havayı yoğun ve boğucu hissettiriyordu.

Bileğimdeki iz sanki alev almış gibi yanıyordu.

"Beni arıyor." Söylediğimin farkına bile varamadan kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ama ne dediklerini duyamıyordum; içimde hareket eden sihir dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sadece benimkine değil. Dacre'ınki de oradaydı, sanki onu sakinleştirmeye, beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi benimkinin üzerinde kayıyordu.

Eiran bir kez başını salladı, çenesi gergindi. "Ve seni bulmak için kendi şehrini yerle bir etmeye hazır."

Değişimi görmeden önce hissettim, genç isyancıların kaskatı kesilişini, yaşlı üyelerin kararsız bakışlarını.

Dacre odaya geri döndü, sesi ölçülüydü. "Hepiniz bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Ne için hazırlandığımızı."

Başka bir ses duyulmadan önce bir duraklama daha oldu. Nereden geldiğini bile anlayamadım. "O zaman belki de onu ona vermeliyiz. Krala istediğini verelim."

Kelimeler içime çarptı ve bir an nefes alamadım.

Acı dolu bir homurtu odayı kesti. Bir çizme taş zemine sürtündü. Birisi nefesinin altında küfretti.

Dacre'ın büyüü havada uçtu, vücudu önümde kaskatı kesildi. Onu sadece bağ aracılığıyla değil, her santimetreme sızan öfkesinin ham gücüyle de hissettim. Öfkesi canlı bir şey gibi kıvrılıyordu, vahşi ve kızgın.

Sesi alçak ve ölümcüldü. "Bir daha söyle."

Oda ölüm sessizliğine büründü ve o sessizlikte anladım.

İşte bu . Ya bizimle birlikte ya da bize karşı savaşmayı seçecekleri andı.

Aramızdaki bağ sayesinde onu çok net hissedebiliyordum, sanki parmakları benimkileri sarıyormuş gibi. Bu sadece hayali bir dokunuş değildi, bir çapaydı, bir

bir uyarı. Büyüsü bağıın içinden geçerek benimkine bir kalkan gibi çarptı.

O değil. Söylenmemiş kelimeler içimde, aramızdaki havada ve odanın çatırdayan gerginliğinde titreşti.

"Eğer içinizden biri bir saniye bile onu teslim edeceğimi düşünürse..." Sesi öfkesinden titriyordu. "O zaman benim tam olarak kim olduğumu unutmuşsunuz demektir."

Ağırlığı odayı dolduruyordu, öfkesi elle tutulur bir şeydi ve karşısında duran her isyancıya baskı yapıyordu. Bakışları toplanan isyancıları tararken Dacre'ın çenesindeki bir kas esnedi. "O bir pazarlık kozu değil. O sizin savaşınızda hareket ettirilecek bir piyon değil. O savaşın ta kendisi."

Bakışları bana döndü ve kendimi bunun ağırlığı altında daha dik durmaya zorladım.

Sonra Eiran'ın sesi gerilimi bir kez daha kesti. "Kral hızlı hareket ediyor." Önce Dacre'a, sonra da bana baktı. "Ve eğer şimdi harekete geçmezsek, biz hazır olmadan elimizi kolumuzu bağlayacak."

Dacre bir elini saçlarında gezdirirken başını salladı ve o anda beni saraydan uzak tutmak için duyduğu çaresizliği hissedebildim. Beni babamdan uzak tutmak için.

Beni tutmak için.

Odada bir tedirginlik dalgası yayıldı, gerilim kopmak üzere olan bir fırtına gibi yoğunlaştı.

Odanın diğer tarafına baktım ve ilk kez Dacre'ın babasını gördüm. Uzak duvarın yanında kaskatı ve hareketsiz duruyordu ama sessizliği odadaki her şeyden daha yüksekti.

Ve gözlerini kısmış Eiran'a bakıyordu.

"Hepiniz yanlış şey için endişeleniyorsunuz," dedi Eiran ve sesi çaresizlikle titredi.

Odanın içine, tüm isyanın önüne doğru adım attığımda ona döndüm. Duruşunda, ellerinin kollarını sarışında ve parmaklarının tenine batışında midemi geren bir şeyler vardı.

Dacre'ın babası, "O zaman bizi aydınlat, Eiran," dedi ve herkes dönüp ona baktı.

Eiran ayaklarının üzerinde kıpırdandı, parmakları seğiriyordu. Bakışları kısa bir an için Dacre'a kaydı, ardından toplanan isyancılara baktı. "Hepiniz burada oturmuş onun gerçek bir tehdit olup olmadığını tartışıyorsunuz."

Sonunda bakışları üzerimde toplandı. "Asıl tehdit zaten hareket halindeyken."

Hava değişmiş gibiydi.

"Öşürün bu krallığı beslemesi gerekiyordu ama kral bunu krallığı kurutmak için kullanıyor." Eiran'ın bakışları benimkileri yaktı. "Bizi aç bırakıyor."

Sanki damarlarıma zehir enjekte edilmiş gibiydi, zehir içimde mide bulandırıcı bir yoğunlukla dolaşıyordu. Her nabız rahatsızlığın tamtamıydı ve büyümü derimin altında çarpık ve yabancı hissettiriyordu. Midem şiddetle çalkalanıyor, her acı veren zonklamada içindekileri dışarı atmakla tehdit ediyordu.

"Kral, krallığın hayat damarlarını kesiyor," diye mırıldandı Kai, ifadesi kararmıştı.

Dacre'ın babası Kai'ye baktı, ağzı sert bir çizgiydi. "Ve onu geri alana kadar da durmayacak."

Bileğimdeki iz yanmaya devam etti ama bedenim uyuştı. Damarlarımdan akan kan buz gibi derelere dönüştü, soğuk ürperti çekirdeğimden sızarak uzuvlarıma buz gibi yayıldı.

Babama geri dönmeyecektim. Onunla savaşırdım; hepsiyle savaşırdım ama asla onun kafesine geri dönmezdim.

Etrafimdaki boğuk sesleri duyabiliyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum. Görüşüm bulanıklaştı, kenarlar yumuşadı ve birbirine ve kendimi sabitlemek için umutsuz bir girişimde bulunarak tutunacak bir şey aradım. Sert bir şeye denk geldi ve parmaklarımı sertçe içeri soktum.

"Verena." Adımın sesi sanki suyun altındaymışım ve kaynağına ulaşamıyormuşum gibi uzak ve çarpıktı.

Ne kadar sürdüğünden emin değildim. Kısacık bir saniye miydi, yoksa sonsuza dek birbirine eklenmiş anlar mıydı, emin olamıyordum. Ama yavaş yavaş etrafimdaki dünya netleşmeye ve tekrar odaklanmaya başladı. Her bir nefes için savaşıırken beni dik tutan sağlam, güven verici ellerin beni kavradığını hissettim.

Dacre'ın yüzü yavaşça ortaya çıktı, gözleri genişti ve endişeyle doluydu.

"Nefes al, Verena," diye nazikçe ısrar etti, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi, sesi zihnimde dönen kaosu ortasında bir can simidi oldu.

Zayıfça başımı salladım, içimi kaplayan paniği bastırmak için umutsuzca çabalıyordum.

"Kimse sana dokunmayacak." Bu sözler Dacre'ın dudaklarından dökülmedi ve başımı sese doğru çevirirken gözlerimi kırptım. Bakışlarım Kai'nin ön kolunu neredeyse kanımı çekecek kadar yoğun bir şekilde sıkarak kendi parmaklarına takıldı. "Sana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğiz."

Verdiği söz havada asılı kaldı ve ona inandığım için yavaşça başımı salladım.

Eğer Kai'nin seçme şansı olsaydı, eğer Dacre'nin olsaydı, ikisi de babamın bir daha bana yaklaşmasına izin vermezdi.

Ama korkumun hala damarlarımda azgın bir akıntı gibi akmasına neden olan şey seçeneksizlik, kaderimin demir pençesiydi. Nefesim yavaş yavaş düzene girip görüşüm netleştğinde bile korkum devam ediyordu.

"Durmuyacak," dedim hepsinin duyması için, başımı yavaşça sallayarak, bakışlarının ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettim. "Ona ne teklif ederseniz edin, ne alırsa alsın, bir zamanlar uğruna savaştığınız şeyin anısı dışında isyanınızdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar daha fazlasını talep etmeye devam edecek."

Eiran bir adım daha attı. Yüzü solgun, omuzları kaskatı kesilmişti ama sesi, sesi sabitti.

"Yıllardır hepinizin bu savaşa hazırlanışını izledim," dedi bakışları asileri tarayarak. "Kılıçlarınızı bilemenizi ve oklarınızı saymanızı izledim. Size liderlik eden adamların arkasında toplanmanızı izledim." Gözleri önce Dacre'ın babasına, sonra da kendi babasına kaydı. O ana kadar arkasındaki babasını fark etmemiştim bile ama şimdi onu görmemek imkânsızdı.

Elinde bir baston, destek için ağırlığını bastona vererek orada durdu ve oğlunu dikkatli bakışlarla izledi. Dacre'ın babasıyla birlikte beni ormanda avlamıştı. Sonunda serbest kaldığımızda Dacre'ın saldırdığı adam oydu ve ne ona ne de oğluna güveniyordum.

"Peki ya size başından beri yanlış savaşta olduğumuzu söylesem?"

Dacre'ın babası başını sallayarak alay etti ama omuzlarında daha önce olmayan bir sertlik vardı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Eiran ona bakmadı. Dacre'ye baktı.

"O geceye dair her şeyi hatırlıyor musun?" Eiran'ın sesi artık daha sakindi ama Dacre'ın duyguları aramızdaki bağı öfke saçıyordu.

Sanki onun gücünü kontrol altında tutan tek şey benmişim gibi gücü benimkine karşı titreşiyordu.

Dacre'ın gözlerine bakarken Eiran'ın boğazı düğümlendi ve Eiran'ı daha önce hiç bu kadar savunmasız, bu kadar korkmuş görmemiştim. "Saray baskınının olduğu gece."

Oda sakinleşti ve Dacre hiçbir şey söylemedi. Ama nabzı, nefesi, aramızdaki bağ nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkılaştı.

"Anneni kurtarmaya çalışıyordun," diye devam etti Eiran, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Ben kendimi kurtarmaya çalışıyordum."

Dacre'ın yüzünde bir acı titreşimi belirdi ve Wren yanımda soluk soluğa kaldı ama başımı çevirmeye cesaret edemedim.

Eiran titreyerek nefes verdi ve babası oğluna doğru ilerlemek için bastonunu kullanırken adımları dengesizdi.

"Oğlum." Sesi sert ve çaresizdi, bir uyarıydı.

Ama Eiran durmadı. "O gece ne olduğunu gördüm. Onu kimin öldürdüğünü gördüm."

Dacre'ın nefesi kesildi ve sanki vurulmuş gibi en küçük bir adım geri attı.

Eiran sesi çatlamadan önce babasına bir kez baktı. "Kral değildi."

Odada bir mırıltı dalgalandı ve Dacre'ın babası yavaş bir adım atarak yüz ifadesini kararttı. "Bir sonraki sözlerine dikkat et evlat."

Eiran'ın bakışları ona kaydı ve ilk kez onu gördüm. Güçlkle kontrol altında tuttuğu öfkesini, onu canlı canlı yiyen suçluluk duygusunu.

"Karının ölümünü izledim," diye fısıldadı Eiran. "Ve babamın bıçağı göğsüne sapladıktan sonra bunca yıl yanında durmasını izledim."

Bir sessizlik oldu, hepimizin göğsünden kopmuş gibi görünen bir nefes, sonra kaos.

Dacre'ın babası, sanki Eiran yüzüne vurmuş gibi sendeleyerek geri çekildi. Nefesi titredi, parmakları iki yanında kenetlendi.

"Yalan söylüyorsun." Sesi alçaktı, kabaydı ama içinde şey vardı, kırılan bir şey.

Eiran . "Keşke olsaydım."

Dacre'ın babasının bakışları Eiran'ın babası Reed'e kaydı. "Ona yalan söylediğini söyle."

Yıllardır Dacre'ın babasının yanında duran Reed bastonunu sıkıca kavrayıp yavaşça başını sallamadan önce gergin ve korkunç bir sessizlik oldu.

"Yapılması gerekeni yaptım."

Dacre'ın babası saldırdı ve oda ayağa kalktı.

Elleri Reed'in göğsüne çarparak onu geriye savurdu ve bastonunu taşa çarparak kırılmasına neden oldu. Reed sertçe yere çarptı, nefesi ciğerlerinden fırladı, kendini desteklemeye çalışırken elleri titriyordu.

"Onu sen mi öldürdün?" Dacre'ın babasının sesi öfkeyle titriyordu. "Karımı sen mi öldürdün?"

Oda dönüyordu. İsyancılar bağırıyor, vücutları yer değiştiriyor, bazıları ileri fırlıyor, diğerleri oldukları yerde donup kalıyordu.

Eiran'ın babası nefes nefese kalmıştı. "Düşmana yardım ediyordu."

Dacre'ın babasının yumruğu yüzüne çarptı. Mide bulandırıcı bir çatırtı mağarada yankılandı.

Sonra havada bir sihir koptu. O kadar keskin ve ani bir güçtü ki Dacre'ın babasını geriye doğru fırlattı. Nefesim kesildi, o gücün içime hücum ettiğini hissettim.

Dacre'ın gözleri vahşiydi. Büyüsü odaya yayıldı, meşaleler sanki onun öfkesine kapılmış gibi ona doğru eğildi.

Çok zor nefes alıyordu, elleri iki yanında titriyordu ve öfkesinin tadını alabiliyordum, bağımız aracılığıyla kendi sihrimi çektiğini hissedebiliyordum.

"Dacre." Ona doğru uzandım, bileğini kavradım. Nabızı benimkine çarptı, büyüsü bana doğru yükseldi, bir cankurtaran halatı gibi beni kavradı.

"Dacre," diye tekrar adını fısıldadım ve onu geri çektim.

Nefes nefese kaldı, göğsü kabardı ama bana bakmadı. Hâlâ onlara bakıyordu.

Dacre'ın babası ellerini dizlerine koyarak kendini destekledi, nefesi çok hızlı geliyordu, yumrukları hâlâ sıkılıydı.

"Neden?" Sesi çatallaştı. Bir talep, bir yalvarış, bir suçlama hepsi birbirine karışmıştı.

Reed taş zemine kan tükürdü, dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Çünkü bizim için savaşmıyordu." Sonra çenesi kalktı ve ilk kez bakışları doğrudan bana yöneldi. "Kendisi için savaşıyordu."

Nefesim ciğerlerimden koptu ve Dacre ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Vücudu çok sıkı sarılmıştı ve büyüsündeki titremeyi, serbest bırakılmayı bekleyen zar zor kontrol altına alınmış şiddeti hissedebiliyordum.

"Ne?" Dacre'ın sesi çiğdi, inançsızlıkla boğuklaşmıştı.

Reed acı ve tıkırtılı bir nefes verdi. "Onu gördüm." Çenesini sildi ama elleri hâlâ titriyordu. "Onu prensesi dışarı çıkarmaya çalışırken gördüm."

Kelimeler bir bıçak gibi saplandı. Prenses.

Ben.

Sendeleyerek geri çekildim, omzum arkamdaki birine çarptı ve bir anı bana çarptı. Bir hareket, beni kavrayan bir el, *"Kaç" diye* fısıldayan bir ses.

Daha önce tanımadığım bir ses. Ona ait olan bir ses.

Dacre bana doğru döndü, nefesi kesilmişti ve elleri iki yanında titriyordu. "Verena-"

Ama onu zar zor duydum çünkü hatırlıyordum.

Koştuğumu hatırladım. Muhafızların bağırdığını, saray koridorlarının bulanıklaşarak önümden geçtiğini hatırladım. Bir kadın hatırladım, siyah saçlı, gümüş rengi kahverengi gözlü, parmakları bileğimi sıkıca sarmış beni koridorlarda çekiyordu, sesi alçak ve aceleliydi.

"Gitmek zorundasın. Dışarı çıkmalısın."

Keskin bir nefes aldım, gözlerim dalgalanıyordu. Dacre'ın annesi beni kurtarmıştı.

Ve bunun için ölmüştü.

Eiran'ın titrek sesi beni geri çekti, önümde ne olduğunu görmemi sağladı. "O zaman anlamamıştım," dedi sesi kısık bir şekilde. "Sadece bir çocuktum, Verena'dan biraz daha büyüktüm. Kralı öldürmek için orada olduğumuzu sanıyordum. Buna bir son vermek için."

Gözleri Dacre'a kaydı ve yüz ifadesindeki bir şey kırıldı. "Ama annenin... onun kendi görevi vardı."

Dacre'ın büyüğü tekrar ortaya çıktı, ısı mağaranın içinde titreşiyordu ama saldırmadı, havada asılı kaldı.

Eiran sertçe yutkundu, elleri iki yanında kenetlendi. "Saraya girip taht odasına ulaşmamız gerekiyordu. Ama sonra-" Sanki kelimeleri söylemek bile yakıyormuş gibi sertçe nefes verdi. "O artık bizimle değildi."

Dacre'ın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve babası sanki nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

"Savaşmıyordu," diye devam etti Eiran, sesi güçlenerek. "Muhafızları kesmiyor ya da isyancılara liderlik etmiyordu. Koşuyordu. Arkasından birini çekiyordu."

Gözleri bana kaydı ve dünyanın tersine döndüğünü hissettim. Zar zor nefes alabiliyordum. "Prensesi dışarı çıkarıyordu."

Sözler, eti kesen bir bıçak gibi odanın içinde yankılandı. İsyancılardan mırıltılar yükseldi, bazıları sessiz soluklar, diğerleri öfkeli, inançsız. "Yalan söylüyorsun. O bu isyan için savaştı," diye hırladı Dacre'ın babası, ama Sesi titriyordu. "O asla-"

"Yaptı," diye sözünü kesti Eiran, sesi titrekti. "Ben gördüm. Verena'yı koridorlarda sürüklediğini gördüm, onu tünellere ittiğini gördüm."

Kesik kesik nefes aldı. "Ve babam da gördü." Tereddüt etti, bakışları tekrar babasına kaydı.

Dacre'ın gözleri kısıldı. Tehlikeli. Kontrolden çıkmıştı. "Ne?"

Eiran dişlerini sıktı.

"Onu durdurmaya çalıştı. Verena'yı babasına karşı kullanmak için onun elinden almaya çalıştı ama annen onunla savaştı." Bakışları etrafa sıçradı, vücudu rahatsız edici bir şekilde yer değiştirdi. "Onun kapılardan geçmesine, tünellere girmesine izin vermedi ve kılıcını kaldırıp göğsüne sapladığını gördüm."

Dacre sallandı. Nefesleri çok hızlı, çok düzensiz geliyordu. Elleri iki yanında titriyor, büyü su havayı boğuyordu.

Biri küfretti. Diğerleri kıpırdandı ama gözlerimi alamadığım kişi Dacre'ın babasıydı. Başını Reed'e doğru çevirdi, gözlerinde saf, filtresiz bir öfke vardı. "Sen-"

"Ben halkımız için savaşıyordum. Bu isyan için," diye tükürdü Reed, sesi titriyordu. "Ve o bir haindi."

Dacre o kadar hızlı hareket etti ki hava çatladı. Ellerimden kaydı ve babasının yanından hızla geçti. Reed'in yanına ulaşana kadar, yumruğu adamın çenesine çarpana kadar durmadı.

Dacre'ın göğsü kabardı. Parmak eklemleri kanla kayganlaşmıştı ama durmadı. Yumruğunu Reed'e tekrar tekrar vurdu.

Aramızdaki bağ sayesinde içinde kopan fırtınayı hissedebiliyordum; keder, öfke, ihanet.

Kai arkadaşı ve kardeşi için harekete geçti ama Dacre'ın babası çoktan oradaydı. Dacre'yi geri çekerek Reed'den uzaklaştırdı ve Dacre'ye hiçbirimizin duyamayacağı bir şeyler fısıldadı.

Yere yığılırken Reed'in dudaklarından kaba, ıslak bir öksürük döküldü. Burnunun altında kan birikmişti ve nefesleri kısa, hırıltılı soluklarla geliyordu.

Kimse ona yardım etmek için hareket etmedi. Kimse konuşmadı. Asiler bakakaldı. Bazıları dehşetle farkına vardı. Diğerleri saf öfkeyle.

"Sen..." Reed hırıltılı bir ses çıkardı, sesi bozuktu. Yere daha fazla kan tükürdü. "Sana onun bize ve sana nasıl ihanet ettiğini anlatıyorum..."

"Bir çocuğu kurtarıyordu, seni piç kurusu." Liya'nın sesi sessizliği yırttı ve ona doğru döndüğümde gözleri öfkeden çılgına dönmüştü.

Kendini duvardan iterek öne doğru bir adım attı, parmakları Reed'in boğazına dolanmak istercesine kıvrılmıştı.

"Ona hain mi diyorsun?" diye tısladı, kendi büyüğü fırtına öncesi parazit gibi havada titreşiyordu. "O bir anneydi, bir çocuğu koruyordu ve sen bunun için onu öldürdün."

Reed ağzını açtı ama daha konuşmadan kalabalıktan başka bir ses yükseldi.

"O bizden biriydi."

Toplanan isyancılar arasında bir mırıltı dalgalandı. Bir kıvılcım.

Bir değişim. "Bizim için savaştı." Başka biri. Daha yüksek sesle.

Dacre'in babası kımıldamamıştı. Elleri hâlâ oğlunun gömleğindeydi ve onu tutuyordu ama yüzü kül rengine dönmüştü. Bakışları sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi Reed'e kilitlenmişti.

"Onu sen öldürdün." Kelimeler yüksek sesle değildi. Kızgın değillerdi. Mahvolmuşlardı.

Reed'in dudakları aralandı. "O-"

"Sen benim karımı öldürdün." Dacre'in babası onlarca yıldır güvendiği adamdan gözlerini ayırmadan oğlunu bıraktı. Elleri titriyordu.

"Onu kraldan korumaya çalışıyordu." Sesi birbirine karışan çakıl taşları gibiydi. Sanki bunu söylemek canını acıtmış, verdiği kararlardan pişmanlık duymuş gibiydi.

Reed'in bakışları isyancılara kaydı. Bazıları hâlâ şok içindeydi. Bazıları başlarını sallıyordu. Diğerleri... diğerleri bakışlarıyla buluşmak yerine ondan uzağa bakıyordu.

İşte o zaman panikledi.

"Bizim için savaşması gerekiyordu!" diye hırlayarak ayağa fırladı. "Davamız için! Düşman için değil-"

Dacre'in babası o kadar hızlı, o kadar şiddetli hareket etti ki irkildim. Ben daha onun hareket ettiğini görmeden eli Reed'in boğazına dolanmıştı.

"Sen benim kardeşimdi," diye hırladı, sesi titriyordu. "Ve sen benim karımı katlettin."

Reed soluk soluğa adamın elini pençeledi ama Dacre'in babasının öfkesi sonunda çıkış yolunu bulmuştu.

Bu o andı. Her şeyi paramparça eden an. Reed'in sesi boğazında düğümlendi.

"Sana güvenmiştim," diye fısıldadı Dacre'ın babası. "Bu isyanı seninle birlikte kurdum. Ve bunca zaman, sen-"

Çığ, ürpertici bir nefes. Sonra, Reed'in sonraki sözleri bir ölüm fermanıydı.

"Sen benim kardeşim değilsin." Reed hâlâ soluk soluğaydı, hâlâ boğazını sıkı eli ama kimse Dacre'ın babasını durdurmak için harekete geçmedi.

Eiran gözlerini yere dikmiş, babasına bakıyordu. İtirafından beri, gerçeği göğsünden söküp ateşe attığından beri kıpırdamamıştı.

Dacre'ın nefesi hâlâ kesik kesikti ve aramızdaki bağ sayesinde onun büyüünün benimkine çarparak yandığını hissedebiliyordum ama gözleri Eiran'a kilitlenmişti.

"Sen benim arkadaşımydın," diye geveledi Dacre, sesi titriyordu. Suçlayıcı.

Eiran'ın boğazı düğümlendi. "Biliyorum."

"Sana güvenmiştim."

Eiran'ın çenesindeki bir kas . "Biliyorum."

Dacre öne doğru tek ve keskin bir adım attı. "O zaman neden?"

Eiran sonunda ona baktı ve ben bunu gördüm. Sadece suçluluk değil. *Keder.*

"O zaman anlamamıştım," diye itiraf etti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Tek gördüğüm annenin ihaneti ve babamın bana anlattıklarıydı. Ve ben..." Nefesini sertçe verdi. "Annenin yaptıklarını görmeden sana zar zor bakabiliyordum. Babamın yaptıklarını."

Dacre başını salladı, büyüü canlı bir tel gibi şaklıyordu. "Peki ya şimdi?" Eiran bakışları bana kaymadan önce tereddüt etti.

"Sonra onu buraya getirdiniz," dedi. "Ve ben ilk başta onu görmedim, tanımadım." Yavaş ve titrek bir nefes verdi. "Ve fark ettiğimde, artık çok geçti."

Sertleştin.

"Bu yüzden kaçtığında babam beni onun peşinden gönderdi," diye devam etti Eiran, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu yüzden o ormana gittim."

Midem bulandı.

Aman Tanrım.

Eiran'ın beni bulduğu an, bana yardım etmek için orada olduğunu düşündüğüm an, ama o biliyordu.

Dacre hamle yaptı ama Kai oradaydı, aralarına girdi.

"Çekil," diye homurdandı Dacre, sesi kırılmış cam gibiydi.

"Hayır," diye tersledi Kai, onu omuzlayarak geri çekildi, elleri arkadaşının etrafını sarmıştı. "Düşün, Dacre."

Eiran'ın elleri titredi. "Sana anlatmalıydım. O gece bildiklerimi sana anlatmalıydım."

"O zaman neden yapmadın?" Dacre homurdandı, hâlâ onu itip kakan Kai'nin arkasından bakıyordu.

Eiran'ın çenesi sıkıştı. "Çünkü babama güvendim, çünkü bir korkaktım."

Babası, Dacre'ın babasının onu hâlâ yere yapıştırdığı yerden boğuk bir ses çıkardı. "Eiran-"

"Bana kim olacağımı söylemesine izin verdim." Eiran'ın sesi gök gürültüsü gibi çatlayarak yükseldi. "Bana neye inanacağımı, ne yapacağımı söylemesine izin verdim. Beni kendisine dönüştürmesine izin verdim." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ve hepsinden pişmanım."

Herkes izliyordu. Herkes nefesini tuttu.

"Bunu düzeltmek için çok geç olduğunu biliyorum," dedi sessizce. "Ama bunu şimdi söylemek zorundaydım. Çünkü cevap o." Boğazı düğümlendi. "Verena bu savaşı sona erdirecek olan kişi."

Dacre'ın babası kıpırdamadan önce odada bir mırıltı dalgalandı. Reed'i tutmayı bıraktı, yere düşmesine izin verdi ve sonra doğruldu.

Sonra döndü. Yüzü kül rengiydi, elleri iki yanında titriyordu. Tüm vücudu ağırlaşmış gibiydi. Sanki göğsünden bir şey koparılmış gibiydi.

Sesi alçak ve çakıllıydı. "Bu isyan asla bunun için değildi." Omuzları düştü ve bakışları bana kaydı.

"Karım senin için savaşıırken öldü," dedi, sesi sertti. "Ve ben onun katilinin bunca zaman yanımda durmasına izin verdim."

Reed ayağa kalkmaya çalıştığı yerden, "Bu isyan adına konuşmuyorsun," diye homurdandı. "Hiç konuşmadın."

Ama Dacre'ın babası ona dönüp bakmadı, onun yerine oğluna baktı, sonra onu geçip Wren'e baktı ve sonunda bana döndü.

"Pek çok konuda yanıldım." Sesi titremiyordu, artık titremiyordu. "Ve senin hakkında yanıldım."

Sözleri göğsüme çarptı. "Bu isyan hakkında yanılmışım."

Bileğimdeki iz beni diri diri yakacakmış gibi hissediyordum ama Dacre'ın babasından başımı çevirmeye cesaret edemedim. Ne o ilerlerken, ne de dizini bükerken.

Bir yumruğunu yere bastırıp başını hafifçe eğdiğinde odada bir soluk koptu. "Seni savaşa kadar takip edeceğim."

Nefes almadım. Odada kimsenin nefes aldığını sanmıyordum.

"Ve kral ölene kadar senin yanında savaşacağım." Başını hafifçe kaldırdı, bakışları benimkileri yakıyordu. "Zaten çok şey aldı, senden çok şey aldı, bizden çok şey aldı ve daha fazlasını almasına izin vermeyeceğiz."

Sonra isyancılar teker teker diz çökmeye başladı.

Bazıları hızla hareket etti, başları tereddüt etmeden eğildi. Diğerleri duraksadı, temkinli bakışlar attılar ama yine de yere düştüler.

Kader için diz çökmüyorlardı.

Bir kehanet için diz çökmüyorlardı. Bir seçim için diz çöküyorlardı.

Hepimiz için savaşmak, bu savaşı sona erdirmek için bir seçim.

Yutkundum, göğsüm gergindi, doluydu, yanıyordu. Her şeyin ağırlığı kaburgalarımın baskı yapıyordu ama omuzlarımı geriye ittim.

İleriye, Dacre'ın babasına, hepsine doğru bir adım attım. Dacre yanıma geldi, elini elime doladı ve elimi ağzına götürüp işaretime, bağımıza bir öpücük kondurduğunda başka bir yere bakamadım.

Artık içimde hiçbir tereddüt kalmamıştı, ne yapacağım konusunda tereddüt etmiyordum.

Yap.

Tek dizimin üzerine çöktüm ve Dacre'ın babasının bakışları benimkilere kaydı. Dacre'ın parmakları bileğimi sıkıca kavradı. İz bileğimde zonkluyordu.

Daha önce hiç hissetmediğim şekilde nabız gibi atıyordu.

"Senin yanında savaşacağım." Sesim sabitti. Güçlüydü. "Kral ölene kadar."

İşler tersine dönmüştü.

Ve yarın şafak söktüğünde, yürüyeceğimizi biliyordum.

Yarın, babam düşecekti.

BÖLÜM 24

DACRE

Tüneller gizli şehrin altında sonsuz, dolambaçlı yollarda kıvrılıyordu. Verena'yı mağaranın derinliklerine kadar takip ederek avuç içimi duvarda gezdirirken taş parmak uçlarımda serinliyordu. Etrafımızdaki hareketliliği artık zar zor duyabiliyordum, isyancılar son hazırlıklarını yapıyorlardı, kılıçlarını bileyip savaşa hazırlanıyorlar.

Burası sessizdi.

Sadece botlarımızın yere sürtünme sesi, sadece beni ileriye doğru götürürken sabit ve kontrollü nefes alışının sesi.

Nereye gittiğimizi sormadım. Zaten biliyordum.

Bana dönüp bakmadı, henüz değil, ama bileğimdeki tutuşu sıkılaştı, sanki göğsüme baskı yapan ağırlığı hissedebiliyordu. Sanki ne söylemediğimi biliyordu.

Hava ısındı, taş ve toprağın nemli kokusu yerini daha yumuşak, tanıdık bir şeye bıraktı. Pınarlar.

Onu açıkça gördüğüm ilk yerd. Bir zamanlar sığınak olan bir yer. Onu iyileştirmeme, ona dokunmama ilk izin verdiği yer.

O bana karşı hâlâ temkinli, ihtiyatlı ve sivri dilliyken, ben de ondan emin değildim. Onun benim düşmanım olduğunu düşünmüştüm ve o da bu rolü hassasiyetle benimsemişti. Ta ki ikimiz de kaynayan, bizi gerçekte ne olduğumuza, her zaman olmaya yazgılı olduğumuz gerçeğe doğru çeken inkar edilemez güce karşı koyamayana kadar.

İkimizin de hayal bile edemeyeceği bir şey bizi birlikte olmaya zorluyordu.

Verena bir adım öne çıktı ve suyun kenarına doğru ilerlerken bileğimi bıraktı. Derisinin bağcıklarına uzandı, her bir parça yumuşak bir hışırtıyla vücudundan ayrılana kadar parmakları onları gevşetmeye devam etti, hala tenine yapışan kıyafet katmanlarını dökerken tenini ortaya çıkardı.

Yosunların sıcak ısıltısı çıplak tenini ılık bir ışıkla yıkıyor, dönerken omurgasının çıkıntıları üzerinde titreşiyordu.

Hâlâ konuşmamıştı. Konuşmak zorunda değildi.

Zırhının düşmesine izin verdiği an, suya adım attığı an, bunu hissettim. Büyüsündeki titremeyi. Göğsündeki ağırlığı. Yüksek sesle söylemediği korkuyu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı suya yerleşirken, sesi kırılganlıktan yumuşaktı ve tanrılar, bu dünyada ya da öbür dünyada ona veremeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Ben daha düşünmeden ellerim hareket etmeye başlamıştı bile, kendi derilerimi çözüyordum, her bir parça bir kenara düşüyordu, odağım sadece ondaydı.

Tek bir amaçla onu takip ettim, etrafımızdaki dünya önemsizleşti ve ona ulaştığımda, suyun yüzeyi onun etrafında hafifçe dalgalanıyordu.

Suya daldığımda sıcaklık tenimi sarıyor, aramızda yükselen buhar sessizliğin içinde kıvrılıyordu.

Verena bana döndü, kollarını yüzeyin altına doğru kaldırdı, parmaklarının kaburgalarımın üzerinde gezinmesine izin verdi, dokunuşu yumuşak ve titriyordu. Dokunuşunun beni sakinleştirmesine izin verdim ama içimdeki savaşı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Parmakları kaburgalarımın yavaş ve dikkatli daireler çiziyordu, vücudu bana bastırıldığı yerde sıcacıktı, buhar etrafımızda kalın şeritler halinde kıvrılıyordu.

Ama beklediğini hissettim.

Eğitim alanından ayrıldığımızdan beri, beni isyandan, beni çok yakından izleyen, parçalanmamı bekleyen gözlerden uzaklaştırdığından beri bunu .

Ama o da bekliyordu.

Yüzümü boynuna bastırdım, kokusunu, tuz ve kır çiçeklerinin yumuşak karışımını içime çektim. Kollarım beline dolandı ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya çekti.

Ama bu yeterli değildi.

Bunu hissetmiş olmalı, nasıl zor dayandığımı, çünkü konuştuğunda sesinde çok fazla dikkat, çok fazla üzüntü vardı.

"Onun hakkında tek kelime etmedin."

Ciğerlerimden bir nefes fırladı.

Verena geri çekilmedi ama başını hafifçe kaldırdı, dudakları şakağıma değecek kadar. "Dacre," diye fısıldadı. "Konuş benimle."

Gözlerimi kapattım ve alnımı omzuna yasladım. "Söyleyecek bir şey kalmadı."

Sertleşti ve sonra beni itti. Önce nazikçe, elleri yüzümü kavrayacak şekilde hareket etti, beni kaldırdı, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ama gözlerinde gördüğüm şeye hazır değildim.

Acıma yoktu, tereddüt yoktu, sadece anlayış vardı ve ani bir ağrı göğsümü delip geçti.

Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Onu iki kez kaybettin."

Sözleri beni vurdu. Beni rahatsız ettiler. "Hoşça kal bile diyemedim."

Başka tarafa bakmadı. İzin vermedi.

"Sen sadece bir çocuktun," diye mırıldandı, başparmakları çenemde yumuşak ve sabit bir şekilde geziniyordu. "Ve onu kurtarmaya çalıştın."

Boş bir kahkaha attım. "Ve başarısız oldum."

"Hayır." Sesi inatçıydı. "Onu yüzüstü bırakmadın, Dacre."

Başımı hafifçe çevirip dudaklarımı avucuna bastırdım. "O zaman neden ben yapmışım gibi hissediyorsun?"

Verena yavaşça nefes verdi, alnı benimkine değiyordu. "Çünkü onu seviyordun. Çünkü güvendiğin insanlar onu senden aldı."

Çenemde bir kas zıpladı ve düşüncelerimin Eiran'a gitmesine izin vermedim, ihanetinin nefesimi bulamayana kadar tekrar içimin derinliklerine yerleşmesine izin vermedim. "O seni severdi."

Verena'nın nefesi kesildi ama çekilmedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum," diye homurdandım. "Sen onun bu krallık için istediği şeysin. Seni kurtarmaya çalışırken öldü." Parmaklarım belinde sıkılaştı ve ben bu sözleri söylerken göğsündeki sızıyı, suçluluk duygusunu hissedebiliyordum. "Ve onun başlattığı şeyi ben bitireceğim."

Aramızdaki hava değişti, kalınlaştı, yapmak üzere olduğumuz şeyin ağırlığı üzerimize çöktü.

Ellerimin sırtının alt kısmına kaymasına izin verdim, onu bana daha sıkı bastırdım ve kendime hala orada olduğunu hatırlattım. "Söyle bana," diye mırıldandım.

sesi sertti. "Saraya girdiğimizde ne yapmamı istediğini söyle."

Nefesleri titrek geliyordu ama tereddüt etmeden bakışlarımı karşıladı.

"Babamı bulacağız." Parmakları kaburgalarımın doğru kıvrıldı. "Onu öldüreceğiz." Kelimeler aramıza yerleşti ama o hareket etmedi. Gözünü kırpmadı.

Diğer elimin omurgasından yukarı, omzunun kıvrımından geçerek çenesine doğru bir yol izlemesine izin verdim. Yumuşak. Dikkatli. "Bunu sensiz nasıl yapabilirim?"

Boğazı düğümlendi. "Ne?"

"Onun yakınında olmanı istemiyorum. Sana bir daha zarar vermesini istemiyorum." Daha önce konuştuğumuz, planladığımız şey bu değildi ama her parçam onun bir daha o saraya adım atmasına asla izin vermemek için haykırıyordu.

Yüzünde bir şüphe titreşimi belirdi ama anında kayboldu. Omuzlarını dikleştirdi ve kollarımın arasında kendini daha da dikleştirdi. "O gemiye bağlı, gücünü oradan alıyor, tek kaynağı bu." Benden uzağa, benden öteye baktı ve damarlarımın dolan korkudan nefret ettim. Onun korkusundan. "Eğer onun gücünü kesebilirsem, geriye hiçbir şey kalmayacak. Onu şimdiden öldürüyor." Bana dönmeden önce yutkundu. "Ama bu ben olmalıyım."

Sesi çok kopuk geliyordu. Çok teslim olmuş.

Sanki bunun ona pahalıya mal olacağını çoktan kabul etmişti.

Ve aynı his benim de içime işledi çünkü ben de biliyordum. Ne olsun, ne yaparsak yapalım, bu bize benim vermek isteyeceğimden çok fazlasına mal olacaktı.

Parmak eklemlerimi yanağının kıvrımında gezdirdim ve onu dikkatle izledim. "Peki ya koparamazsan?"

Tereddüt etti ve gözleri titredi, kirpikleri hızla yanaklarına çarptı.

Çenemi sıktım ve içimde kopan duygu fırtınasını kontrol etmeye çalıştım. "Verena."

Alnını benimkine bastırarak yavaşça nefes verdi. "O zaman ben ondan alırım."

Midem bulandı. "Bana yaptığın gibi mi?" Fısıldadım.

Başını salladı, ellerimi sıkıca kavradı. "Ama bu sefer hazır olacağım. Beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim."

Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, sanki sözleri onu sarabilir ve omurgasını güçlendirebilirmiş gibi söyledi.

Sertçe yutkundum. "Peki ya yapamazsan?"

Sessizliğı sağır ediciydi. Büyüm arttı. Öfkem. Korkum.

"Denemek zorundayım. Tüm bunlar bir hiç uğruna olamaz." Gözleri işaretinde, bizim işaretimizde durmadan önce etrafına bakındı. "Annelerimiz bir hiç uğruna ölmüş olamaz."

Bana bakmadı; başka bir yere baktı, başka bir şeye tutundu. "Ve eğer yapılması gerekeni yapamazsam, yapamazsam, o zaman bana gideceğine söz vermelisin."

Yüzünü görecektik kadar ondan uzaklaştım, elimi çenesine koyarak bana bakmasını sağladım. "Bunu yapacağıma gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır." Başını hızla salladı. "Hayır, ama söz vermeni istiyorum. Sana ulaşamayacağını bilmem gerekiyor."

Bana göz kırptı ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Sana her şeyin sözünü veririm, Verena." Parmaklarımın yanaklarında gezinmesine izin verdim. "Ama sana bunun sözünü veremem."

Verena'nın parmakları bileğimden yavaş, sabit daireler çiziyordu ve ben hâlâ onun içindeki gerginliği hissedebiliyordum. Bu mağaradan çıktığımız an, gizli şehirden dışarı adım attığımız an, geri dönüş olmayacaktı.

Yumuşak bir nefes aldı, yanağını avucuma bastırarak "Bana her şeyi bir kez daha anlat" diye fısıldadı.

Hiç tereddüt etmedim. Babamın yıllardır üzerinde çalıştığı ve aradığı planı, stratejiyi çoktan gözden geçirmiştik.

Babam gideceğimiz rotaları, tutacağımız mevzileri belirlerken bize yardım etmişti ama annem hakkında tek kelime etmemişti. Reed tünellere sürüklenirken bile ona dönüp bakmamıştı. Gözlerime bakmamıştı.

"Dış bölgeleri alacağız," diye mırıldandım, dudaklarım saçlarına değiyordu. "Akşam olmadan yerimizi almış olacağız. Kai ilk dalgaya liderlik edecek, kralın güçlerinin dikkatini dağıtacak, sokaklarda savaşmalarını sağlayacak."

Bana karşı başını salladı. "Bu bize ihtiyacımız olan zamanı verir." "İçeri girmek için."

Belini kavrayışım hafifçe sıkılaştı ama sesimi sabit tutmak için kendimi zorladım. "Tüneller doğrudan taht odasının altındaki alt odalara, doğrudan zindanlara açılıyor. İçeri girdiğimizde ayrılacağız. Sen, Wren ve büyükannem gemiye gidin."

Nefesi kesildi ama itiraz etmedi. "Peki ya sen?"

"Baban için gidiyorum."

Parmakları bileğimde hareketsiz kaldı. Bakışlarımla buluşmak için başını yukarı kaldırdığını hissettim. Gözleri benimkileri aradı, derin ve ham bir şeyle doluydu.

İçimdeki her şey bu fikre karşı isyan etti. Onu gözümün önünden ayırmak, işkence gördüğü sarayda yalnız bırakmak düşüncesi bana bir hata gibi geliyordu. Ama başka seçeneğimiz yoktu. Onun gemiye ulaşması gerekiyordu, benim de ona ulaşmam gerekiyordu.

Yavaşça nefes verdim. "Sana ulaşmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapacağım."

İçinden bir ürperti geçti ve ne düşündüğünü biliyordum: Kral onun için gelecekti. Eğer kral onun sarayında olduğunu bilseydi, onun büyüsunü benim hissettiğim kadar çok azını bile hissedebilseydi, geminin gücünü kesmeden önce onu avlardı.

Yutkundum. "Dacre..."

Nemli bir tutam saçı yüzünden çektim. "İçeri giriyoruz. Yapmamız gerekeni yaparız. Ve oradan birlikte çıkarız."

Onun buna inanmasına ihtiyacım vardı çünkü benim de buna inanmaya ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı nazikçe çenesinin altına soktum, alnımı çenesine dayamadan önce dudaklarımı çenesinin kıvrımına ve yanağına değdirene kadar kaldırdım.

"Bu bir veda değil," diye mırıldandım usulca, sözcükler etrafımızdaki suyun hafif şırıltısından zar zor duyuluyordu. "Bana söz ver."

Bedenimi sıkıca kavradı, dokunuşunda sessiz bir yalvarış vardı.

Sertçe yutkundum, o anın ağırlığıyla mücadele ediyordum.

"Hoşça kal değil." Başını usulca benimkine doğru salladı, sesinde beni kıracak kadar kırılmanlık .

İkimiz de başka bir kelime söyleyemedi onu öptüm.

Yumuşak değil. Dikkatli de değil. Onun için bu kadar çaresizken, ikimize de birlikte olduğumuzu hatırlatmak için bu kadar çaresizken bunların hiçbiri olamazdım.

Dudakları benimkilerin altından ayrıldı, sanki bizi bu ana sabitleyebilecekmiş, sanki parmaklarının arasından kayıp gitmemi engelleyebilecekmiş gibi tırnakları hararetli bir aceleyle tenime battı.

Bunu bana sarılışından, vücudunun benimkiyle kusursuz bir şekilde kaynaşmasından, her hareketinin çılgınca, acı verici bir yoğunlukla yüklenmesinden anladım.

Bizi hareket ettirdim, sırtını nazikçe kaynakların pürüzsüz kayalarına bastırdım, suyun sıcaklığı sıcak, kucaklayıcı bir sis gibi etrafımızda yükseliyordu,

derimizi yalıyordu. Ama bu, içimde yanan alevlerin yanında sönük kalıyordu. Onun dokunuşu tenime vurulan bir kibrit gibiydi ve beni içten dışa tüketen bir arzu ateşini tutuşturdu.

"Verena," diye inledim ağzına karşı, ellerim yanlarında dolaştı, kalçalarını kavradı, onu daha yakına çekti.

Nefes nefese kaldı, başını geriye eğdi, boğazı bana açıktı ve tereddüt etmedim.

Ona tapıyordum.

Dudaklarım boynunda, köprücük kemiğinin üzerinde, omzunun eğiminde gezindi. Teninin tadına baktım, her titreyişini, dudaklarından kaçan her nefesli sesi ezberledim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, alnını omzuma bastırırken sesi titriyordu.

Tanrılar. işaret, ruh bağı alevlendi. dönüp durdu, güçlerimiz birleşti.

Onu kollarımın arasına aldım, kaynağın derinliklerine doğru ilerlerken su bizi sarmaladı, ta ki etrafımız sıcaklıktan ve birbirimizden başka hiçbir şeyle çevrili olmayana kadar.

Bacakları belime dolandı, elleri saçlarıma dolandı, dudakları her yerdeydi.

Ona ihtiyacım vardı. Sadece bu şekilde değil. Sadece beden olarak değil. Bu anda var olmaya, onu içime çekmeye, onun beni tüketmesine izin vermeye ihtiyacım vardı.

Ona izin verdim.

İhtiyacı olanı almasına izin verdim ve ona her şeyi verdim.

Ilık pınarların içindeki koltuğa yerleştim ve rahatlatıcı suyun omuzlarımda hafifçe gezindiğini hissettim. Üzerimde kaldı, vücudu bana yakındı ve ben de ona hayranlıkla baktım.

O benim eşim, karımdı ve bu bağı kaybetme düşüncesi hayal bile edilemezdi.

Dizlerinin üzerinde dengede durdu, narin eli sikimi ona doğru yönlendirmek için uzandı ve vücutlarımızı hizaladı. Yavaşça alçaldı, üzerime doğru kaydı ve onun sıcaklığının üzerime çöktüğünü hissettiğimde dudaklarımdan kırık bir ses kaçtı, beni kalan son kontrol parçamı paramparça edecek şekilde sardı.

Verena'nın nefesi kesildi, parmakları omuzlarıma dayandığı yerde titriyordu. Bana sarıldı, beni daha derine çekerken nefesi kesildi ve ben

Vücudunun yavaşça gerilerek benimkine uyum sağlamasını, kalçalarının gerilmesini ve titremesini, tırnaklarının tenimi ısırmasını hissettim.

Ellerimi omurgası boyunca gezdirdim, parmaklarım vücudunun nemli sıcaklığına bastırdı. Göğsü kararsız, sık nefeslerle inip kalkıyor, kirpikleri dalgalanırken dudakları hafifçe aralanıyor, gözleri benimkilere kilitleniyordu.

Büyüleyiciydi.

Kızarmış teni, dudaklarının kıvrımı, suyun köprücük kemikleri boyunca boncuk boncuk süzülüp aşağıya inerek göğüslerinin arasındaki vadide toplanması.

Harabeydi. Ve

benimdi.

Ellerimi yüzünü kavrayacak şekilde kaldırdım, başparmaklarım elmacık kemiklerinin üzerinde gezinirken ağzını tekrar benimkine doğru yönlendirdim. Öpücük yavaşça, telaşsızca, her an beni hissetmesi, beni gerçekten hissetmesi ve ona ne kadar umutsuzca aşık olduğumu hissetmesi için çaresizlikle uzadı.

Kalçalarımı yukarı doğru eğdim, onu tamamen doldurdum ve ağzıma doğru soludu, parmakları saçlarıma dolandı, sanki daha da derine batmak istiyormuş gibi, sanki içimde boğulmak istiyormuş gibi çekti.

Ve tanrılar, ona izin verirdim.

Kendimi onun derinliklerine daldırmak, biz bir olana kadar kendimi onun her parçasına kaptırmak istiyordum.

Savaş yok. Kehanet yok. Onu benden almakla tehdit eden bir kader yok. Sadece ikimiz bu mağara duvarlarının dışındaki her şeyi kısa bir süreliğine de olsa unuttuk.

Kalçaları sallandı, yavaşça, alay ederek. Vücudunu öyle bir sallıyordu ki nefesim boğazımda düğümleniyor, parmaklarım beline doğru sıkılıyordu.

Temposu işkence gibiydi. Her saniyenin tadını çıkarıyor, bu anı iliklerine kadar hissediyordu, öyle ki yarın ne olursa olsun bunu hissetmeye devam edecekti.

Hala beni hissediyorsun.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı ve etrafımda sıkıldığını hissettim, vücudunun sıkışma şeklini, kollarımda titreyişini, kontrolünün kaydığını hissettim.

Başımı kayaya yasladım, göğsüm kabardı, kontrolü ele geçirme, onu altıma alıp yutmak için duyduğum ilkel ihtiyaca karşı savaşıırken elim sıkılaştı.

Ama bu an . Almasına izin

verdim.

Onun ritmine teslim oldum, hızı onun belirlemesine izin verdim, hareketleri yavaş ve yıkıcıydı, vücudu dişlerimi gıcırdatacak şekilde benimkine sürtünüyordu, kaslarım onun dokunuşunun altında kıvrılıyordu.

Beni öldürüyordu.

Dudaklarından yumuşak soluklar döküldü, alnı benimkine bastırdı, nefeslerimiz birbirine karıştı, sıcak ve düzensiz.

Seni seviyorum.

Söylemedi ama her dokunuşunda, her öpüşünde, vücudunun benimkine karşı her umutsuz çekilişinde hissettim. Aramızdaki bağ sayesinde bana bağırıldığını hissettim.

Sanki güneşin sıcaklığını, bulunduğumuz kadar yerin altında bile hissedebiliyordum. Her şeyi kuşatıyordu ve kaçınılmazdı. Her yerimi ısıtıyordu ve her yerimi seçme şeklini, bana tamamen güvenme şeklini hissettiğimde nefesim kesildi.

Ve onun da beni hissedebilmesini umuyordum, çünkü bunu bilmesine ihtiyacım vardı. O sadece benim eşim değildi, sadece benim karım değildi.

O her şeyimdi ve son nefesime kadar ona tapacaktım.

Boğazından keskin bir nefes çıkararak içine doğru ittim. Gözleri büyüdü, parmakları kollarımı kavradı, tekrar yaptım, bu sefer daha sert, hızım kalp atışlarımın çılgın ritmine uyuyordu.

İniltisi dudaklarımda paramparça oldu ve sesi yuttum, onu içime çektim, yuttum. Vücudu kemerli, sırtı bana doğru eğikti, tırnakları göğsümden aşağıya doğru sürükleniyor, arkalarında soluk, acı veren izler bırakıyordu.

Elimi aramızda kaydırdım, parmaklarım klitorisini buldu, bastırdı, alay etti, ta ki nefesi kesilene, başı geriye düşene, vücudu etrafımda sıkılaşıp kadar. Kalçaları titredi, tutuşu morarmaya başladı, dudakları içime şiddetli bir ürperti gönderen kırık bir sesle ayrıldı.

Dayanamayacaktım. Bu şekilde değil. Tanrılar onu yıldız tozundan oymuş ve sadece benim için ateşe vermiş gibi görünürken olmazdı.

Sadece bunun için.

Yüzümü boynuna gömdüm, dişlerim nabız noktasını sıyırdı, ona benim olduğunu ve benim de onun olduğumu hatırlatacak kadar ısırdım.

Haykırdı, vücudu titriyordu, salıverilmesi beni sarmalayan dalgalar halinde ona çarptı. Onu sıkıca tuttum, bırakırken onu kendime doğru ezdim, kendimi onunla birlikte düşmeye bıraktım, zevkin içimde bir fırtına gibi kopmasına izin verdim.

Kör ediciydi ve kendimi onun derinliklerine gömdüğümde, kendimi tamamen onun sıcaklığında, kokusunda, onun lanet hissinde kaybettiğimde adı dudaklarımdan yırtıldı.

Dünya kenarlarda bulanıklaştı, mağara duvarları, parlayan yosunlar, bedenlerimize çarpan su, hiçbirisi yoktu.

Sadece o.

Sadece

biz.

Onu orada tuttum, vücudu hala titriyordu, nefesi hala düzensizdi, kalbi benimkine çarpıyordu. İkimiz de konuşmadık. Sadece nefes aldık. Sadece tutunduk.

Elleri yumuşak ve saygılı bir şekilde saçlarımin arasına girdi ve ben de gözlerimi kapatıp yavaşça nefes verdim. Dudaklarının şakağıma bastırıldığını hissettim, bir sıcaklık, bir sevgi fısıltısı. Bir söz.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı, sesi kalın, boğuk, çatlaktı.

Ona bakabilmek, yüzünün her santimini, kızarmış her ayrıntısını, bakışlarında kalan her zevk izini inceleyebilmek için yeterince geri çekildim.

"Ve seni seviyorum," diye mırıldandım, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken.

Bana doğru kıvrıldı, başını omzuma yasladı ve bir an için, sadece mükemmel, kısacık bir an için, sıcaklıktan başka bir şey yoktu, ondan başka bir şey yoktu.

Bundan başka bir şey yok.

Ama ona sarılırken bile bedenim ağrıyor, kaslarım görmezden geldiğim yorgunlukla titriyordu. Onun da bunu hissettiğini biliyordum. Kolları omuzlarıma kilitlendiği yerden hafifçe gevşedi, sanki uykunun eşiğindeymiş gibi nefesi derinleşti.

İkimiz de bunun hakkında konuşmadık. İkimiz de bırakmadık ve ben tanrılar izin verdiği sürece buna tutunacaktım.

Ama güneş battığında ve yeniden doğduğunda savaş başlayacaktı ve bunu bir daha yaşayıp yaşayamayacağımızı bilmiyordum.

BÖLÜM 25

VERENA

T Gece önümüzde uzanıyordu, sonsuz ve bekliyordu.

İsyancılar neredeyse sessizlik içinde ilerliyordu, botları nemli toprağa basıyor, kılıçları sırtlarına bağlı, gözleri başkentin yüksek duvarlarına kilitlenmişti. Bu, eğitimini aldıkları andı.

Hayatlarını korkarak geçirdikleri an.

Rüzgâr ağaçların arasından uğulduyor, gece yarısından önceki son saatleri çalan şehir çanlarının uzaktan gelen sesini taşıyordu.

Gün doğduğunda, krallık kana bulanacaktı. Gün doğduğunda, babam düşmüş olacaktı.

Ormanın kenarında durdum, şelalenin yumuşak çağıltısı uzakta , suları sarayın altına giden tünelleri saklayan sivri kayalıkların üzerinden dökülüyordu. Planladığımız yol. Beni doğrudan gemiye, Dacre'ı da doğrudan *ona* götürecek olan yol.

Ama her şeye rağmen, gecenin üzerime çöken ağırlığına rağmen yalnız değildim.

Dacre yanımdaydı, parmakları parmaklarıma sürtünüyordu, ağaçları tararken aramızda bir bağ vardı. Yüzü soğukkanlıydı ama bağ sayesinde onun büyüsunün benimkiyle birlikte hareket ettiğini, huzursuz ve beklediğini hissedebiliyordum.

Wren ve Kai birbirlerine yakın duruyordu, duruşları sertti, silahları vücutlarına sabitlenmişti.

Her şey yerli yerindeydi.

Dacre bana döndü, sesi sabitti ama altında başka bir şey vardı. Söylenmemiş bir şey. "Saraya vardığımızda Wren ve büyükannemle kalmayı unutma."

Başımı salladım. Bu konuyu zaten defalarca konuşmuştuk ama ikimizin de içindeki endişeyi yatıştıramamıştı. "Gemiye gidiyoruz."

"Verena-"

"Bunu yapabilirim." Kelimeleri yüksek sesle söyledim ama onları benim de duymaya ihtiyacım vardı.

Kendimi onlara inanmaya zorlayana kadar onları içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Çenesi gerildi ve ne düşündüğünü biliyordum. İkimizin de ne düşündüğünü, ama bana bağırarak tüm korkuların kök salmasına izin vermeyi reddettim.

Wren yanıma yaklaştı ve boğazının sallanışını izledim. Benimle Dacre'ın arasına baktı, bakışlarında bir tereddüt vardı ve parmakları göğsündeki yayın kayışının etrafında sıkıca kıvrılmıştı.

"Onu yanında tut," diye konuştu Dacre ondan önce. "Birbirinizi her zaman görüş alanınızda tutun. Birbirinizden ayrılmayın. Birbirinizden ayrılmayın."

Kadın bir kez başını salladı ama adam tatmin olmamıştı.

"İkinizin de güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Sen Verena'yı koruyacaksın, o da seni koruyacak."

"Dacre," diye adını fısıldadı ve Wren'in yanına yaklaşırken Kai'nin üzerindeki gerginliği hissedebiliyordum.

"Siz benim ailesiniz." Dacre her birimize baktı. "Hepimiz birbirimizin ailesiyiz ve birlikte savaşağız. Birbirimiz için savaşağız."

Wren kıpırdandı, endişesi duruşundaki gergin çizgilerden belli oluyordu. "Peki ya geri dönmezsek?"

Dacre kız kardeşine bakarken parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı, ona gerçekten baktı ve göğsümdeki sıcaklığı, ona duyduğu acılı sevgiyi hissedebiliyordum. Sesi alçaktı ama hiç titremiyordu. "O zaman sizi bir sonraki hayatta bulacağım. Hepinizi."

Sözleri bir yemin, bir vaatti.

"Bir sonraki hayatta." Kai Wren'in elini tutmadan önce başıyla onayladı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve elini ağzına götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Onları izlerken göğsüm ağrıyordu ama bunun benden mi yoksa Dacre'den mi kaynaklandığını anlayamıyordum.

Wren titreyerek nefes verdi, bakışları uzun bir süre Kai'nin üzerinde kaldı. "Bir sonraki hayatta."

Sertçe yutkundum, parmaklarım Dacre'ın parmaklarına dolandı ve kendimi her birine bakmaya zorladım. Yüz hatlarını, ciltlerindeki çizgileri, Wren'in burnundaki çilleri. Unutmak istemediğim her küçük ayrıntıyı yakaladım. "Bir sonraki hayatta."

Ama ben bir sonraki hayatı
istemiyordum. Bunu
istiyordum.

Dacre elimi kaldırıp göğsüne bastırdı. Bu anın içinde kalmak, onun, ailemizin sıcaklığında oyalanmak istedim ama daha fazla zaman yoktu.

Döndük, şelalenin altındaki tünel girişine doğru ilerlemeye hazırlandık ve her şey ters gitti.

Arkamızdaki ağaçlardan gelen keskin bir hışırtı beni döndürdü.

Dacre'ın babası karanlıktan çıktı, duruşu sert, adımları yavaş, gözleri panik içindeydi. Yalnızdı. Her zamanki otoriter varlığı, hiçbirimizin hazırlıklı olmadığı bir şeyin ağırlığıyla daha ağır hissediliyordu.

Dacre yanımda sertleşti. "Diğerleriyle birlikte olmalısın."

Babası hemen cevap vermedi. Bakışları üzerimizde gezindi, önce bana, sonra Wren'e, sonra da Dacre'a döndü.

"Bir sorun var." Sesi pürüzlüydü, yorgunlukla kaplanmıştı.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Dacre tek bir adım öne çıktı. "Ne sorunu?"

Babası keskin bir nefes verdi. "Tüneller." Sanki hâlâ kendi sözlerini anlamaya çalışıyormuş gibi başını bir kez salladı. "Yıkılmışlar."

Midem bulandı.

"Ne?" Dacre'ın sesi paniğini ele veriyordu.

"Gittiler." Babasının yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Senin planın, bizim planımız, işe yaramayacak."

Uçurumun kenarına döndüğümde
dudaklarımdan bir nefes çıktı. Kai nefesinin
altından küfretti. "Nasıl?"

Dacre'ın babasının çenesi kilitlendi. "Kral biliyordu." Bakışları bana, kolumun altında saklı olan işarete kaydı. "Verena'ya ulaşmak için içeri bu şekilde girdiğimizi biliyordu."

Boğazımdaki sıkışıklığa karşı yutkundum. Babam, doğrudan tuzağına düşmeden içeri girebilmemizin tek yolunu yok etmişti.

"Onlar taşla dolu," diye homurdandı Dacre'ın babası. "Onları bir daha asla kullanamayacağımızdan emin oldu.

Dacre bir elini saçlarında gezdirdi, düzensiz nefes alış verişiyile omuzları inip kalkıyordu. Hayal kırıklığının ağırlığını, derisinin altında çalkalanan büyüünü hissedebiliyordum.

Babasına doğru döndü. "O zaman bana içeri nasıl gireceğimizi söyle."

Babasının ifadesi karardı ama yüzünde her zamanki isyan liderini görebiliyordum. "Artık tek bir yol var. Şehrin içinden geçmek zorundayız."

Sözler bir ölüm cezası gibi üzerimize çöktü ve Wren'in yanımda kaydığını hissettim, hepimize yayılan huzursuzluk dalgasını hissedebiliyordum.

Dacre keskin bir nefes aldı. "Geri dönmeliyiz."

Babası başını salladı.

Ama geri dönmeyecektim. Sonunda bu işe bir son kadar durmaya niyetim yoktu. "Geri dönmeyeceğim."

Dacre'ın sihrinin yeniden yükseldiğini hissettim, aramızdaki bağ sayesinde göğsüne inkar edilemez bir korkunun yerleştiğini hissettim. Bu her şeyi değiştirdi. Her şeyi değiştirdi.

Artık sinsilik yoktu. Artık dikkatli bir strateji yoktu. "Verena," diye yalvardı bana ama yapacak bir şey yoktu.

Saklanmaya geri dönemezdim; babamın gelmesini, beni tekrar bulmasını bekleyerek bir gün daha geçiremezdim.

Dacre'ın çenesi gerildi, yüzünü tamamen bana döndüğünde burun delikleri açıldı. "Verena, bu bir tuzak olabilir." Sesi alçaktı ama aramızdaki bağ sayesinde öfkesinin altındaki paniği hissedebiliyordum. "Bizi bekliyor olacak."

"Bunu biliyorum." Sesim hiç titremedi. "Ama o her zaman olacak. Bekliyor ya da avlanıyor olacak ve ben onun korkusu üzerimdeyken bir gün daha geçiremem."

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı, büyüü benimkine karşı dalgalanıyordu, talepkâr ve çaresizdi.

"Seni istiyor." Sesi gergin ve boğuktu. "Oraya girerek seni pervasızca riske atmayacağım."

Bir adım daha yaklaştım, parmaklarım bileğine, bizi bağlayan işarete sürtündü. "Peki ya geri dönersek? Beklersek?" Sertçe yutkundum. "Daha kaç kişiyi öldürecek? Beni tekrar ele geçirmesi ne kadar sürer?"

Nefesi kesildi.

Çenemi kaldırdım. "Başka seçeneğimiz yok, Dacre."

Nabızı bağıın içinde hızla atıyor, kalp atışları düzensizleşiyor, büyüü derisinin altında zar zor kontrol altına alınabilen bir fırtına gibi esiyordu.

Dacre'ın babasına döndüm. "Şehirde kaç adamınız var?"

Oğluyla benim aramda bir ileri bir geri baktı ama bakışlarındaki hesaplamayı görebiliyordum. "Kavga etmeye yetecek kadar, ama kazanmaya yetmeyecek kadar." Çenesi sıkıştı. "O tünellere güveniyorduk."

Bir kez başımı salladım. "O zaman planı değiştirelim."

Dacre sertçe nefes verdi, Kai'ye dönmeden önce bir elini yüzünde gezdirdi, sesi kısılmıştı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Kai kollarını kavuşturdu ve ağırlığını kaydırdı. "Dış bölgeler zaten bizi bekliyor. Harekete geçmek için bir işarete ihtiyaçları olacak. Eğer bunu onlara vermezsek-"

"Katledilecekler," diye bitirdi Wren, sesi gergin çıkıyordu. "Kral onların orada olduğunu anladığında, asla gitmelerine izin vermeyecektir."

Dacre'ın babası yavaş bir nefes verdi. "Şehrin içinden geçeceğiz," diye mırıldandı, sanki kelimelerin kendisi onu hasta ediyormuş gibi. "Doğruca köprüden ve saray kapılarından geçeceğiz."

Dacre başını bir kez salladı, gerginliği yüzünden okunuyordu. "Takviye birlikleri etrafımızı sarmadan önce asla içeri giremeyiz."

"Yapacağız." Dacre'ın babasının bakışları bana kilitlendi, dudakları acımasız bir çizgiye dönüştü. "Çünkü o elimizde."

Bütün gözler bana döndü. Dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. "Beni ön saflarda istiyorsunuz."

Yüz ifadesi değişmedi. "Eğer bir şansımız olmasını istiyorsak sana orada ihtiyacımız var." Sesi eşit ve kontrollüydü.

"Hayır." Dacre'ın sesi bir , hiçbirimizin karşı çıkmaya istekli olmaması gereken bir şeydi, ama başka seçeneğimiz yoktu.

"Haksız değil, Dacre." Kai nefesini bıraktı. "Planlandığı gibi ön cepheye ben liderlik edeceğim ve Verena da seninle kalacak. Ona ihtiyacımız olana kadar arkamızda kalacak."

Wren başını sallayarak yaklaştı. "Eğer Verena öne geçerse, hedef o olacak."

"Zaten öyle," diye mırıldandı Dacre. Gözleri benimkilerle buluştu, karanlık ve yakıcıydı. "Her zaman öyleydi."

Öne doğru bir adım attım, elimi göğsüne bastırdım ve avucumun altında kalbinin hızlı atışını hissettim. "Bunu birlikte yapacağız."

Dacre'in nefesi tenimi ürpertirken bir ılık geceyi böldü.

Yakın değildi. Başkentten geliyordu. Bir uyarı. Orada olanlara dair bir söz.

İlk tepkiyi Dacre'in babası verdi, vücudu kaskatı kesildi. "Başladı."

Başkentın yükselen duvarlarına doğru dndğimde nefesim boğazımda dğmlendi. Meşalelerin titrek parıltısı içeriden yanıyordu, ama şimdi daha parlak yanıyorlardı, bir şey yanıyordu.

Dacre'in kolumdaki tutuşu sıkılaştı. "şimdi gidiyoruz."

Kai keskin bir nefes verdi. "Birlikte kalacağız. Olabildiğince yakın."

Hazırladıkları plan toza dönüşüp rzgrda savrulurken bir ılık daha duyuldu. Bu seferki öncekinden daha korkunç, daha gırtlaktan geliyordu.

Artık dikkatli stratejiler yok. Tüneller yok. Gizli geçitler yok.

Sadece savaş.

Dacre'in babası döndü ve bir elini arkamızdaki ağaçlara, gölgelerde bekleyen isyancılara doğru kaldırdı. "Safları oluşturun!"

Ormanda bir hareket dalgası yayıldı; botlar yer değiştiriyor, kılıçlar kınından çıkarılıyor, sessiz mırıltılar durgun havaya karışıyordu. Hazırdılar.

Dacre keskin bir nefes verdi ve bana döndü. Çenesi gergindi, büyüsü aramızda dalgalanıyordu. Buna hazır değildi, beni bunun içine göndermeye hazır değildi.

Ama daha fazla zamanımız yoktu.

Elimi uzatıp parmaklarımı çenesinde, sonra da bizi birbirimize bağlayan işaretin üzerinde gezdirdim. "Bunu birlikte yapacağız."

Eli benimkinin üzerinde

kıvrıldı. Bir nefes. Bir an.

Sonra şehrin çanları çalmaya başladı ve biz de koştuk.

şehre yaklaştığımızda ilk ok uçtu. Kai'nin omzunu kıl payı sıyırdı ve keskin bir gümbürtüyle yanındaki toprağa saplandı.

Karanlıktan bağırışlar yükseldi. Kralın askerleri bekliyordu. Kai tereddüt etmedi. "Gidin!"

İsyancılar ileri atıldı ve ben de onlarla birlikte koştum, nabzım boğazımda atıyordu. Ağaçlar yerini açık araziye bıraktı, köprü önümüzde bir ölüm cezası gibi uzanıyordu.

Ve onun ötesinde, sarayın kapıları.

Zırhlı askerlerden oluşan sağlam bir duvar köprünün karşısında duruyordu, kılıçları dışa dönüktü ve safları değişmiyordu. Parlak zırhları meşale ışığının altında parlıyordu, tahtla aramızda çelikten bir deniz duruyordu.

İçeri girmenin tek yolu buydu. Babam bundan emin olmuştu.

Kai ön saflara ilk ulaşan oldu, en yakındaki muhafızla karşılaştığında ikiz kılıçları parladı. Çelik çeliğe çarptı. Az önce konuşuyorduk, birbirimize geleceğimizin ne olacağına dair sözler veriyorduk ve bu sözler ellerimizden kolayca kayıp gitmişti.

Artık yemin etmek için zaman yoktu, kim olacağımıza karar vermek için zaman yoktu. Savaş başlamıştı, buna hazır olsak da olmasak da.

Dacre bir anda Kai'nin yanındaydı ve düşmanı acımasız bir verimlilikle kesiyordu. Wren yanımda hızla ilerleyerek askerlerin arasına oklar gönderdi.

Zar zor düşünebiliyor, zar zor nefes alabiliyordum. Etrafta Dacre'ın büyükannesini aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Her şey hareket ve kaos, hırıltılı komutlar ve çaresiz çığlıklardan oluşan bir bulanıklıktı.

Bir muhafız bana doğru hamle yaptı, kılıcını kaldırdı ve ben de dönerek saldırısından kaçmak yerine ona doğru adım attım. Kılıcım kaburgalarıyla buluştu ve zırhındaki boşlukları kesti.

Nefes almaya fırsat bulamadan bir diğeri üzerime geldi. Eğildim, döndüm, vurdum.

Dövüş düşünceden daha hızlı, korkudan daha hızlı ilerledi.

Dacre'inki gibi benim sihrim de içimde kükrüyordu ama onu kurtarmam gerekiyordu. İçeri girdiğimizde, gemiye ulaştığımda neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onunla savaşmak için sahip olduğum her güce ihtiyacım olacağını biliyordum.

Bir çığlık daha geceyi böldü, bir asi birkaç metre ötede öldürüldü.

Ben.

Sese doğru döndüm, göğsüm sıkışıyor ve nefes almaya çalıştım.

Daha fazla isyancının düşüşünü izledim.

Hançerimi başka bir muhafıza sapladım, kolumdaki kemikler darbenin etkisiyle sızladı ama Wren çoktan oradaydı, kılıcı adam karşılık veremedi boğazını kesmişti.

Döndüm, Dacre'ı aradım, Kai'yi aradım, sonra onu gördüm.

Sağımda, köprünün tam karşısındaki bir binanın duvarlarını alevler yalıyordu. Tanıdık binanın yan tarafını açgözlülükle saran yangını izlerken mideme derin, amansız bir ağrı yerleşti.

Kendimi bildim bileli yatak odamın penceresinin önünde sabit bir demirbaşı.

Sonra bakışlarım tuğla cepheye yeni boyanmış isyan işaretine takıldı, alevler babamın bu isyanı öldürmek için duyduğu açlıkla onu yerken bile koyu rengi hâlâ parlıyordu.

Gözlerim dört figürün cansız bir şekilde asılı duvarda gezinirken nefesim boğazımda düğümlendi. Zalimce gerilmiş ipler boyunlarını koparmış, onları binanın çatısından sarkmaya bırakmıştı ve alevler ayaklarını yalayarak bir sonraki adımda onları tüketmekle tehdit ediyordu.

Üçü adamdı, tanımadığım adamlar, ama dördüncünün varlığı soğukkanlılığımla bozdu. Genç bir çocuk, masum ve dünyanın ağır yüklerinden habersiz, onların yanında asılı duruyordu.

O benim babamdı.

Babamın misilleme yapacağını biliyordum. Beni bulmak için, halkının her birinin hiçbirimizin güvende olmadığını anlamasını sağlamak için ne kadar ileri gideceğini biliyordum.

Ama bunu görünce, zalimliğinin kanıtını bu kadar açık bir şekilde sergilediğini görünce, kırıldım. Öfkeye dönüşmeden önce mideme derin, amansız bir ağrı yerleşti.

İçimdeki sihir kükreyerek canlandı, kıvranıyor ve serbest bırakılmak için can atıyordu.

"Yapma." Bir el omzumu sıkarak ilerlememi durdurdu ve gözlerimden yaşlar akarken sese doğru döndüm. Micah başını ciddiyetle salladı ve bakışları çocuğun hâlâ asılı olduğunu bildiğim yere kayd. Micah'ın burada olduğunu bile bilmiyordum. Onu görmemiştim...

"Dikkatinizi oraya vermenizi istiyor. Görmeyi istediği tek şey bu." Elinin omzumdan düşmesine izin verdi. "İkimiz de onun nasıl çalıştığını biliyoruz."

Haklı olduğunu biliyordum. Elbette biliyordum, ama o anda tek görebildiğim o çocuktı, tek düşünebildiğim babamın yaptığı her şeydi.

Micah'dan bir adım uzaklaştım, sonra bir adım daha ve birbirlerini parçalayan savaşçıların arasından geçerken hiç durmadım.

Olabildiğince hızlı hareket ettim ve gücün kıpırdadığını hissedebiliyordum. Aç ve çaresiz bir şekilde büyüdü, kendi açlığını ve yok etme çaresizliğini yansıtıyordu.

Ön yaklaşırken ellerimi kaldırdım, avuç içlerim bekleyen düşman askerlerine doğru dönüktü. Derin, ilkel bir enerji aktı

İçimden, kendiminkiyle başka bir şeyin karışımı geçti ve gücümün askerlerin gücünden çekilmesine izin verdim, büyülerıyla dolup taşana, taşmakla tehdit edene kadar büyülerini hortumladım.

Adımın söylendiğini, birinin benim için bağırdığını duyabiliyordum. Dacre. Sesin arkamdan mı yoksa bağın içinden mi geldiğini anlayamadım ama artık çok geçti.

Bıraktım.

Güç benden amansız bir dalga halinde patladı. Siyah mürekkepli güç askerlere çarparak onları görünmez bir silahla vurulmuş gibi geriye savurdu. Bazıları düpedüz yere yığıldı, vücutları yere yığıldı, silahları cansız parmaklarından kaydı.

Durmadım.

Duramadım.

Büyü gelmeye devam etti, talep etti, aldı, yaktı. İçime sızdığını, güçlerini, yaşamlarını emdiğini hissettim. Sihirlerinin parmak uçlarımda altında titrediğini hissedebiliyordum, bedenimin daha da fazlasını yutmak istediğini hissedebiliyordum.

Önümdeki bir asker dizlerinin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmış, enerjisi gözlerimin önünde tükeniyordu. Benim yüzümden burada ölecekti.

Yavaşça ileri doğru bir adım attım, kalbim göğsümde çılginca çarpıyordu, gücüm adama bedelini ödetmek için çaresizdi.

Bir el bileğimi kavradı.

Dacre.

Büyüsü benimkiyle çarpıştı, kaosu ve açlığı yarıp geçti ve nefesim .

Aramızdaki bağ alevlendi, zonkladı, çığlık attı. "Yeter,"

diye fısıldadı.

Kelime kaburgalarımı , derimi pençeleyen gücü kesti ve kendimi tamamen kaybetmeden önce beni geri çekti.

Gözlerimi hızla kırıştırdım, gücün sisini dağıtmaya çalışıyordum, dünya etrafımda çılginca dönüyordu.

Dacre çok yakınımdaydı, göğsü bana doğru kabarıyordu ve .

Bırakmayacaktı da.

Keskin bir nefes aldım, büyüm yavaşça geri çekiliyordu ama olmuştu.

Askerler geri çekilirken gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Sadece kralın adamları değil. İsyancılar da.

Görmüşlerdi.

İsyancılar arasında bir mırıltı dalgalandı, sesler fısıldıyordu ama korkuyla değil. Artık benden korkmuyorlardı. Huşu içindeydiler.

Bakışlarımın onların üzerinde gezinmesine izin verdim, şimdi benimle birlikte savaşıyor bu insanlara baktım ve nefes almaya çalıştım, tam olarak ne için savaştığımızı hatırlamama izin verdim.

Biri seslendi, sesi kaba ve duygusuzdu. "Kraliçe burada! Kraliçe geldi!"

Köprüde, orduda yankılandı. "Varis döndü. Kraliçe geldi."

Dacre beni tamamen kendisine çevirip ona bakmaya zorlamadan önce sözlerini sindirecek zamanım bile olmamıştı ama bakamadım. Onun yerine gözlerim çocuğa sabitlendi. Cansız bedeni çatırdayan alevlerin üzerinde sallanıyor, ateş açlıkla küçük bedenine uzanıyordu.

"Verena," diye fısıldadı Dacre, sesi sert, parmakları yalvarır gibiydi.

O zaman kokusunu alabiliyordum, ateş diğerlerini çoktan ele geçirdiği için yanan etin.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı, sanki o da nefesini yavaşlatmayı, içindeki ölümcül dürtüyü bastırmayı başaramamış gibi gücüm hâlâ havada dönüyordu.

"Dacre, ben..."

Parmakları kollarımda sıkılaştı, beni kendine çekti ve alnını alnıma bastırdı. "Gücünü korumalısın." Nefesi hırıltılıydı, öfkesini zorlukla kontrol altına alabiliyordu. "Daha gerçek savaş başlamadan kendini yakacaksın."

Onu dinlemem gerektiğini biliyordum ama tükenene kadar gibi hissetmiyordum; hepsine yaptıklarının bedelini ödetme ihtiyacından başka bir şey hissetmiyordum.

"Çocuk," diye fısıldadım, sesim çatlıyordu ve Dacre bakışlarımı takip ederek şimdi yanmakta olan çocuğa baktığım yere geldi.

Kalın duman bulutları gece gökyüzüne doğru kıvrılarak çocuğu görüş alanımdan çıkarmaya başladı.

Çenesi sıkıştı, tüm vücudu ellerimin altında gerildi.

Keskin bir şekilde nefes vermeden önce kısa bir an için gözlerini kapattı. "Onun için savaşacağız. Bunu hepsi için bitireceğiz."

Çenemi kaldırdım, son bir titrek nefes aldım ve Dacre'ın elleri saçlarımın arasına girdi, bana bakarken yüzümün her iki yanına sabitlendi.

Tek kelime etmesine gerek yoktu. Aramızdaki bağ sayesinde her şeyi hissedebiliyordum; korkusunu, özlemini, sevgisini.

Ellerimden birini onunkine doladım ve dudaklarımı avucunun dibine bastırarak kadar başımı çevirdim. Sonra bakışlarımı kaosun ötesinde dokunulmadan duran saray kapılarına çevirdim.

Sarayı ele geçirecektik. Ve buna
bir son verecektik.

BÖLÜM 26

VERENA

T Sarayın koridorları hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Bu duvarların ardında geçirdiğim onca yılda değil. Battaniyemin altına kıvrılıp balo salonundan gelen uzak müzik seslerini, hizmetçilerin telaşlı ayak seslerini, canını yaktığı insanların belli belirsiz çığlıklarını dinlediğim onca gecede değil. Durması, beni bırakması, gitmeme izin vermesi için yalvardığım onca gecede değil.

Şimdi sadece sessizlik vardı.

Biz dikkatlice içeri girerken Dacre'ın parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Yanımızda, Kai ve Wren yakınımızda duruyordu, kılıçları çekilmiş, nefesleri sabit ama keskindi. Dacre'ın babası önümüzde ilerledi ama ben hâlâ Dacre'ın büyükannesini görmemiştim. Hiçbirimiz görmemiştik.

"Burada olmalı," diye mırıldandım, boş koridoru tararken.

Plan basitti. Önce gemiye ulaşmak. Onunla karşılaşmadan önce babamın gücünü kesmek. Ama bir şeyler yanlıştı. Çoktan bizimle olmalıydı.

Gölgelerdeki bir hışırtı beni gerdi ve bir figür ortaya çıkınca hepimiz hazırlandık.

Dacre'büyükannesi hızla hareket etti, uzun eteği arkasında dalgalanıyordu. Ama koluna kan bulaşmıştı. Gümüş rengi saçları her zamanki topuzundan ayrılmış, telleri yüzüne yapışmıştı.

Savaşıyordu.

Dacre keskin bir nefes vererek bir adım öne çıktı. "Nerelerdeydin?"

Bir elini kaldırdı, nefesi ölçülü ama gergindi. "Denedik," diye mırıldandı. "Gemiye ulaşmaya çalıştık." Miach da onun gibi nefessiz kalarak arkasından ilerledi. Nabzım hızlandı. "Ne demek istiyorsun?" Keskin gümüş gözleri benimkilere kilitlendi. "Giriş kapalı. Bekliyordu." soğuk bir ağırlık çöktü. Elbette . Gemiye her şeyden çok koruyacaktı. "Kaç muhafız var?" Dacre kılıcını sıkıca kavrayarak sordu. "Çok fazla," diye itiraf etti. "Gemiye ulaşmak için başka bir yol yok. taht odası." Bana baktı. "Kürsüsünün hemen arkasında bir yol var. Doğrudan aşağı inen bir merdiven boşluğu." Elini kaldırıp ağzının üzerinde gezdirdi ve ne kadar kötü titrediğini görünce şok oldum. "Diğerleri mi?"

"Hemen arkamızdalar. Babam, Eiran, diğerleri." Dacre'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Büyüsünün huzursuzca kıvrıldığını hissedebiliyordum, aynı korku benim de içimde kıvrılıyordu.

Ama sonra başka bir şey daha oldu.

Bir vuruş. Derin, gümbürdeyen bir vuruş. Kale duvarlarından değil, kapıların dışında hala çarpışan isyandan değil. İçimden geliyor.

Nefesim kesildi. Duygu içimde dalgalanırken dizlerim neredeyse bükülüyordu, bir çağrı, bir fısıltı, bir çekim. Bu sihir değildi, Dacre ve benim paylaştığımız sihir gibi değildi. Bu daha eski bir şeydi. Daha derin bir şeydi.

İçimdeki his beni pençelerken nefes nefese kaldım ve bir elimi karnıma bastırdım.

Dacre'ın başı bana doğru döndü, elleri kollarımı yakaladı. "Ne oldu? Bu mu?"

Bunu hissedemezdi, ne benim aracılığım, ne de aramızdaki bağla. Denedim. Cevap veremedim ama şakaklarımda ağrı zonklayana kadar beni daha sert iterken kelimeler dilimde öldü.

Dacre bunu hissedemezdi çünkü bana bağlıydı.

Gemi beni çağırıyordu.

Daha önce, gücünü, uçsuz bucaksız boşluğunu hissettiğimde, babam bana gücüyle saldırdığında olduğu gibi değil. Bu farklıydı. Bu sadece sarayın derinliklerinde yatan bir kap değildi.

Artık içimde yaşayan parçası buydu.

Büyüsünün bir parçası kemiklerimin, kanımın içine gömüldü. Orada olduğunu bile fark etmediğim bir parça.

İçimi bir ürperti kapladı ve dizlerimi bükmele tehdit etti.

Hissini tanıdım. Beni ona bağladığında hissetmiştim. Bedenimi parçaladığında ve gücünü damarlarıma bıraktığında, beni sonsuza dek ona bağlamaya çalıştığında.

Başarısız olduğunu düşünmüştüm.

Ama gemi gitmeme asla izin vermedi.

"Verena?" Dacre'ın sesi şimdi acildi, alçak ve sertti. Ellerini üzerimde gezdirirken titrediğimi, büyümün görünmeyen bir güce tepki verdiğini hissedebiliyordu.

"Gemi," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu. Başımı kaldırdım, bakışlarım ilerideki kapılara kilitlendi. Taht odası.

Bekliyordu. Bekliyordu ve ben ayaklarımın ilerlemesine engel olamıyordum.

İleriye doğru adım atarken botlarımın altındaki mermeri zar zor hissettim. Kapılar ileride duruyordu, devasa, karanlık, bekliyordu.

Arkamda bir yerlerde Dacre adımı söylüyordu ama ses boğuktu, sanki derin suların altında kayıyordum.

Ellerimi kapılara bastırdım ve kapılar açıldı. Yavaş, iniltili bir gıcırta, eski ahşap içe doğru eğildi. İtilmedi. Çekilmedi.

Kap beni içeri davet ediyordu. Beni çağırıyordu.

Taht odasına adım attım ve hava boğucu bir hal aldı. Duvarlar yüksekti, bir zamanlar taşın üzerine örtülen tanıdık duvar halıları şimdi harabeye dönmüş, güve yemiş ve ufalanmıştı. Bir zamanlar altın ışıyla parıldaayan yukarıdaki avizeler zayıf bir şekilde titriyor, alevleri hayata zar zor tutunuyordu.

Çürüme.

Odayı dolduran, yapışan, bakışlarım tahtın üzerine indiğinde midemi bulandıran şey buydu.

Ve onu gördüm.

Babam koltuğunda kambur oturuyordu, onu son gördüğümde olduğu adamın bir kabuğuydu. Bir zamanlar güçten altın sarısı olan teni grileşmiş, elmacık kemikleri çukurlaşmış, dudakları çatlamıştı.

Ama içimdeki her şeyi isyan ettiren onun gözleriydi. Hâlâ keskin. Hala zalim.

Hâlâ yutulacak bir şeymişim gibi beni izliyordu. "Sonunda eve döndün kızım."

Sözleri karşısında irkildim ve yüz ifadesi değişti, ağzının kenarları mide bulandırıcı bir gülümsemeye dönüştü.

"Burası benim evim değil." İçimdeki güç tepki verdi, kıvrıldı ve büküldü ve bunun benim gücüm mü, bedenim mi yoksa bağım mı olduğunu bilmiyordum.

"Hayır mı? O zaman neden geri geldin?" Başını eğdi ve tüm bedenim ona tepki vererek sustum. "Özlediğin ben miyim yoksa sana hissettirdiğim güç mü?"

Beni inceledi, bakışları vücuduma bağlanmış deri zırhın ve göğsümü süsleyen silahların üzerinde gezindi. Sonra iç geçirdi. "Anneni ilk gördüğüm zamanki haline benziyorsun."

Öfke içimde alevlendi ve hissedebildiğim diğer her şeyi yakıp yok etti. "Veyrith'i yok etmeden önce onu krallığından çaldığın zamanı mı kastediyorsun?"

Gözleri kısıldı, yavaş, neredeyse fark edilmeyen bir hareketle. "Annen kendi isteğiyle geldi."

Keskin bir kahkaha boğazımı tırmaladı, acı ve soğuk. "Ondan her şeyini aldın, evini, büyüsünü, seçimlerini." Nefesim titredi. "Tıpkı bana yapmaya çalıştığın gibi."

Gözlerinde bir şey parıldadı. Neredeyse insani bir şey.

"Sana yaptığım şey yüzünden." Sözleri zehir gibiydi ve bana bulaştığını hissedebiliyordum. "Hâlâ yaptığım şey bu."

Tahtının yanındaki gölgeler değişti ve Görü bir adım öne çıktı.

Kadın adamın yanında duruyordu, uzun beyaz saçları dalga dalga sırtına dökülüyordu, teni ay kadar solgundu. Gözleri beyaz, bulutlu ve sonsuzdu.

O gözleri hatırladım. Hücremde kilitli kaldığımda kafatasıma bastırıldığı ellerini hatırladım. Babamın büyüsünün acısını hissettim. Damarın tekrar içime girdiğini hissettim.

Damarlarımda bir acı hayaleti dolaştı.

Başını eğdi, yüz ifadesi boştu ama yine de beni başka hiç kimsenin göremeyeceği şekilde gördüğünü biliyordum.

"Geleceğinizi biliyordu," diye mırıldandı babam tahtından kalkarken. Kürsüden aşağı inerken adımları yavaş ve ölçülüydü. "Tünellerle ilgili planlarınız konusunda beni uyarmıştı."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım, büyümü hareketsiz kalmaya zorladım, zihnimde fısıldamayı bırakması için kaba yalvardım.

"O geleceği gördü, Verena." Sesi neredeyse yumuşaktı. "Ve sonunu da gördü."

Gören nihayet çenesini kaldırdı ve konuştu. "Onun önünde diz çökeceksin."

Tam arkamda birinin hareket ettiğini hissettiğimde kanım buza dönüştü. Dacre'in göğsü sırtıma bastırdı ve nefes almaya, onu hissetmeye çalıştım.

Nefesi ensemede sıcaktı, babamın sözlerinin ağırlığı kaburgalarımın baskı yaparken bile varlığı sabitti.

"Senin önünde asla diz çökmeyeceğim," dedim, sesim çelik gibiydi ama Sight'ın boş, beyaz gözleri beni delip geçti.

"Zaten ."

Yavaş adımlarla ilerlerken içimi bir ürperti kapladı, hareketleri ürkütücü derecede zarıftı, sanki tamamen bu dünyadan değilmiş gibi.

"Seni binlerce hayatta gördüm Verena," diye fısıldadı. "Ve hepsinde diz çöküyorsun."

Dacre'in büyüü vahşi ve öfkeli bir şekilde kabardı ve her santimetremde hızla yayıldı. Görüş başını eğdi, dudakları sanki beni değil de içimdeki bir şeyi dinliyormuş gibi hafifçe aralandı. Beyaz gözleri aşağı kayd ve bileğimdeki altın işarete kayd.

"Onun işaretinden daha fazlasını taşıyorsun" diye mırıldanmadan önce bakışlarının altında yanıyordu.

Sözleri bileğime doğru yayıldı ve nefesim kesildi. "Ne?"

Yavaşça nefes verdi. "Aradığın beden seni çağıran tek beden değil. Veyrith'in kanı senin içinde şarkı söylüyor."

Sonra döndü ve ürkütücü bakışları başka birinin üzerine düştü. "Ve bir başkasında şarkı söylüyor."

Taht odasının diğer tarafından bir nefes sesi duyuldu ve tam zamanında başımı çevirdiğimde Micah'nın kaskatı kesildiğini, vücudunun saldırmaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi kıvrıldığını gördüm.

Sonra onu gördüm.

Kadın kralın hemen arkasında duruyordu, diğer iki cariyeye birlikte bir sıra muhafızın arkasına gizlenmişti. Saçları dalga dalga sırtına dökülüyordu ve loş fener ışığının altında bile Micah'a olan benzerliğini görebiliyordum.

Kız kardeşiydi.

"Maliah!" Micah'ın sesi hırıltılıydı, kılıcını çoktan çekmiş, harekete geçmiş isyancıları iterken saf çaresizlikten kaynaklanan bir savaş çılgılığıydı.

Tahta, kız kardeşine doğru hızla ilerledi, kılıcını çoktan kaldırmıştı ve babam parmaklarını şıklattı.

Avucundan güç fıskırdı, ani ve şiddetli bir büyü patlaması Micah'ı odanın bir ucundan diğerine uçurdu. Vücudu mermere çarptı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle zeminde kaymaya başladı.

Babamın kafası bana doğru sarsılmadan önce tepki verecek zamanım olmamıştı. Gözleri karardı ve sonra hareket etti.

Onu görmedim. Zar zor hissettim. Bir saniye önce kürsünün dibinde duruyordu, sonra tam önümdeydi.

Nefes nefese kaldım, sendeleyerek geri çekildim ama eli bileğime dolandı.

Zalim, hastalıklı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kızım," diye nefes aldı, sonra bakışları arkamdaki Dacre'a kaydı. "Uğruna ağladığın kişi bu mu?"

Dacre kükremesi odayı doldurmadan önce sadece bir saniyeliğine gerildi ve ben tepki veremediğim havada çelik parladı.

Dacre'ın kılıcı o kadar hızlı indi ki bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Babam son saniyede benden uzaklaşarak kılıçtan kurtuldu, ama sadece birazcık. Dacre'ın kılıcı babamın cüppesinin kumaşını yardı ve kaburgaları boyunca ince, kanayan bir kesik bıraktı.

Babam hırladı, Dacre'ın aramızda ilerleyişini izlerken dudakları tiksintiyle kıvrıldı, göğsü kabarmış, vücudu . Kılıcından babamın kanının izi .

"Senin için ağlamıştı, biliyorsun." Dacre'la göz göze geldiğinde sesi alçak, alaycı bir tınıyla çıkıyordu, bakışlarını yırtıcı bir parıltı aydınlatıyordu.

Büyüm içimde kabardı, babamın dikkatini tekrar üzerime çekmek, eşimden uzaklaştırmak için her şeyi yapmak isteyen vahşi, kuduz bir canavar. Ama onu elimden geldiğince sıkı tuttum ve yüzeyin altında kaynamaya zorladım.

"Vücudundaki o yara izlerinin çoğu," diye devam etti, ses tonundan küçümseme akıyordu, "çağırıldığında gelseydin önlenebilirdi." Sahte bir hayal kırıklığıyla dilini şaklattı, gözleri Dacre'ın üzerinde inceleyici bir bakışla gezindi. "Umarım yara izleri senin için çok fazla değildir, onu arzusun ötesinde mahvetmemişimdir."

Sözleri Dacre'ı tam da istediği yerden vurdu, ileri atılana kadar onu kışkırttı, hareketi ani ve duygu doluydu. Bu bir tuzaktı, babam tarafından titizlikle hazırlanmıştı ama ben harekete geçtim. Uzandım ve Dacre bir adım daha atmadan elini avucumun içine aldım.

Babam bana bakarken güldü, sesi tenimi yalayıp geçti. "Sanırım önce onu öldüreceğim," dedi ürpertici bir sakinlikle. "Onu şehrin sokaklarında nazikçe asacağım, ölüm onu merhametle ele geçirene kadar her nefes için savaşmasını sağlayacağım. Diğerlerinden daha yavaş."

Diğerleri. *Çocuk.*

"Pencerenizden izleyebileceksiniz," diye ekledi, parmağını kaldırıp uğursuz bir şekilde üstümüzdeki katı işaret ederek. "Yerleştikten sonra."

Öfke içimde bir orman yangını gibi tutuştu, onun sözleri ve zihnimde çizdiği grotesk imaj tarafından körüklendi. Aklımdan çıkaramadığım, muhtemelen hala dışarıdaki alevlerin içinde yanan çocuğun görüntüsü tarafından kışkırtıldı.

Öfkem tarafından tüketilmiştim, tamamen içinde kaybolmuştum, geldiğini görmedim.

Elini kaldırdı ve ani, yakıcı bir acı beni sardı.

Binlerce bıçak gibi içimi parçaladı, büktü, yaktı, kavurdu.

Babamın büyüğü göğsüme çarptı ama bu onun büyüğü değildi. İçimde kaba damardı.

Sadece damarlarımda gömülü olan parça değil, sarayın derinliklerindeki güç. Beni tanıdı, sahiplendi ve aniden, artık sadece taht odasında durmuyordum.

Düşüyordum.

Zihnimden anılar, hayaller akmaya başladı.

Bundan önce bir taht odası, beyaz taşın oyulmuş duvarlar, çatlaklardan kıvrılan sarmaşıklar. Alnında gümüş ve safirden bir taçla duran altın saçlı bir kraliçe. Benimki gibi gözleri olan bir kral elini parlayan bir kaba bastırıyor, kanını ona bağlıyor.

Veyrith'in gemisi.

Annemi gördüğümde nefesim kesildi, vücudum kilitlendi. Tanımadığım kral ve kraliçenin yanında duruyordu, elini bana uzattı ve düşerken ona uzandım. Parmaklarımı onunkilere çalışırken zihnimdeki sisin içinden geçtim ve parmaklarım değdiği anda, teninin sıcaklığı tenime değdiği anda, içime başka bir kadim güç çarptı.

Beni doldurdu, taşırdı ve onu durduracak gücüm yoktu.

Varis.

Kelimeler bana ait değildi. Damarlarımdan aktılar, kemiklerime fısıldadılar.

Beyaz taşın oyulmuş bir taht. Kraliçenin uzanmış elleri. Yaşamla uğuldayan bir gemi.

Nefesim kesildi, göğsüm keskin, çaresiz soluklarla yükselip alçaldı. Ve yalnız degildim.

Havada bir ses yırtıldı, bir çığlık değil, başka bir şey. Soluk soluğa bir koro.

Babamın taht odası tekrar gözümün önüne gelirken ellerimi taş zemine bastırdım.

Wren dizlerinin üzerine çöktü, dudaklarından boğuk bir ses kaçtı.

Dacre'ın başı geriye doğru sarsıldı, nefesi kısa ve keskin patlamalar halinde geliyordu. Micah sendeledi, elleri göğsünün üzerinde kenetlendi.

Kız kardeşi boğuk bir çığlık attı ve bana bakarken gözleri kocaman oldu.

Dacre'ın büyükannesi şok içinde bakakaldı, gümüş kaşları birbirine yaklaşıırken boğazındaki kolyeyi kavradı.

Hepimizin içindeydi. *Veyrith'in kanı.*

Ve cevap vermişti.

Kâhin geri çekilirken dudakları aralandı, bulanık gözleri odanın içinde zıpladı. "Geleceğin doğanı geldi. Veyrith'in gemisi yükseliyor."

Gören tökezledi, bakışları babama kaydı. "Veyrith'in gemisi yükseliyor," diye tekrar fısıldadı, sesi titriyordu.

Babam kaskatı kesildi. Tüm vücudu sarsıldı, parmakları yumruk şeklinde kıvrılırken dudakları dişlerinden geri çekildi. Boynundaki damarlar büyü ile titreşerek karardı ve sonra taht odası sallandı.

Duvarlardaki meşaleler alevlendi, gölgeler yükseklerle uzandı, fırtınaya yakalanmış gibi çılgınca titreşti. Altımızdaki zemin, kontrol edemediği gücün ağırlığı altında inliyordu.

"Bu benim!" diye hırladı, sesi kaosun içinde yankılanıyor, büyüğü dışarı doğru fırlıyordu.

Öfkesi bana bir dalga gibi çarptığında sendeleyerek geri çekildim. Büyü içime işledi, beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde vurdu. Kontrolü yeniden ele geçirmeye, içimde uyanan gücü susturmaya çalışıyordu.

Ama yapamadı.

Panik yüzüne yayılmıştı, gözleri odada gezinirken öfkeyle savaşıyordu, arıyordu, hesaplıyordu, çaresizdi. Vücudu titriyor, derisinin gri tonu derinleşiyordu, sanki içindeki güç gözlerimin önünde onu içten dışa çürütüyordu.

Bakışları Gözcü'ye kaydı. "Bir şeyler yap." Ama

Gören sadece başını salladı.

"Seni uyarmıştım," diye fısıldadı, gölgelerin içine doğru bir adım daha atarak. "Asla senin olmaması gereken bir şeye sahip çıkmaya çalıştın."

Babam vahŖi bir kükreme çıkardı ve sonra hareket etti. Bana doğru değil. Dacre'a doğru değil, Wren'e doğru. Ben tepki veremedenden gücünü gösterdi, kara büyüden oluŖan vahŖi bir kamçı Wren'in göğsüne çarptı.

Büyünün gücü onu yere savururken bir çığlık atarak boğuldu. Yere sertçe çarptı, nefesi kesildi, uzuvları seğirdi, büyü'nün izi derisi boyunca siyah damarlar gibi yanıyordu.

Dacre'ın büyüü patladı.

"Hayır!" Kükremesi havayı paramparça etti ve içindeki öfkenin patladığını hissettim, kılıcı kralın boğazını hedef alarak ileri atılırken kontrolü dağıldı.

Ama ona ulaşamadan babam Wren'i dik tuttu, eli saçlarının arkasına dolanmıştı.

"Yeter." Bu tek kelime taht odasında çınladı ve her Ŗey durdu.

Dacre dondu kaldı. Kai'nin göğsü yanımda kabardı, büyüü içinde Ŗiddetli bir fırtınaya dönüşmüştü. İsyancılar kavgayı bırakmış, kralın Dacre'ın kız kardeşini önünde tutuşunu dehŖet içinde izliyorlardı; kızın vücudu gevŖek, nefesi kesikti.

Bakışları bana kaydı, yüzünde yavaş, zehirli bir gülümseme kıvrıldı. "Bakalım annenin kanı söyledikleri kadar güçlü mü?"

Parmakları onun etrafında sıkılaştı ve Wren çığlık attı.

Vücudu Ŗiddetle sarsıldı, güç ondan koparken sırtı kamburlaştı. Ondan hortumluyordu.

İleri atıldım ama bir muhafız yolumu kesti. Dacre patladı. Ben daha gözümü kırpamadan kılıcı askerin kaburgalarına saplandı ve Kai'nin çığ ve vahŖi sesini duydum.

"Wren!"

Kai'nin kılıcı çoktan uçmaya başlamıştı. Babam diğer elini kaldırdığında odanın içinde dokunan bir gölge gibi hareket etmeye başlamıştı bile.

Ama düşen Wren değildi. Eiran'dı.

Eiran'ın bedeni Wren'e çarpıp onu kralın elinden kurtardığında havayı mide bulandırıcı bir çatırtı doldurdu ve tam babamın büyüü bir kez daha saldırırken onu korudu.

Wren mermere çarptı ve Eiran'ın sırtı Ŗiddetli bir Ŗekilde kamburlaştı, Wren için tasarlanan hortumlama gücü onun yerine kendisine çarptığında ağzı bir çığlıkla açıldı.

Nefesim kesildi, çektiğini hissedebiliyordum, aldığını hissedebiliyordum. Onu öldürüyordu.

Eiran'ın bedeni, babam yaşamı çekip alırken sarsıldı.
Elleri yeri tırmaladı; nefesi sığılaştı. Sendeledi.
, onu durdurmaya çalıştım ama babamın ona çarptığı güç çok güçlü, çok acımasızdı.

Dacre'ın babası onun adını haykırdı ama Eiran çoktan hareketsiz kalmıştı.
Çoktan gitmişti.

Kai Wren'in yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı, göğsü kabarıyor,
Wren nefes nefese kalıyordu.

Ve babam, babam güldü.

Bir elini ağzına sildi, Eiran'ın cansız bedeninin üzerinden hiçbir şey
olmamış gibi geçti. Sonra bana baktı, gülümsemesi jilet gibi keskindi.

"Bunu durduramazsın," diye fısıldadı.

Ve tekrar hissettim, sarayın altında hırlayan gemi, onu karşılamak için yükseliyordu.
Ben.

Babamın büyüü bana çarptı. Eskisi gibi değil. Eskisi gibi değil.
yakıcı, tüketen sıcaklığını hissettim. Bu soğuktu.

Kaburgalarım buz parçaları gibi saplandı, bastırdı, bükte, içimdeki bir
şeyi çekti.

Nefesim kesildi, göğsümdeki hisle dizlerim büküldü, sanki görünmez eller
beni açmaya, derinlere inmeye ve bir şeyi serbest bırakmaya çalışıyordu.

Taşıyıcı içimdeydi. Sadece gücü değil. Onun iradesi.

Damarlarımda kıvrılıyor, beni ona doğru, babama doğru sürüklüyordu.
Onun bağını hissedebiliyordum, büyüünü bana zorladığında oluşturduğu
görünmez zinciri. Beni kendisine geri çağırmaya çalışıyordu, beni tamamen
bağlamaya çalışıyordu.

Dudaklarımdan bir nefes titredi.

Hayır.

Topuklarımı yere gömdüm, bedenim bunun ağırlığı altında titriyordu, ama
içimde başka bir güç yükseldi, eşit güçte, zıt bir şey.

Veyrith.

Varlığı bana çarptı, gücü çarpan bir gelgit gibi gemiye doğru itti.
Bağlamadı. Zincirlemedi. Çağırdı ve ben de cevap verdim.

Gücüm dışarıya doğru fırlarken boğazımdan bir ses yırtıldı, beyaz-sıcak ve
kör edici. Hava çatladı ve aniden taht odasının içinde olmadığımı fark ettim.

Gemilerin içindeydim.
Marmoris ve Veyrith.
İkisi içimde çatıştı; biri biriktirilen güç üzerine kurulu, diğeri paylaşılan güç üzerine kurulu. Biri almak üzerine kurulu, diğeri vermek üzerine.
Veyrith'in gemisi uyandı ve beni seçti.
Veyrith'in son kızı. Annemin kanı damarlarımda akıyordu.
Bir ses zihnimi doldurdu. "O asla kaybolmadı, Verena. Sadece bekliyordu."
Gözlerimi açtım, görüşüm parçalanmış, iki dünya arasında bölünmüştü, taht odası titreyen bir mum gibi bir görünüşte bir kayboluyordu.
Gören, duvarın yanında durduğu yerde donup kalmıştı; beyaz gözleri kocaman açılmış, ağzı sanki o da görebiliyormuş gibi hafifçe aralanmıştı.
Dacre'in parmakları koluma gömüldü, adım söyleyken sesi uzak ve yıpratıcıydı.
Ama babam bana baktı ve sendeleyerek geri çekildi. Korkmuştu.
İkisini de hissettim.
Marmoris'in gemisi. Sonsuz ve tüketen bir boşluk. Veyrith'in gemisi.
Bir fırtına, evcilleşmemiş bir akıntı.
İçimde savaşıyorlardı, sihir damarlarımı yırtıyor, egemenlik için savaşıyor, beni ikiye bölüyordu.
Çok fazla. Çok fazlaydı. İkisini de tutamıyordum, ikisini de kontrol edemiyordum. Bir el bileğime çarptı. Tenime sertçe bastırdı.
Gözlerimi kırıştıtarak Dacre'a baktım ve yüzündeki ayrıntılara odaklanmaya çalıştım. Beni sıkıca kavramıştı, sesi fırtınanın içinden gelen bir kükreme gibiydi. "Verena."
Damarlar dalgalandı ama onun varlığı sabit kaldı, ruhu benimkiyle sarmaş dolaş oldu, aramızdaki bağ içimde alevlendi.
Sadece bir bağ değil. Bir denge. Bağımız damarlarımda dolaşıyor, içimdeki damarlarla birlikte ilerliyordu. Onları rahatlattı, sakinleştirdi, nefes almama yardım etti.
Nefesim kesildi, görüşüm netleşti, taht odası tekrar netleşti. Görü beni izliyordu, dudakları ayrılmış, hayretler içinde. Babam hâlâ sendeleyerek geri çekiliyordu. Yüzü kül rengiydi, vücudu titriyordu. Bunu hissedebiliyordu.
Sadece bir kabı kullanmıyordum. Beni zorlamaya çalıştığı gibi ona bağlı değildim. İkisini de kullanıyordum.
Elimi kaldırdım ve dizlerinin üzerine düştü.

Başını kaldırdı, bakışlarında panik vardı ve bu andan önce hiç gerçekten korkmadığını biliyordum.

Çünkü onu kırabileceğime hiç inanmamıştı.

Ama o güce, kendisiyle Marmoris'in gemisi arasında kurduğu bağa ulaşmak için içime uzandım. Onu bir tanrı yapan bağa.

Şimdi . Büyü onu bir tasma gibi . Bir zincir gibi.

Yumruğumu sıktım, elimi etrafına sardım ve çekiştirdim.

Babam öne fırladı, gözlerinde büyük bir korkuyla bana bakarken elleri mermere çarptı.

Etrafımızda savaşıyan diğerlerini duyabiliyordum, metal çınlamalarını ve acı homurtularını duyabiliyordum. Onlara aldırış etmedim.

Zinciri sıkıca kavradım, elime sıkıca sardım ve bu sefer zinciri geri çektiğimde zincir koptu.

Babamın boğazından bir çığlık koptu, göğsünü tutarken vücudu sarsılıyordu. Taşıyıcının ondan uzaklaştığını, tutunduğu yerden koptuğunu, gücünün serbest kaldığını, bambaşka bir şeye dönüştüğünü hissettim.

Gören soluk soluğa kaldı, sesi bir kehanet fısıltısıydı. "Tideborn'un armağanı, zincirle bağlı. Bağ koparmak ya da tekrar bağlamak için."

Bakışlarımı kaldırdım ve bunu hissedebiliyordum.

Sadece damarlarımda değil. Sadece derimin altındaki sihirli titreşimde değil, her yerde.

Sarayın duvarları titredi. Ayaklarımın altındaki mermer titredi. Tüm krallık titredi.

Marmoris'in gemisi artık kullanılacak, kontrol edilecek bir şey değildi. Nefes alıyordu. Canlıydı ve beni görüyordu.

Kadim, engin ve bilinmez bir şey göğsümün içine doldu.

Kral değil. Bir tiran değil. Bir tanrı değil. Beni bekliyordu. İkisi de bekliyordu.

Dudaklarımdan bir nefes çıktı ve birden krallığı gördüm.

Toprak yeşeriyor, nehirler daha gür akıyor, görünmeyen bir şeyin ağırlığı havadan kalkıyor.

Veyrith'i gördüm. Sadece kayıp harabeler değil, yıkılmış bir krallık değil, kıpırdayan bir şey. Uyanan bir şey.

İki dünyanın, Marmoris ve Veyrith'in kıyısında durmak gibiydi ve ilk kez ikisi de bana aitti.

İki krallıktan doğdu.

Nefesim kesildi, dizlerim bükülmek üzereydi ama Dacre'ın tutuşu sıkılaştı.

Benimle kal, diye fısıldadı büyüğü bağından, beni sabitledi. Sen hâlâ buradasın. Hâlâ benimsin.

Gözlerimi kırdım, görüşüm babama geri döndü. Dizlerinin üzerine çökerken vücudu titriyor, içi boşalıyor ve parçalanıyordu. Uzun zamandır biriktirdiği güç artık yoktu.

Ve onsuz, o bir hiçti.

Dacre'ın parmakları benimkilere karşı sıkılaştı. Sesi sessizdi. "Bitir şunu."

İçimdeki büyü, kopmayı bekleyen bir fırtına gibi kıvrılıyordu. Hepsini hissedebiliyordum.

Annemin çılgınlıkları. Krallığın çektiği acılar. Onun yönetimi altında ezilen binlerce hayatın ağırlığı.

Ve onu olduğu gibi gördüm.

Asla kendisine ait olmayan gücü çalan bir adam. Krallığın solmasına izin verirken kendine kral diyen bir adam.

Beni kırmaya çalışan, beni kendi silahı yapmaya çalışan bir adam.

Ama ben asla onun olmadım. Ben onundum.

Ben Marmoris'tim. Ben

Veyrith'tim. Varis bendim.

Babam sendeleyerek geri çekildi, vücudu titriyordu, artık kontrol edemediği büyü parmak uçlarından çürümüş, bozulmuş bir şey gibi damlıyordu. Göğsü kabardı, uzun zamandır biriktirdiği güç onu reddederken derisi grileşti ve çatladı.

"Sen..." Sesi bir törpüden, bir zamanlar hüküm süren adamın gölgesinden başka bir şey değildi. "Tahtımı alabileceğini mi sanıyorsun?"

Çenemi kaldırdım, damarlarımda büyü yanıyordu, iki damar kabarıyor, nabız atıyor, dünyayı sarsacak bir ritim tutturuyordu.

"Bunu asla hak etmedin."

Bana doğru hamle yaptı, ellerini uzattı ama hiçbir şeyi kalmamıştı. Gücü yoktu. Krallığı yoktu. Korku bile yoktu.

"Veyrith'i yok ettin." Sesim taht odasında çınladı, duvarları titretecek kadar yüksekti. "Marmoris'i bozdun."

Ben bir adım daha atarken gözleri büyüdü, içimdeki büyü çılgık çılgığa yükseliyordu.

"Annemi çaldın; beni çalmaya çalıştın."

Büyü içimde kükredi, kopmaya hazır bir fırtına gibiydi ama ona uzanmadım.

Onun yerine hançere uzandım.

Bunun için büyüye ihtiyacım yoktu. Bunu hissetmesini istedim. Yıllarca bana güçsüz demişti. Bu yüzden onun aldığımda, bu sadece ve sadece benim elimden olacaktı.

Onun güçsüz varisi.

Hançerim göğsüne saplandığında gözleri büyüdü. Doğruca kalbine.

Dudakları aralandı, boğuk, nefes nefese bir ses çıktı, elleri beni kavradı ama alacak bir şey kalmamıştı.

Güç yok. Krallık yok. Daha fazla kontrol yok.

"Bir silah istiyordun," diye fısıldadım bıçağı çevirirken. "Ve bir tane aldın."

Ağırlığı çökmeden önce vücudunu bir ürperti kapladı, hançer hâlâ göğsündeydi ve Marmoris'in büyük Kralının parçalanışını izledim.

Toz gibi. Hiçbir şey gibi.

Dudaklarımdan keskin, tıkrıtlı bir nefes çıktı ve Dacre ben düşmeden oradaydı, kolları sabit ve emindi.

Ve bir yerlerde, sessizliğin hemen ötesinde, biri fısıldadı, "Kral öldü."

Bir nefes. Bir mırıltı.

Sonra, "Kraliçe çok yaşa!"

Kelimeler göğsüme çarptı, hala içimde hareket eden büyüü vurdu.

Döndüm ve odadakiler teker teker dizlerinin üzerine çöktü.

BÖLÜM 27

VERENA

T Savaş bitmişti ama ağırlığı daha yeni başlıyordu.

Taht odasında duruyordum, etrafım bir tiran için savaşmış erkek ve kadınların, benim için savaşmış erkek ve kadınların cesetleriyle çevriliydi. Hava kan ve yanık yağ kokusuyla doluydu, meşaleler çatlak taşlara çarparak titriyordu. Dünya artık daha sessizdi ama bu sessizlik yanlış geliyordu.

Zafer gibi hissettirmedi.

Çok fazla gibi geldi.

Göğsüm sık ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. İçimdeki büyü, Marmoris'i, Veyrith'i ve aralarındaki dengeyi hâlâ hissedebiliyordum. Ama şimdi, beni farklı yönlerle çekmek yerine, kontrol için savaşmak yerine, sakinleşiyorlardı. Sonunda durulan bir fırtına.

Babam ölmüştü.

Onu öldürmüştüm. Onu parçalara ayırmış, tahtını elinden almış, çaldığı gücü paramparça etmişim. Ve yine de, hançerim hala onun kanıyla kayganlaşmış bir şekilde orada dururken, dünya düşündüğüm gibi değişmemişti.

Kendimi özgür hissedeceğimi düşünmüştüm ama bunun yerine başka her şeyi hissettim. Rahatlama. Üzüntü. Mutluluk. Öfke.

Keder. Uyuşukluk.

Hangi duyguya tutunacağımı bilmiyordum. Başka bir şeye geçmeden önce herhangi birine birkaç dakikadan daha uzun süre nasıl tutunacağımı bilmiyordum.

Ama sıcak eller beni buldu. Sabit eller.

Dacre.

Önüme geçti, parmakları parmaklarıma dolandı ve büyüğü damarlarımda gezindi. Sesi sert ve boğuktu. "Nefes al, Verena."

Hissettim. Bir nefes aldım ve onu hissettim, aramızdaki bağın bir cankurtaran halatı gibi uzandığını hissettim. Beni bir kez olsun bırakmamıştı ve asla da bırakmayacaktı. Gözlerinin içine baktım ve bu saraya adım attığımdan beri, bu taht odasına girdiğimden beri ilk kez onu yeniden bulabileceğimi hissettim, sabitlik, sakinlik.

Ama dünya hala etrafımızda kırılıyordu.

Odanın öbür ucundan hırıltılı bir nefes sesi yankılandı ve döndüm. Micah sendeleyerek ayağa kalkıyordu, göğsü hâlâ babamın onu fırlattığı yerden kabarıyordu. Gözleri taht odasının uzak tarafına kilitlenmişti.

Sonra onu da gördüm, kız kardeşini. Babamın cariyelerinin arasında duruyordu, hâlâ duvara karşı gölgeleniyordu. Yüzü kül rengiydi, elleri elbisesinin kumaşını tuttuğu yerde titriyordu.

Micah'a bakmadı. Bana bakıyordu.

Micah odayı dolduran insanları iterek geçti ve ona doğru koşarken kılıcı yere çarptı.

"Maliah." Ona uzanırken sesi çatallaştı, çığ ve çaresizdi ama kadın irkildi.

Micah'ın yüzü iki büklüm oldu, kızın önünde dururken yüz ifadesinde acı ve rahatlama savaşıyordu. "Benim." Sözleri duraksadı, sesi titredi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, Dacre'ın ellerini bıraktım ve bir adım öne çıktım. Kendimi vazgeçiremeden odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Micah'nın yanında, kurtarıcım, düşmanım ve ihanetim olan adamın yanında durdum.

"Maliah." Adını nazikçe, dikkatlice söyledim. Geniş, korkmuş bakışları benimkilere kaydı ve sesimi sabit tuttum. "Her şey bitti. Artık güvendesin."

Tereddüt etti ve ben Micah'ya baktım. Yüzündeki eziyete ve ona hiçbir şey borçlu olmamama rağmen, öne doğru en küçük adımı attım. "Micah'ın yanında güvendesin."

Maliah'nın bakışları aramızda gidip geldikten sonra öne doğru küçük bir adım attı ve onun kollarına yığıldı. Ona sarılırken boğuk, kırık bir ses çıkardı, vücudu onunkine karşı titriyordu. Elleri onun sırtını kavradı, alnı omzuna bastırdı.

"Özür dilerim," diye boğuldu. "Çok üzgünüm, Maliah."

Ve ben onu gördüm. Yıllardır onu yiyip bitiren suçluluk duygusu, yaptığı her şeyin, olmak zorunda bırakıldığı her şeyin ağırlığı sonunda onu parçalıyordu.

Yanına gittim ve başını kaldırdığında, bakışları kan çanağına dönmüştü, dudakları konuşacakmış gibi ayrılmıştı, onun yerine ben söyledim.

"Veyrith'e geri dön." Kelimeler dudaklarımdan kolayca döküldü.

Nefesi kesildi. Maliah kollarında kaskatı kesildi.

"Krallık uyanıyor Micah," diye devam ettim. "Ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var. Yeniden büyümesine yardım edecek birine."

Sanki ona vurmuşum gibi bana baktı.

"Marmoris size acıdan başka bir şey getirmedi. İkinize de." Kız kardeşine başımla işaret ettim. "Kalabilirsin ama gidebilirsin de."

"Bu konuda bana güvenir misin?" Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu, yoğun bir inançsızlık ve suçluluk duygusuyla doluydu.

"Veyrith bana olduğu kadar sana da ait." Bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım. "Burada kapana kısılsan, seni dönüştürdükleri şeyin içine hapsolman hiç gerekmiyordu. İkiniz de."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ama onları silmedi. Kız kardeşini kendisine daha sıkı sararken sadece başını salladı.

Onlara yer açmak, uzun zamandır yaşamadıkları bir anı yaşatmak için başımı çevirdim ve gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi.

Wren dizlerinin , vücudu titriyordu, kolları kendini tutamıyormuş gibi mermere dayanmıştı ama yalnız değildi.

Kai oradaydı. O hep oradaydı.

Elleri yüzünü çevreliyordu, kara gözleri arıyor, yalvarıyordu. Alnı kızın alnına yaslanmıştı ve parmaklarının onu tuttuğu yerde nasıl titrediğini görebiliyordum. Göğsünün düzensiz, kesik kesik nefeslerle inip kalkışını.

Nefesi titriyordu ama nefes alıyordu. Tek

ihtiyacı olan da buydu.

Dudaklarından keskin, boğuk bir ses çıktı, nefes verirken parmakları kızın saçlarına kaydı. "Buradasın," diye fısıldadı, sesi kırıılarak. Dudakları şakağına değdi, bir kez, iki kez ve sonra sanki duramıyormuş gibi, sanki inanmak için ona dokunmaya devam etmesi gerekiyormuş gibi tekrar. "Buradasın."

Wren'in elleri tünüğünün önünü kavradı, parmak eklemleri bembeyazdı, duymadığım kelimeler fısıldarken vücudu titriyordu.

Kai boğazının arkasından gülmekle hıçkırmak arasında bir ses çıkardı.

Parmakları boğazına, derisinin altında atan nabzına doğru kayd. Başparmağını oraya bastırdı, sanki ellerinin altında hissetmek istermiş gibi, sanki onun gerçek olduğunu kendine kanıtlamak istermiş gibi. Yaşadığını. Sadece onun duyması için onunla konuşuyordu.

Yüzünü yukarı kaldırdı, uzun bir ona baktı ve adam onu öptü.

Onu.

Dikkatli değil. Yumuşak değil.

Sanki ona ihtiyacı varmış, onsuz nefes alamazmış gibi öptü onu, Sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi.

Nefesimi sertçe verdim, onları izlerken göğsümün derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Wren'in dövuştüğünü görmüştüm. Onu güçlü görmüştüm ve babam onu ellerine aldığında hiç bu kadar korkmamıştım.

O kırıliyordu ve Kai, Kai de onunla birlikte kırıliyordu.

Teninin sıcaklığını hissetmeden önce Dacre'ın büyüsunu sırtımda hissettim. Hayatta kalmıştık. Hepimiz hayatta kalmıştık.

Kısık bir kakhaha sesi sırtımda titreşti, sıcak ve tanıdıktı. Dacre'ın dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görecekt kadar döndüm, yüzünü kaplayan yorgunluk gözlerindeki keskin eğlenceyi azaltmıyordu.

"Eh," diye mırıldandı, sesi sertti, "sanırım yapmayı bıraktılar."

Bir nefes verdim, içimde kırılgan ve ağrıyan bir şey çözölüyordu.

"Sanırım öyleler," diye fısıldadım.

Dacre'ın ifadesi yumuşadı. Bir elini kaldırdı, parmaklarını çenemde gezdirmekten önce parmak eklemlerini yanağımda hafifçe gezdirdi. Dokunuşu sıcaktı, bu odada hâlâ bütün hissettiren tek şeydi.

Ona doğru eğildim.

Nefes vermeden önce başparmağı yavaşça tenimde gezindi, bakışlarında bir şey değışti.

"O gitti."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

Çenesi hafifçe gerildi. "Görüş."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Ona tam olarak bakabilecek kadar geri çekildim ama yüz ifadesi okunamıyordu.

"Kimse onu durduramadan ortadan kayboldu," diye devam etti. "Kimse nereye gittiğini görmedi."

Midemde bir huzursuzluk titreşimi kıvrıldı ama kendimi nefes almaya zorladım. Yutkundum, onunla ilgili düşünceleri uzaklaştırdım ve odağımı tekrar Dacre'a yönelttim.

"Peki ya büyükannen? O iyi mi?"

Parmakları çeneme doğru seğirdi. "Yaralılarla ilgilenmeye başladı bile."

Başımı salladım, göğsüme bir rahatlama çöktü.

"Ve babam," diye ekledi Dacre, sesi şimdi daha kısıktı. "O..." Çenesindeki bir kas sıçradı. "Sokaklarda yaralı ve ölü olup olmadığını kontrol ediyor."

Başımı salladım. "O iyi mi?"

"Sanırım sarsıldı." Dacre yutkundu ve yüzümdeki saçları taradı. "Sanırım Reed konusunda ve Eiran'ın yaptıklarından sonra hâlâ sarsılmış durumda." Tereddüt etti ve ifadesi değişti. Hem suçluluk hem de üzüntü içine yerleşmek için savaşıyordu.

"Wren'i kurtardı," diye mırıldandım onunla tamamen yüzleşip ona doğru eğilirken. "Ama aynı zamanda gerçekten kötü şeyler de yaptı." Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve alnı benimkine değene kadar onu aşağı çektim. "Bunların ikisini de hissetmek sorun değil. İçinde savaşan her ne ise onu hissetmekte sorun yok."

"Peki ya sen?" Sorusu dudaklarıma çarptı. "Bunu da biliyor musun?"

Nefesim kesildi. Bana bakıyordu, gerçekten bana bakıyordu, gözleri karanlıktı, aramızda söylenmemiş bir şey vardı.

Bağ mırıldandı.

"İstiyorum." Başımı salladım ve ona daha sıkı sarıldım. "Bunu birlikte atlatacağız. Hepsini."

Kendimi onun ellerinin ağırlığına, teninin sıcaklığına bıraktım.

Beni daha sıkı tuttu, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi, bırakırsa her şeyin ağırlığı ikimizi de altına çekecekmiş gibi. Parmakları sırtımda yavaş ve sabit izler bıraktı.

Nefesimi verdim, ona doğru bastırdım, nefesindeki titremeyi, içini ürpertişini hissettim.

Sonunda konuştuğunda sesi sertti. "Buna asla tek başına katlanmamalıydın."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Ben yapmadım."

Eli çeneme gitti, başparmağı alt dudağımın hemen altını okşadı. Dokunuşu sıcak, dikkatli ve saygılıydı ama gözleri, tanrılar, gözleri yanıyordu. "Sen her şeyi değiştirdin," diye mırıldandı. "Beni değiştirdin."

Yutkundum, boğazım düğümlendi. "Ve sen beni kurtardın."

Parmakları saçlarımin arasına kaydı, sanki gerçek bir şeye tutunmaya ihtiyacı varmış gibi tutuşu sıkılaştı. "Onu parçalara ayırmak istedim, Verena. Sana dokunduğunda, seni incittiğinde..." Sözüünü kesti, sesi çiğdi.

Ona uzandım, onu kendime çektim, dudaklarımı çenesine, ağzının köşesine bastırdım. "O gitti," diye fısıldadım. "O gitti, Dacre."

Nefesi kesildi ve ben bunu hissettim; rahatlama, keder, sevgi, öfke, hepsi birbirine karışmıştı. Bir elimi kaldırdım, nemli saçlarını alnına sürdüm, parmaklarımin oyalanmasına izin verdim.

Dudaklarından gülmekle inanamamak arasında bir ses çıktı ve sonra beni öptü.

Yavaş, derin ve acıtıcıydı. Sanki beni yeniden öğreniyormuş gibiydi. Sanki her parçamı hissetmesi, her santimetremi ezberlemesi gerekiyordu, tanrıların beni ondan tekrar çalmaya çalışması ihtimaline karşı.

Onun içinde eridim, dünyanın akıp gitmesine izin verdim, aramızdaki bağın tenimin altında sıcak ve sabit bir şekilde mırıldanmasına izin verdim.

"Sen benimsin," diye fısıldadı dudaklarıma, elleri beni tuttuğu yerde titriyordu.

"Ben seninim," diye mırıldandım. "Ve sen de benimsin."

Dudakları dudaklarımin üzerinde gezindi, sesi bir nefesten daha fazlası değildi. "Bu hayatta ve sonraki her hayatta."

BÖLÜM 28

VERENA

TO gece deniz durgundu.

Karanlık yüzeyinde tek bir dalgalanma bile yoktu, şehrin hırpalanmış sokaklarında tuz kokusunu taşıyacak bir rüzgâr da yoktu. Sanki okyanusun kendisi nefesini tutmuş, biz ölüleri evlerine göndermeye hazırlanırken bekliyor, izliyordu.

Kıyı boyunca sıralanan meşalelerin titrek alevleri toplanan kalabalığın üzerine ışık saçıyordu. İsyancılar vakur saflar halinde duruyordu, zırhları hırpalanmış, yüzleri is ve kederle kaplanmıştı. Bir zamanlar babam için savaşmış olanlar daha geride duruyordu, yüz ifadeleri okunamıyordu.

Ve suyun içinde, sığığın ötesinde sessizce sürüklenen tekneler bekliyordu. Düzinelercesi.

Eiran, ölen isyancılar, babamın katlettiği masumlar.

Ve çocuk.

Sokaklarda yanan asılmış çocuk, alevler onu yutarken cansız bedeni sallanıyordu. Onu bulduğumuzda annesi geride bıraktığı oyuncağını göğsüne bastırmış, çığlıklar atarak bekliyordu.

Şimdi yanımda duruyordu, parmakları onu taşıyan teknenin kenarını tutuyordu. Onu içeriye yatırdığından beri hiç konuşmamıştı, yanmış saçlarından geriye kalanları titreyen elleriyle düzeltiyordu.

Kederini fiziksel bir şey gibi hissettim. Bana baskı yapıyor, boğazımı sarıyordu.

Daha fazla zamanı olmalıydı.

Göğsümdeki keskin ağrıyı bastırmak için yutkundum, ileri doğru adım atarken nefesim titriyordu.

Elimdeki meşale titriyordu, ısı parmaklarımı yalıyordu ama ben hissetmiyordum bile. Suya girerken bacaklarım titredi, elbisem deniz suyu ve kederle ağırlaşarak bacaklarıma yapıştı.

Bir elimle teknesinin kenarına bastırdım. Sonra ittim.

Gelgit onu yakaladı, kucağına çekti.

Annesi kırık, ağlamaklı bir hıçkırık çıkardı, dizlerinin bağı çözüldü. Düşmeden önce biri onu yakaladı.

Kim olduğunu görmek için dönmedim.

Meşaleyi kaldırıp alevlerin tahtayı öpmesine izin verirken parmaklarım titriyordu.

Ateş çiçek açtı, geceye karşı altın bir parıltı ve sonra çocuk gitti, ufka doğru sürüklendi, ulaşamayacağım bir yere taşındı.

Gözyaşları yüzümden aşağı süzüldü ve rüzgâr hızlanarak tenime, kalbime fısıldadı.

Başımı çevirdiğimde Dacre'ın su kenarının hemen ötesinde durmuş beni izlediğini gördüm, elindeki meşale hâlâ yanıyordu.

Dudakları aralandı ve kelimeleri söylemese de ben onları hissettim.

Onları onurlandıracağız.

Boğazımdaki yumruya karşı yutkundum, parmaklarım fenerimin etrafında sıkılaştı.

Birkaç metre ötede başka bir tekne bekliyordu. Eiran'ın bedeni üzerinde yatıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü alevlerin ışıltısı altında gölgelenmişti.

Dacre ilerledi, yanımdaki suya adım attı. Sadece bir an tereddüt etti ve sonra tekneyi ateşe verdi.

İkimiz de ateşin yayılmasını, odunun kenarlarını yalamasını, bir zamanlar kardeşi ve düşmanı olan adamın üzerinde kıvrılmasını izlerken konuşmadık.

Dacre'ye ihanet etmişti. Wren'i kurtarmıştı.

Dacre'ın babası sahilde durmuş, dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırmış ve Eiran'ın cesedi denize taşınırken gözleri alevlerden hiç ayrılmamıştı.

Dacre ve babasının ilişkisinin iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordum. Şu anda bile Dacre'nin tereddütlerini aramızdaki bağdan hissedebiliyordum. Kaybettiklerini onarıp onaramayacakları konusundaki çaresizliğini ve kafa karışıklığını hissedebiliyordum.

Dacre keskin bir nefes vererek el fenerini yanına indirdi. Parmak eklemlerinin sapı kavradığı yer bembeyazdı.

O zaman ona baktım, gerçekten baktım. İçinde hala devam eden savaşa, öfkesine karışan kedere.

Yutkunurken boğazı düğümlendi ve ona doğru uzandım, parmaklarım bileğine değdi.

Bir nefes verdi. Sonra bir nefes daha.

Sonra arkasını döndü, meşalesi yumuşak bir tıslamayla sığılığa düştü. Teknelere, karanlığın içinde gittikçe daha uzağa sürüklenen alevlere baktım, ta ki sadece uzak ışık zerrecikleri olana, deniz tarafından yutulana kadar. ufuk.

Ve acının hiç dinip dinmeyeceğinden emin değildim.

Nefes almaya çalıştım, suçluluk duygusunun kök saldıgı ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalıştım ama beni bırakacağını hiç sanmıyordum.

Ateşler yandı, deniz külleri taşıdı ve yine de ağırlık kaldı.

Bu krallığın yükselişini asla göremeyeceklerdi. Geride kalan yıkıntılardan ne inşa edeceğimizi asla göremeyecekler. Ama ben onları her taşta, her fısıltıda, her nefeste yanımda taşıyacağım.

İsimleri unutulmayacaktı.

Keskin bir rüzgâr denizin üzerinden geçerek alevleri karıştırıyor, korları dalgaların üzerinde dans ettiriyor, yüzümün üzerinden geçiriyor ve saçlarımı savuruyordu.

Çenemi kaldırdım ve beni taçlandırmalarına izin verdim.

EPILOG

DACRE

T krallık iyileşmeye başlamıştı.

Marmoris artık kralın yönetimi altında olduğu gibi parçalanmış, dağılmış bir ülke değildi. Bir zamanlar sadece kül olan yerde çiçekler açıyordu. Çocuklar sokaklarda gülüyor, sesleri kuş cıvıltısı gibi havaya karışıyordu. Bir zamanlar burayı boğmuş olan baskının ağırlığı kalkmaya başlamıştı ve yine de, saray gelişirken bile, Verena haftalarca taç giyme törenini reddetmişti.

Kendini önce yeniden inşa etmeye vermişti.

Halkımızın arasında uzun geceler geçirdiğini görmüştüm. Çiftçilerle birlikte toprakta diz çökerdi, Wren de onunla birlikte, parmakları toprağın derinliklerinde, verimliliğini test eder ve yeni ürünlerin tohumlarını ekerlerdi. Demirciler ve dokumacılarla omuz omuza durur, metalin ritmik tıngırtısı ve ipliklerin yumuşak fısıltısı krallığımızın ve Veyrith'in hikayelerini dokur, bir zamanlar babasının mirası yüzünden üzerlerinde beliren korku gölgelerini yok ederdi.

Selefi gibi tahtta oturmadı; bunun yerine, yeniden inşa etmek için onlarla birlikte çalıştı.

Ve onun halkı, bizim halkımız, onu bu yüzden sevmeye başlamıştı.

Ancak büyüünün topraklara geri döndüğünü gördükten, ondalığın onun ve büyükannemin elleriyle krallığın gelişmesine izin verecek şekilde yeniden yapılandırıldığını gördükten sonra tahta geçmeyi kabul etti.

Ama değişen sadece Marmoris değildi.

Denizin ötesinde, Veyrith kıpırdanmaya başlamıştı.

Micah'nın mektuplarındaki fısıltıları duymuştum, dikkatli sözcükleri uzun zamandır kayıp olduğu düşünülen bir diyarın resmini çiziyordu. Harabeler yeniden nefes almaya başlamıştı, bir zamanlar çorak olan nehirleri doluyor, büyüğü yüzyıllardır süren uykusundan sıyrılıyordu. Marmoris nasıl dengesini buluyorsa, eşimin annesinin bir zamanlar evim dediği krallık da dengesini buluyordu.

Ve bugün Verena krallığının önünde her ikisinin de kraliçesi olarak duruyordu. Kavisli balkon kapılarının hemen ötesinde durmuş, onu hayranlıkla izliyordum.

Rüzgâr, elbisesinin narin ipeklerini kaldırarak denizin kokusunu taşıyordu. Derin safir mavisi, fırtına öncesi Marmoris gökyüzünün rengi. Onu ilk kez gerçekten bir kraliçeye yakışan bir şey giyerken görüyordum.

Annesinin elbisesi.

Şimdi başında bir taç duruyordu; incelikle dokunmuş altın, karmaşık desenlerle bükülmüştü, merkezdeki tek bir koyu safir, güneşin solmakta olan ışığını büyüleyici bir parıltıyla yakaladı. Saçları yüzünden geriye doğru toplanmıştı, uzun bukleler çıplak omuzlarına dökülüyordu ve elbisenin karmaşık işlemeleri sarmaşık gibi köprücük kemikleri boyunca uzanıyordu.

Nefes kesiciydi. Ve benim kızımdı.

Kendimi daha fazla tutamayarak ona doğru adım attım, gelgitlerin aya çekilmesi gibi ona çekildim. Parmaklarım sırtının alt kısmına değdi ve avucumun altında nefesinin yavaş, sabit bir şekilde yükselip alçaldığını hissettim.

"Gözlerini dikmiş bakıyordun," diye mırıldandı, sesinde sessiz bir eğlence vardı.

"Sana bakmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Dudaklarından yumuşak bir nefes, sessiz havada hafif bir fısıltı çıktı ve sonunda bana döndü. Güneş ışığı sıvı altın gibi üzerine dökülüyor, yüzüne sıcak, altın tonlar yayıyor ve yüz hatlarını narin bir parıltıyla aydınlatıyordu. Masmavi gözleri alacakaranlıktaki bir orman gibi parıldıyordu, zengin ve yüklerle doluydu.

Hâlâ çok fazla yük taşıyordu, görünmez görev omuzlarına baskı yapıyordu: sorumlulukla ağırlaşan yeni rolünün gerginliği ve daha önce başarısız olduğunu düşündüğü insanlara bu kadar derinden bakmanın zorluğu.

"Asla bunun için yaratılmamıştım," diye fısıldadı, şüpheleri sanki artık tutamayacağı sırlarmış gibi sözcüklerini dolduruyordu. "Asla kraliçe olmak istemedim."

"Bu bir yalan." Parmaklarımı yanağında gezdirdim, teninin sıcaklığını dokunuşlarımın altında hissettim. Nazik bir ısrarla, fırtınalı bir deniz gibi derin ve çalkantılı gözleri benimkilerle kilitlenene kadar çenesini yukarı doğru eğdim. "Senin tam olarak böyle olman gerekiyordu. Sen annelerimizin uğruna savaştığı, her şeylerini feda ettikleri geleceksin."

Sertçe yutkundu, boğazı parmak uçlarımda altında, kanatlarını kullanmayı unuttuğu bir anda savunmasız kalan kırılğan, narin bir kuş gibi hareket ediyordu. "Peki ya onları hayal kırıklığına uğrattıysam?"

"Yapmayacaksın." Sesim tavlanmış çelik kadar sert, sarsılmaz ve kararlıydı. "Onlara babanın verdiğinden çok daha fazlasını bile. Bir krallığı yeniden inşa ediyorsun, güçle değil, sevgiyle. Seni takip ediyorlar çünkü sana inanıyorlar. Ben sana inanıyorum."

Dudakları sanki tartışmak istiyormuş gibi hafifçe aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Onun yerine parmak uçlarında öne doğru eğildi ve beni öptü.

Yavaştı, uzun sürdü, iliklerime kadar hissedebildiğim bir acıyla doluydu.

Dudaklarına karşı usulca inledim, ellerim belinin kıvrımlarında gezindi ve aramızda bir fısıltı kadar bile boşluk kalmayana kadar onu kendime çektim. Vücudu zahmetsiz bir zarafetle benimkiyle birleşti, sanki her zaman orada olmak kaderinde varmış gibi, sanki birbirimize bu kadar mükemmel uymadığımız bir dünya hiç var olmamış gibi.

"Verena," diye mırıldandım ağzına karşı, içimde bir sıcaklık akarken sıkıca kavradım. "Senin tarafından büyülendim."

Parmakları göğsümde kıvrıldı, gömleğim onun tutuşuyla parçalandı.

"Ve ben de seni," diye mırıldandı nefes nefese.

Başımı salladım çünkü anlamıyordu. Sahip olduğu gücü, başındaki taçla hiçbir ilgisi olmayan benim üzerimdeki asla kavrayamayacaktı.

Boynunun kıvrımlarına nazik öpücükler kondurdum, teninin tadına baktım, dilimin altında hissettiklerinin tadını çıkardım. Dudaklarımda daha aşağılarda gezinmesine izin verdim, göğüslerinin arasındaki yumuşak vadiye doğru bir yol izledim ve bana karşı titrediğini hissettim.

Yavaşça daha da alçaldım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Tereddüt etti, parmakları kıvrıldı ve saçlarımda arasına girdi "Dacre, ben..."

"Lütfen," diye kestim sözünü, alnımı titreyen karnına bastırarak. "Sana bu tatan daha fazlası olduğunu hatırlatmama izin ver. Senden beklediklerinden daha fazlası olduğunu. Hâlâ benim olduğunu."

Gözlerini kapattı, o anın şefkatinin üzerine çökmesine izin verirken dudaklarından hafif bir i çekiş kaçtı. Parmakları nazikçe ensemde gezindi, bir tüy kadar yumuşak dokunuşu omurgamdan aşığı ürperti gönderdi.

"Krallık tam arkamda," diye fısıldadı, sesi gülerek kesildi. "Kralielerini böyle göremezler."

Onun yanından geçerken sırttım, ellerim sıkıca kalçalarına yerleşti. "Sen sessiz olduğun sürece kimse bizi görmeyecek."

Bakışları arkasına, altımızdaki şehrin manzarasına kaydđ ve ellerimin vücudundan aşığı, elbisesinin yumuşak eteğinin altına düşmesine izin verdim.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldadım elbisesini yukarı doğru sıyrıp parmak uçlarımla dizlerinin pürüzsüz, sıcak teninde kaymasına izin verirken.

Nefesi kesildi, içimde dalgalanan ince bir kıpırtı. Bakışlarını tekrar bana çevirdi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Senin olduğumu biliyorsun."

Esnek kalçaları göründüğünde başımla hafifçe eğdim. "Peki bunu biliyor musun?"

Yumuşak bir şekilde güldü ama kalçalarını hafifçe araladığında vücudu gerginlikle sarmalanmıştı. "ok talepkrsın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

ne doğru eğilip kalçasına bir öpücük kondururken gülümsedim. "yle. Şimdi düşününce sen de olabilirdin diye düşünüyorum."

"Peki ya hoşuma gitmediğini söylersen?" diye mırıldandı adeta, havada asılı kalan yumuşak bir meydan okumaydı bu.

Elbisesini yavaşça yukarı kaldırdım, ipeksi kumaş kalçalarına doğru narin kıvrımlarla toplanana kadar yukarı doğru kaydđ.

Başparmağımı i çamaşırının dantelleri üzerinde kaydđrdım, dokunuşumun altında kıvrılırken, nefesleri hızlanırken amının karmaşık çizgisini izledim.

"O zaman ben de sana yalancı olduğunu söyledim." Ona baktım, üzerimde ne kadar güzel göründüğüne baktım.

"Kralienizle bu şekilde konuşmamanız gerektiğini düşünüyorum." Sırttđ, haince bir sırtıştı ve onu yiyip bitireceğimi biliyordum. "Şu anda muhafızlarımı çağırıp seni gtrtebilirim."

Başparmağımı iç çamaşırının içinden klitorisine sertçe bastırdım ve kalçaları öne doğru fırlayarak ona ihanet etti. "Buna cesaret edemezsin."

"Öyle değil mi?" diye sordu nefes nefese.

Sırıttım, başparmağımı yavaş, tembel daireler çizerek onu örten dantelin üzerinde gezdirdim, ellerimin altında vücudunun titrediğini hissettim. Nefesi kesildi, parmakları saçlarımda sıkıştı. "Dacre..."

Kalçasının iç kısmına, beni en çok istediği yerin tam kenarına bir öpücük kondurdum, kasıtlı olarak yavaşça, altımda titremesinin tadını çıkararak. "Bilmeliydim," diye mırıldandım, dudaklarım tenine sürtünürken, "kraliçem olsan bile yine de küçük bir hain olacağını."

HOLLY RENEE'DEN DAHA FAZLASI

Yıldızlar ve Gölgeleer Serisi:

[Yıldızlar ve Gölgeleer Krallığı Kan](#)
[ve İhanet Krallığı Zehir ve Yeminler](#)
[Krallığı Ateş ve Kader Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi: [İyi Kızların](#)

[Ölmeye Gittiği Yer Kötü](#)
[Kızların Düşmeye Gittiği Yer](#)
[Kötü Erkeklerin Mahvolduğu](#)
[Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu Bir](#)
[Tanrının Düşüşü](#)
[Bir Düşmanın Tadı Bir](#) .
[Şeytanın Aldatmacası](#)
[Güzel Yalanların Baştan](#)
[Çıkarıcılığı Kirli Sırların](#)
[Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi: [Komşu](#)

[Çocukla Belası Baş Patronla Baş](#)
[Belası Baş Sahte Erkek Arkadaşla](#)
[Belası](#)
[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

TEŞEKKÜRLER

Rakip Taç'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu kitabı yazarken çok duygulandım ve Verena ile Dacre'nin hikâyesinin sona erdiğine inanamıyorum.

Umarım siz de onları benim kadar sevmişsinizdir.

Yarattığım başka bir dünyaya aşık olmaya hazır mısınız? Yıldızlar ve Gölgeler Krallığı, sizi daha fazlası için yalvartacak seksi, düşmandan sevgiliye bir fantastik aşk romanı!

Okur grubum [Hollywood](#)'a katılmanızı çok isterim, böylece Peçeli Krallık hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Xo,

Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce

Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi en başından beri seven tüm okuyuculara teşekkür ederim. Desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla kelimelerle ifade edemeyeceğim.

Kocam Hubie'ye teşekkür ederim. *Bu hayatta ve sonraki hayatta.*

Lauren Cox'a- Bebeğim, sevgilim. Sensiz tek bir gün bile geçiremezdim. Yaptığın her şey için ve gelmiş geçmiş en iyi arkadaş olduğun için sonsuz teşekkürler.

Amber Palmer'a- Sen tanıdığım en iyi arkadaşlardan birisin. Her zaman en büyük amigom olduğun için teşekkür ederim. (Oh, ve kızın stresli olduğunda sesli notlarda ağlamama izin verdiğin için)

Brandi ve Kenie Marie'ye- Gelmiş geçmiş en iyi kız kardeşler ve çalışanlar olduğunuz için teşekkür ederiz ;)

Rachel Brookes'a- Her zaman yanımda olduğun ve her zaman yardım etmeye istekli olduğun için teşekkür ederim. Seni tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Lauren, Regan, Savannah, Ellie, Rumi, Cynthia, Lo, Rebecca: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

**BİR GÖZ ATMAK İÇİN OKUMAYA
DEVAM EDİN**

YILDIZLAR VE GÖLGELER KRALLIĞI

BÖLÜM 1

I Yanan korların dumanı beni acımasız, yavaş bir işkenceyle kuşatırken yutkunmaya çalıştım. Kraliyet ordusu toplam üç gündür bizim dünyamızla onların dünyası arasındaki yarığın dışında kamp kurmuştu. Üç dayanılmaz uzun günler.

Saatin acımasız tik takları odanın içinde yankılandı ve kalbim bir sonraki vuruştan önce hızla çarpmaya başladı.

Botumu ayağıma geçirip bağcıklarını bağlarken parmaklarım titriyordu. Oda, evimizin içindeki yıldızsız gece kadar karanlıktı ama buna aldırmadım. Dürüst olmak gerekirse, bunu memnuniyetle karşıladım, çünkü herkes her hareketimi izlemeden bir şey yapabildiğim tek zamandı.

"Nereye gidiyorsun?"

O görmeden önce babamın hançerini hızla botumun yan tarafına sokmadan önce gözlerimi kapattım.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve yıpranmış pelerininim kapüşonunu başımın üzerine çektim. "Uyumaya devam et."

Annem ince kollarını kendine doladı ve bakışlarımı kaçırdı. "Uyku beni ele geçiriyor." Başını iki yana salladı. "Bu gece oraya gitmemelisin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum." Koyu kahverengi gözleri sonunda benimkilerle buluştu. "Ama gelmeleri uzun sürmeyecek ve..."

"Ve özgürlüğümün son birkaç saatinin tadını istediğim gibi çıkarabilmeliyim."

Sözlerim karşısında çenesi sıkıştı. "Seni esir olarak almıyorlar Adara. Seçilmiş Yıldız Kutsanmış olmak tanrıların bir lütfudur."

"Elbette." Önünde dramatik bir şekilde eğildim. "Sana sağladığı hayata bak."

Şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti ama bu yeni bir tartışma değildi. Kaderim hiçbir zaman benim olmamıştı ve annem kızı karşılığında birçok lüksü kabul etmişti. Babamın savaştığı lüksler. Uğruna hayatını kaybettiği lüksler.

Kapıya doğru yürüdüm ve annemin titreyen sesi bana seslendiğinde tereddüt ettim. "Sakın kaçma. Seni bulacaklar ve ikimiz de ihanetinin bedelini ödeyeceğiz."

Sözlerinin üzerimden geçmesine izin verdim ve kendime onun tam olarak kim olduğunu hatırlattım. İçimi korku kaplarken kalbim acıyordu. Kaderim yarığın dışında beni bekleyen askerlerin elindeydi ama geride bıraktığım hiç kimse için yas tutmayacaktım.

Serin gece havası sanki kapıyı açıp dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi tenimde dans ediyordu. Lanetimi gizlemek için kapüşonumu yüzüme daha sıkı sararak arnavut kaldırımına sokağa adım attım ve kaçınmam gereken yere doğru yöneldim.

Sokaklar çıplak ve sessizdi. Genelde bira ve sadakatsiz kocalarla dolup taşan küçük bar bile sıkıca kilitlenmişti ve pencereden en ufak bir mum ışığı sızmiyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ama onlar gibi korkmama izin veremezdim. Achlys ailesi güçlüydü ama tanrı değillerdi. Öyle olsalardı bana ihtiyaçları olmazdı.

Tek bir tanesini bile görmemiştim. Ne kralı, ne kraliçeyi, ne de evlenmeye yemin ettiğim taçlı prensi. Tek bildiğim onların yüksek fae oldukları ve damarlarımda dolaşan kanın bir şekilde onların uyuyan güçlerini açığa çıkaracak anahtar olduğuydu.

Sahip olmak istedikleri ölümcül güç.

Bildiğim kadarıyla kraliyet mensuplarından hiçbiri yarıktan geçmemişti. Bunun için adamları vardı ve o düşük rütbeli muhafızlar karşılaştığım tek muhafızlardı. Büyüleri varsa bile, hiç görmemiştim.

Annem mecbur olmadıkları için burada kullanmadıklarını söylemişti ama bir yanım hâlâ güçleri olup olmadığını merak ediyordu. Eğer büyüleri yoksa, o zaman onlardan korkmak için gerçek bir nedenim yoktu. Kaçabilirdim ve sonuçlarıyla yüzleşecek olan annem olurdu.

Güçlerim olmadan, herhangi birinin beni bulabileceğinden şüpheliydim. Sadece ikiz aylar gölgeler arasında kaymamı izlerken sırlarımı biliyorlardı. Herkes benim kim olduğumu tam olarak bildiğini düşünüyordu ve bu da kurban edildiğimde kraliyet ailesinin onlara bahşedeceğini düşündükleri bir nimetin anahtarının ben olduğuma inandıkları anlamına geliyordu.

Son binayı geçip nemli çimlere bastığımda parmaklarım tuğlaların üzerinde geziniyordu. Ormana giden yolu kendi evimi tanıdığımdan daha iyi biliyordum ve etrafımda beni izleyen birileri var mı diye bakarken ayaklarımın bana yol göstermesine izin verdim.

Kasabamızın sınırı yarığın çevresine sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi ve sık sık sadece izlemek ve diğer tarafta hayatın nasıl olduğunu hayal etmek için buraya gelmeyi severdim. Yıldızsız Diyar'dan pek de farklı görünmüyordu.

Ağaçlar her iki tarafta da uzamış ve ağırlaşmıştı ve yarığın varlığına dair tek gösterge geceleri zorlukla görülebilen ince bir perdeydi. Bu bana sabahın erken saatlerinde topraklarımızı kaplayan sisi hatırlattı ama yarık hiç gitmedi. Eğilip parmaklarımı büyüünün içinde gezdirdim ve bir heyecan kapladı. Büyünün dokunuşumdan geri tepmesini izlerken yukarı baktım, ama görebildiğim kadarıyla devam ediyordu.

Açıklaması zordu ama dünyalarımız arasındaki uçurum bana kendi evimden daha tanıdık gelmişti. Hiç tanımadığım eski bir arkadaş gibi hissetmişim. Beni her zaman karşılayan tanıdık bir yabancı.

Ama bu gece farklı hissettirdi. Sanki beni uyarıyormuş gibi daha karanlıktı. Elimi geri çektim ve parıltıyı araştırdım.

Yarıktan yaklaşık yirmi metre ötedeki ormanda kamp kurmuş en az elli asker vardı ve kampın bu ucunda nöbet tutan askeri izledim.

Bakışları ağaç hattını tarıyor, bir tehdit arıyordu ama beni fark etmemişti. Cesaret edebilseydim kolayca yarıktan geçip boğazını kesebilirdim. Sadece bir insan olsaydı bu çok zahmetsiz olurdu, ama onun bilgisiz bakışlarının altında hangi güçlerin yattığını bilmiyordum.

Onun yanından geçip kampı tararken parmaklarım hançerime doğru kaydı. Hepsi de kraliyet mührünü gururla taşıyan birkaç çadır vardı ve birkaç asker büyük bir ateşin başında oturmuş, birbirleriyle konuşurken gülüyorlardı. Onları bu kadar rahat izlerken çenemi sıktım.

Askerler buraya bir insan kızı zorla götürmek için gönderilmişti ama bu kader hiçbirine ağır gelmiyordu.

Çarpık bir krallığın aptallarından başka bir şey değillerdi ve onları izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Hiçbiri bir tehdit hissetmedi. Tek bir tanesi bile Yıldızsız'ın onlara ne yapabileceği konusunda endişelenmedi.

Ama ben Yıldızsız değildim.

Parmaklarım yıllar önce ezberlediğim hançerimin kaba metal kabzasında gezinirken ikiz ay tepemde ıslıl ıslıl parlıyordu ama omurgam diken diken olurken gerildiler. Tam arkama bakmak için dönmüştüm ki eldivenli bir el ağzımı kapattı.

Arkamdaki karanlık gözleri ararken panik beni esir aldı. Sanki çılgılık atacağımdan endişeleniyormuş gibi elini ağzıma doğru sertçe bastırdı ama atmayacaktım. Bu insanların hiçbiri bana yardım etmeyecekti ve ben de Fae askerlerinin dikkatini çekmek istemiyordum.

Zaten peşimdeydiler ve onları bu kadar yakından izlediğimi bilmelerini istemedim.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı tanımadığım derin ve şehvetli sesi, elini ağzımdan çekip benimkini hançerimden uzaklaştırmadan ve çizmemden çekip çıkarmadan önce.

"Onu geri ver."

Bıçağıma uzandım ama o hızla benden uzaklaştı. Elini açtı ve hançerim parmaklarından damlayan siyah dumanla kaplandı. Sanki onu büyüsünden başka hiçbir şey tutmuyormuş gibi havada süzülüyordu. İşaretlerim tenimde uğuldarken nefesim kesildi. Sanki karşımdaki yabancı onları içinde olduklarını fark etmediğim derin bir uykudan uyandırmıştı.

"Böyle bir şey ." Başlığını indirdi ve ben ona bakarken yüzüm sıcaklıkla kızardı. Çenesi keskin ve elmacık kemikleri yüksekti. Saçları gece gökyüzü gibi siyahtı ve kısa kesilmişti. Ve tanrılar, çok güzeldi. Yüksek Fae olduğundan kesinlikle emindim. Kulakları, bir fae'yi her zaman ele veren en ufak bir noktaya kadar uzanıyordu ama onun ne olduğunu bu kadar kolay açığa çıkaran şey doğal olmayan güzelliğiydi. Bu ve otoriter cesareti. "Seni koruyacak bir hançerden başka bir şeyin olmadan yarığın kenarında ne yapıyorsun?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Bu cümleyi tekrarlamaktan yorulmuştum ama yine de bu fae'ye herhangi bir açıklama borçlu olmadığım gerçeğini göz ardı ederek söyledim.

"Yapabilir misin?" Elini uzattı ve beni öne doğru itti. İrkildim ve kapüşonumu sert bir çekişle geri çekerken elini zar zor fark ettim.

Bakışları hızla yüzümde gezinirken başı geriye gitti ve ne gördüğünü çok iyi anladım.

"Sen Yıldız Kutsanmış mısın?" Eli kolumun etrafında neredeyse acı verecek kadar sıkılaştı ve dokunuşunun altında nabzım hızlandı.

"Starcursed." Onu düzeltirken çenemi kaldırdım. "Sen bir Fae askeri misin?"

Kampta dolaşırken gördüğüm diğer askerlere benzemiyordu. Kıyafetleri tamamen siyahtı ve kraliyet muhafızlarına ait hiçbir işaret taşıymıyordu.

Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirmeden önce bir an tereddüt etti. "Öyle de denebilir."

Ona güvenmiyordum. Bu adam her kimse, uzak durmam gereken biri olduğunu biliyordum.

"Bırak beni." Kolumu tuttuğu yerden çektim ve gülümsemesi dişleri ortaya çıkana kadar genişledi.

"Yıldız Kutsanmış gecenin bir yarısı ormanda tek başına ne yapıyor? Yarın yeni kocanla tanışmak için dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

Yarın. Yarın Citlali'nin veliaht prensiyle tanışacaktım. "Benim bir adım var." Ondan uzaklaştım ve arkamı dönüp kampı. Oradaki askerler, çadırlarının hemen dışındaki ormanda ikimizden birinin durduğunu fark etmemiş gibiydiler.

"Adara." Adım dudaklarından bir yakarış gibi döküldü.

Ona doğru döndüm ve yüzünü inceledim. "Dezavantajlı görünüyorum. Sen beni tanıyorsun ama benim senin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Bu onu sadece daha çok gülümsetti. "Ben önemli biri değilim."

Verdiği cevap sinirlerimi bozdu. Dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. "O zaman bana adını söylemeyeceksin?"

Gözleri kısıldı ve başını yana eğerek yavaş bir bakışla her santimimi inceledi. Bana ne söylerse söylesin gerçekten yalan arasındaki farkı anlayamazdım ama kim olursa olsun güçlüydü. Tek kelime etmeden gücü haykırıyordu. Karşımda duran veliaht prens de olabilirdi ve ben onu tanımazdım.

"Benim adım Evren."

"Evren," adını yüksek sesle söyledim ve dudaklarımda bıraktığı hissin tadını çıkardım. "Bana hapishaneme kadar eşlik eden sen mi olacaksın?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Veliaht prensle olan nişanlılığınızı bir hapishane olarak mı görüyorsunuz?"

"O adamla hiç tanışmadım ama sırf kanımın sahip olduğuna inandığı gücü arzuladığı için zorla evlendirildim. Eğer bu bir hapishaneye girmek değilse, siz buna ne derdiniz?"

Öne doğru bir adım attı, bana o kadar yaklaştı ki deri ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin kokusunu alabildim. Gözleri karardığında ve çenesini sıktığında gerildim.

"Kraliyet ailesi hakkında konuşma şekline dikkat etmelisin."

Tehditkâr. Onunla ilgili her şey bir tehdit gibiydi.

"Yoksa ne olur?" Meydan okudum ve nefesim içimde hızla gidip gelirken ona dik dik baktım. "Beni hapsedecekler mi? Beni öldürecekler mi? Kanım soğursa onlara bir faydası olmaz."

"Kraliyet parasıyla büyülü bir hayat yaşadın, değil mi?" Sesi keskin ve bakışları sabitti.

Onu tokatlamak için içimde büyük bir istek vardı ama bu fae'nin sözlerinin beni ne kadar kötü etkilediğini görmesine izin vermeyi reddettim. "Yaşadığım hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

O bir Fae'ydi ve bizim dünyamızda yaşanan dehşeti hayal bile edemezdi. Yıldızsızlar yoksulluk ve korku içinde yaşıyordu. Ailem yüzümdeki ve sırtımdaki yıldız ışığı işaretleriyle kutsanmıştı ama aynı zamanda lanetlenmişik de.

Kraliyet lütfu bize aç kalmamam için su ve yiyecek, güvende olmam için başımızı sokacak bir çatı sağlamıştı ama aynı zamanda babamı da benden çalmıştı. Kaderimi çaldı.

Yanaklarım ve burnum, tenime akıyormuş gibi görünen doğal olmayan açık altın rengi olmasa çillere benzeyen şeylerle kaplıydı. Ama insanları her zaman şoke eden sırtımdı. Aynı işaretler omurgamdan aşağıya doğru sıra sıra yıldız ışıkları halinde akıyor ve sanki kontrol edilemiyormuş gibi kenarlardan dışarı fırlıyordu. Bazı kenarlar omurgamda sıkıca dururken, diğerleri kaburgalarımın kıvrımına dokunuyordu.

Benim için neredeyse hiçbir şey ifade etmeyen işaretler, başkaları için dünyalara bedeldi.

"Belki de bilmiyorum." Elini kaldırdı ve bir an için yanağımdaki işaretlere dokunacağını sandım ama eli yumruk oldu

ve tekrar onun yanına düştü. "Belki de düşündüğüm gibi biri değılsin."

"Ama beni düşündünüz?" Merakım içimi kemirirken sordum. "Hepimiz seni düşündük, Adara." Bir adım geri çekildi, biraz hançerimi tekrar eline alıp bana doğru tutmadan önce aramızda bir boşluk bıraktı. "Dünyamızın geleceğini sen belirleyeceksin."

Sözleri karşısında kalbim hızla çarptı ve silahımı bu kadar kolay çalan bu yabancıdan geri alırken parmaklarım titredi. "Peki ya bu konuda yanılıyorsan? Ya düşündüğünüz gibi biri değılsem?"

Ağaçların gölgesine doğru bir adım daha attı ama bakışlarının hâlâ her santimimde dolaştığını hissedebiliyordum. "Buna güveniyorum."

BÖLÜM 2

T Güneş pencere­m­den içeri göz kırptı ve ben inledim. Parlak yeni bir günün sahte vaadiyle uyanmak için çok erkendi. Özellikle de gecenin çok uzun bir bölümünü orduyu izleyerek ve neler olacağını hayal ederek geçirmişken. bugünün getireceği.

Evren'i yanımdan ayrılıp kampa geri dönerken izlemiştim. Orada bekleyen askerlerin arasından gizlice ilerledi ve gözlerimi bir an için ondan ayırdığımda ortadan kayboldu. O kamp alanını ne kadar ararsam arayayım, onu bir daha bulamadım.

Yine de bir önemi yoktu. Evren işini yapmak için orada olan bir askerden başka bir şey değildi ve bu ondan nefret ettiğim bir işti.

Çünkü bugün evimden alınıp Citlali'ye götürülecektim.

Başımı tamamen örtene kadar yorganımı çekiştirdim ve gözlerimi günün gerçekliğine karşı kapattım. Hayal kurmak için sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Yüzümde ve sırtımda birkaç lekeyle doğmamış olsaydım hayatın nasıl olabileceğini düşünmek için birkaç dakikaya daha.

Starblessed.

Ne lanet bir şaka. Yıldızlar beni kutsamamıştı. Beni ve geleceğimi lanetlemişlerdi ve başıma geleceklere hazırlıklı değildim.

Dün gece fae büyüyle ilk deneyimimdi ama çok daha fazlasını yapabileceklerini biliyordum. Çocukluğum boyunca bana hikâyeler anlatılmıştı ama her biri bana karanlık bir peri masalı gibi gelmişti. Güçlerini beslemek için Yıldız Kutsanmışların kanını nasıl içtiklerini anlatmışlardı. Topraklarından sürülmeden önce vampirlerden benimsedikleri bir gelenek. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmemişti ama bugün gerçeği öğrenecektim.

Evren kafamda canlandırdığım canavara hiç benzemiyordu. Bir yüksek fae'den beklediğim hiçbir şey benzemiyordu.

"Adara, kalkma vakti geldi." Annem küçük odama daldı ve battaniyeyi bedenimden çekip aldı. En güzel pembe elbisesini giymişti ve sanki sadece onun için yapılmış gibi vücudunu sarıyordu. Koyu renk saçlarını yüzünden çekmiş ve gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkarmıştı.

"Anne," diye homurdanarak yorganıma uzandım ama o çoktan perdelerimi yırtmaya başlamıştı.

"Kraliyet muhafızlarının kampı çoktan ve yakında yarığa girecekleri bildirildi. Kalkıp giyinmeniz gerekiyor. Bugün senin kaderin."

Benim kaderim. Annem bugünün benim ölüm fermanımdan başka bir şey olduğuna gerçekten inanıyorsa aptalın tekiydi. Beni isteyerek fae'lere teslim ediyordu ve hiç tereddüt etmeden odamda dolaşırken gülümsedi.

Bir an için, beni almaya gelenler vampirler olsaydı ne yapardı diye merak ettim. Bana Citlali Krallığı'nın ötesindeki Kan Sarayı'na dair pek çok efsane anlatmıştı. O zaman da beni bu kadar isteyerek teslim eder miydi?

İçten içe biliyordum ki şu anda yaşadığı hayat için beni yine de feda ederdi. Bu kasabanın insanları anneme tapardı. Yıldız Kutsanmışlar'ı yüzyılı aşkın bir sürenin en büyük iziyle doğurmuştu.

Bunun onu özel kıldığını, bir şekilde kutsanmış olduğunu düşünüyordu ve sanırım gerçekte haklıydı. Beni doğurmak anneme kendi başına asla sahip olamayacağı bir hayat sunmuştu ve bu ona sadece kızına ve sözde sevdiği kocasına mal olmuştu.

"Kalktım." Bacaklarımı küçük yatağımın kenarına doğru salladım ve gözlerimi ovuşturdum. Üzerimde hâlâ dün geceki kıyafetim vardı ve annemin yatağıma bulaştırdığım kirden şikâyet edeceğini düşündüm.

Ama tek kelime etmedi.

Onun yerine, zorlukla yutkunurken bana baktı. "Banyo yapman lazım, sonra saçını yapacağım. Saraya bu şekilde gelemezsin."

"Saraya hiç varmak istemiyorum." Kalp atışlarımın hızlandığını hissederken bile gözlerimle yalvardım.

Annem başını salladı ama beni seçmesi için ona yalvarmak istemiyordum. Verdiği kararla ilgili fikrini değiştirmesini sağlayacak hiçbir şey söyleyemezdin. Söyleyebilsem bile, ikimiz de biliyorduk ki

Kraliyet ailesinin, onları reddetmeye çalıştığında babama yaptıklarının aynısını ona da yapacağından korkuyordu.

Ve benim hayatım onunkini kaybetmeye değmezdi.

Onu iterek geçtim ve tuvalete girdim. Benim için çoktan bir banyo hazırlamıştı ve ılık suya dalmadan önce kıyafetlerimi hızla çıkardım. Vücudumdaki gerginlik azaldı ama kalbimin her geçen saniye panik içinde atmasını engelleyemedi.

Suyun altına daldım ve birkaç kısa an için dünyayı unuttum. Kasabanın çok yukarısında, kimsenin beni göremeyeceği bir yarığın kenarında durduğumda hissettiğim o duyguya ulaşmaya çalıştım. Orada başka hiçbir yerde hissetmediğim bir özgürlük duygusu vardı, ama bugün o rahatlık benden kaçtı.

Onun yerine tek hayal edebildiğim Evren'in yüzü ve kara gözlerinin beni nasıl incelediği idi.

Dünyamızın geleceğini siz belirleyeceksiniz.

Yüzleşmeye hazır olmadığım lanet kelimeler.

Sudan çıktım ve nefes nefese kaldım. Evren'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum ama her neyse, yanıliyordu.

"Al." Annem bana bir kalıp sabun uzattı ve beni hiç yalnız bırakmadı.

Bir daha yanımdan ayrılmadı. Ta ki ben yıkanıp ıslak saçlarım taranana kadar. Benim için hazırladığı elbise ve benim onun yerine koyu renk pantolonumu giymeye karar vermem hakkında tartışırken yatağıma oturdu.

Babamdan kalma siyah düğmeli gömleğimi pantolonun içine soktuğumda bana kızmıştı ama umurumda değildi. Benim için her seçimi o yapmıştı ama ben istediğimi giyecektim.

Saçlarımı örmeyi ve tarladan topladığı birkaç çiçeği eklemeyi teklif ve tartışmak istesem de gözlerindeki ıstırap beni önüne oturttu ve o bitirene kadar dilimi ısırıldı. "Çok güzel görünüyorsun." Son çiçeği de yerleştirdi ve bir kez daha yapmaması için yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gözümü ondan kaçırdım.

Bunu yap.

Sadece bir saniye sonra kasaba çanının gürültülü sesi tüm kasabada duyuldu ve içimi bir korku kapladı.

"," diye fısıldadı annem, kimsenin söylemesine gerek olmayan şeyi. Hepimiz bugünün ne olduğunu ve ne için geldiklerini biliyorduk.

Ayağa kalktım ve babamın hançerini şifonyerimden alıp botumun içine soktum. Annem her hareketimi izliyordu ama buna karşı tek kelime etmeye cesaret edemiyordu.

Beni evimize geri götürdü ve onu takip ederken her küçük ayrıntıyı almaya çalıştım. Duvarlar yılların etkisiyle yıpranmış ve lekelenmişti ve sadece ikimize yetecek büyüklükteki küçük masanın üzerinde taze çiçekler vardı. Burayla ilgili hiçbir şeyi özellikle özlemeyecektim çünkü burası bana hiçbir zaman evim gibi gelmemişti ama sahip olduğum tek gerçek evdi.

Bundan önce yaşadığımız yer, babamla birlikte sahip olduğumuz ev, o kadar uzak bir hatıraydı ki, tek bir ayrıntısını bile hatırlayamıyordum. Artık bir duygudan başka bir şey değildi ama burada hissettiğim her şeyden daha güçlüydü.

Annem ön kapıyı açtı ve komşularımızın fısıltılarını ve bazı tezahüratlarını duyduğumda derin bir nefes aldım. Hepsi de Yıldız Kutsanmışlarla birlikte yaşadıkları ve onları korudukları için en az annem kadar cömertçe ödüllendirilmişlerdi.

Sanki onlardan biri beni koruyabilirmiş gibi.

Hepsi korkuyla doluydu ve kraliyet muhafızları bana giden toprak yol boyunca ilerlerken bu korku her birinin başını öne eğmesine neden oldu.

Önüme bakarken başımı meydan okurcasına kaldırdım. Biraz sihre sahip oldukları için bizim dünyamızda tanrı olduklarını düşünen sahte asillere boyun eğmeyecektim.

Benden uygun gördüklerini alacaklardı ama bunu benim isteğim dışında yapacaklardı. Ben Yıldızsız Adara Cahira'ydım ve onlardan herkesten daha çok korkmama rağmen, onlara boyun eğmeyi reddettim.

Ölmeyi tercih ederim.

Kraliyet muhafızları tam önümüzde durdu ve annem önlerinde diz çöktü. En önde giden muhafıza tiksintimi yuttum.

Beni dikkatle izledi ve çenesi sıkılmadan önce bakışları dizlerime kaydı. Atından inip önümde durmak için hareket ederken beni azarlamadı.

"Adara Cahira." Sert sesi, sanki ağzında pipoyla çok uzun yıllar geçirmiş gibi geliyordu.

Başımı bir kez salladım ama konuşmadım. Kalbim boğazıma düğümlemiş gibi hissediyordum. Muhafızların arasında Evren'i aradım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

"Buraya Achlys hanedanı adına, Citlali'nin taç giymiş prensiyle nişanlanmanızı talep etmek için geldim."

Alay ettim ve diğer kraliyet muhafızlarının sırasına baktım. "Kendileri gelemeyecek kadar meşguller miydi?"

Şok olmuş soluklar etrafımda cınladı ama muhafızın sert yüzü hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Öyleydiler, Yıldız Kutsanmış."

Bu isim karşısında gözlerimi devirmiştım. Beni lanetlediği kader kadar bu isimden de nefret ediyordum.

"Akşam karanlığında Citlali'ye varmamız bekleniyor." Muhafız sürüsünün arasından geçen arabayı işaret etti ve koyu siyah ahşap beni korkuyla ürpertti.

"Yolculuk ne kadar sürecek?" Korkumu hissetmesine izin vermemeye çalıştım. "Birkaç saat." Hâlâ tırmanmamış olan anneme doğru başını salladı.

dizlerinin üzerinden. "Vedalaşmalısın."

Ona baktım ve ancak gardiyan bir adım geri çekildikten sonra ayağa kalktı. Ona bakarken duygularım beni boğdu ve bu andan bu kadar etkileneceğime hazır değildim. Kendimi bildim bileli ona kızgındım ama yine de onu terk etmeye hazır değildim.

Veda etmek istemedim.

"Akıllı ol, Adara." Bana doğru uzandı ve titreyen ellerimi kendi elleriyle kavradı. "Senden bekleneni yap."

Sözlerinden nefret ettim. Her biri göğsüme saplanmış bir hançer gibiydi ama buna şaşırmamalıydım. Annemin benden tek istediği buydu.

Onu kollarıma almadan önce başımı bir kez ona doğru salladım. Sevgi sözcükleri ya da onu özleme korkusu fısıldamadım çünkü ikisinin de doğru olup olmadığını bilmiyordum. Ama o sahip olduğum tek şeydi.

Uzaklaşmadan önce bana sarıldı ve hiçbir şey yerinden oynamasın diye bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sağ gözümün aynası olan koyu kahverengi gözleri yüzümü taradı ama artık aramızda boşa harcanacak kelime yoktu.

Bir yanım, bana bakarken ve buz mavisi gözlerimden ona bakan babamın hatırasını gördüğünde verdiği kararlardan pişman olup olmadığını merak etti.

Bana her zaman o ve babamın eşit parçalar olduğunu söylardı. Yarısı babam, yarısı da gitmemi kolayca izleyen kadın, ama yanılıyordu. Ona hiç benzemiyordum.

Geri çekildim ve başını arabaya doğru eğen muhafıza döndüm. Birkaç kısa adım attım ve bana doğru uzattığı elini görmezden geldim.

Arabaya tırmandım ve kapı arkamdan kapanıp beni geleceğimin korkusuyla sararken derin bir nefes aldım. İçerisi hayatım boyunca gördüğüm her şeyden çok daha güzeldi. Koltuklar esnek siyah deriydi ve ahşap arkalığa saten kırmızı yastıklar yerleştirilmişti.

Açık pencereden dışarı bakmadan önce onlara doğru bastırdım. Muhafızlardan biri küçük bavulumu arabaya yüklerken, annem gözlerinde akmayan yaşlarla özlemle içeriye bakıyordu.

Ellerinin kan kırmızısı kraliyet armasıyla mühürlenmiş bir parşömen parçasına yapıştığını fark edene kadar bu manzara göğsümü parçaladı.

O parşömen parçasının ne içerdiğini o daha açmadan biliyordum. Beni takas ettiği şey buydu. Yıllar önce düşmanımızla nişanlanmamı isteyerek kabul ettiğinde ona vaat edilen şey buydu.

Muhafızlar oyalanmadı, oyalanmaları için de bir sebep yoktu. Almaya geldikleri şeyi almışlardı ama atlar ileri atılıp araba hareket etmeye başladığında ben hâlâ koltuğa yapışmışım.

Paniklemiş gözlerle anneme baktım ama sokakta toplanmış insan kalabalığının arasından onu zar zor görebiliyordum. Birçoğu yorgun yüzlerinde gülümsemelerle bana el sallıyor, diğerleri ise beyaz kır çiçeklerini bana doğru fırlatıyordu.

Bu bir saygı göstergesiydi, genellikle sadece tanrılara göçenleri onurlandırmak için yaptığımız bir şeydi ve yere düşmelerini izlerken içimi bir korku kapladı.

Bir bulanıklık içinde yanlarından geçmeye başladığımızda hançerimin dış hatlarını takip ettim. Yarığa varmamıza sadece birkaç dakika kalmıştı ve bir yandan hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da endişeyle dünyanın uçup gidişini izledim.

Arabamızın tahta tekerleklerinin her dönüşünde korkum daha da artıyordu.

Babam dışında yarıktan geçen tek bir insan bile görmemişim ve bunu gerçekten hatırlamak için çok küçüktüm. Efsaneye göre yarıktan geçmek Yıldızsız'ı değiştirir, büyüyle sonsuza dek değişir.

Orada uyukluyordu ama Yıldız Kutsanmışlar hakkında çok az hikâye vardı. Kesin olarak bildiğim tek şey, bir kez geçtiğinizde bir daha asla geri dönemeyeceğinizin söylendiği idi.

Büyüden geçtikten sonra nasıl değiştiklerinin bir önemi yoktu, çünkü asla geri dönmeyeceklerdi. Bugünden sonra buraya asla geri dönmeyecektim.

Dünyamın sınırına yaklaşırken nefesimi tuttum ve geçmemiz gerektiğini anladığımda nefesimi yavaşça kırıştırarak açtım. Atlar yavaşlamadı. Cezalandırıcı ritimlerine devam ettiler.

Pencereden dışarı baktım ama etrafımdaki dünya az önce vazgeçtiğim dünyadan pek farklı görünmüyordu. Ama farklı hissettiriyordu. Açıklaması zordu ama bir gece önce Evren'le yaşadıklarına benzer şeyler hissettiriyordu.

Yanaklarımdaki ve omurgamdaki izler canlıymış gibi hissediyordum ve tenim uğulduyordu. Sanki bu topraklardaki büyü, lanetimin içindeki bir şeyi hayata döndürmüş gibiydi. Ama Evren'in bana dokunduğu zamankinden daha donuktu. Bu dünyanın büyüğü onun sulandırılmış bir versiyonu gibiydi.

Parmak uçlarımla bu hissin izini sürmeye çalışırken parmaklarımı yanağımda gezdirdim. Yabancıydı ama aynı zamanda aitmiş gibi de hissettiriyordu.

Pencereden dışarı bakmaya geçmeden önce uzun bir süre doğuştan sahip olduğum izlerin üzerinde gezindim. Önümüzden geçen manzara evdekine çok benziyordu ve kısa sürede yemyeşil tarlalardan ve sık ormanlardan sıkıldım.

Arabanın durmasıyla uyanana kadar uyuduğumu bile fark etmemiştim. Elimi karşımdaki koltuğa atıp kendimi yakaladım ve bu fae erkeklere karşı gardımı bu kadar kolay indirdiğimi fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dışarısı çoktan kararmıştı ve arabadan dışarı adımımı attığımda, fae gökyüzünün benimki kadar yıldızsız olduğunu fark ettim.

Sadece ikiz ay gökyüzünde parlıyordu ve izin verdikleri kadar az ışık sağlıyorlardı. Hâlâ ormanın kenarındaydık ve Citlali Şehri'ne dair hiçbir iz göremiyordum.

"Neredeyiz biz?" Kollarımı kendime sararken yanımdan geçen muhafızlardan birine sordum. Gece karanlığı beraberinde bir ürperti getirmişti. Dünyalar arasında değişmeyen bir başka şey daha.

"Başkentin yaklaşık bir saat dışındayız hanımefendi." Sanki hizmet ettiği asillerden biriymişim gibi bana onurunu gösterircesine başını öne eğdi. "Tüm mesafeyi gitmeye çalıştık ama atların suya ihtiyacı var."

Ondan uzaklaşıp muhafız sırasına bakmadan önce anlayışla başımı salladım. Bence eldeki görev için çok fazla muhafız vardı ama bu kadar adamdan vazgeçmenin kraliyet ailesi için bir şey ifade etmediğini varsayıyordum.

Karanlık ormanın çizgisine adım attım ve sırtımdan aşağı bir ürperti aktı. Ay ışığı o basit adımla kaybolmuş gibiydi ve işaretimin tenimde alevlendiğini hissederken siyah ağaçların çizgisini aradım.

"Dur bakalım." Güçlü bir kol ortama dolandı ve beni onun sert bedenine ve ormanın bir adım dışına doğru geri çekti.

Evren.

Ben aramıza bir santim bile sokamadan lanetim onun olduğunu anladı.

"Onyx Ormanı bir Yıldız Kutsanmış için uygun bir yer değil. Özellikle de tek başına."

Omzumun üzerinden ona baktım ve karnım onun tutuşu altında çırpındı.

"Seni görmedim."

"Çünkü ağaçlara doğru bakıyordun." "Hayır." Başımı usulca salladım. "Daha önce."

"Beni mi arıyordunuz?" Dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu. "Hayır." İkimizin de kolayca anlayabileceği bir yalan söyledim.

Bana bakarken neredeyse istemsizce elini bana doladı ve bir an için hiçbir şey konuşmadık.

Evren bana hiçbir neden göstermemiştii ama içimden bir ses bu erkekten korkmam gerektiğini söylüyordu. İçimdeki her şey gerginleşti ve kalbim göğsüme çarptı. Ama bu his içime işlerken bile kendimi onun karanlık gözlerinden başka bir yere bakmaya ikna edemiyordum.

"Yanında biri olmadan bir daha ormana yaklaşma." Sesi sert bir uyarıydı.

"Neden?" Bakışlarım sonunda ondan ayrılıp sessiz ormana döndü. "Orada ne var? Yapraklar neden siyah? Vampirler Citlali'ye bu kadar yakın mı?"

Bu düşünceyle omurgam dikleşti. Fae'lerden ne kadar nefret etsem de, vampirlerden çok daha fazla korkuyordum. Onlar hakkında bana anlatılan her hikaye

zalimliklerinden kaynaklanıyordu. En yüksek fae'ler güçlerini elde etmek için Yıldız Kutsanmışlardan beslenirken, vampirler seçtikleri herkesten beslenirdi.

Yemek için, güç için, zevk için.

"Buradaki vampirlerden korkman için hiçbir sebep yok." Evren üstümden usulca konuştu ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Bu ağaçlarda gizlenen çok daha kötü şeyler var."

Sözleriyle içimi bir ürperti kapladı.

"Etrafım düşmanlarla çevrili o zaman?" Elinden kurtulmak için bir adım attım ve kafamı toplamaya çalıştım.

"Etrafınız tehditlerle çevrili." Başını bir kez uyarır gibi salladı ve bana küçük bir adım daha yaklaştı. Ses tonunu alçaltmadan önce uzun bir süre gözlerimi aradı. "Burada kimseye güvenmemelisin."

"Sen bile mi?"

"Özellikle de ben." Gözleri karardı ve midem beni bir hain gibi hissettiren özlemle . Bu adam da diğerlerinden farklı değildi ve bunu unutmamalıydım.

"Yüzbaşı!" diye seslendi muhafızlardan biri ve Evren'in çenesi gerildi. "İlerlemeye hazırız."

Omzunun üzerinden muhafıza doğru baktı ve genç muhafızın irkilmesini izledim. Bunun saygıdan mı yoksa gerçekten korkudan mı olduğundan emin değildim ama muhafızın başını eğmesini izlerken ellerim titredi.

Ona güvenemezdim. Az önce kendisi de beni bu konuda uyarmıştı.

"Geleceğin kraliçesinin bir dakikaya ihtiyacı var." Sesi saf güçlüydü ve tüylerimi diken diken etti.

Sözlerinin beni gerçekten etkilemesi bir an aldı. Neredeyse tüm hayatım boyunca Citlali'nin gelecekteki kralıyla nişanlı olduğumu biliyordum ama kendimi onun mülkünden başka bir şey olarak hayal etmemiştim. Birinin bana geleceğin kraliçesi dediğini duymak kafamı karıştırdı.

"Elbette, Yüzbaşı." Nöbetçi hızla durduğumuz yerden uzaklaştı ve Evren dikkatini tekrar bana verdi.

Bakışları hâlâ karanlık ve otoriterdi ama gözlerimi başka tarafa çeviremedim.

"Kısa bir süre sonra Achlys sarayına varacağız. Kendini hazırlamalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Nefes nefese sordum. "Kendimi o kalenin içinde yatanlara nasıl hazırlayacağım?"

Ona bu soruları neden sorduğumu bilmiyordum. Evren de onlardan biriydi. O yüksek bir fae'ydi ve Achlys'in evine sadıktı. Ama bir parçam hala onun cevabını bekliyordu.

"Sen Citlali'nin gelecekteki kraliçesisin. O kale duvarlarının ardında yaşayanlar seni gördüklerinde dizlerinin üzerine çökecekler, tıpkı tüm Citlali'nin çökeceği gibi."

"Sen ." Ona bakarken çenemi kaldırdım.

Yüzümü incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bakışlarının yüzümdeki yıldız ışığının her santimetresinde gezindiğini görebiliyordum. "Güven bana prenses. Önünde diz çökmek için her şeyimi verdim."

Ellerini ceplerine soktu ve geri çekilmem gerektiğini bilmeme rağmen, sözleri beni ona inanılmaz derecede yaklaştırdı.

"Bana öyle deme."

Parmaklarını çeneme sadece bir santim kalana kadar kaldırdı, sonra yavaşça çekti. "Arabanıza geri dönmelisiniz. Gece henüz yeni başlıyor ve seçilmiş Yıldız Kutsanmışlar olarak yüzleşmeniz gereken çok şey var."

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

